

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CINDA
WILLIAMS CHIMA

STORMCASTER

A SHATTERED REALMS NOVEL

"Cinda Williams Chima's worlds bristle with magic, romance, and intrigue."

—LEIGH BARDUGO, *New York Times* bestselling author of *Six of Crows*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CIVDA
WILLIAMS
CHI%0A

S İÇİNRM

A
S HATTE RE D REALhIS

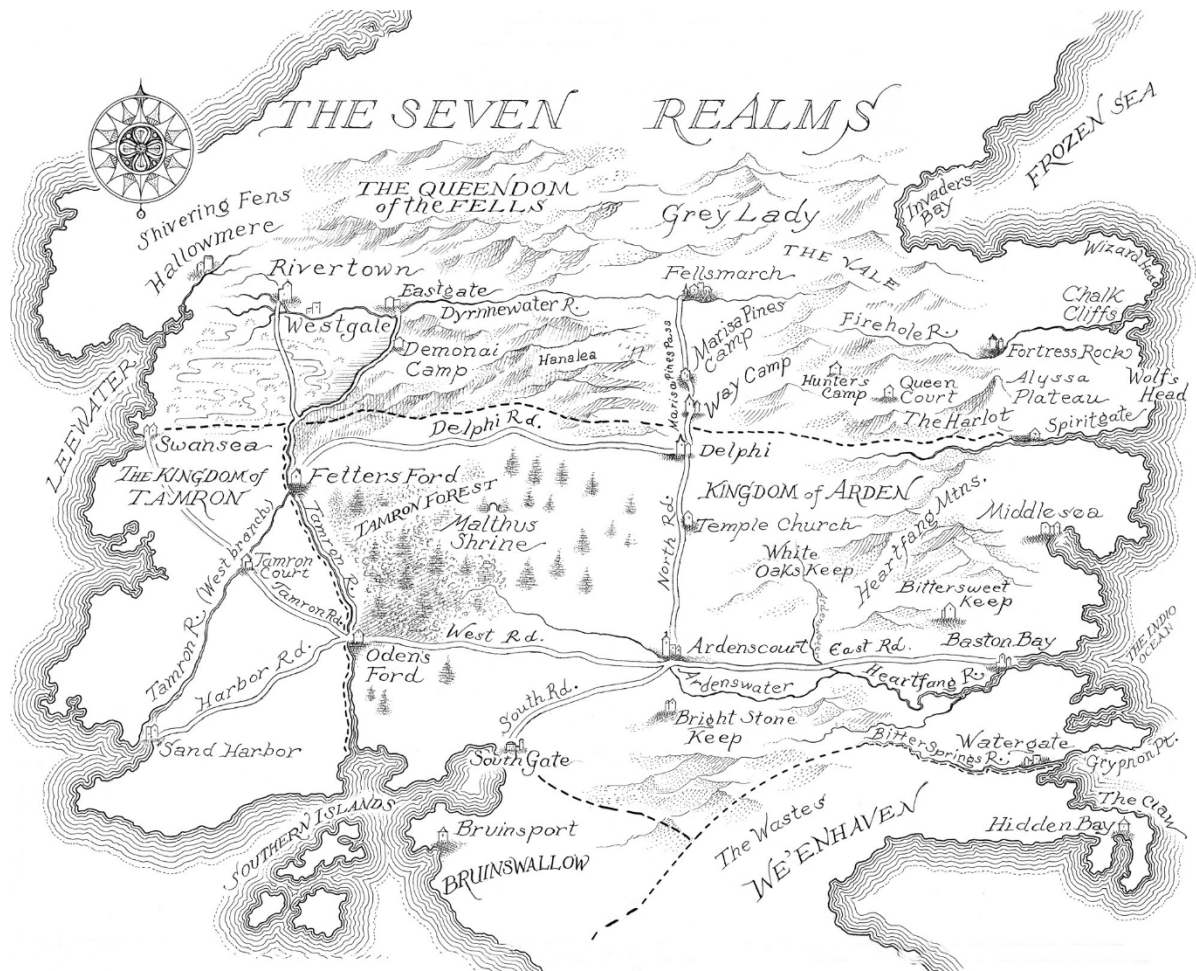
HARPER

in /mpnrr o/ I-iarperCollinsPuö/İ'sñes

DEDİKASYON

Jess için, bu ailenin içine el ele için teşekkür ederim,
gözlerini dört aç. Seni seviyoruz.

HARITALAR

İÇİNDEKİLER

Kapak
Başlık Sayfası
İthaf Haritalar

1. Denizde Bir Buluşma
2. Stormcaster
3. Limanda Siyaset
4. Çiftçilerin İstilas
5. Merhamet Riski
6. Asker
7. Korsan
8. Acımasız
9. Kader
10. Eski Hikayeler ve Yeni Başlangıçlar
11. Tamirci
12. Kan Büyüsü
13. Hava Durumunda Bir Değişiklik
14. Baston Koyu
15. Bilgilendirme
16. Savurgan Oğul
17. İki Korsan Bir Bara Giriyor
18. Ölümden Döndük
19. Bire Bir
20. Ölüler Şehrinde
21. Karışık Bir Karşılama
22. Kraliçeler ve Düzenbazlar
23. Şahlar ve Piyonlar
24. Haberciyi Öldürmek

25. Nokta ve Kontrpuan
26. Ortak Bir Dava
27. Tuzağı Kurmak
28. Yemi yutmak
29. Esirler
30. İmparatoriçe'nin İzinde
31. Kırmak İçin Gitmek
32. Ağlayan Kız Kardeş
33. Kara Dul
34. Kralın Casus Ustası
35. İmparatoriçe'nin Yeni Giysileri
36. İmparatoriçe ile Görüşme
37. Tılsım
38. Çukur Ziyareti
39. Yeniden Birleşme
40. Maskeli Balo
41. Şebboy
42. Motley Ekibi
43. İki Adımlı Zambak
44. Rüyalardan Kabuslara
45. Yeni Bir İttifak
46. Yılın Partisi
47. Double-Cross
48. Çifte İhanet
49. Bağlayan Bağlar

Yazar Hakkında
Cinda Williams'ın Kitapları
Chima Back Ad
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

DENİZDE BİR BULUŞMA

Tarvoslu Evan kış küpeştede durmuş, gözlerini bir günden uzun süredir onları takip eden gemiye dikmişti. Şık üç başlı gemi ne yaklaşıyor ne de uzaklaşıyor, sadece ufukta kalıyordu. Garipti. Çoğu gemi Kaptan Latham Strangward'ın fırtına lordunun sancağını gördüğünde aceleyle kaçardı.

İnsanlar Strangward'ların hepsinin gerçek fırtına büyücüleri -hava büyücüleri- olduğunu söylerdi ama Evan kaptanının bir sağanak yağmur bile yarattığını hiç görmemişti. İnsanlar pek çok şey söylüyordu, belki de bu sadece bir masaldı. Ya da belki de yaşlandıkça Strangward'ın büyücülüğü azalıyordu.

Evan, ünü beladan uzak duran bir korsanın tayfası olduğu için kendini şanslı hissetmeliydi. Ama bela daha çok adını duyurmak için bir fırsat gibi , çünkü kendi belası hiç olmamıştı. Cloud Spirit'in ambarı çalıntı mallarla dolup taşmıştı ama yine de bir dövüş için ağzı sulanıyordu.

Evan en iyi tahminiyle on yaşından beri, üç yıldır direğin önünde yelken açıyordu. Bu yıl ilk kez kendisine de hasılattan bir pay verilmişti. Kaptan Strangward, Evan'ın Sand Harbor incileri ve Tamric altın parıltılarından oluşan uzun ipleri karıştırmasını, ışığı yakalamaları için yukarı kaldırmasını, yüzükleri dar parmaklarına geçirmesini, altın kelepçeleri bileklerine geçirmesini hafif bir gülümsemeyle izlemişti. Evan giyilebilir ve madeni parayla taşınabilir zenginlikleri tercih ederdi. Gümüş kadehlere ya da şamdanlara hiç ihtiyacı yoktu.

Seçimlerini yaptıktan sonra onları kaba yünlü gömleğinin altına soktu ve onları pantolonunun içine sıkıştırdı.

Cepleri. Payıyla alabileceği onca kitabı düşünmemeye çalıştı.

Hepsini harcayamazsın, diye düşündü. Bir girişimin bir parçasını satın alacak kadar biriktirmelisin. Ve oradan devam etmelisin. Gemiler, istediği tüm kitapları satın alabileceği bir geleceğin anahtarıydı.

Kaptan kaşlarını çatarak, "Payını senin için tutmamı isteyebilirsin," dedi, sanki şimdi bırakmaya isteksizmiş gibi. "Bu mürettebatta, biz limana varmadan önce o hisseyi senden iskambil kâğıtlarında ya da çentik ve kemik oyunlarında kazanmaktan mutluluk duyacak pek çok kişi var. Ya da kafana sopayı indirip hepsini alırlar."

Evan bir elini gömleğine bastırarak kazığını korudu. "Tully'nin dediğine göre bir şilep beyi servetini daima üzerinde taşımış. Bu şekilde, onu almak isteyen herkes onun için seninle savaşmak zorunda kalır."

Strangward, "Tully her zaman kavga arayan bir adam," dedi. "Kavga arayan bir adam genellikle bir tane bulur."

Strangward barışsever biriydi. Bir korsana göre.

"Ev. Canlı görün."

Hayallerinden sıyrılan Evan döndü ve Brody Baines dürbünü eline tutuşturdu. "Kaptan tekrar havalanmamızı ve dümen suyumuzu yiyen gemiye bir kez daha bakmamızı söylüyor."

"Şimdiye kadar mesafelerini korudular," dedi Evan gözlerini devirerek. "Ayrıca, neredeyse eve geldik." Tarvos'un yüksek kayalıklarının ufku lekelediği kıyıya doğru başını salladı.

Brody, Evan'dan iki yaş büyüktü ve bir karıştan uzun boyluydu; geniş omuzları, kaslı kolları ve giderek büyüyen dövme koleksiyonu vardı. Evan, Brody'nin omuzlarını, kaslarını ve birçok elden geçmiş bakır rengindeki yanık tenini kıskanıyordu. Kıyaslandığında Evan kendini kısarak sütü gibi solgun hissediyordu.

Belki de tam olarak kıskançlık değildi. Brody, Evan'da uzun deniz günlerinde küçük bir gemide görmezden gelinmesi zor duygular uyandırmaya başlamıştı. Kaptan Strangward kaşlarını çatı.

gemide romantizmden uzak dururlardı çünkü sorun çıkarırlardı. Bu, onların yaşanmadığı anlamına gelmezdi ama kaptan bunu fark ederse, en değersiz taraf karaya çıkarılırdı. Hiç şüphe yok ki bu kişi Evan'dı, liman önündeki sıska bacaklı buluntu.

Brody, Evan'ın duygularının karşılıksız olmadığını açıkça belirttiği için bu bir kayıp olurdu. Karşılıklı. Evan bu kelimeye bir kitapta rastlamıştı ve şimdi her konuşmasında kullanıyordu. Bu ve eğilimler.

"Ev!" Brody onu dürttü. "Hayal kurmak için para almıyorsun. Kaptan bunun Siren olduğunu düşünüyor, geminin donanımına bakılırsa. Ya öyle ya da sulak alan donanması kendine daha iyi bir gemi yapımcısı bulmuş."

"Siren mi?" Evan'ın kalp atışları hızlandı. Adalar imparatoriçesinin amiral gemisi hakkında hikâyeler duymuştu. Yıllardır kimse görmemiş olsa da Çöl Kıyısı boyunca bir efsaneydi. Ama "İmparatoriçe bu kadar güneyde ne yapıyor olabilir?"

Brody ona göz kırparak, "Kaptan da bunu bilmek istiyor," dedi. Brody, Evan'ın harekete geçmek için can attığını biliyordu. "Şimdi canlı adımlar at."

Kaptan Strangward'ın adaların Nazari imparatoriçesi Iona ile bir anlaşması vardı. Fırtına Lordu Tarvos'tan yelken açıp Baston Körfezi'nden güneye doğru avlanırken, Iona Kuzey Adaları'ndan yelken açıp Middlesea ve kuzeyden gelen sulak alan trafiğine baskın düzenliyordu. Deepwater Court herkese açık, serbest bir limandı.

Korsanlar arasındaki anlaşmalar asla çok uzun sürmezdi ve doğruyu söylemek gerekirse Strangward kendi anlaşmalarına her zaman harfiyen uymamıştı. Özellikle de Iona bugünlerde Çöl Kıyısı'nın herhangi bir yerinde nadiren görüldüğü için.

Bardağı pantolonunun beline soka Evan, mizana doğru ilerledi ve tırmanmaya başladı, çıplak ayakları daha önce yüzlerce kez olduğu gibi sıçan halatlarını buluyordu. Aşağıda, güvertede Kaptan Strangward'ın dümenci Abhayi'yle görüştüğünü gördü.

Evan topgallantın yanından royal'e tırmandı, boş avluya çıktı, camı gözüne dayadı ve kış tarafa baktı.

Diğer gemi güzel bir şeydi, hatları kendi Bulut Ruhü'nunkiler kadar temiz ve inceydi. İzlerken, mürettebatın güverte üzerinde çabaladığını, mandarları çalıştırdığını, daha fazla yelken salladığını görebiliyordu. Ana yelkenler önce orsa yaptı, sonra rüzgârı yuttu ve gemi ileri atıldı, dalgaları ipekten bir kılıç gibi yararak ilerledi. Siren olabilir, diye düşündü Evan. Indio'da onların hızına erişebilecek pek fazla gemi yoktu. Rotasından sapmazsa, çok geçmeden onlara yaklaşmış olacaktı.

"Hâlâ renk yok Kaptan," diye seslendi Evan. "Ama o her kimse, yakında öğreneceğiz. Şimdi harekete geçiyor."

Strangward ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını çattı. Düşmanca bir buluşma için iyi bir gün değildi. Baston Körfezi açıklarında şişman bir ticaret gemisini ele geçirmişlerdi. Bu ve sulak arazideki diğer ganimetleri yüzünden Spirit suda alçakta duruyordu; o kadar alçaktı ki ağır denizlerde küpeştesi neredeyse su alıyordu. Çok dar bir dönüş onları batırabilirdi.

Mürettebatları da azdı. Kavgacı levazım subayı Tully Samara, en iyi denizcilerinden bazılarını seçerek ödülleri Pençe'nin etrafından dolaştırıp Hidden Bay'e götürmelerini istemişti. Orada sorgusuz sualsiz istekli bir alıcı bulacak ve mürettebatın payına yüklü bir para ekleyecekti. Evan boynundaki taşınır eşyaları parmaklarken, keşke teklife katılacak kadar param olsaydı diye düşündü.

Bir gün, diye düşündü, kendi gemim olacak ve emirleri ben vereceğim. Güvertenin üstündeki yüksek tüneğini korudu, rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu. Diğer geminin gelişini izlerken, ne olacağını tartıştı.

Kaptan Abhayi'ye, "Gel bakalım," diye seslendi. Yukarı baktı ve Evan'ın hâlâ tutunduğunu görünceye kadar aradı. "Oğlum, aşağı in ve Samuel'in yirmi metreyi hazırlamasına yardım et.

Böylece bizi aptal yerine onlara uygun bir karşılama yapabiliriz."

Strangward ona hep "çocuk" derdi ve bu Evan'ın sinirine dokunmaya başlamıştı. Ben çocuk değilim, diye düşündü Evan. Neredeyse büyüdüm.

Ayrıca, topçu güvertesi onun favorisi değildi. Güvertenin üstünde olmayı tercih ederdi. Evan çevik, hızlı ve eğri bir Kartaca kılıcıyla adil olmasına rağmen, Strangward onun düşman güvertelerine kancalarını takip eden ve mürettebat yeni yönetimi reddederse göğüs göğüse savaşıyor bordalama ekiplerine katılmasına asla izin vermedi.

Kaptan her zaman "Fırtına çıkarsa uçup gidersin" derdi. "Kaslanana kadar bekle."

Evan armaya tırmanmaktan, yelkenleri şişirmekten, halatları çekmekten ve gemide fırçalanması gereken her şeyi fırçalamaktan dolayı güçlü ve sırim gibiydi. Yine de henüz tam olarak büyümemişti ve ince bir yapısı vardı. Endru sokaklarında aç geçirdiği yıllar göz önüne alındığında, asla "kas yapamayacağından" endişeleniyordu. Neden en azından Brody ve diğerleriyle birlikte güvertede kalıp savaşın tadını yakından çıkaramıyordu? Pratik yapamazsa nasıl gelişebilirdi?

Eğer göğüs göğüse çarpışmaya katılamazsa, ikinci tercihi bir takipte gözcü olarak görev yapmak ve armanın tepesindeki bir tünekten dümenciye seslenmektir. Bu onu hedef haline getirse bile, olup bitenleri her zaman mükemmel bir şekilde görmesini sağlardı.

Elbette güverteleri temizlemek, yelkenleri onarmak ya da parlak işçiliği parlatmak yerine toz maymunu oynamayı tercih ederdi. Ama güvertenin altındaki yoğun havada, ne olup bittiğini gerçekten bilmeden emirleri körü körüne uygulamak zorunda kaldıkları sıcak bir işti. Topçu güvertesindeki bir nöbetten sonra kulakları günlerce çınlardı. Ayrıca her zaman duvarda kan ve barut lekesi bırakacak bir yanlış ateşleme tehlikesi vardı.

Yine de emir emirdir. Evan örtülerden aşağı tırmanarak son on metreyi güverteye indirdi. Merdivenden topçu güvertesine indi.

Topçu Samuel ve ekibi topları hazırlamak için çoktan çalışmaya başlamıştı. Evan da onlara katıldı ve her bir topa barut ve fitil çuvalı yerleştirdi. Bunu uykusunda bile yapabilecek kadar pratik yapmıştı. Önce barut, sonra tomar, sonra da güller. Sonra şarjöre, topçu güvertesine geri dönüyor, kalçaları barut ve güllenin fazladan ağırlığından şikâyet ediyordu.

Sekiz tane yirmi dört pounder vardı. Topçular sekizini de hazırlayabilirlerdi ama kibriti bir kez çaktılar mı, yeniden doldurmak zaman alacaktı, özellikle de silahlar ateş etmekten ısınmışken. Isıdan bahsetmişken, ensesi sanki bir kibrit parçası bir şekilde içine düşmüş gibi yanıyordu. Evan elini yakasının altına kaydırarak nedenini araştırdı. Eli metale dokunduğunda onu çekip aldı ve küfrederek parmaklarını emdi. Boynunun yanmasına şaşmamalıydı. Boynunun arkasına gömülü madalyon cayı cayı yanıyordu. Dikkatle parmaklarını tekrar üzerinde gezdirdi.

Kaptan Strangward buna "magemark" diyordu ve neredeyse Evan'a bu işe mal oluyordu. "Seni işe alacağım," demişti korsan, onu Endru sokaklarından kopardıktan sonra, "ama o şeyi saklaman gerek. Denizcilerin batıl inançları vardır ve bu konuda telaşlanmalarını istemiyorum. Bir de bakmışsın, biri seni denize itiyor ya da onu senden koparmaya çalışıyor."

Evan yaygara yapmamıştı. Strangward gibi bir ustayla tayfa olarak seçildiği için çok şanslı olduğunu biliyordu ve sır saklamak ödenecek küçük bir bedeldi.

İnsanlar sihirli işaretlerin kraliyet kanının ve sihirli gücün bir işareti olduğunu söylüyordu. Eğer öyleyse, Evan hâlâ bu sözün tutulmasını bekliyordu. Şu anda en büyük endişesi kıvılcımlar saçmaya başlaması ve barutu patlatmasıydı.

Topçu arkadaşı Samuel'e, "Bir dakikalığına yukarı çıkıyorum," dedi ve o hayır diyemeden merdiveni tırmandı.

Cloud Spirit rüzgâr yönüne doğru yaklaşmış ve pozisyonunu korumak için yelkenlerini kısaltmıştı. Kaptan Strangward durdu

Güvertede, dürbünü, artık bağırma mesafesine kadar gelmiş olan meydan okuyucuya çevrilmişti. Cam olmadan bile, Evan artık geminin başını seçebiliyordu.

-Uzun, perdeli parmakları olan çıplak bir kadın, bir kayanın içinden fırlıyordu. Altında bir yazı vardı: Siren.

Evan fark edilmeden önce geri döndü ve Brody'ye çarptı.

"Senin aşağıda olman gerekmiyor muydu?" Brody büyük elini Evan'ın omzuna vurdu ve onu merdivenlere doğru döndürdü.

"Latham Strangward!" diye seslendi bir ses, baharda Dragonback Dağları'ndan akan kar erimesi kadar berrak ve soğuktu. "Gerçekten de silahlarını bana doğrultacak mısınız?"

Evan ve Brody, sanki kalçalarından zincirlenmişler gibi hep birlikte döndüler.

Bir kadın -ya da belki bir kız- diğer geminin pruvasında duruyordu, bol bir pantolon ve beyaz keten bir gömlek giymiş, belinde ince bir altın kemer olan ikinci bir figüran gibi. Evan'ın gözlerini acıtacak kadar parlak mavi-beyaz bir ışıkla parlıyordu. Yine de bakışlarını ayıramadı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Brody, sesi özlemle kalınlaşmıştı. Genç yüzbaşıya Evan'a hiç bakmadığı bir şekilde bakıyordu.

Saçları gümüş rengiydi - yaşla birlikte gelen donuk renk değil, bir tüccarın çay servisi kadar parlaktı. Başının etrafında bir yılan halesi gibi dalgalanıyordu. İki bukle -iki parlak renk çizgisi- örülmüş ve boncuklarla süslenmişti. Kırmızı ve mavi. Gözleri soluk bir mordu, deniz devedikenı rengindeydi.

Evan'dan çok daha yaşlı olamazdı ve zaten bir gemi kaptanıydı. Üzerindeki parıltıya bakılırsa o da bir büyücüydü. İnsanlar kuzeyde bir büyücüye çarpmadan taş atamayacağını iddia ederdi ama bu kadar güneyde nadiren görülürlerdi. Mürettebatı da parlıyordu ama çürük gibi mavi-mor bir renkteydi. Ellerinde kılıçlarıyla güverteye dizilmişlerdi.

Eğer kavga için gelmişlerse. Otomatik olarak saydı. Sayıları iki katına çıkmişti.

Mürettebatı büyücülerden oluşan bir gemi, bu kötü bir haber olmalı.

Görünüşe göre Kaptan Strangward da aynı fikirdeydi. İyi bir savaşçı yüzü vardı ama şu anda bir açmış ve aşağıda bekleyen ölümü bulmuş gibi görünüyordu. Cevap vermek yerine, sanki birini gibi dönüp açık güverteyi taradı. Evan fark edilmemek ve gözden kaybolmamak için mizana direğinin arkasına kaydı. Sonunda Strangward kendisine seslenen kızla yüzleşmek için geri döndü.

"Celly!" dedi Strangward. "Lanet olsun kızım, gerçekten sen misin? Ne kadar oldu, beş yıl mı?"

"Beş çok uzun yıl," dedi ellerini kalçalarına koyarak. "Benim için senin için olduğundan daha uzun, bahse girerim."

"Yanına geleyim de konuşalım," dedi Strangward. Evan onun zaman kazandığını biliyordu. "Abhayi, şimdilik dümeni ben alıyorum. Sen mürettebatı hazırla."

Strangward dümendeyken Abhayi güvertede yürüyor, koca kafasını bir o yana bir bu yana sallıyor, önce bir mürettebatla, sonra bir başkasıyla konuşuyor, merdivenden topçu güvertesine iniyordu.

Brody hâlâ diğer gemiye bakıyor, biraz daha temkinli, biraz daha az şaşkın görünüyordu. Ama sadece biraz.

"Kim o?" Evan fısıldadı.

"Celestine Nazari. İmparatoriçe Iona'nın ilk doğan kızı."

"Bir kızı olduğunu bilmiyordum."

Brody homurdandı. "Sen nereden bileceksin ki?" Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Celly, Çöl Kıyısı'ndaki en güçlü korsan büyücü olma yolundaydı ama beş yıl önce, on üç yaşındayken ortadan kayboldu."

Demek kaybolduğunda benim şu anda olduğum yaştaydı, diye düşündü Evan. Kafasında hesaplamalar yaptı. "Yani şimdi on sekiz yaşında mı?"

Brody omuz silkti. "Öyle olmalı."

"O zaman senin için çok yaşı," dedi Evan, Brody'ye bir bakış atarak.

"Belki," dedi Brody, omuzlarını geriye itip kendini yukarı çekerek ama bu özgüven gösterisini tam olarak başaramayarak. "Ve belki de değil."

Evan, Brody'nin hayranlığını anlayabiliyordu. Farklı nedenlerle de olsa o da kıza çekilmişti. Sanki ona baktığında, kendisinin bir versiyonunun geri yansıdığını görüyordu.

İki gemi, kaptanların güvenli bir mesafeden konuşabilmeleri için manevra yapıyordu. Siren yaklaştıkça, Evan'ın ensesindeki yanma daha da acı verici hale geliyordu. Yine de merakı onu güvertede tutuyordu.

"Şu gümüş saçlara bak," dedi Brody ürpererek. "İona gibi bir kan büyücüsü olmalı."

"Kan büyücüsü mü?" Evan gözlerini kırıştırarak Brody'ye baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlara kanlarını içiriyorlar ve onları kölelere dönüştürüyorlar."

"Ben olsam içmezdim," dedi Evan.

"Evet, yapardın. Seni zorlardı. Saçındaki şu çizgileri görüyor musun?" Brody işaret etti. "Magelocks. Bütün Nazari'lerde var. Her biri bir tür büyüü temsil eder. Ne kadar çok olursa o kadar iyidir. Eskiden Nazari'nin saçında yüzlerce renk vardı."

Evan elini uzatıp kendi saçını parmakladı ve dokunarak pürüzsüz, metalik telleri buldu. Gümüş ve maviydiler, beyaz-sarı saçlarının arasında zar zor görünüyorlardı. Onları diğerleriyle karıştırmak için saçlarını ovuştursa da, her zaman serbest kalıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Birden fazla yönden sihirli işaretliyim, diye düşündü Evan göğsünü kabartarak. Bir hikâyede, bu onun kaderinde büyüklük olduğu anlamına gelirdi.

"Yüzbaşı Strangward onu tanıyor mu?" Evan söyledi.

"Onun amcası sayılır," dedi Brody. Bilgi sahibi olmayı severdi. "İmparatoriçe Iona'nın kocaları

bir denizciden tuz dozu. Harol Strangward beş kişinin sonuncusuydu ve tek kalan oydu. Harol ve Iona öl Kıyısı'nı aralarında paylaşmayı kabul ettiler. Şimdi Harol öldü ve kaptanımız görevi devraldı."

"Peki ya morumsu insanlar?" Evan, Siren'in güvertesindeki mürettebatı işaret ederek sordu. "Onlar da büyücü mü?"

Brody ona güneş dokunmuş gibi baktı. "Hangi morumsu insanlar?"

"Onlar-"

"Şşşt," dedi Brody. "Bunu duymak istiyorum."

"Ve şimdi, işte buradasın, büyümüş bir kadın," diyordu kaptan. "Sen olduğunu bilseydim, en iyi fıçımı vurur ve seni uygun bir şekilde karşılardım." Kaptanın duruşundaki sertlik, yüzündeki ve omuzlarındaki gerginlik farklı bir hikâye anlatıyordu.

Celly kanmamıştı. "Ben olduğumu bilseydin," dedi, "saklanacak bir delik bulurdun."

Strangward buna cevap vermemeyi tercih etti. Bunun yerine gözlerini gölgeledi ve Siren'in güvertesini taradı. "Iona seninle değil mi?"

"Annem öldü."

Bu haber Kaptan Strangward'ın topuklarının üzerine düşmesine neden olmuş gibiydi. Tekrar omzunun üzerinden hızlıca bakarak güvertayı taradı; sonra Celly'ye döndü. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Bu ne zaman oldu?"

"Bir yıl önce."

Strangward güneşin altında kül rengine büründü. "Keşke bilseydim. Saygılarımı sunmak isterdim ve-"

"Sana söylemek aklımdaki son şeydi," diye tersledi Celestine, "ama eminim daha fazla uyarıdan hoşlanırdın. Annem öldükten sonra, bizim için inşa ettiğin hapishaneden kaçacak gücü buldum, ama bir de baktım ki senin fırtınacı kardeşin Kız Kardeşleri bir fırtına duvarıyla çevrelemiş."

Evan, onun Ağlayan Kızkardeşler'i kastettiğini biliyordu, Kuzey Adaları zincirindeki üç küçük ada

Yıl boyunca buhar, alev ve kaplıca suyu. Oraya hiç gitmemiştir, bugünlerde kimse gitmiyordu. Her zaman bulutlarla örtülü, rüzgâr ve dalgalarla hırpalanmışlardı.

"Celly, bunu varsayamazsın-"

"İstediğim her şeyi üstlenebilirim! Artık imparatoriçeyim. Annem sahili yönetmek için çok zayıftı ama ben değilim. Harol bana ait olanı çaldı ve fırtına lordu büyüyle annemi ve beni Kız Kardeşler'e hapsetti."

"Annen-" Kaptan Strangward cümleyi bitirmeyi yeniden düşünür gibiydi. "Öyle değildi," dedi.

"Annem beni severdi!" Celestine ağladı ve eldivenli kollarıyla gözlerini sildi. "Ama üç kez lanetlenmiş kardeşin Jak öldükten sonra onu bana düşman etti."

"Annen seni seviyordu," diye kabul etti Strangward. "Bunu inkâr etmeyeceğim."

Artık Evan ve Brody, gözlerinin önünde yaşanan drama rağmen kıpır kıpır olmaya başlamışlardı. Ne de olsa olayın ortasına düşmüşlerdi, karakterlerden hiçbirini tanımıyorlardı ve olayın kendileriyle pek bir ilgisi yok gibiydi.

"Beş yıl boyunca Indio'da dilediğin gibi dolaştın," dedi Celestine, "kendini okyanusun efendisi ilan ettin ve benim zararına bir imparatorluk kurdun. Şimdi her şey değişiyor."

Strangward, "Bir isim yapmanın tek yolu onu hak etmektir," dedi.

"Yapmaya niyetlendiğim gibi," dedi. Öne doğru eğildi, parmaklıktaki tutuşu sıkılaştı. "Sadece bir aptal yoluma çıkar," dedi Celestine. Çantasına uzanarak bir şey çıkardı ve havaya kaldırdı.

Güneş ışığında parlıyordu; zincirden sarkan küçük bir nesne. Evan'ın kalbi kasıldı ve nefessiz kaldı. Hafızasından önceki bir zamandan beri taktığı kırık kolyeyle eşleşiyordu. Elini gömleğine bastırdı ve keten kumaşın üzerindeki sivri şekli hissedince rahatladı. Her şeyden çok, bir saatin kırık iç organlarını andırıyordu ama

her zaman onun en değerli varlığı olmuştu. Gizemle örtülü bir geçmişten kalan tek varlığı.

Evan'ın derisi karıncalandı ve kendisinin de bu denizcinin sırlar düğümüne dolanmış olduğunu fark ettiğinde sihirli işareti yandı. Belki de bu kız düğümü çözmenin anahtarıydı.

Belli ki Strangward da kolyeyi tanımıştı. "Bunu nereden buldun?" dedi, sanki cevabı gerçekten duymak istemiyormuş gibi.

"Bunu bana Claire verdi," dedi Celestine. Onu salladı ve sallanmaya bıraktı. "Yanılmıyorsam Jak'ın eskiden taktığı madalyonun bir başka parçası."

Claire ve Jak kimdi? Şimdiye kadar hayatını oluşturan yapbozun kayıp parçaları mı? Evan'ın içinde sadece bir yetim olmadığına, güçlü ve büyük bir şeyin parçası olduğuna dair bir umut yeşerdi. Geçmiş ve geleceği olan biri.

Strangward gözlerini kapadı, yutkundu. "Claire," diye fısıldadı. "Claire'i bulmuşsun."

Celestine, Evan'ın omurgasını ürperten bir ses tonuyla, "Bırak o kibirli halini amca," dedi. "Onlar benim. Onlar Nazari soyunun bir parçası. Bir amaç için yaratıldılar ve hizmet etme zamanları geldi. Harol en başından beri anneme karşı dürüst olmalıydı."

"Öyle olmadığını nereden biliyorsun?" Strangward söyledi. "Birbirlerine aşıklardı, Celly."

"Aşk mı? Sen buna böyle mi diyorsun?" Çenesi gerildi. "Ne kadar çekici olduğu değil, benim mirasımı takas etmezdi." Celestine kollarını geminin küpeştesine dayadı.

"Harol seni kurtarmaya çalıştı," dedi Strangward.

"Sen buna kurtuluş mu diyorsun? Daha çok cehennem gibiydi amca." Celestine giysilerini fırçaladı. "Kükürt ve duman kokusunu tenimden asla temizleyemeyeceğim. Hayır, beni kurtaran annemdi. O beni sevdi."

Bunu zaten söyledi, diye düşündü Evan ve Kaptan Strangward da söyledi. Kimi ikna etmeye çalışıyor?

Celestine, "Benimle bir savaş başlatmak istiyorsan, fırsatın varken hepsini yok etmeliydin," dedi. "şimdi. Geri kalanları nerede?"

"Benim de hatalarım var Celly," dedi Strangward tapınakta günah çıkarır gibi yumuşak bir sesle, "ama en azından çocuklara savaş açmıyorum."

Bu genç imperatori eyi  ileden  ıkarmışa benziyordu. "Kardeşinin bana zorla yaptırdığı bir savaş! Bu şekilde olmak zorunda değildi! Hiçbir zaman böyle olmadı." Elini kaldırarak ana direği işaret etti. Evan iri gözlerle onu izlerken, parmaklarından alevler fışkırdı ve direği sardı. İnce beyaz bir k l güverteye çökerek Evan'ın saçlarını ve giysilerini pudraladı. Alev alev yanan odun parçaları güverteye düştü ve kaplamada yanık lekeler bıraktı.

Kaptan Strangward sersemlemiş gibi alev alev yanan direğe baktı. Etraflarındaki Bulut Ruhu mürettebatı yeminler ve dualar mırıldanıyordu.

Celly güldü. "Claire'in bana verdiği diğer hediyeyle bakın."

"Her ne yaptığımı düşünüyorsan, ," dedi Strangward. dedi, sesi her şeyden çok yorgun geliyordu. "Her ne bildiğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Harol'a ateşle oynadığını söyledim ama beni dinlemedi. Iona'ya deliler gibi açıktı, o da ona. şimdi. Haftalardır denizdeyim ve eve dönüyorum." K peşteden uzaklaşmaya başladı.

"Seni bir yolculuktan kurtarayım," dedi Celestine, sesi kılıç gibi çıkıyordu. "Tarvos'tan geriye hiçbir şey kalmadı. O haşarat yuvasını yakıp k l ettim ve iskele farelerinden oluşan m rettebatınızı denize sürdüm."

Tarvos gitti mi? Aklından görüntüler geçerken Evan'ın midesi sıkıştı. Strangward'ın yerleşkesinde Evan'ın limandayken kaldığı küçük bir oda vardı. İçinde bir ip yatak ve eşyalarını koyduğu bir sandıktan başka bir şey yoktu ama yine de ona aitti. Avluya bakıyordu, bu yüzden yatağından fiskiyenin şırlıtısını duyabiliyordu. Kum rengi kayalıklarla çevrili masmavi liman. Hafta sonu pazarları

Balıklarla, parlak kilimlerle ve piñondan yapılmış şekerlemelerle dolu. Her gün bol bol yemek.

Tarvos ona ihtiyacı olduğunda bir isim ve güvenli bir liman vermişti ve şimdi bunlar yok olmuştu.

FIRTINA KASIRGASI

Strangward uzun bir süre Celestine'e baktıktan sonra, "Bunu yapmamalıydın," dedi.

"Kendi haline bırakmalıydın," dedi imparatoriçe. "Daha iyi adamlar ve daha güçlü büyücüler, kendilerine dağıtılan kartları çok daha zarafetle kabul ettiler. Kendine fırtına lordu diyorsun ama bu yeteneğe sahip olan ölü kardeşindi." Ellerini parmaklıklara dayayarak doğruldu. "Teslim ol Strangward, ben de mürettebatının gitmesine izin vereyim. Bulut Ruhu ile yola devam edebilirler. Ben sadece yeni bir kaptan göndereceğim."

Bununla birlikte, kaptan köşkünün gölgesinden biri çıktı ve imparatoriçenin yanına geldi. Tanıdık bir çalım ve duruşu olan biri. Ve arkasında, onunla birlikte denize açılan bir avuç Bulut Ruhu mürettebatı.

"Tully!" Evan ve Brody hep bir ağızdan güverte mürettebatının şaşkınlık ve dehşet içinde kaldığını söylediler.

Celestine parmaklarını Tully'nin kolunda gezdirdi. "Kaptan Samara'ya bu buluşmayı ayarlayabilirse Bulut Ruhu'nu alabileceğini söyledim," dedi. "O üzerine düşeni yaptı."

"Silahlarınızı bırakın," diye seslendi Tully. "Kan dökmeye gerek yok. İşte size Çöl Kıyısı'nın yeni hükümdarıyla anlaşmak için bir fırsat."

Tully her zaman hırslıydı ama bu hırsını yeni bir seviyeye taşıdı. Evan onun İmparatoriçe'nin diğer savaşçıları gibi mor renkte parlamadığını fark etti. Eski gemi arkadaşlarının şimdi yaptığı gibi.

Brody de fark etti. "Yani bizi bir gemi için sattın, öyle mi?" diye bağırdı. "Belki de kan kölesi olmak istemiyoruzdur."

Mürettebat homurdanarak onayladı. İçlerinden biri bile silahını bırakmadı. Tully utançtan ve Celestine'e bir bakış attı. Yeni patronunun önünde gösteriş yapmak buraya kadarmış, diye düşündü Evan.

Hayal kırıklığı yeni bir şey değilmiş gibi başını sallayan imparatoriçe mürettebatına eliyle işaret etti. Kancalar havada yay çizerek halatları takip etti ve güverteye çarptı.

Sayınca üstün olmalarına rağmen Cloud Spirit'in denizcileri, gemiye çıkmaya çalışan Celestine'in savaşçılarını püskürtmek için rayları tutarak büyük bir istekle saldırdılar. Bıçaklarını savurarak iki gemi arasında yılan gibi kıvrılan hatları kestiler. Küpeşteye kadar gelmeyi başaran korsanları kestikçe güverteye kan sıçırıyordu. Yine de mor kefenli mürettebat, ölümcül bir yara almış gibi görünseler bile, sanki ölmekten korkmuyorlarmış gibi gelmeye devam etti.

Kimse Evan'a dikkat etmiyordu, bu yüzden kafasına bir saat kasketi geçirdi, ölü bir adamdan bir kılıç aldı ve savaşa katıldı.

Geminin çanı yarım saati gösterdiğinde Bulut Ruhu'nun mürettebatından geriye sadece bir avuç kalmıştı. Strangward hâlâ güvertede açıkta duruyordu, çenesi yukarıda, her iki elinde birer kılıç, yaklaşan herkesi kesiyordu. Evan, imparatoriçenin onu neden yakmadığını ve çatışmaya son vermediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Sonra geldi. Ateş hattında durarak gemiyi koruyor. İmparatoriçenin onu canlı ele geçirmek istediğini, istediği bilgiye sahip olduğunu biliyor. Bize ateş açmamasının bir başka nedeni de bu. Onu öldüreceğinden ve bilginin de onunla birlikte öleceğinden korkuyor.

Ancak bu koruma herkesi kapsamıyordu ve imparatoriçe sabrını kaybediyor gibi görünüyordu. Celestine kolunu indirerek doğrudan Brody'yi hedef aldı. "Bu oyundan bıktım," dedi. "Şimdi teslim ol, yoksa Brody'yi yakarım."

Mürettebatınızdan geriye kalanları teker teker, bu yakışıklı denizciden başlayarak."

Brody, yılanın gözünün önündeki bir tavşan gibi dondu kaldı.

"Hayır!" Evan bağırdı ve boynu öfkeyle yanmasına rağmen öne doğru sıçrayarak Brody'nin yanında durdu. "Kaptan Strangward çekip gitmenizi söyledi. Bunu yapsanız iyi olur yoksa süslü geminiz sahilde kıymıklardan başka bir şey olmayacak." Utançtan sesi çatladı ve titredi.

İmparatoriçe kahkahalarla güldü. "Bu kim şimdi, Strangward? En küçük koruman mı? Senden daha sert bir omurgası olan biri mi?"

Bunun üzerine Evan fırlatma bıçağını çekti ve uçurdu. İyi bir atıştı ve İmparatoriçe'nin görünmez bariyerine çarpıp denize savrulmasaydı zaten Siren'in güvertesine isabet edecekti.

Strangward hiç eğlenmemişti. "Vücudundaki her kemiği kırmadan önce aşağı in evlat," diye kükredi ve suratına ters bir yumruk indirdi. "Abhayi! Çek şu serseriye gözümün önünden."

Her nasılsa Evan yeniden ayağa kalkmış, soğuk bir öfkeyle sarsılmıştı. Çenesinden aşağı kan damladığını, dudağının şiştiğini, sihirli işaretinin alev aldığını hissedebiliyordu. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Kavisli Carthian kılıcını kaldırarak dövüş duruşunu benimsedi.

İmparatoriçe, panayırda hayal kırıklığı yaratan bir gösteriyi izleyen bir patron gibi başını eğerek durdu. Sonra ona doğru kükreyen bir alev gönderdi. Evan iki elini de kaldırdı ve sanki ölümü uzaklaştırabilecekmiş gibi umutsuzca dışarı itti.

Görünüşe göre, yapabiliirdi. Alev seli, sert bir karşı rüzgâra doğru yol alan bir gemi gibi yavaşladı. Gittikçe yükseldiler, sonra tepeye çıktılar ve Siren'e doğru geri aktılar, yan tarafını sıyırıp armasını ateşe verdiler. Mürettebatı donmuş, ağzı açık bir şekilde durdu, sonra alevler yayılmadan söndürmek için koştu.

Celestine ayakta duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, korkmuştan çok meraklanmış gibiydi. "Çok şaşıracağım," dedi. "Sende fazlası var evlat." Gözlerini

Evan'dan Strangward'a ve tekrar geri döndü. "Ah," dedi. "Şimdi anlıyorum. Yanında en azından bir fare yavrusu olduğunu bilmeliydim." Evan'a işaret etti. "Buraya gel evlat, sana daha iyi bakmama izin ver."

Evan başını sallayarak ayağa kalktı ve boynunun arkasındaki madalyon fokurdayarak yandı. Kılıcını tekrar kaldırdı. "Buraya gel ve bunun tadına bak, cadı," dedi.

Güldü. "Büyücüler asla cadılara taş atmamalı."

Evan'ın bıçağının ucu biraz düştü. "Mageling?"

"Bilmiyor muydun? Senin içinde sihir var, evlat."

Evan o kadar şaşırmişti ki tek söyleyebildiği, "Ben erkek değilim. Benden çok büyük değilsin."

"Bu doğru," dedi. "Dost olmalıyız, düşman değil. Senin adın ne?"

"Onu dinlemeyin," dedi Strangward. "Ona boşuna Siren demiyorlar."

Ama Celestine Evan'a odaklanmaya devam etti. "Sorun nedir? Kaptan Strangward senden bir şeyler mi saklıyordu? Seni buraya getirmek ve yakınında tutmak için gerçek nedenlerini sana söylemedi mi? Sana gerçekte kim olduğunu söylemedi mi?"

Evan'ın içinde kaynayıp duran tüm sorular su yüzüne çıkmaya başladı. Örneğin neden daha iri ve güçlü sokak fareleri yerine onun seçildiği gibi. Başka bir gemiyle karşılaştıklarında kaptanının onu neden hep güvertenin altına gönderdiği. Neden savaşa katılmasına hiç izin verilmemişti.

"En azından sana gerçeği söyleyeceğim," dedi Celestine. "Sen Nazari kanı taşıyorsun - imparatorluğun kalp kanı. Yüzyıllar öncesine dayanan büyülü bir mirasa sahiptin. Strangward seni kendine saklamak istiyor ama sen benim yanıma aitsin."

"Belki senin kanını taşıyor Celly," dedi Strangward, "ama o benim de kanımdan."

Şimdi sıra Evan'ın kaptanı ve imparatoriçe arasına bakmasına gelmişti. Hayır. Bu mümkün değildi. Strangward

onu Endru sokaklarından alıp çetesine kattı. Evan da kabul etmişti, çünkü ne de olsa bir yatak, bir çatı ve karnını doyuracak bir yemekti ve ileride hisse sözü de vardı.

Yetim olarak başlamıştı ve şimdi iki akrabası onun için kavga ediyordu.

Eğer ben onun kanındansam, neden bana hiç söylemedi? Onun üzerinde hak iddia etmemi istemedi mi? Ve tam olarak nasıl bir bağımız var?

Daha da önemlisi, eğer kraliyet kanı taşıyorsa ve Strangward bunu biliyorsa, neden bunu gizli tutmuştu?

Celly parmağını Evan'a doğru uzattı. "Buraya gel. Nasıl işaretlendiğini göreyim."

Evan istemsizce onun yakasına uzandı. Sonra elini zorla geri çekti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tabii ki . Kaptan Strangward sana yalan söyledi ve ihanet etti. Gel bana hizmet et, ben de sana büyünü nasıl kullanacağını öğreteyim."

Evan, sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi ileri doğru kararsız bir adım attı. Sonra biri kaslı bir kolu etrafına doladı, kollarını yanlarına sabitledi, ayakları güverteye zar zor degecek şekilde kaldırdı. Boğazında bir bıçak ısırtığı hissetti. Bu Abhayi olmalıydı ama nedenini anlayamadı.

"Hayır!" Celestine'in yüzünde panik ifadesi belirdi. İmparatoriçe sanki aralarındaki suyun ötesine uzanabilecekmiş gibi ellerini uzattı.

"Celestine," dedi Strangward, sesi düzdü, "yoksa çocuk ölür."

"Buna cüret edemezsin!" Celestine onun yapabileceğini düşündüğünü belli edecek şekilde dudaklarını yalayarak konuştu. "Bir çocuğu öldüremezsin."

Strangward, "Onu sizin elinizden uzak tutmak için yapardım," dedi.

Evan orada öylece donakaldı, düşünceler kafasının içinde dönüp duruyordu. Kaptan Strangward mı onu Celestine'den koruyordu, yoksa Celestine mi onu Strangward'dan kurtarıyordu?

Şu anda, her ikisinden de kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

Hayır. Kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Kendini kurtarması gerekiyordu. Her iki topuğunu da Abhayi'nin dizlerine vurdu ve birbirine değdiklerinde bir çıtırtı duydu. İri adam uluyarak öne doğru düştü, tutuşu yeterince gevşemişti ki Evan altında kalmadan önce yuvarlanabildi. Ayağa kalkarak Abhayi'nin bıçağını kaptı ve ileri doğru koşmaya başladı. Çarşafları ön direğin üzerine sürerek, bıçağı savurarak, yol boyunca pervasızca çizgileri keserek, en üstteki avlunun üzerinde sabit bir tünük bulana kadar daha yükseğe tırmandı.

İmparatoriçe mürettebatına "Ateş etmeyin!" diye bağırdı. "Eğer mageling yaralanırsa, bana hesap vereceksiniz."

Şimdi herkes ona bağıırıyordu: Strangward, Abhayi, imparatoriçe. Mürettebattan geriye kalanlar ona doğru akın ediyordu.

-Tanıdığı tüm insanlar. Zalazar, ona ipleri göstermişti. Entebbe, ona yüzmeyi öğretmişti. İlk mavi su geçişinde bağırsaklarını dışarı atacağını düşündüğü ilk günlerde onu koruyan Akira. Brody, ona doğru direğe tırmanmaya başlamıştı, yüzü sert ve asıktı.

Brody bile.

Evan iki elini de onlara doğru uzatarak, "Geri çekilin," diye uyardı.

Geri çekildiler, kollarını savunmak için kaldırdılar. Brody tırmanmayı bıraktı ve kendini direğe doğru bastırarak oraya tutundu.

Biliyorlar, diye düşündü Evan. En azından hikâyenin bir kısmını biliyorlar. Hepsi sır saklıyordu. Onlara hiçbir şey borçlu değildi.

Taktik değiştirerek Siren'e nişan aldı. İki elini avuç içleri dışarı bakacak şekilde uzattı ve avuçlarından alevler fışkırması umuduyla bir itme hareketi yaptı. Bunun yerine, Siren ana yelkenleri gerildikçe titredi, direkler şiddetli bir fırtınanın baskısı altındaymış gibi gıcırdadı ve şikayet etti. Ani rüzgarla birlikte gemi

Deniz suyu uzak küpeşteden taşana kadar yan yattı ve imparatoriçe güverteden kayarak okyanusa düşmemek için bir ırgattan tutunmak zorunda kaldı.

Tam Evan geminin alabora olacağını düşünürken, mürettebat ana boruyu söndürmeyi başardı ve gemi kendini düzeltti.

Evan ellerine baktı, parmaklarını çalıştırdı, tuttuğu havanın dokusunu hissetti.

Celestine kendini ayağa kaldırdı, lavanta rengi gözleri şaşkınlıktan irileşmiş, yüzü ürkek bir maskeye dönüşmüştü. "Kim bilebilirdi ki?" diye nefes aldı. "Bir fırtına büyücümüz daha var."

Evan başını kaldırmış yüzlerden oluşan kalabalığa baktı, kafası sorularla doluydu, kalbi yalanlar ve ihanetle çürümüştü. Bir fırtına büyücüsü müydü? O zaman onlara bir fırtına verecekti.

Daha önce Evan havaya uzanmıştı. Bu sefer suya uzandı. Siren'in altına bir kanyon kazdı, Siren gözden kaybolurken aralarında sudan bir duvar ördü. Ve sonra bıraktı.

Ters dalgayı tahmin edememişti. Bulut Ruhu savrulup yuvarlandı ve armadaki tutuşunu kaybederek çığlıklar içinde denize düştü.

LİMANDA SİYASET

Evan babaya yaslanmış, son yükün New Moon'dan indirilip rıhtımdaki depoya aktarılmasını izliyordu.

New Moon kıyı ticareti için inşa edilmiş sağlam, alçak, tek direkli bir gemiydi; Evan'ın uykusunda bile tek ayağıyla kullanabileceği bir gemi. Kıyı boyunca uzanan her küçük diyarın kendine has gümrük tarifeleri ve ücretleri vardı; bu suları yakından tanıyan bir kılavuz kaptan bu maliyetlerden kaçınabilirdi. Evan biliyordu.

Tarvos açıklarında denize düştüğünden beri iki yıl geçmişti. İki yılını başkaları için tayfalık yaparken kendini eğiterek geçirmişti.

Rıhtım patronu Kadar, başparmaklarını mor pantolon askılarının altına sokmuş bir halde yanlarına geldi. "İyi koştun Faris," dedi, sanki saatleri olduğu kadar günleri de sayıyormuş gibi cep saatini çıkararak. "Kırıcı'yı peşine takmış olmalısın."

"Rüzgâr birkaç gün boyunca bizimle birlikteydi," dedi Evan. Güzel rüzgârlar ve takip eden denizler - bir fırtına lordu büyücüsünün hayatı.

"Sana bu yüzden Lucky diyor olmalılar," dedi Kadar. Geniş gülümsemesi dişlerindeki altın sürgüleri ortaya çıkardı.

"Şanslı Faris", Evan'ın Bulut Ruhu'ndan ayrıldığından beri halk arasında kullandığı isimdi. Bir tür kişisel şakaydı. Pek komik değildi.

Evan, Cloud Spirit'in ön direğinden düştükten sonra kıyıya nasıl ulaştığını çok az hatırlıyordu. Güverte yerine suya çarptığı için şanslıydı. Olay olduğunda kıyıya yakın oldukları için şanslıydı. Kendini bildi bileli güçlü bir yüzücü olduğu için şanslıydı.

Hayır. Bunların hiçbirisi olmasaydı şanslı sayılırdı. Şanslı değildi ama hayatta kalmayı başardı ve bir şekilde yüzmeye devam ederek yüksek kayalıkların yerini kayalık bir sahile bıraktığı bir yer buldu. Oradan güneye, sahili takip ederek Kaptan Strangward'ın onu sokaklardan topladığı Endru'ya geri dönmüştü. Ne Strangward'ın ne de imparatoriçenin oraya gelme ihtimalinin olmadığını biliyordu. Liman mavi su gemilerini kaldırarak kadar derin değildi.

Evan bir yılını Endru'da saklanarak, limanda ufak tefek işlerde çalışarak, iş bulabildiğinde sığ su çekimli gemilerde kılavuzluk yaparak, ölü kalma ihtiyacı ile geçmişini öğrenme arzusu arasında mücadele ederek geçirmişti. Ölü kalmak kolaydı. Ölü olmak güvenliydi. Ama yeterli değildi.

İmparatoriçe onun Nazari kanı taşıdığını söylemişti. Bu onu bir prens yapmalıydı. Bunun yerine, onu bir hedef haline getirmiş gibi görünüyordu. Bu kadar güneyde pek fazla kan taşıyan yoktu ama ara sıra onları sahildeki tavernalarda görüyordu. Onu mu arıyorlardı? Yoksa imparatoriçe onun öldüğünü varsayarak yoluna devam mı etmişti?

Bir yıl önce, daha iyi bir iş ve arzuladığı cevapları bulmak için Tarvos'a dönmeyi göze almıştı. Birinin onu tanıyabileceğinden endişelenmişti ama bu bir sorun değildi. Yaşadığı yerleşke gitmiş, yerine rıhtım kenarındaki depolar gelmişti.

Kadar ve ekibi, imparatoriçe limanı yok ettikten hemen sonra limana girmişlerdi. Tüm önemli gayrimenkulleri satın almış, bir kısmını yeniden inşa etmiş ve tüm yerel ticarete el atmıştı. Hiçbir anlaşma yapılmamış, hiçbir mürettebat işe alınmamış, Kadar'ın pay almadığı hiçbir para limana girip çıkmamıştı.

Tarvos'ta insanlar Kaptan Strangward'ın öldüğünü ve Bulut Ruh'u'nun artık dümende Tully Samara ile imparatoriçe için yelken açtığını söyledi.

Bunu duyduğunda Evan'ın kalbi burkuldu. Strangward sert bir efendiydi, ama Evan bağına güvenmişti.

Aralarında söylenmemiş bir dürüstlük sözü vardı. Cloud Spirit mürettebatına -Brody ve diğerlerine- güvenmişti ve onlar da ona ihanet etmişlerdi. Bununla işi bitmişti. Güvenini bir daha bu kadar kolay vermeyecekti. Sorun şuydu ki, bir fırtına büyücüsü bile mavi sulardaki bir gemiyi tek başına yüzdüremezdi.

Tarvos'ta geçirdiği bir yıl boyunca Evan'a mavi su gemilerinde tayfalık yapması için birkaç sözleşme verilmişti ama Kadar onu çoğunlukla liman patronunun sahip olduğu tek gemi olan Yeni Ay'da görevlendirmişti. Kadar, Lucky Faris gemideyken kargoların rekor sürede teslim edildiğini ve malların kaçırıldığını, bunun da liman patronunun cebine daha fazla para koyduğunu öğrenmişti.

Evan hâlâ Strangward'ın ona verdiği hisseye sahipti. Tarvos'a geldiğinden beri bulabildiği her işi kabul etmişti ama bu gidişle, Kadar'ın cimri ücretleri göz önüne alındığında, istediği türden bir gemi satın alabilecek kadar büyük bir hisseye sahip olmadan önce yaşlanıp saçları ağaracaktı.

Kitaplara olan bağımlılığı da vardı.

"Benim için kıyıya getirdiğin paketler mi?" Evan söyledi. "Neredeler?"

Kadar başını depoya doğru eğdi. "Kapının hemen içindeler."

"Teşekkür ederim." Evan depoya doğru döndü ama Kadar bir elini omzuna attı.

"Bak, Faris. Daha sonra Windfall'da küçük bir toplantı düzenleyeceğim. Umarım bize katılırsın."

Kadar'ın sahibi olduğu Windfall, denizciler için birleşik bir taverna/klicket- house/şirket mağazasıydı. Mürettebatı için hesap tutmayı severdi, böylece onlar harcayacak başka bir yer bulmadan önce maaşlarından ayırabilirdi.

"Lucky Faris" kulağa bir kullanacağı bir isim gibi gelebilir ama Evan'ın kazancını Windfall'daki masalarda bırakmaya ya da kupalarına gömülüp borca batmaya ve gizli kalması daha iyi olan sırları ifşa etmeye hiç niyeti yoktu.

Kadar Tarvos'ta sahip olunmaya değer her şeye sahipti ama Evan'a sahip değildi -henüz değil- ve bu liman patronunu üzüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Evan, "ama eve gitmem gerekiyor."

"Hadi," dedi Kadar. "Bir kez olsun sosyal ol. Bu kadar uzun süre denizde kaldıktan sonra bir gece dışarı çıkmak istemez misin?"

Evan, tekneden yol boyunca herhangi bir yerde kıyıya yüzebilecekken denizde olmak zor, diye düşündü.

Evan başını salladı. "Bu gece olmaz." "İlk içkiler benden."

Bu da sulandırılmış sidik olurdu. Ya da tam paket-gürültülü geğirme, boş cepler ve sırtta bir bıçak.

Hayır. Kadar şu anda onun alın terinden çok fazla para kazanıyordu. Ayrıca, Kadar kendi gündemi olmadan asla bir şey yapmazdı.

"Hayır, teşekkürler. Okumam gereken şeyler var."

Kadar başını eğdi. "Kaç sen?"

Evan bunu düşünmek zorundaydı. Strangward'ın hizmetinden ayrılalı gerçekten de iki yıl olmuş muydu? Bu onu on beş yaşında yapıyordu. "On yedi," dedi, iyi bir önlem için iki yıl daha ekledi.

"On yedi mi?" dedi Kadar. "O zaman üst kattaki yakışıklı beyler ve hanımlarla tanışmalısın. Mutlaka hoşuna gidecek birileri vardır." Evan başını sallayınca Kadar'ın gözleri kısıldı. "Keşif de olabilirsin. Sulak alan dinini yakalayamadın, değil mi?"

"Hayır," dedi Evan, sesinin tonu değişmişti. "Ben bir keşif değilim. Sadece parama dikkat ederim." Ve kalbime. İhtiyacı olan son şey Kadar'ın fahişelerinden birine bulaşmaktı. Elini uzattı. "Paradan bahsetmişken, kontratımın son borcunu da ödersen, yoluma gideceğim."

Kadar kaşlarını çatı. Para vermekten gerçekten ama gerçekten nefret ederdi. "Nasıl istersen," dedi ve Evan'ın bekleyen eline bir torba dolusu para sıkıştırdı. Evan parayı saymaya başladığında yüz ifadesi daha da karardı. Ve tekrar say. Evan parayı

Kadar başını kaldırıp konuşmak için ağzını açtığında, "Alışık olduğunuzdan daha az olduğunu fark etmişsinizdir" dedi.

Evan patronun gözlerinin içine bakarak, "Alışık olduğumdan daha az değil, anlaştığımızdan daha az," dedi.

"Zor zamanlar geçiriyoruz," dedi Kadar. "Kuzeydeki imparatoriçe hayatı hepimiz için çekilmez hale getiriyor. Bugünlerde insan kargosunun nereye gideceğini asla bilemiyor."

Evan satın almıyordu. "Bu yüzden mal fiyatları arttı," dedi. "Dolu bir ambarla seyahat ediyorum ve gideceğim yere zamanında varıyorum. Eskisinden daha fazla para kazanıyor olmalısın. Ben de eskisinden daha fazla para kazanıyor olmalıyım."

Kadar, "Her zamankinden daha fazla masrafım var," dedi. "Herkes maaşından kesinti yapıyor."

"Herkes mi?" Evan kollarını kavuşturdu. "Ben de öyle dedim, değil mi?"

Evan, "Eğer anlaşılmayı değiştirecekseniz bunu ben imzalamadan önce yapmalısınız, sonra değil," dedi. Elini tekrar uzattı. "Şimdi bana geri kalanını öde."

Kadar ne yapacağını düşünüyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. Evan onun Tarvos'ta yelken açan en iyi pilot olduğunu biliyordu, bu yüzden Kadar onu rutin olarak Yeni Ay'ın dümenine geçiriyordu. Sonunda, isteksizce, Kadar ona bakiyeyi ödedi. Evan parayı tekrar saydı ve bir kenara koydu. Tam gitmek üzereydi ki rıhtım patronu arkasından seslendi: "Bil diye söylüyorum, bir süre sana iş vermeyeceğim."

Evan arkasını döndü. "Öyle mi?" İçinde yükselen öfke fırtınasını kontrol etmekte zorlanıyordu. "Neden? Sezonu kapatıyor musun?"

"New Moon bir süre kuru havuzda kalacak," dedi Kadar. "Güverte altını yeniden yapılandırıyoruz, ambarını genişletiyoruz, daha fazla yük için yer açıyoruz." Evan'ın sırtını sıvazladı. "Merak etme, gemi çalışır hale gelir gelmez seni arayacağım."

Rüzgâr çıktı, New Moon'un armasını çırpmağa başladı ve suyun üzerinde minyatür bir fırtına hattı oluşturdu.

liman. Hava yoğunlaştı, denizden nem ve enerji aldı.

Hayır, diye düşündü Evan. İhtiyacım olan son şey insanların hava durumu yapabilen bir denizci hakkında konuşması. Nefes aldı, sonra havayı yavaşça bıraktı ve parmaklarındaki karıncalanmanın azaldığını hissetti.

"Herhangi bir gemide, herhangi bir rolde mürettebat olmaktan mutluluk duyduğumu biliyorsun," dedi Evan. "Rupert Fry en kısa zamanda geri dönmenden memnun olacağını söyledi-"

"Eğer Rupert Fry seni kalıcı olarak işe almak istiyorsa, bırak alsın," dedi Kadar. "Yıllardır benimle birlikte olan ve önce gitmem gereken adamlarım var. Sıra sana da gelecek ama hemen değil." Kapının yanında duran Evan'ın paketlerine el salladı. "Neşelen biraz. Bütün o kitapları okuyabilirsin."

Liman müdürü avlunun horozu gibi kasıla kasıla uzaklaştı, ki Tarvos'ta tam da öyle biriydi.

Evan ona bir ders verildiğini biliyordu. Başka birinin kargosunun gideceği yere ulaşmasının biraz daha uzun sürmesi liman patronu için önemli değildi - bu onun cebinden çıkan para değildi. Bu yüzden kendi gemisi tekrar çalışmaya başladığında Evan'ı tekrar işe alacaktı. Ama Evan tüm zamanını Yeni Ay'da tayfalık yaparak geçirirse, diğer gemi kaptanlarına neler yapabileceğini gösterme şansı olmayacaktı.

Kendi başarısı yüzünden lanetlenmişti.

Güneş artık gökyüzünde alçalmış, denize batarken liman ağzından rıhtıma doğru kanlı bir yol açmıştı. Evan kitaplarını topladı ve çantasına tıktırdı.

Bir Çöl Kıyısı korsanının sahipliğe giden geleneksel yolu, bir başkasından gemi almaktı. Ama bunu tek başına yapamazdı, hele ki New Moon'la hiç yapamazdı.

Bir düşünce, şişmiş bir ceset gibi su yüzüne çıkmaya devam etti. Mavi sularda yelken açmak istiyorsan, güvenebileceğin bir mürettebata ihtiyacın olacak.

İyi şanslar.

Evan çantasını omuzlayarak rıhtımdan uzaklaştı ve takip edilmemeye dikkat ederek dolambaçlı bir yoldan ahıra doğru yürüdü.

Djillaba başını kaldırdı ve Evan'ın içeri girdiğini duyunca homurdandı. Aygır onun kitaplar dışındaki tek düşkünlüğüydü ve bunu da Kadar ve ekibinden gizli tutuyordu. Celestine, Evan'ın damarlarında kraliyet kanı olduğunu iddia etmiş olabilirdi ama Djillaba'nın soyu daha eskiydi ve şüphesiz daha iyiydi.

"Merhaba," diye mırıldanarak atın kadifemsi burnunu okşadı. Ahırdaki yatak takımlarına göz attı, yem kutusunu kontrol etti ve seyisin tımarına devam ettiğinden emin olmak için Djillaba'nın toynaklarını ve tüylerini inceledi. Metodik bir şekilde çalışarak battaniyeyi aygırın sırtına örttü ve ardından hafif eyeri taktı.

Evan'ın bir gemisi yoktu -henüz değil- ama en azından buna sahip olabilirdi.

Bir süreliğine. Ama işe ihtiyacı vardı ve bunu Tarvos'ta bulmak zor olacaktı.

ÇİFTÇİLERİN İSTİLASI

Evan bir yıl önce Tarvos'a geldiğinde, at zengini ve para fakiriydi, limanda olduğu zamanlarda kırsal bölgeleri keşfetmeye başlamıştı. Kasabanın güneyine kısa bir yolculuk yaptığında terk edilmiş bir çiftliğe rastlamıştı. Kulübe güzel bir yerdeydi, Dragonback Dağları'ndan gelen karların erimesiyle beslenen bir nehrin yanındaydı ve denize ona uygun olacak kadar yakındı. Birkaç gün boyunca burayı izledikten ve herhangi bir faaliyet belirtisi görmedikten sonra buraya taşındı. Haraptı, yer yer yıkılıyordu ama yağmuru uzak tutuyor, onu kasabada bir oda için Kadar sarayının fahiş fiyatlarını ödemekten kurtarıyor ve bir yerde tayfalık yapmadığı zamanlarda gözlerden uzak kalmasını sağlıyordu.

Ayrıca ona hava durumu alıştırmaları yapabileceği bir alan ve mahremiyet de sağlıyordu. Pek yardımcı olduğu söylenemezdi. Gücü gelip gidiyordu, kontrol etmesi neredeyse imkânsızdı. Tahmin edilemez, bazen de feci sonuçlara yol açacak şekilde kullanana kadar ne kadar güce sahip olduğundan asla emin olamıyordu. İmparatoriçe'nin söylediklerini düşündü.

Gel bana hizmet et, ben de sana sihrini nasıl kullanacağını öğreteyim.

Hiç şüphesiz ödemek istemediği bir bedel olacaktı.

Bir hisseye sahip olduktan sonra, mülkün sahipliğini araştırmış ama sonuç çıkmaza girmiş. Limana yapılan saldırıdan sonra hayatta kalan birkaç kişi evlerini ve işyerlerini terk ederek daha güvenli yerlere taşınmıştı. O da kalmış ve her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Bu sayede parasını başka işlerde kullanabiliyordu. O bir çiftçi değildi. Karada uzun süre hareketsiz kalamayacak kadar huzursuzdu.

Kulübeye yaklaştığında, bacadan kıvrılan dumanı ve panjurların arkasından sızan ışığı görünce şaşırdı. Djillaba görünmeyen atlara meydan okuyarak geri çekildi. Kulübenin içinde bir köpek öfkeyle havlamaya başladı.

"Scummer!" Evan kıyıdan birkaç yüz metre aşağıya, kayalık bir neredeyse suya kadar uzandığı yere çekildi. Aygırı diğer tarafa geçirdi ve gözden uzak bir yere sakladı. Sonra elinde bıçağıyla yürüyerek geri döndü, bu sırada aklından olasılıklar geçiyordu. Sahipleri dönmüş müydü? Yoksa davetsiz misafirler de onun gibi işgalci miydi? Bu bir pusu muydu? İmparatoriçe'nin kanlıları onu bir şekilde bulmuş muydu? Eğer öyleyse, neden ateş yakarak varlıklarının reklamını yapsınlar ki? Sonra tekrar, aylardır ortalarda yoktu. Bu kadar uzun bir süreden sonra gardını düşürmek kolay olurdu.

Ya Kadar çiftliği öğrendiyse? Ya Evan'ın yokluğunda çiftliğe el koymuş ve onu kasabada bir oda kiralamaya zorlamak istemişse? Kadar Tarvos limanında ve çevresinde istediği her şeyi almaya alışkındı. Bu ona öğretmesi gereken bir ders daha mıydı?

Bu durumda, yeni gelenler çatıdaki birçok delikten içeri biraz yağmur yağmasından korkmadıkları sürece, hava yapma yeteneği zayıf bir silah gibi görünüyordu. Yine de, sınırlı becerileri göz önüne alındığında, her yeri havaya uçurabilirdi.

Neyse ki köpek havlamayı bırakmıştı. Evan evin arkasından dolaşarak ahıra doğru ilerledi. Yaklaştıkça, ağzı açık bir şekilde olduğu yerde durdu. Gittiği aylar içinde kulübenin çatısındaki delikler onarılmış, kırık kiremitler değiştirilmiş ve kerpiç duvarlar yeniden sıvanmıştı. Otlığın etrafındaki yıkık dökük çitler düzeltilmiş ve yeni direklere tutturulmuştu. Çitin içindeki zemin toynaklarla dövülmüştü ve şimdi atların artıklarıyla doluydu. Yani orada her kim yaşıyorsa bir süredir oradaydı.

Hatta birisi nehrin bir kısmını, bir su çarkını çalıştıran ustaca bir değirmene yönlendirmiş, sonra da bir gölete akıtmıştı. Kadar'ın bir kiracı için bunca zahmete girdiğini hayal etmek zordu. Tabii kiracı bunu kendi başına yapmadya.

Evan ahırın kapısında durup dinledi, uykulu hayvanların çıkardığı seslerden başka bir şey duymadı. Eve bir kez daha baktıktan sonra, saman, gübre ve yeni kesilmiş odun kokularıyla karşılaşmak için içeri girdi. Yeni gelenler burada da meşguldü. Sol tarafta artık iki yerine üç ahır vardı ve ahırın duvarının onarıldığını görebiliyordu. Djillaba'nın ahırında sağlam bir midilli, diğer ahırda ise kumral renkli, sulak bir iğdiş bulunuyordu. Kapının sağında, gecekonducular büyük bir ağıl ve iki küçük ağıl inşa etmişlerdi. Büyük ağıldan bir meleme sesi duydu. Keçiler mi?

Görünüşe göre bir çiftçi istilasıyla karşı karşıyaydı. Ya da mühendisler.

Taşınmak ihtiyacı olmayan bir işti ama başka bir sığınak bulmak zorundaydı. Ne de yazlık üzerinde hiçbir yasal hakkı yoktu ve orada çok az zaman geçiriyordu. Bu kiracılar birkaç ay içinde onun bir yılda yaptığından daha fazla iş yapmışlardı.

Öylece çekip gidemezdi, henüz değil. Strangward'la yaptığı son yolculuktan kalan hisseleri de dahil olmak üzere tüm birikimi kulübedeki şöminenin arkasındaki nişte saklıydı. Gittikçe büyüyen kitap koleksiyonunu iki yanındaki raflara bırakmıştı.

Eğer bundan Kadar sorumluydu, Evan bunu ona ödetmenin bir yolunu bulacaktı. Öfke ve hayal kırıklığı içinde dolunay dalgası gibi yükseldi ve parmak uçlarında şimşekler çaktı. Saman dolu bir ahırın içinde iyi bir şey değildi bu.

"Eğer burayı ateşe verersen seni öldürürüm," dedi arkasındaki biri, Evan'ın ensesindeki tüyleri diken diken eden soğuk ve düz bir sesle.

Etrafında döndü. Çocuk uzun boyluydu -Evan'dan daha uzun- ve ince yapılı olmasına rağmen tamamen kaslı görünüyordu. Güneşten kirlenmiş kahverengi saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. Hâlâ keten uyku gömleğini giyiyordu ama altına bir pantolon giymiş, üstüne de bir kılıç kemeri bağlamıştı.

Evan'dan çok daha yaşlı olmasa da, kendini bir ömür boyu disiplinle şekillendirmiş biri gibi taşıyordu; çenesi yukarıda, omuzları gerideydi. Sol eli boynundaki zincirden sarkan bir kolyeyi kavramış, sağ eli ise kötü görünümlü bir kılıcın kabzasına dayanmıştı. Kolye dokunuşuna tepki verirken parmaklarının arasından ışık sızıyordu.

Ne bir çiftçiye, ne bir mühendise, ne de Kadar'ın mürettebatından birine benziyordu. O bir askerdi ve büyü ile yaldızlanmıştı - imparatoriçenin mürettebatının giydiği mor çürük değil, Evan'inkine çok benzeyen açık mavi-beyaz bir alev. İmparatoriçe'ninki gibi.

"Bıçağı bırak," dedi parlayan asker, sesi alçak ve şiddet vaadiyle doluydu.

Evan yere baktı. Hâlâ elinde tuttuğu bıçağı neredeyse unutmuştu. Bıçağın parmaklarının arasından kayıp ayaklarının dibindeki talaşa çarpmasına izin verdi. Botundaki kılıfta daha küçük bir bıçağı vardı ama bir kılıçla boy ölçüşemezdi.

Bu asker büyücünün imparatoriçe tarafından kuzeyden gönderilmiş olması mümkün müydü? Büyücüler bu kadar güneyde nadir bulunurdu. Evan, Endru'nun durgun sularında hiç görmemişti ve Tarvos'a geldiğinden beri imparatoriçenin kırmızı kölelerinden sadece birkaçını görmüştü. Ama Celestine'in kiralık uşağı, avının dönmesini beklerken neden yerleşip bir çiftlik kursun ki?

Hayır. Kadar olmalı. Kadar'ın kiracısı, daha doğrusu.

"Ve muskan," dedi asker. "Onu buraya at." "Muska mı?"

Evan başını salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum.

."

Çocuğun çenesi gerildi. "Boynundaki şu kolye."

"O bir muska değil," dedi Evan. "Bu bir aile yadigârı."

"Tamam," dedi asker, kelimeyi çeliğin taşa çarpması gibi çıkararak. "O her neyse, buraya at."

Evan duruşunu genişletti. Kötü bir gün geçirmişti ve daha da kötüye gidiyordu. Bir kavga arıyordu ve bu davetsiz misafir ona bir tane verebilirdi. "Kırıcı'ya git."

Sanki askere ihtiyacı olan bahaneyi vermiş gibiydi. Kılıcını bırakarak elini Evan'a doğru uzattı ve nefesinin altından bir şeyler homurdandı. Bir lanet mi? Her neyse, kulağa ölüm gibi geliyordu ama bir tüyün fırçalanması gibi hissediliyordu. Evan içinde bir karıncalanma hissetti, hepsi bu.

Asker kaşlarını çattı ve eline baktı, parmakları sanki arızalanmış gibi çalışıyordu.

"Sorun nedir?" Evan söyledi. "Parmağını doldurmayı mı unuttun?"

Evan bir nefes daha alamadan asker aralarındaki mesafeyi geçmiş, boğazını sıkmış ve onu duvara çarpmıştı. Evan, yabancı kolyeyi kopardığında boynundaki yanığın ve duvara çarparken çıkardığı sesin belli belirsiz farkındaydı. Dikkati, parmakların nefes borusuna yaptığı baskıya, görüşünde kayan siyah noktalara ve çaresizce havaya duyduğu ihtiyaca odaklanmıştı.

Çocuk baskıyı biraz azalttı ve Evan nefesini içine çekti. Görüşü netleşti ve büyücüyle neredeyse burun buruna olduğunu, onun çalkantılı gözlerinde boğulmak üzere olduğunu gördü.

Askerin parmakları Evan'ın köprücük kemiğine doğru kaydı, aradı ve yol boyunca tüylerini diken diken etti. "Nedir bu -Tasma yok mu? Yani general seni tasmaşız mı bıraktı?"

Evan yutkundu, askerin dokunuşunun sıcaklığının farkındaydı. "General kim?"

"Ben soracağım, sen cevaplayacaksın," dedi asker, şimdi Evan'ın derisine buz gibi büyü dalları salıyordu. "Bizi nasıl buldun?" Evan'ın hemen çıkaramadığı tanıdık bir aksanla konuşuyordu. Teni Çöl Kıyısı'ndaki kabilelerin çoğununkinden daha solgundu ama güneşte kaldığı için yanmıştı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye soluk soluğa kaldı Evan. "Seni bulmaya çalışmıyordum. Burada olduğunu bilseydim, uzak dururdum."

"Bu yüzden mi elinde bir hançerle ahırda sürünüyordun?" Yine buz başladı. Evan'ın içinden yağmurun oluktan aktığı gibi akıyor, geride hiçbir şey bırakmıyordu.

Ateş ve buz, diye düşündü Evan. Bu çocuk ateş ve buz, acıyla birbirine kaynaşmış. Yaralı ama kanıtlar derisinin altında saklı.

Askerin sabrı tükeniyordu. "Bir şey söyle!" diye homurdandı, Evan'ı kemiklerini titreten bir şekilde salladı, sonra da kafasını duvara vurdu.

"Neden keçiler?" Evan ağzından kaçırdı.

Çocuk ona göz kırptı. "Pardon?" dedi, mavi kan köklerini açıklamaktan ürkmüştü. Demek soylu bir asker büyücüydü.

"Neden keçiler?" Evan tekrarladı. "Pusuya neden keçi getirirsin ki?"

Asker başını salladı, sanki ona ait olmayan kelimeleri uzaklaştırmak istercesine. "Pusuya düşürülmeyi planlamamıştım," dedi.

"Beni pusuya düşürdün," dedi Evan.

"Birinin mülküne izinsiz girerseniz, bu pek de pusu sayılmaz."

"İzinsiz giren sensin," dedi Evan. "Ben bir yıldır burada yaşıyorum."

"Gerçekten mi?" Asker büyücü bir kaşını kaldırdı ve yavaşça etrafına bakındı. "Geldiğimizde pek yaşanmış gibi görünmüyordu."

"Uzaktaydım," dedi Evan, kendine rağmen savunmaya geçerek. "Burada fazla vakit geçirmiyorum."

"Belli ki."

"Kitapları görmedin mi?"

"Lanet olası kitaplarınızın canı cehenneme," dedi asker. "Bu mülk bize ait. Elimizde bir tapu var. Yani burada yaşıyorsanız bize kira borcunuz var demektir." Belli ki büyücü kanla tahsilat yapmak niyetindeydi.

"Kadar'dan mı aldın?" Evan söyledi. "Onun bir hırsız ve yalancı olduğunu bilmelisin, sahteciliğe de yatkındır."

"Kadar kim?"

"Sen kimsin?"

"Boş ver," dedi asker, bir kitap gibi kapanarak.

Onun da sırları var, tıpkı benim gibi, diye düşündü Evan, daha önce söylediklerini hatırlayarak. Bizi nasıl buldun? İfşaat ona kaçak bir araba gibi çarptı: O da avlanıyordu.

Sesi de Kuzey Adaları'ndan gelmiş gibi gelmiyordu. Aslında, sesi ... gibiydi. "Sen bir sulak alansın. Değil misin?"

Bunu söyler söylemez, bunun bir hata olduğunu anladı - mahkûm etmek için gereken son kanıt. Askerin gözlerine baktığında ölüm vaadini gördü ve bu asker öldürme konusunda iyi görünüyordu. Sanki bunu doğrulamak istercesine, Evan askerin hançerini çekerken çıkardığı metalik tıslamayı duydu.

MERHAMET RISKİ

Evan boğazındaki baskıyı aşarak birkaç kelime söylemeyi başardı. "Ahırına gizlice girdiğim için beni öldürecek misin?"

"Oh, şimdi de benim ahırım mı oldu?"

"Kimin ahırı olursa olsun, uğruna ölmeye değmez. Senin için bu kadar önemliyse, sende kalsın. Ne de olsa keçileri olan sensin."

"Merhamet benim alamayacağım bir risk," dedi çocuk. "Kişisel bir şey değil."

"Öldürmek her zaman kişiseldir," dedi Evan yakışıklı askerin gözlerinin içine bakarak. "İki insan arasında olabilecek en samimi ikinci şeydir."

Büyücü bunu düşünürken kırıştırdı, bu Evan'ın ihtiyacı olan dikkat dağıtıcıydı. Dizini askerin kasiğine sertçe indirerek onu yere serdi ve ardından yüzüne bir yumruk indirdi.

Bu kombinasyonun onu olduğu yerde bırakması gerekirdi ama öyle olmadı. Acıyla kükremesine rağmen asker bıçağını tuttu, Evan'ı ahırın zeminine fırlattı ve onu sıkıştırmak için sıçradı ama Evan ayağa fırladı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Büyücü yolunu kestiğinde neredeyse varmak üzereydi.

Evan döndü ve ahırın uzak ucuna doğru hücum etti, asker peşindeydi ama o taraftan çıkış olmadığını biliyordu. Çitin üzerinden atlayarak keçilerin ağılına girdi ve iki tüylü sırtın arasına çömelip çizmesindeki bıçağa ulaşmaya çalıştı. Asker ortalarına indiğinde keçiler dağıldı. Evan ayağa kalktı, elinde cılız bıçağıyla kendini askerin kılıcının ucuyla karşı karşıya buldu.

"Bitirelim şu işi," dedi asker, sesi kırılmış, buz gibiydi. O öne çıkarken, Evan geri çekildi ve ilk bıçak darbesinden kaçtı, gerçi bıçak gömleğini delip geçmişti. Yine de manevra yapmak için sınırlı bir alan vardı ve şansının sonsuza kadar devam edemeyeceğini biliyordu.

Evan bilinçli olarak güce uzanmadı, ama o güç beklenmedik bir şekilde geldi. Küçük kasırgalar ayaklarının etrafında patladı, talaş ve saman karışımını emdi ve askerin yüzüne fırlattı. Asker gözlerini kırıştırdı ve koluyla yüzünü silerken bir yandan da saçındaki döküntüleri silkeledi. Evan onun yanından atlayarak geçmeye çalıştı ama asker ayağını uzatarak ona çelme taktı ve onu keçi gübresi ve yataklık karışımının içine yüzüstü düşürdü. Asker onun tepesine inerek onu yere yapıştırdı. Evan onun hızlı nefes alıp verişini duyabiliyor, ağırlığının yer değiştirdiğini hissedebiliyordu. Evan her an kaburgalarının arasından kayan soğuk çeliği hissetmeyi bekliyordu.

İçinde bir büyü dalgası kabardı ve sanki derisinin altında kaynayan güç dışarı sızıyormuş gibi derisinde elektrik çatırdadı. Çaresizlik içinde, Evan ona uzandı ve nasıl olsa ölü bir adam olduğunu düşünerek elinin altında ne kadar hava varsa çağırdı.

Sanki ahırdaki havaya el konulmuş gibi bir an nefes alamadı. Sonra ahır patladı, Gündönümü havai fişekleri gibi bir sesle infilak etti. Tahta parçaları, saman ve kil kiremitler üzerlerine yağdı. Atlar çığlık atıyor, domuzlar ciyaklıyor, inekler böğürüyordu; hayvan seslerinden oluşan bir kakofoniydi bu.

Asker küfredip üzerinden yuvarlandı, kılıcını bıraktı ve kollarıyla başını korudu. Evan ayağa fırladı, beline kadar keçilerin içindeydi. Gevşek nesneleri emen ve onları her yöne savuran bir girdabın ortasındaydılar. Evan askerin uçan kılıcı tarafından ikiye bölünmemek için yana doğru dans etti ve koluyla gözlerini kapattı.

Rüzgâr askeri bir parça tüy gibi kaldırdı ve duvara fırlattı. Sert bir şekilde yere düştü, bacağı

imkansız bir aç1. Bununla birlikte, hortum öldü.

Atların ç1ğlıkları ve dehşete kapılmış keçilerin melemeleri dışında ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Evan askerin hançerini aldı ve duvara yaslanmış yattığı yere doğru ilerledi. Gözleri açıldı ve Evan'a bakıyordu. Alnında ter çakılları vardı ve kül rengi teninde belli belirsiz çiller göze çarpıyordu. Bacağına bakılırsa çok acı çekiyor olmalıydı ama ya şoktaydı ya da ç1ğlık atmanın kabul edilemez bir zayıflık göstergesi olduğu öğretilmişti.

Asker dudaklarını yaladı ve "Ama ... yapmazsın ... yapamazsın ..." dedi. Hâlâ orada olduğuna emin olmak istercesine kolyesini kavradı. "Büyü senin üzerinde işe yaramıyor ve tılsım olmadan da büyü yapabilirsin," dedi, sanki Evan'ın gerçekten de büyü kurallarını ç1ğnediğini onaylarcasına. Uzun bir nefes verdi ve hafifçe gülümsedi. "Dediğim gibi, planladığım şekilde olmasa bile bu işi bitirelim." Doğrudan Evan'ın gözlerinin içine baktı ve ölümü bekledi.

Hiç merhamet göstermiyor ve hiç merhamet beklemiyor, diye düşündü Evan.

Bu adil, sanırım.

Askerin kolyesi - muska mı? - pek çok fesadın kaynağı gibi görünüyordu. Evan bir uyarı olarak ödünç aldığı hançerin ucunu askerin boğazına bastırdı ve kolyeyi başının üzerine kaldırdı. Geri adım atarak kolyeyi çantasına yerleştirdi ve hançeri belindeki kılıfına soktu.

"Orada kal," dedi, gerçi asker o bacakla bir yere gidecek gibi değildi. Kendi kolyesinin düştüğünü düşündüğü yere geçti ve ahırın zeminindeki döküntüleri karıştırmaya başladı. Askerin zor nefes alışını, botunun topuğunun yere sürtünmesini ve bacağını test ederken duyduğu acı tıslamasını duyabiliyordu. Evan kolyeyi duvarın yanında buldu ve zinciri tekrar boynuna doladı.

Askerin yanına döndü. Gözleri kapalıydı ama Evan yaklaşınca birden açıldı. Evan emin değildi.

ne yapacağını bilemiyordu. Onu öldürmek gibi bir niyeti yoktu ama kırık bir bacakla harabe ahırda yatarken bırakmak da yanlış görünüyordu.

"Destin!"

Evan başını kaldırdı ve irkilerek bıçağını tekrar çekti. Gecelikli ve çizmeli bir kadın kapının girişinde durmuş, manzarayı seyrediyordu; kayıp çatı, elinde bıçakla Destin'in üzerinde duran Evan.

Ne demesi gerekiyordu, o başlattı?

"Anne!" diye bağırdı asker, sanki onu kapıdan geri itebilecekmiş gibi ellerini kaldırarak. "Kaç!"

Bunun yerine kadın yumruklarını sıktı ve çenesi kararlılıkla dikilmiş bir halde onlara doğru yürüdü. Kadın yaklaştıkça Evan aralarındaki benzerliği görebiliyordu. İkisi de ince kemikli safkanlardı ve aynı açık kahverengi saçları ve ela gözleri paylaşıyorlardı. Ancak o bir büyücü değildi.

"Lütfen. Sadece git anne," diye fısıldadı Destin, sanki bunun bir işe yaramayacağını biliyormuş gibi, pek de inandırıcı olmadan. Sonra Evan'a bir Bruinswallow korsanının derisini soyacak bir uyarı bakışı yöneltti. Kırık bacaklı, sırtüstü yatan biri için etkileyici bir hareketti.

Kadın Evan'la karşı karşıya geldi. "Harekete geçmeden önce, kaynaksız olmadığımı bilmelisin," dedi kırılmış, mavi kanlı sesiyle. "Eğer gitmeyi ve buradaki varlığımız hakkında hiçbir şey söylememeyi kabul edersen, sana teklif edilen her şeyi fazlasıyla karşılamaya hazırım."

Evan başka bir sulak alanlı diye düşündü.

"Hayır, anne," dedi Destin. "Onunla pazarlık yapma. Ona güvenme."

Tavana, tezgahların üzerindeki devasa deliğe baktı. Omuz silkti. "Başka ne seçeneğimiz var ki?" dedi basitçe.

Evan baştan çıkmaya yetecek kadar korsandı. Bu onu kendine ait bir gemiye ne kadar yaklaştırırdı? Belki de saldırıya uğradığı ve neredeyse öldürüldüğü için tazminatı hak ediyordu.

ve yaşamak için başka bir yer bulmak zorunda kaldığı için. Hatta onlardan evi kendisine devretmelerini bile isteyebilirdi, böylece özgür ve temiz bir şekilde sahibi olurdu.

Ama sonuçta o kadar da korsan değildi. Destin'in doğruyu söylediğini ve mülkün kendilerine ait olduğunu varsayarsak, izinsiz giren ve Destin ahırın acil onarıma ihtiyacı olduğu bir zamanda yatacaktı.

"Hepsi bir yanlış anlaşılmaydı," dedi. "Ben bir gemi pilotuyum ve bu yüzden çoğu zaman dışarıdayım ama limanda olduğum zamanlarda burada kalıyorum. Terk edilmiş olduğunu sanıyordum ve buraya birilerinin taşındığını bilmiyordum."

"Sen bir gemi pilotu musun?" Destin'in sesi kuşkuyla kalınlaşmıştı. "Neyin? Neşeli bir teknenin mi? Bakır başlı bir kano mu?"

"Destin!" dedi anne, sanki oğlu zehirli bir yılanı dürtüyormuş gibi.

Evan kızgınlığını bastırdı. "Belki de Indio'nun bu tarafında daha iyi denizcilerizdir," dedi.

Destin ve annesi bakışlarını değiştirdi. Mesaj açıktı. Bizim sulak alanlı olduğumuzu biliyor.

Destin'in annesi onun yanında diz çökmüş, çamurlu zeminden habersiz görünüyordu. Ellerini yavaşça Destin'in yaralı bacağında gezdirdi. "Sadece bacağın mı? Başka bir şey var mı?"

"İşte bu," diye tısladı Destin sıkılmış dişlerinin arasından. Ve derhal bayıldı.

Evan, şimdi buradan gitmek için mükemmel bir zaman diye düşündü. Ama parası hâlâ evde saklıydı. Gitmeden önce onu geri alması gerekiyordu.

Destin'in annesi sanki bu düşünceye kulak misafiri olmuş gibi kaldırdı ve "Senin adın ne?" diye sordu.

"Lucky," dedi. "Şanslı Faris."

İsme bir kaşını kaldırdı. O ve oğlunun kaşları aynıydı, aynı şekilde kaldırıyorlardı. "Benim adım Frances," dedi. "Burada bekle."

Frances ahıra doğru yürüdü, köşeyi karıştırdı ve bir çit direğiyle geri döndü. Direği oğlunun yanına bırakarak Djillaba'nın eski ahırına geçti ve

battaniye orada asılı duruyordu. Geri döndü ve Destin'in yanına serdi. "Lütfen, Bay . . . Faris, onu bu battaniyeye sarmak ve eve taşımak için biraz yardıma ihtiyacım var." Durakladı, sonra aceleyle devam etti. "Size memnuniyetle ödeme yaparım."

Evan, onun gibi birine etrafta parası olduğunu söylemesinin riskli olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Sanki onun aklını okumuş gibiydi. "Yüzbaşı Faris, iki yıldır kaçak durumdayız. Kaçmak, olduğumuz yerde kalmaktan daha az riskliydi. Şimdi size güvenmek de almam gereken başka risk."

Evan düşündü. Eve gitmek istiyordu, bu yüzden de yolu üzerindeydi.

İkisi birlikte Destin'i battaniyenin üzerine yatırmayı başardılar ama Destin bu manevra acı vericiymiş gibi inledi ve debelendi. Evan battaniyenin baş ucunu, Frances de diğer ucunu tuttu ve onu yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak ahırdan çıkarmayı başardılar. Onu eve giden taş patikadan çıkarmak yarım saat daha sürdü.

Kapıyı açar açmaz, küçük, pasaklı bir köpek hırlayarak Evan'ın üzerine atıldı, öyle ki neredeyse Destin'i yere düşürecekti.

"Kırıcı! Kes şunu!" Frances sinsice uzaklaşan köpeğe ters ters baktı.

Kırıcı, diye düşündü Evan. Bu uygun bir isim.

İçerisi tanıdıktı ama eskisinden daha iyiydi. Evan orada yaşarken hiç olmadığı kadar temizdi ve şimdi karo zeminlerde halılar, pencerelerde perdeler ve çoğu ev yapımı gibi görünen birkaç parça mobilya vardı.

Destin'i iki yatak odasından küçük olanına taşıdılar ve pis olmasına rağmen ip karyolanın üzerindeki şiltenin üzerine yatırdılar.

"Biraz su getirip kaynamaya bırakabilir misin?" Frances söyledi. "Toplanma odasında bir tulumba var, ocağın üzerinde de bir tencere bulacaksın."

Eskiden pompa yoktu, diye düşündü Evan. Kendisine söyleneni yaptı, bir gözü şöinenin köşesinden sürekli hırıltılar çıkaran köpekteydi. Küçük yatak odasına döndüğünde Frances bacağını inceliyor, parmaklarıyla şişliğin olduğu yeri yokluyordu.

"Bozulmuş," dedi, taptığı tanrılar tarafından hayal kırıklığına uğratılmış gibi dudaklarını birbirine bastırarak. İç çekti. "Bunu yapalım," dedi Evan'a bakarak, "hâlâ bilinci yerinde değilken."

"Ne yapalım?" Evan temkinli bir şekilde söyledi.

"Bacağını düzeltelim. Tutun onu."

Belki de para için doğduğu ve insanlara emir vermeye alışık içindi. Ya da belki de Evan'ın Çöl Kıyısı'nda mahsur kalmış bu tuhaf çifti -öfkeli, yaralı asker büyücü ve onun mavi kanlı annesini- merak etmesiydi. Sebep her ne olursa olsun, çocuğun annesi bacağını düzelterek çit direğine bağlayarak yerinde sağılarken, Evan da katil adayını zapt etmek zorunda kalmıştı.

Bu operasyon sırasında Destin uyandı ve bir sulak alan küfürleri kitabının tamamını kustu. Frances bu kez hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. Daha sonra kaplumbağa otuyla karıştırılmış söğüt kabuğu çayı demledi ve bu oğlunu Gündönümü'nde bir denizci gibi bayılttı. Toplantı odasına döndüler ve kadın ikisi için biraz tay demledi.

"Tay mı içiyorsun?" Evan şaşırarak sordu. "Sulak alanların bunu sevdiğini sanmazdım."

"Tüccar bir aileden geliyorum," dedi, nerede olduğunu belirtmeden. "Yurtdışından tay getirirlerdi ve ben de bu işin tadını aldım. Ağabeyim Endru'da iş yapıyordu, bu yüzden yıllar önce bu mülkün satın alınmasını o ayarladı, belki ... ihtiyacım olur diye." Bir yandan ona sır veriyormuş gibi görünürken bir yandan da bilgi saklıyordu.

Evan tayını yudumladı, daha sert bir şey olmasını diledi. Artık hem evsiz hem de işsizdi. "Ahırda ne oldu?"

Evan baktı Yukarı,irkildi. "Mesela I dedi. Bir yanlış anlaşılma."

"Bundan daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var," dedi.

Evan kendini ona gerçeği söylerken buldu, hem de süslemeye çalışmadan. Artık yalan söyleyemeyecek kadar yorgundu.

Kaşlarını çattı. "Yani... oğlum seni öldürmeye çalıştı ve sen de kendini ahır havaya uçurarak mı savundun?"

"Bana hak ettiğimden daha fazla kredi veriyorsun," dedi Evan. "Yine de ahır için üzgünüm."

"Demek sen onun gibi bir büyücüsün."

"Şey. Tam olarak onun gibi değil," dedi Evan omuz silkerek. "Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Ben bilmiyorum, pek sayılmaz. Ve neyi nasıl yapabileceğimiz konusunda bazı farklılıklar var gibi görünüyor."

Bunu uzun bir süre düşündü. "Burada kalmak ister misin?" dedi, biraz daha tay dökerek.

Evan elindeki tay'ı tükürdü. "Affedersiniz?"

"Yardıma ihtiyacımız olabilir," dedi, "özellikle de Destin'in bacağı iyileşene kadar." Onun yüzündeki ifadeyi görünce hemen devam etti. "Bunu bacağını kırdığı için bir tür kefaret olarak söylemiyorum. Burada kalmaya devam edebilirsin, kira ödemedi, en azından limandayken, ve bazı şeylere yardım edebilirsin."

Zaman kazanmaya çalışan Evan, "Sana bir şey söyleyeyim, Carthis'te çiftçi olarak geçimini sağlamakta zorlanacaksın," dedi.

"Çiftçilik konusunda , değil mi?"

"Hayır," dedi Evan. "Çiftçilikle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama Carthis'te yaşamak konusunda uzmanım. Burada yağmur dağlarda yağar, kıyıda değil."

"Bu yüzden nehir kıyısında bir yer satın aldık," dedi Frances. "Böylece su bize gelecekti."

"Evet, olacak," dedi Evan, "ejderhalarla birlikte."

Frances'in rengi biraz soldu. "Ejderhalar mı?"

"Dağlarda avlanmak için buraya inen ejderhalar var. Çiftlik hayvanları onlara öğle yemeği gibi görünür. Bir gün eve döndüğünüzde evinizi alevler içinde, otlaklarınızı da bomboş bulabilirsiniz."

"Ejderhalar," diye mırıldandı Frances, sanki zihnine not alıyormuş gibi. Çiti tamir et. Ejderhalarla ilgilen. Sonra bir köpeğin en sevdiği kemiğe dönmesi gibi konusuna döndü.

"Sana ödeme yapabiliriz," diyerek anlaşmayı tatlıya bağladı. "Destin sana büyücülük hakkında daha fazla şey öğretebilir," dedi. "Bu konuda gerçekten iyi eğitimli."

Zaafını kabul edersen böyle olur, diye düşündü Evan. Neden kimse bana karşılıksız büyü öğretemiyor?

"Bunu neden yapsın ki?" Evan söyledi. "Bundan onun çıkarı ne?"

"Bence Destin için iyi olur." "Ben bakıcı değilim."

"Ben bakıcı olurum," diye tersledi Frances. "İhtiyacı olduğu sürece. Bir arkadaşına ihtiyacı olabilir diye düşünüyordum."

Evan gözlerini devirdi. "Tam olarak."

Frances iç çekti. "Kızgın ve haklı sebepleri var," dedi. "Birine güvenmek onun için çok zor."

"Konuyu değiştirirsek, sana neden güveneyim? Kaçtığını söylemiştin. Sırlarını ele vermediğimden emin olmak için ben uyurken içeri girip boğazımı kesmeni engelleyecek ne var? Ya seni avlayan kişi ortaya çıkarsa? Kan davası cinayetinde masum kurban ben mi olacağım?" Evan bu konuyu açtığı için kendini suçlu hissetti, çünkü imparatoriçenin ortaya çıkması denizin ötesindeki düşmanların ortaya çıkmasından daha olası görünüyordu.

"Bu mümkün," dedi Frances. Elbisesinin eteklerini düzeltti. "Bu bir risk, tıpkı bizim seni kabul etmemizin bir risk olması gibi. Ama isteseydin Destin'i ve beni de öldürebilirdin. Ama yapmadın. Merhamet gösterdiniz. Bence ikinizin de birbirinize öğreteceği dersler var."

Evan artıları ve eksileri tarttı. Kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve yakın vadede bir işe ihtiyacı olabilirdi. Djillaba'yı burada sabitleyebilir ve kasabada bir ahır masrafından kurtulabilirdi. Tılsımlar hakkında bilgi edinmek ve gücünü yönetmesine yardımcı olup olamayacaklarını görmek istiyordu.

"," dedi Evan. "Deneyelim ve nasıl gittiğini görelim."

ASKER

Evan'ın Frances'le yaptığı anlaşma, asker-büyücü-mühendis Destin Noname tarafından aylarca emir verilmesine yol açtı. Evan'ın gemide geçirdiği süre boyunca marangozluk konusunda biraz tecrübesi vardı. Kendi haline bırakılsa, yağmuru dışarıda tutacak ve kendi kabul ettiği gevşek standartları karşılayacak bir şey inşa edebilirdi. Ne de olsa burası bir ahırdı, saray değil.

Destin daha titiz bir efendiydi. Evan'ın varlığını isteksizce kabul etmişti ama kendisinin ve annesinin Evan'ın bakımının karşılığını aldığından emin olmaya kararlı görünüyordu. Sulak arazi sahibi, projeyi ahırı için bir fırsattan daha fazlası olarak görüyordu; bu, hayallerindeki ahırı inşa etmek için bir fırsattı. Ona göre rolü, basit olması gereken şeylerin inanılmaz derecede karmaşık taslaklarını geliştirmek ve sonra bunları uygulaması için Evan'a vermektir.

Evan böyle bir çizimi bir o yana bir bu yana çevirdi, genel şemaya nasıl uyduğunu belirleyemedi.

"Ters çevirmişsin," dedi Destin, sanatı ayaktakımına açıklayan bir adam edasıyla. Onu geri aldı ve çevirdi. "İşte oldu."

"Ne oldu?" Evan onu tekrar ters çevirme isteğine direndi.

"Burası çatı katı."

"Bu bir çatı katı mı? Bir katedral kilisesinde şapel olduğunu sanıyordum." Evan işaret etti. "Bak, bu koro."

"Baş aşağı, Korsan, burası bir şapel," dedi Destin. Korsan olduğunu öğrendiğinde ona Korsan demeye .

Indio'nun Fırtına Lordu için mürettebat. "Sağ taraf yukarı, bu bir çatı katı."

Ve işte bu, askerin bir mizah anlayışı olduğuna dair bir ipucuydu, ancak nadiren sergileniyordu - en azından ilk başta değil.

Destin, hareket kabiliyetinin görece azlığına rağmen ahıra yardım etmenin yollarını buldu: kaba kiremitleri zımparalayarak ya da altın kumtaşı bloklarını kesmek için büyücü alevini kullanarak ya da tuğla yapmak için çerçevelere çamur doldurarak ya da duvarlar için sıva karıştırarak. Ter saçlarını ıslatıp yüzünden aşağı akana kadar ahır kirislerinin üzerinde barfiks çekerek formunu korudu. Bunu çıplak göğüsle yapıyor, kasları derisinin altında dalgalanıyordu. Evan dikkatinin dağılmasını ve başparmağını ezmesini önlemek için arkasını dönmek zorundaydı.

Destin, yaklaştığını bildiği bir savaş için kendini sürekli bir silah gibi biletti. Yoğun, azimli, huzursuz ve çok ama çok özel biriydi. Konuşmaları, sırların sürekli fokurdadığı dengesiz bir zeminde dönüp duruyordu.

Güneş gökyüzünde yükseldiğinde ve hava diğer işler için çok sıcak olduğunda, gün ortası için kulübeye çekildiler. Öğleden sonra hava soğuyunca, görece kadar ışık kalmayınca kadar ahırda çalışmaya devam ettiler.

Her zaman yiyecek çok şey vardı. Frances, Evan'ın gördüğü en çalışkan asilzadeydi. Mevcut zeytin ve meyve ağaçlarıyla işe başlamıştı. Destin'in sulama sistemi ona bir toprak bahçesi ekme imkânı vermişti. Arı kovanları, tavuklar ve tabii ki inekler, keçiler ve domuzlar getirmişti. Destin, pastırma ve jambon ile nehirden avladıkları somonları pişirmek için bir tütsü odası inşa etmişti.

Evan'ın birçok görevinden biri, limandaki gemileri karşılamak ve sulak alanlardan sipariş ettikleri ürünleri toplamaktı.

Destin'i, Frances'in Evan'a büyü öğreteceğine dair verdiği sözü ikna etmek biraz zaman aldı. Bu, ikisinin de elini göstermek istemediği bir asiller ve avamlar oyunu gibiydi. Destin her zaman çok yorgundu, ya da bacağı ağrıyordu, ya da ertesi gün için çizimler üzerinde çalışması gerekiyordu, ya da Breaker'ın o anda beslenmesi gerekiyordu.

Sulak arazideki bir tapınaktan bazı el yazmalarının gelmesini beklediğini iddia etti - Evan'ın bir hava büyücüsü olarak yeteneklerini daha iyi yönetmesine ve kontrol etmesine yardımcı olabilecek eski metinler.

Bana zaten sahip olduğumdan daha fazla silah vermek istemiyor, diye düşündü Evan.

Sonunda askerin bahaneleri tükendi ve ilk ders için öğle vakti ahırda buluştular.

Evan sıcak, terli ve kumtaşı blokları taşıyarak geçirdiği bir sabahtan dolayı kirliydi. Destin bir saman balyasına yaslanmış, bacaklarını önüne uzatmış, kötü bacağını desteklemiş, gömleği açık, kolları kıvrılmış, pantolonu kalçalarına kadar inmişti. Keçi peyniri, jambon ve zeytin yiyor, parmaklarını yalıyor ve bunları bir deriden aldığı suyla yıkıyordu.

Ben nehre atlayıp serinlerken bekle, diye düşündü Evan. Askerin istenmeyen misafiri üzerinde nasıl bir etki yarattığını bilmemesi iyi bir şeydi.

Evan en azından öyle umuyordu.

Destin'in yanında sembollerle kabartılmış, mücevherlerle süslenmiş, altın ve gümüş bir tokayla tutturulmuş büyük bir deri çanta duruyordu. Evan merakla ona baktı. İçinde ne olabilirdi? Tanrılardan gelen bir rehberlik mi? Fazladan bir bira mı? İkinci bir yardım mı?

Breaker Destin'in yanına oturdu ve her bir lokmanın ağzına doğru ilerleyişini izledi.

"Söyle bakalım Korsan," dedi Destin, "büyü ile lanetlendiğini ne zaman fark ettin?"

"Lanetli mi?"

Destin köpeğinin kulaklarının arkasını kaşıyarak, "Bizim oralarda büyü, Kırıcı'nın işi olarak kabul edilir," dedi, "yine de tacın daha büyük zaferi için kullanılabilecek bir talihsizlik."

Evan ve annesi bu yüzden mi kaçıyordu? Onları kovalayan general sulak alan kralının bir ajanı mıydı? Destin bu tür ipuçlarını

Ama Evan artık onu eline almanın bir anlamı olmadığını biliyordu.

"Korsan mı?" Evan başını kaldırdığında Destin'in onu incelediğini gördü; başını eğmiş, hâlâ bir cevap bekliyordu.

"Fırtına Lordu'nun gemisindeydim," dedi Evan, zihnini elindeki göreve geri döndürerek ve kendi sırlarını gözden geçirerek. "Saldırı altındaydık, saldırı altındaydık."

Destin'in gözleri kısıldı ve Evan, onun yakın bir hata yaptığını anladı.

"Kızgındım, öfkeliydim ve korkmuştum, rüzgârı ve denizi karıştırdım ve neredeyse iki gemi de alabora oluyordu." Bu, bir fiçı elma şarabını alıp bir çorba kaşığı konyağa damıtmak gibiydi.

"Ve bunu bir tılsım olmadan mı yaptın?" Destin, Evan'ın sonunda hikâyesini değiştirebileceğini düşünmüş gibi bir kaşını kaldırdı.

"Burada, ahırda karşılaşana kadar hiç tılsım görmemiştim," dedi Evan. "Indio'nun bu tarafında büyücüler tarafından bilindiklerini sanmıyorum. Nereden geliyorlar? Ne işe yararlar?"

"Bunlar kuzeydeki dağlarda, sulak alanlarda yaşayan kabileler tarafından yapılıyor," dedi Destin. "Büyülü enerjiyi depolamak ve kontrol etmek için kullanılırlar, biz buna 'flaş' diyoruz. Büyülü saldırılara karşı koruma sağlayan tılsımlar gibi başka büyülü aletler de var, hepsi de yayla klanları tarafından yapılıyor."

"Onları buradaki pazarlarda hiç görmedim," dedi Evan. Magemark'ın amacı bu muydu? tür yerleşik tılsım mıydı?

"Kabileler arzı kontrol ediyor ve bu yüzden büyücülerin gücünü kısıtlıyor," dedi Destin, Breaker'a bir parça jambon yedirirken.

"Büyücüler mi?"

"Yaylalarda büyücülere böyle derler. Muska bulmak özellikle zordur. . ." Tereddüt etti ve Evan onun ne kadarını paylaşacağını seçtiğini biliyordu. "Ardenine İmparatorluğu'nda bulmak zordur, çünkü imparatorluk

yaylalarla savaş. Sulak alanlardaki büyücülerin aslen Kuzey Adalarınızdan geldiği söylenir. Kuzey Adaları uzun zaman önce Gri Kurt kraliçeleri tarafından yönetilen bir krallıklar konfederasyonunun parçasıymış." Sonra durdu, sanki bu tarih dersinin Evan'ın istediğinden veya ihtiyaç duyduğundan daha fazla bilgi olduğunu fark etmiş gibi.

Zinciri boynundan çıkardı ve tılsımı ellerinin arasına aldı. Tılsım, ahırın loşluğunda bir Gündönümü mumu gibi usulca parlıyordu.

Destin genellikle tılsımını gömleğinin altında saklardı, bu yüzden Evan daha yakından bakmak için öne doğru eğildi. Tamamen metaldi - bakır ve çelik, gümüş ve altın - mekanik bir cihaz gibi alışılmadık bir tasarıma sahipti. "Nedir bu?"

"Bu bir mühendisin çekiç ve maşası," dedi Destin, parmağını perçinlenmiş metal boyunca kaydırarak.

"Bu sana yakışıyor," dedi Evan.

Kafasını kaldırmadan hızlıca başını salladı. "Tabii ki. Annem benim için yaptırdı. Kendisi Arden'in kuzeyinden ve ailesi yıllardır yaylacılarla ticaret yapıyor."

"Nasıl çalışıyor?"

"Büyücüler sürekli olarak güç üretirler, tıpkı ortaya çıkar çıkmaz dağılan bir tür sihirli buhar gibi. Tılsımlar, önemli tılsımları çalıştıracak kadar güç biriktirmemizi sağlar. Güç, ona dokunduğunuzda deri yoluyla aktarılır," dedi. "Al, sen de dene." Kolyeyi Evan'ın ellerine bıraktı.

Destin'in dokunuşundan dolayı hâlâ sıcaktı. Evan'ın elleri tılsımın etrafına dolandığında tılsım o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki sanki ellerinin arasında bir yıldız tutuyor gibiydi. Evan gücün vızıltısını ve akışını her iki yönde de hissedebiliyordu. Destin'in tılsımını tutuyor olmak, güçlerinin - parıltılarının- birbirine karışması tuhaf bir şekilde samimiydi. Belki Destin de bunu hissetmişti çünkü Evan başını kaldırıp baktığında Destin boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı.

"Sulak alan büyücülerinden daha fazla parıltı üretiyor olabilirsiniz, çünkü biz önemli bir şey yapmakta zorlanıyoruz.

muskarlarımız olmadan. Ama bir tılsım kullanarak gücünü daha iyi kontrol edebileceğini fark edebilirsin. Şu anda, tehlikede olduğunuzda, güç , fışkırıyor ve yok oluyor" -şimdi büyük ölçüde yenilenmiş olan çatıya baktı- "ahırın yarısıyla birlikte."

"Umarım bir dahaki sefere boğazımı kesmeye kalktığında bunu hatırlarsın," dedi Evan.

Asker gerçekten de güldü. Sonra deri çantayı okşadı ve "Bunlar bahsettiğim el yazmaları, sonunda geldiler. Nazari hava büyücüleri ve onların doğal dünyanın elementleriyle nasıl çalıştıkları hakkında belgeler olması gerekiyor. Senin ana dilinde yazılmış, umarım okuyabilirsin." Çantayı Evan'a doğru kaydırıldı. "Belki içinde işe yarar bir şeyler vardır."

Evan garip bir şekilde duygulanarak işlemeli deriyi okşadı. "Bunları en kısa zamanda sana geri getireceğim-"

Destin elini Evan'ın koluna koyarak kalbinin karaya vurmuş bir balık gibi çırpınmasını sağladı. "Sende kalsın. Zaten onları okuyamıyorum. İşin bittiğinde onları şöminenin üzerine asabilirsin. Şimdi dışarı çikalım da tılsımımla pratik yap. Neredeyse onarılmış olan bu ahır tekrar havaya uçurmak istemiyorum."

Asker elini uzattı. Evan elini kavradı, ayaklarını düzeltti ve onu kaldırdı. Sonra Destin'in kolu Evan'ın omuzlarına dolanarak topallaya topallaya dışarı çıktılar.

Haftalar uçup gitti, bir ay, iki ay. Destin'in bacağı, bir koltuk değneği yardımıyla tekrar üzerine ağırlık koyabilecek kadar iyileşti. Ahır bittiğinde, çiftlikteki işleri yapmadıkları zamanlarda sahilde saatlerce pratik yapıyorlardı.

Evan el yazmalarını iki kez baştan sona okuduktan sonra sayfa sayfa inceledi. Kurak arazi büyücüleri tılsım kullanmasalar da, enerjiyi karada ve okyanusun kendisinde nasıl depolayacaklarını ve geri alınabilmesi için geride nasıl bırakacaklarını biliyorlardı

ve daha sonra kullandı. Kumların üzerine oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, limanın ağzını çevreleyen ikiz kumtaşı ejderha oymalarına bakıyordu.

Muhafızlar, bir zamanlar Nazari büyücüleri tarafından deniz yoluyla gelen düşmanlara karşı korunmak için kullanılırdı. Evan senaryoları inceledi ve yakında bir gün Muhafızların tepesine tırmanmaya yemin etti.

Evan, Destin'in denedi ve depolanmış flaş kullanarak rüzgârın, dalgaların ve havanın kapsamını ve gücünü kontrol etmesini sağladığını gördü. Pratik yaptıkça, fırtınakıran yeteneğini, flashcraft olsun ya da olmasın, daha hassas bir şekilde kullanmayı öğrenebileceğini umuyordu. Özellikle de Carthis'te böyle bir şey olmadığı için. Ve derinlerde bir yerde, deniz kıyısındaki bu cennet köşesinin sonsuza dek süremeyeceğinden şüpheleniyordu.

Nerede o tamamen başarısız oldu, Ancak, oldu ile Sözlü tılsımlar. Destin'in tılsımını ve konuşulan belirli kelimeleri kullanarak yapabileceği bir büyü menüsü vardı. sulak alan dil. Güç dahil olmak üzere hareketsizleştirme, ikna etme, sorgulama ve benzerleri. Ayrıca onu daha az tanınır hale getirmek için büyüler. Evan bunların hepsinde tamamen başarısız olmuştu. "Yani," dedi Destin, sanki verileri özetliyormuş gibi. "Evan'ı ikna edemiyorsun.

ne de benimkilere karşı savunmasızsınız."

Evan yanakları yanarken, bu konuda yanılıyorsun, diye düşündü.

"Örneğin, içinde senin olduğun bir binayı yakmadığım sürece."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Evan.

Tarvos kendini evi gibi hissetmeye başlamış olsa da, Evan hâlâ denize dönmek için can atıyordu. O bir marangoz ya da çiftçi değildi, o bir gemiye aitti. Karada kendini kapana kısılmış, tahtaya yapışmış bir böcek gibi hissediyordu. Denizdeyken yeteneklerini en iyi şekilde kullanabilirdi. Belirli aralıklarla saygılarını sunuyordu. Yeni Ay'daki iş neredeyse bitmişti ama Kadar hâlâ ona göre bir iş olmadığını iddia ediyordu. Belki de rıhtım patronu onu tekrar göndermek için gemi hazır olana kadar beklemek istiyordu - şüphesiz daha düşük bir sözleşme fiyatıyla. Ama ne

Evan ne yapabilirdi? Kuzeye gidemezdi -Deepwater Court bugünlerde çok tehlikeliydi. Endru'daki liman neredeyse tamamen tıkanmıştı. Ortada sıkışıp kalmıştı.

KORSAN

Destin Karn korsanı gördüğü andan itibaren başının belada olduğunu anlamıştı. "Şanslı Faris "in general tarafından kendilerine zarar vermek için gönderildiğine ciddi ciddi inandığı için değil (Çöl Kıyısı'na casus olarak gönderilmiş olması mümkün olsa da). Destin kalbinin derinliklerinde generalin onlar için geldiğinde vekâlet vermeyeceğini biliyordu. Şahsen gelecekti.

Yine de, ahırda Faris'i gördüğünde pusuya düşmüştü, eski hikâyelerdeki bir hayal gibi ışıkla çevrelenmişti. Bir kere, Çöl Kıyısı'nda bu kadar uzun süre kaldıktan sonra bir büyücü görmek şok ediciydi. Daha kuzeyde daha yaygın olduklarını ama bu şehirde nadir bulunduklarını duymuştu; Frances'le birlikte Tarvos'u sığınak olarak seçmelerinin bir nedeni de buydu. Burada onu büyücü olarak tanıyacak biri vardı. Burada eski hayatıyla bu yeni hayatı arasında, general onlara kadar gelmeden önce kırılması gereken tehlikeli bir bağlantı vardı.

Merhametin, insanlara şüpheyi yaklaşmanın bedelini öğrenmişti. Bir kez merhamet göstermiş ve bunun bedelini ağır ödemişti. Bu sefer, annesiyle birlikte Arden'den kaçtığında, kendini acımasızlığa adanmıştı. Esir almayacak, sağ kalan olmayacak, düşmanı kapılarına getirebilecek hiçbir gevşek ip bırakmayacaktı. Riskler çok yüksekti.

Bu yüzden davetsiz misafiri ahırda fark ettiğinde, sığınakları çözülmenden önce bu gevşek ipliği kesmek istemişti. Eğer planladığı gibi gitseydi, korsan

öldü ve bahçenin arkasındaki isimsiz bir mezara gömüldü. Annesi asla öğrenemeyecekti.

Ama işler planladığı gibi gitmemişti. Bu kuru toprak büyücüsü tarafından bu kadar çözülmüş olması endişe vericiydi. Hem de bir düzine şekilde. Destin, "Şanslı Faris" in gerçek adı olmadığından emindi, çünkü ona cevap verirken defalarca tereddüt etmişti. Destin, ikna etme büyüsü olmasa bile insanları okuma konusunda yetenekliydi. Bu ona annesinden miras kalan ve Ardenine sarayı olan mayın tarlasında geliştirdiği bir hayatta kalma becerisiydi.

Faris cıva gibi hareket ediyordu, kasları gevşek ve duyarlıydı, gülümsemesi kolay ve sık geliyordu. Tussa saçları gümüş ve mavi parıltılarla süslüydü ve yeşil gözlerindeki cazibe ve zekâ sinir bozucuydu. Destin'in annesini güldürmek için, Destin'in kendisinin yapamadığı bir şeyi, keskin zekâsını büyük bir etkiyle kullanan bir peri prensi gibiydi. Faris, yuva arayan her yetim gibi Frances'e bağlanmış ve korsana ikinci oğlu gibi davranmaya başlamıştı.

Onu kim suçlayabilirdi ki? Yaşadığı onca şeyden sonra annesi, geçmişini sürekli hatırlatmayan bir oğlu hak ediyordu. Karanlığı ileriye taşımayan bir oğul. Ne de olsa canavarlar canavar doğurur. Belki Faris yaralanmıştı ama onarılamayacak kadar hasar görmemişti. Destin'in aksine, onun hâlâ ışığa giden bir yolu vardı.

Destin'in aksine, Evan acımasız değildi. En azından, yeterince acımasız değildi.

Frances mallarını pazara götürdüğünde Faris de sık sık onunla birlikte gider, böylece rıhtımdaki kaptanlar ve patronlarla konuşabilirdi; her zaman bir iş için fırsat kollardı. Garip bir durumdu. Gemiler gelip gitse de, yeni gemicileri aylardır bir sözleşme yapmadan limandaydı. Destin korsanın hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordu ama kendi duyguları karışıkta. Bacağı neredeyse iyileşmişti ve ahır onarılmıştı; dolayısıyla Faris'in kalması için bir neden yoktu.

Sorun, annesi ile korsan arasında gelişen sevgiyi kıskanmak değildi. Sorun, Destin'in Faris'e karşı hissettiği duyguların kardeşlikten öte bir şey olmasıydı. Destin bir an "Ne zaman gidecek?" diye düşünüyordu. Sonra da "O giderse ben ne yaparım?" diye düşünüyordu. Destin küçük yaşlardan itibaren bağlantıların zayıflık olduğunu öğrenmişti. Eğer bunu unutursa, general ona tekrar tekrar hatırlatırdı. Dersini iyi öğrenmişti; sevgi de merhamet kadar riskliydi. Destin on yaşından beri askerdi ve bu korsan şimdiye kadar karşılaştığı en tehlikeli düşmandı.

Destin kendini ve annesini korumak için adımlar attı. Yaralı bacağının üzerinde hareket edebilir hale gelir gelmez korsanın yetersiz eşyalarını aradı ve kırık kolye dışında değerli hiçbir şey bulamadı. Ne bir çanta dolusu para, ne bir kese zehir, ne de generalden gelen bir mektup. Bu, korsanın evde suçlayıcı bir şey bulundurmuyacak kadar akıllı olduğu gerçeğinden başka bir anlama gelmiyordu.

Sonra, Destin araştırmasını kasabaya taşıdı. Liman patronunun ofisinde kendisini Denis Rocheford olarak tanıttı ve bir pilot arıyormuş gibi davrandı. Kadar adında keskin yüzlü bir adam birkaç aday önerdi. Destin, genç kaptan hakkında iyi şeyler duyduğunu söyleyerek Lucky Faris'i sorduğunda, Kadar ona Faris'in nankör, ağgözlü, güvenilmez bir piç olduğunu ve ondan uzak durması gerektiğini söyledi.

Destin bunun doğru olmadığını biliyordu - Faris ne olursa olsun tembel değildi. Ama belli ki Kadar, Faris'e hiç iş göndermiyordu.

Deepwater Court'a yapılan bir araştırma gezisi daha verimli oldu. Destin orada, kuzeydeki imparatoriçenin Evan Strangward adını kullanıyor olabilecek on altı yaşındaki bir çocuğun canlı teslimi için çok büyük bir ödül teklif ettiğini öğrendi. Çocuk, keten gibi saçları ve gümüş çizgileri olan bir hava büyücüsü ve denizci olarak tarif ediliyordu.

ve mavi, ve deniz yeşili gözler. Tam olarak bu kelimeler değil ama mesaj açıktı. Destin, Faris'in şehre gittiğinde, sıcak havalarda bile her zaman bir saat kasketi taktığını fark etmişti. Destin her şeyi fark ederdi.

Demek ki korsanın sırları vardı, kendine sakladığı bir geçmiş. Sırlar faydalı olabilir, özellikle de başka biri hakkında bildikleriniz.

İmparatoriçe gemisi olmayan bir korsan için neden bu kadar büyük bir ödül teklif etsin ki? Sonra kendi sorusuna cevap verdi. Çünkü o bir hava büyücüsüydü - Çöl Kıyısı'nda "fırtına büyücüsü" denirdi. Destin'in vesayeti altında yeteneklerini geliştiren bir fırtına büyücüsü. Destin tılsımla pratik , verebileceği herhangi bir talimattan daha çok önemsiyordu. Kendini, Tarvos'a kadar takip edilebilecek bir iz bırakabilecek olsa da, Faris için bir şekilde bir tılsım edinmeyi planlarken buldu.

Bazı soruların yanıtlanmasıyla Destin kasabaya tek başına gitmeye devam etti. Bir plan hazırlıyordu, bir çeşit miras. Bunu annesiyle tartıştı, ama sadece onaylayacağını bildiği kısmını. Annesi hemen imzaladı. Bir sabah Faris'i kendisiyle kasabaya gelmesi için davet etti.

"Seninle kasabaya gelmemi mi istiyorsun?" Korsanın şaşırmasına şaşmamalı. Bacağı iyileştikten beri Destin sık sık kulübeden uzakta günler geçiriyor ama Faris'i hiç davet etmiyordu.

"Ben de öyle dedim, değil mi?"

At ve arabayı bir ahıra bırakıp limanın önüne kadar yürüdüler. Faris her zaman kişiyle buluşmaya gitti, Destin ise tersanedeki bağlantısını aradı ve son planları yaptı.

Faris toplantıdan döndüğünde, ifadesinden iyi bir haber olmadığı anlaşılıyordu.

"Hiçbir şey mi?" Destin söyledi.

"Hiçbir şey," dedi Faris, çenesi sabit, yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. "Görünüşe göre başka bir liman bulmam gerekecek.

yelken açın."

Faris şimdiye kadar hiçbir ayrıntı paylaşmamıştı ve Destin de sormamıştı ama şimdi tam zamanı gibi görünüyordu. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Liman patronunu kızdırdım," dedi Faris. "Şimdi bana hiç iş vermiyor."

"Ne yaptın sen?"

"Aldatılmayı reddettim. O da bana bir ders veriyor." "Seni arsız piç," dedi Destin ince bir gülümsemeyle.

"İşte, benimle gel. Sana göstereceğim bir şey var, bu seni neşelendirebilir."

Şaşkın görünen Faris, Destin'i limanın uzak ucuna kadar takip etti. Orada, rıhtımlardan birinde bir gemi harabesi yatıyordu; zor günler geçirmiş eski bir ketch. Destin ve annesi Tarvos'a gelmeden önce de oradaydı. Kadar şehre gelmeden önce geminin bulunduğu rıhtımın sahibi olan sahibinin izini sürmüştü. Rıhtımdaki yerini satmayı reddetmişti çünkü o zaman babasına ait olan ve ölen kız kardeşi Ariya'nın adını taşıyan bu gemi hakkında bir karar vermesi gerekecekti. Eski gemiyi sahile vurup parçalamayı kendine yediremiyordu ama doğru fiyata satmayı düşünebilirdi.

Destin geminin gövdesinin sağlam olduğunu biliyordu. Nöbetçilere para vermiş, onlar da geminin içine girmesine ve onu baştan aşağı incelemesine izin vermişlerdi. Gemiler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama inşaat hakkında epeyce bilgisi vardı. Ancak güvertesi tam bir felaketti. Bir noktada gemi alev almıştı. Yangın güvertenin üst kısmıyla sınırlı kalsa da, direkleri, armaları ve kış güverteyi kömürleştirmişti.

"Kaptan Faris," dedi Destin, elini çalışılmış bir umursamazlıkla demirleme halatında gezdirerek. "Bu gemi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Faris ellerini kalçalarına dayayarak ona baktı. "Bu bir gemi değil," dedi sonunda, "bu bir ibret hikâyesi." Başını kaldırıp Destin'e baktı. "Neden soruyorsun?"

"Satın almayı düşünüyorum," dedi Destin, kendine güveni azalmaya başlamıştı. "Henüz kağıtları imzalamadım ve para da el değiştirmede, yani eğer-"

"Bir gemiyle ne yapardınız?"

"Düşündüm ki-" Destin boğazını temizledi. "Bu konuda birlikte çalışabileceğimizi düşünmüştüm. Sen benim gözetimim altında bir ahır inşa ettin. Ben de senin gözetiminde bir gemi inşa edebilirim."

"Sonra ne olacak?" diye ısrar etti korsan, gözlerini kıpmış, sanki derisinin içinden içindeki ruha bakmaya çalışıyormuş gibi ona bakıyordu.

Korsanların planları yoktur, diye düşündü Destin bıkkınlıkla. Askerlerin ve mühendislerin planları vardır. "Denize elverişli hale geldiğinde kaptan ve ortak olarak anlaşıcağınızı umuyordum." İşte. Söylemişti. Limanda daireler çizen fırkateyn kuşlarını izliyormuş gibi yaparak bekledi.

Faris gemiden uzaklaştı ve Destin'le yüzleşti. "Ortak mı?"

"Siz uzmanlık ve iş gücü sağlıyorsunuz, ben de sermaye sağlıyorum. Kârı bölüşürüz."

Faris'in yüzünde bir şeyler belirmişti; sağlıklı bir dozda ihtiyatla karışık bir umut. "Ama... bunu benim için neden yapasın ki?"

"Bu tamamen iş, Korsan," dedi Destin, omuz silkerek, anlaşma için çok sıcak görünmek istemiyordu. "Sürekli söylediğin gibi, burası çiftçilikle geçinmek için zor bir yer. Çeşitlendirmek istiyorum. Ve kim bir hava büyücüsüyle ortak olmak istemez ki?"

Faris yan gözle Destin'e baktı ve hevesini gizleyemedi. "Onu muayene ettiniz mi?"

Destin başıyla onayladı. "Mizananın hemen arkasındaki kötü bir yama güvertenin sağlam olduğuna inanıyorum."

Evan bir ayağını iskeleye koydu. "Bir bakmamın sakıncası var mı?"

"Para yatırmadan önce bir göz atmanızı istiyorum. Sadece bastığınız yere dikkat edin, böylece düşmezsiniz."

Faris'i iskelede takip ederken Destin, "Belki bu gerçekten işe yarar," diye düşündü.

RUTHLESS

Evan bu ortaklığın başından beri, zayıf noktalarını tespit edip onları kullanmakta usta biri tarafından oyuna getirildiğini biliyordu. Kesinlikle ona kur yapılıyordu, sadece ne amaçla yapıldığından emin değildi.

Ona güvenme, diye düşündü. Kaptan Strangward'a güvendin ve bak ne oldu. İmparatoriçe hâlâ dışarıda bir yerlerde ve seni arıyor olabilir. Kimseye güvenmeyi göze alamazsın.

Yine de hayır diyemedi. Sulak topraklının teklifine karşı koymak imkânsızdı. Eğer bu ayrıntılı bir tuzaksa, Evan'ın kafasına vurup onu Deepwater Court'a teslim etmek de aynı işi göreceksen, asker büyük bir zahmete ve masrafa girecekti.

Sonuç olarak Destin Karn'a güvenmek istiyordu. İnşa ettikleri bu hayal gemisine inanmak istiyordu.

Ortak olarak, bir madalyonun iki yarısı gibi birbirlerini tamamlıyorlardı. İkisi de ortak dil konuşmasına rağmen Destin, Evan'ın kullandığı denizcilik terimleri ve yönergeleri karşısında şaşırıyordu. Evan küçük onarımlar söz konusu olduğunda gemi marangozluğunun temellerini biliyordu ve ahır inşa etme deneyimi de vardı ama mühendis değildi ve ikisi de daha önce bir gemi inşa etmemişti. Neyse ki bu, sıfırdan bir gemi inşa etmekten ziyade bir onarım işiydi.

Evan malzemelerin bir listesini yaptı ve Destin de onları bir şekilde tedarik etti. Direkler ve serenler için Dragonback Dağları'ndan getirilen uzun, temiz çam ağacı. Demir ve ahşap bağlantı parçaları, kordonlar, halat, tel, bloklar ve benzerleri tersaneden

limanda. Dikenler, ağırlıklar, tokmaklar ve çiviler gibi aletler. Yelken yapımcılarına da yelken siparişi verdi. Sadece ikisi olduğu için, hazır satın alınabilecek ya da fason yaptırılabilir her şeyi yaptı. Destin'in emrinde çok para varmış gibi görünüyordu ve bunu özgürce harcıyordu.

Ayrıca gemi mürettebatı için gereken sayıyı azaltmanın yollarını bulmakta da ustaydı. Mürettebat deneyimi olmaması bazen bir avantajdı. Geçmişteki uygulamalara veya denizcilik geleneklerine bağlı değildi ve bu nedenle işlerin neden belirli bir şekilde yapıldığına ve farklı bir şekilde yapılıp yapılamayacağına dair sorular sordu. Örneğin, elleri diğer işler için serbest bırakmak amacıyla geminin su içindeki hareketiyle çalışan bir sintine pompası sistemi tasarladı.

Kadar'ın teknenin etrafındaki hareketliliği fark etmesi uzun sürmedi. İlk olarak, Destin ve Evan'ın gemiye izinsiz girdiklerini kanıtlayan evrakları talep eden iki kabadayı geldi. Destin geminin sahibi olduğunu kanıtladıktan sonra, Kadar'ın kira tahsildarlarından ikisi gelip yer için geri ödeme talep etti. Buna karşılık Destin rıhtımın tapusunu gösterdi. Sonunda büyük adamın kendisi ortaya çıktı ve rıhtımdan aşağıya, onların yanına doğru yürüdü. Birkaç dakika boyunca durup onları izledi.

"Bu işi tersaneye götürmelisin," dedi sonunda, limanın karşısındaki kendi tesisini işaret ederek. "Bu alan gemi yapımı için uygun değil."

"Gemi inşa etmiyoruz," dedi Destin. "Sadece rıhtımda bazı onarımlar yapıyoruz."

"Tanıdık geliyorsun," dedi Kadar kaşlarını çatarak. "Daha önce tanışmamış mıydık?"

"Var," dedi Destin. "Benim adım Rocheford. Size bir pilot sormak geldim."

Rocheford? Evan'ın aklı başına geldi ama bunun ortağının gerçek adı olmadığını hemen anladı.

Kadar'ın yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. "Şimdi hatırladım.

Ama hiç takip etmediniz."

Destin Evan'ı göstererek, "Çünkü bir tane buldum," dedi. Tüm bunlar olurken Evan ellerini meşgul tutmuş, Destin'in rihtım patronunun öfkesini dindirmesine izin vermişti. Şimdi el salladı ve gülümsedi, ana direği yünlemeye geri dönmeden önce birkaç değerli saniye boyunca Kadar'ın şaşkın tepkisinin tadını çıkardı.

"Onu sen mi tuttun?" Kadar kükredi. "O benim için çalışıyor!"

Destin omuz silkti. "O işe ihtiyacı olduğunu söyledi, benim de işe ihtiyacım vardı, böylece anlaştık."

"O bir gemi ustası değil," dedi Kadar. "Eğer size öyle olduğunu söylediyse, yalan söylüyordur."

Destin arkasında yükselen armayı işaret etti. "Şimdiye kadar çok iyi. Etkilendim."

"Faris bir pilot ve şu anda onun için bir işim var." Destin kaşlarını kaldırarak Evan'a baktı.

"Keşke bilseydim," dedi Evan, yüzünde pişmanlık ifadesi belirerek. "Ama şimdi kontratım var. Bay Rocheford düzenli bir iş teklif etti, ben de kabul ettim."

"Şimdilik iyi ama bu iş bittiğinde ne yapacaksın?" Kadar başını geriye eğdi ve kısık gözlerle Evan'a baktı. "O zaman bana sürünerek gelme. Sana bir sözleşme teklif ettiğimde hazır olman gerekiyor."

Destin, "Bunun kalıcı olmasa bile uzun vadeli bir nişanlılık olacağını tahmin ediyorum," dedi. Cep saatini çıkararak bir gösteri yaptı. "Şimdi. Bu adama konuşması için para vermiyorum. Konuşmanıza daha sonra devam etmeniz gerekecek."

"Merak etme," diye hırladı Kadar. "Yapacağım."

Evan armadan indi ve Kadar'ın uzaklaşmasını yan yana izlediler.

Evan, "Yine çok kızdı," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Destin etkilenmemiş gibi konuştu.

"Haydutları bu gece geri dönecek," dedi Evan. "Gemide uyumak zorunda."

"Bir gece için, belki." "O acımasızdır."

"Ben acımasızım," dedi Destin.

Evan boğazını temizledi ve Destin'in gözlerinden kaçındı. "Büyü kullanmamayı tercih ederim," dedi. "İstemediğimiz bir dikkat çekebilir." İmparatoriçe'yi kastediyordu ama Destin ve Frances'in de kaçmakta olduğunu artık biliyordu.

"Asla korkma," dedi Destin. "Bizler sadece büyücü değiliz. Bizler mühendisiz."

Öğleden sonra Evan çalışmayı bıraktı ve balık pazarına gitti. Balıkçılardan biriyle pazarlık ettikten sonra bir sepet dolusu alışveriş yaparak oradan ayrıldı. Bu arada Destin de şehir pazarında alışverişini yaptı. Karanlık çöktüğünde, ikisi de gemilerinin yanındaki iskelede buluştu ve sonraki saatlerini hazırlık yaparak geçirdi. İşleri bitince beklemek üzere gemilerine döndüler.

Ay battıktan hemen sonra, teknenin demirlediği iskelenin kapısında bir erkek kalabalığı toplandı. Pelerinler bürünmüşlerdi ve ellerinde balta ve sopalar vardı. Birkaçı da meşale taşıyordu, belki bir şeylerin yakılması gerekebilir diye. Liderleri kapının kilidini kesti ve içeri doluştular. Daha birkaç adım ilerlememişlerdi ki bir çıtırtı sesi duyuldu ve öndeki adamlar çığlık atmaya başladı. Bununla birlikte, rıhtımın tüm bölümü suya çöktü.

Evan ve Destin güvertede, küpeştenin yanında oturmuş, iskeleye bakabilecek şekilde konumlanmış bir şekilde geç akşam yemeğini paylaşıyorlardı.

"Ejderha tuzaklarını buldular," dedi Destin elma şarabını yudumlarken. "Ve tuzak tellerini."

"Bakalım bu onları durduracak mı?"

"Sanırım ejderha tuzaklarını bulanların bu gece gemiye gelmeyeceklerini söylemek doğru olur," dedi Destin, sesi soğuk ve gerçekçiydi. "Onlar zaten limanın dibindeler."

Evan ağırlığını kaydırdı. Sudaki adamlardan bazılarını tanıdığından şüpheleniyordu. Kadar'ın infazcılarının çoğu

porsuklar gibi. "Onlara yardım etmek için bir şeyler yapmalı mıyız?"

Destin başını salladı, dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, sence ne yaparlardı?" dedi. "Bakalım meslektaşları onlara yardım edecek mi?"

Aşağıda, iskelenin yanındaki suda hâlâ çırpınan adamlar vardı. Ama bazıları yüzerek rıhtıma ulaşmış ve kazıklara tırmanıyordu. Kedi gibi tükürerek kendilerini boşluğun kıyı tarafındaki tahtaların üzerine atıyorlardı. Bir adam rıhtımda inleyerek yatıyordu, kan fışkırıyordu, sol bacağının dizden aşağısı yoktu.

Evan'ın midesi bulandı. Strangward'ın tayfasıyken kan dökülmesinden payına düşeni görmüştü ama hep uzaktan izlemişti. Şimdi bundan iki yıl uzak kalmıştı ve kalın derisi zımparalanmış gibi görünüyordu.

Destin, sanki bir çentik ve kemik oyununda skoru hesaplıyormuş gibi gözlerini kısarak etrafı inceledi. Başını kaldırıp Evan'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce homurdandı. "Hayatta kalmak için gereken şey bu, Korsan. Oynadığımız oyunun riskleri bunlar."

Boğulmamış olan herkes sudan çıktığında, küfürleşmelerden sıırıslam olmuş ve mutsuz bir şekilde etrafta dolaşan sadece altı adam kalmıştı. Hiçbiri kayıpları aramak için suya geri dönmedi. Kimse göreve devam etmek için özellikle istekli de görünmüyordu.

Sonunda içlerinden biri sopasını kaldırdı ve bağırdı, "Haydi çocuklar. Onu ayıralım."

, her adam birini aldı. İlk adam halatı kavradı ve tırmanmaya başladı; ama yarı yolda çığlık atarak kendini bıraktı, çırpındı ve kan donduran bir çatırtıyla rıhtıma geri düştü. İki kişi daha acı içinde çığlık atarak suya geri döndü.

"Buna ne deniyordu?" Destin korkuluklardan bakarak aşağıdaki kaosu inceledi.

"Deniz ısırganı," dedi Evan. "Bir tür denizanası. Dokunaçları koptuktan günler sonra bile gerçekten kötü bir acı verir. Bazı şifacılar bunları kullanıyor ama şahsen ben ölmeyi tercih ederim."

Rıhtımdaki akıncılar yeterince görmüştü. Yaralılarını toplayarak iskeleye geri döndüler ve limanı çevreleyen dolambaçlı sokaklarda gözden kayboldular.

Destin kadehini kaldırarak, "Acımasız," dedi.

"Acımasız," dedi Evan ve derin derin içti, akli karmakarışıklı. On yaşından beri tek başınaydı ve kimse liman cephesindeki hayatını korunaklı olarak tanımlamazdı. Ama Destin Karn'ın yanında kendini bir tapınak acemisi gibi hissediyordu. Evan onun hikâyesini bilmiyordu -en azından henüz- ama sulak arazi askerinin acımasız bir dünyada hayatta kalma konusunda ona öğreteceği dersler olduğu açıktı.

Askeri bu kadar çekici kılan da bu muydu - hiçbir şeyin masanın dışında olmadığı hissi?

Ketch'e bir saldırı girişimi daha oldu ve bir kez daha püskürtüldü. Aynı gece, yenilenmiş Yeni Ay alev aldı ve su hattına kadar yandı. Ertesi sabah Evan ve Destin rıhtımdan aşağıya, Kadar'ın dumanlar içindeki tekneye baktığı yere doğru yürüdüler.

"Çok kötü," dedi Evan. "İyi bir gemiydi." Üzüntüyle başını salladı. "Dünya ne hale geliyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Kadar onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Dün gece, ikinci kez, birileri bizim gemimize de saldırdı," dedi Evan. "Ve şimdi de bu." Eliyle Yeni Ay'ı işaret etti. "Sence aynı kişiler mi?"

Kadar'ın bir an için nutku tutuldu ki bu iyi bir şeydi.

"Bak," dedi Destin. "Demirleme yeri benim olabilir ama bana öyle geliyor ki rıhtım patronu olarak senin daha iyi bir güvenlik sağlaman gerekir."

Kadar sesini yeniden kazanarak ve her zamanki belagatini sergileyerek, "Git Kırıcı'nın taşaklarını yala," dedi.

Destin, "Başka olayların yaşanmamasını sağlamak sizin yararınıza," dedi. Bakışları Yeni Ay'ın kalıntıları, limandaki gemiler ve rıhtımdaki binalar üzerinde gezindi. "Eğer bir yangın çıkarsa tüm liman havaya uçabilir."

"Bu bir tehdit mi?"

Destin onun gözlerinin içine bakarak, "Hiç de değil," dedi. "Senden başka sorun çıkmayacağından emin olmanı isteyen benim."

Çenesindeki kaslardan biri çalışan Kadar, gözleri Evan'a kilitlenmiş halde uzun bir süre öylece durdu. Bu bir tehdit miydi, bir söz mü, yoksa yenilginin kabulü mü? Bunu söylemek imkânsızdı. Liman patronu topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Kadar evet dememişti, o da hayır dememişti ama iskelede başka bir olay yaşanmamıştı.

DESTİNY

Gemiye serbest bırakma günü geldiğinde Frances, Evan ve Destin erzak yüklü bir arabayı rıhtıma götürdüler. Breaker da arabaya bindi, Destin'in kucağına kıvrıldı, sanki bir yere gittiklerini biliyordu ve geride kalmak istemiyordu.

Sadece üç günlüğüne gidiyoruz, diye düşündü Evan, Destin su ve şarap fiçilerini gemiye taşıırken bir torba mercimeği omuzlayıp iskeleden yukarı taşıırken. Evan gemide peksimet ve tuzlu domuz etiyle beslenmeye alışkındı.

Erzak gelmeye devam edince sesini yükseltti. "Sadece ikimiz varsak, yemek pişirmeye değil yelken açmaya odaklanmamız gerekecek," dedi. Özellikle de birimiz çimen kadar yeşilken. "Bizi Baston Körfezi'ne götürüp getirecek kadar erzak toplamışsın."

Bunun üzerine Frances olduğu yerde durdu ve oğluyla yüzleşmek için arkasını döndüğünde neredeyse ona çarpacaktı. "Pervasızca bir şey yapmayı planlamıyorsun, değil mi? Bütün bunlar bununla mı ilgili?"

Uzun gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine baktılar, aralarındaki boşlukta sessiz mesajlar dalgalanıyordu. Belli ki bu, Evan'ın bilmediği konuşmaların devamı niteliğindeydi.

"Tabii ki hayır anne," dedi Destin. "En azından bir korsan ve bir kılıç dansı ustası tarafından inşa edilmiş bir gemiyle denize açılmaktan daha pervasızca bir şey olamaz."

İkna olmamış gibi Evan'a döndü. "Bana Indio'nun bu tarafında kalacağına söz ver," dedi Evan'ın iki elini de kavrayarak.

Ellerini. "Seni daha uzağa gitmeye ikna etmesine izin verme. Üç gün içinde döneceğine söz ver."

Ortada kalmaktan huzursuz olan Evan, Frances'ten Destin'e baktı. "Ben üç gün planlıyorum," dedi. "Destin'in yaptığı değişikliklerle bile bu geminin geçiş için daha büyük bir mürettebata ihtiyacı var."

"Onu dinle Destin," dedi Frances. "Uzman olan o." "Elbette öyle," dedi Destin, yatıştırıcı bir sesle hilekar.

Frances sesini alçalttı. "Çok şey kaybettim. Seni de kaybetmek istemiyorum."

"İnanın bana, hayatımı, yatırımımı ve altı aylık emeğimi, denenmemiş bir gemiyle okyanusu geçerek riske atmaya hiç niyetim yok. Özellikle de mürettebat olarak ben varken."

Frances ona bakmaya devam etti, ta ki o sinirli bir ifadeyle, "Anne, lütfen. Burada rıhtımda oturup midye yetiştirmeden önce bu gemiyi düzgün bir şekilde denize indirelim."

Destin, Evan'dan yeni gemilerine isim vermesini istemişti.

"Bu senin gemin," diye itiraz etmişti Evan. "Ona bir isim vermelisin."

Destin başını salladı. "Hayır. Bu senin gemin. Efendisi sensin. Frances ve ben sadece parayız."

"Adını 'Frances' koyabiliriz," diye önerdi Evan.

"Eğer bir filomuz olacaksa," dedi Destin. "Onları birbirine bağlayacak isimlere ihtiyacımız var."

Bir filomuz mu olacak? Ve sonra, bir filomuz mu olacak? Bu bir çeşit vaat gibi geldi.

Evan bir an düşündü. "Kader," dedi.

"Destiny?" Destin kaşlarını çatı. "Ona benim adımı veremezsin."

"Ben yapmadım," dedi Evan. "Bu bir gemi için iyi bir isim ve diğer gemiler için pek çok olasılığın önünü açıyor. Alacrity. Temerity. İsyan." Destin kaşlarını çatmaya devam edince, "Ona isim vermemi isteyen sendin," dedi.

Evan tören için gerekli aletleri yerleştirdi: kavisli bir Kartaca bıçağı, küçük bir şarap fıçısı ve Frances tarafından sağlanan, üzerinde özenle işlenmiş bir C harfi bulunan büyük bir gümüş fincan. Bu onların baş harfleri miydi? Destin C.? En fazla bu kadar ileri gidebildi. Evan sulak alan isimlerine pek aşina değildi.

"Fincan konusunda emin misin?" Evan üçüncü ya da dördüncü kez sordu.

Frances omuz silkti. "Bugünlerde gümüş kaplara ihtiyacım yok," dedi. Sonra bıçağı bakarak, "Umarım bir keçi kurban edip kanını bize içirmeyi düşünmüyorsunuzdur. Keçiler bana lazım."

"Keçi yok," dedi Evan. "Kanla kurban etme olayı beş ya da on yıl önce ortadan kalktı."

Açıkçası bu yeni bir gemi değildi, dolayısıyla törene gerek yoktu. Ama bu yeni bir girişim ve yeni bir isimdi ve kutlama havasındaydılar. Tanrıların yanlarında olmasına ihtiyaç duyduklarından bahsetmiyorum bile.

Evan fıçıyı doldurdu ve dolana kadar şarabın kadehe akmasına izin verdi. Biraz bilinçsizce kadehi kaldırdı. "Bizler, bu gemiyi inşa edenler, onu okyanus, deniz ve fırtına tanrılarına sunuyor ve yolculuğumuz nerede sona ererse ersin sığılıkların ötesine ve güvenli bir limana güvenli bir geçiş diliyoruz." Fincandan içti ve Frances'e uzattı, o da içti, sonra Destin'e uzattı, o da içti ve ona geri verdi. "I-" Evan durdu, kendini topladı ama tanrıların korumasını ve rehberliğini sahte bir isim altında aramaya kendini ikna edemedi. Tekrar başladı. "Ben, Evan Strangward, pilot, alçakgönüllülükle, bu gemi benim komutam altındayken iyi ve kötü havada doğru bir rota çizmek için beceri ve cesaret istiyorum." Evan içti. Bardağın kenarından bakınca Frances'in son anda isimlerin değişmesinden dolayı kaskatı kesildiğini gördü. Ama Destin tedirgin görünmüyordu.

Zaten biliyordu, diye düşündü Evan. Bir kez daha şüphe titreşti. Destin'in, Evan'ı öldürmek için

başından beri imparatoriçe için mi çalışıyordu? Bu sadece onu Celesgarde'daki yeni başkentine götürmek için bir oyun muydu?

Hayır. Destin neden yelken açmayı bilmediği bir gemiyi inşa etmek için altı ayını harcasın ki? Ayrıca, dümende Evan gibi bir hava büyücüsü varken Kuzey Adaları'na yelken açmak ancak bir aptalın yapabileceği bir şeydi. Ve Destin aptal değildi.

"Korsan!" Evan irkilerek başını kaldırdığında Destin'in hayali bir cep saatiyle zamanı kontrol ettiğini gördü. "Kafanın içinde gezinmeyi bırak da şu işi bitirelim."

"Bu gemiye 'Kader' adını veriyorum ve onu okyanus, deniz ve fırtına tanrılarının himayesine emanet ediyor, yola çıktığında onu karşılamalarını ve kıyıya döndüğünde teslim etmelerini istiyorum." Evan şarabı, yeni isimle süslenmiş pırıl pırıl cılanın üzerine döktü. Boş kadehi kaldırdı. "Okyanus, deniz ve fırtına tanrılarına, denizciler ve gemileri üzerindeki haklarının karşılığı olarak bu gümüş kadehi adıyorum." Bununla birlikte kolunu geriye doğru kaldırdı ve ardından kupayı limana doğru yelken açarak gönderdi.

Şimdi de iskeleden kıyıya inen Frances'e başıyla işaret etti. Breaker kış güvertede bir tünek buldu. Evan ve Destin iskeleyi kaldırıp askısına yerleştirdiler. Evan, çarşafı manipüle edebileceği ve iskeleden uzaklaşmak için yeterince branda alabileceği pozisyonunu aldı. Destin kavisli bıçağı kaldırdı ve halatı kesti. "Seni özgür bırakıyorum Destiny," dedi ve sonra dümendeki yerini aldı.

Ve böylece yola koyuldular. Rıhtımdan ve diğer demirleme yerlerinden uzaklaştıklarında, Evan daha fazla branda açtı ve küçük gemileri, uzun süre rıhtımda kaldıktan sonra özgürlüğüne kavuşmaya hevesliymiş gibi öne doğru sıçradı. Limanın ağzından ilerleyerek, her iki taraftaki sütunların - güneşte parıldayan güneş ejderhalarının- oluşturduğu serin gölgeye girip çıktılar.

Destin baş güvertede bir figüran gibi duruyordu, eldivenli elleri dümendeydi, uzun paltosu dalgalanıyordu.

onu. Aralarından geçerken başını geriye eğip heykellere baktı. "Ejderhaları nasıl kullanacağını öğrendin mi?"

"Belki," dedi Evan.

Destin eğlenmiş görünüyordu. Sonra açık denize geçerken rüzgârın ani şiddetine karşı kendini destekleyerek döndü.

"Otuz derece sancak tarafına, Dümenci," diye seslendi Evan.

Destin ona panikle baktı, belli ki çalıştıkları denizcilik deyimlerini ve emirlerini gözden geçiriyordu. Sonra kendini toparladı ve "Emredersiniz Kaptan" dedi. İleri döndü, pusulayı kontrol etti ve rotalarını güneybatıya ayarladı. Evan bağışlayıcı olacak kadar açık denizde, ama istediklerinde demir atabilecekleri kadar yakın bir rota çizmişti.

Evan'ın yelkenleri tek başına idare etme konusundaki sınırlı becerisine ve Destin'in dümendeki deneyimsizliğine rağmen, Destiny acemi mürettebatıyla bile çevik ve duyarlı bir tekne oldu. Gün boyunca, her biri navigasyon, pilotluk ve yelkenleri düzeltmede birden fazla rol oynayarak yer değiştirdiler. Çalışırken deniz şarkıları söylediler ve bu şarkılar gün geçtikçe daha da pisleşti.

İlk gece, her biri üç saatlik nöbetler tutarak yelken açtılar. İkinci gün, Destin'in yelkenleri kırpma ve dümeni idare etme konusunda daha rahat olmasıyla, Evan rüzgârı ve akıntıları manipüle etmeyi denedi. Hava büyüünü ve 'in tılsımını kullanarak, iskelet mürettebatlarını telafi etmekten fazlasını yapabileceğini keşfetti. Kısa süre sonra uçuyorlardı, sevine kıkırdıyorlardı, yelkenler gergindi ve spre yüzlerini iğneliyordu.

Sonsuza kadar böyle yelken açabilirim, diye düşündü Evan ve bir daha asla kıyıya dokunmayabilirim.

İkinci gece, iyi zaman geçirdikten sonra küçük bir koya demirlediler. Evan küçük mutfakta balık ve mercimek pişirirken Destin de kendi icat ettiği bir dümen aletiyle uğraştı.

Onu teknenin kış tarafına monte etti ve sonra kamaranın içinde kıvrılarak halatları dümene çekti.

İşini bitirdiğinde Evan derin bir şüpheyile baktı. "Nasıl çalışıyor?"

Destin parmaklarını havada asılı duran yassı bir tahta bıçağın üzerinde sevgiyle gezdirdi. "Bu, rüzgârdaki bir değişikliği algılar ve yekeyi hareket ettirerek geminin yönünü rüzgârın en uygun olduğu noktaya çevirir."

"Ya bu bizi rotamızdan saptırırsa?"

Destin omuz silkti. "Dar yerlerde seyretmek için değil. Daha çok sizin 'mavi su yelkenciliği' dediğiniz şey için -bir şeyle karşılaşma olasılığınızın olmadığı büyük su kütlelerini geçmek için. Küçük bir mürettebatla daha fazla esneklik sağlar." Evan'ın yüz ifadesine güldü. "Merak etmeyin Kaptan," dedi. "Bu sizi işsiz bırakmaz."

"Hmm. İkimiz de uyanıkken ve izlerken deneyeceğiz," dedi Evan. "Hadi yiyelim."

Bir fıçı elma şarabı doldurdular ve güvertede yan yana, sırtları kamara duvarına dayalı, kalçaları birbirine değecek şekilde yediler. Dalgalar tekneye vuruyor, deniz kuşları azarlayarak ve bir sadaka umuduyla üzerlerine pike yapıyordu.

Destin her ikisi için de biraz daha elma şarabı doldurdu. Fincanı Evan'a uzattığında parmakları kısa bir süre birbirine değdi. "Seni uyarıyorum Korsan, seni elma şarabına boğuyorum çünkü ikna etmek işe yaramıyor. Eğer birlikte çalışacaksak, bazı cevaplara ihtiyacım olacak."

"Ya elma şarabı işe yaramazsa?" Evan bacaklarını uzatarak ve ayak parmaklarını oynatarak konuştu.

Destin, dumanlı ve viskili gözleriyle onu duvara yapıştırarak, "O zaman bunu yapacak bir şey bulmam gerekecek," dedi.

Evan doğruldu, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Bu da ne demek oluyordu? Bu çocukla ilgili pek çok olasılık vardı. Asker açıkça ondan bir şey istiyordu. Evan'ın vermek isteyeceği bir şey miydi bu?

Dikkatini dağıtmak için martılara bir parça balık attı. Bunun büyük bir hata olduğu ortaya çıktı. Sürü halinde

Siyah gagalı, gri ve beyaz dalgalar halinde, öyle ki onları bir rüzgârı uzaklaştırmak zorunda kaldı. Breaker güvertede bir ileri bir geri saldırdı ama elinde tüyden başka bir şey yoktu.

"Yani 'Lucky Faris' senin gerçek adın değil," dedi Destin işe koyulmuş bir havayla.

"Hayır," dedi Evan, kuş çobanlığını bırakarak.

"Çok rahatladım. Yüzüm kızarmadan 'Lucky Faris' demekte zorlanıyorum."

Evan güldü.

"Neden değiştirdin?"

Evan, "Şu anda bazı insanlar benim öldüğümü düşünüyor ve bunun böyle kalmasını istiyorum," dedi. Devam edip etmemeyi düşünerek durakladı. Destin'e katılması ona Kadar'a karşı durmak için ihtiyaç duyduğu kozu vermişti. Destin olmasaydı, liman başkanının masasında kırıntılar için yalvarıyor, birinin onu Celestine'e ihbar etmesini bekliyor olacaktı.

Altı aydan fazla bir süre geçmesine rağmen Destin hâlâ sır saklıyordu. Yine de Evan birine güvenmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Sonsuza kadar yalnız kalamazdı. Destin'in yanında olmasıyla yeni bir hayat ve geçim kaynağı bulacağını ummaktan kendini alamıyordu.

Rüyalar gemisi.

Ve böylece derin bir nefes alan Evan her şeyi anlattı. Destin'e Endru sokaklarındaki hayatını, Strangward tarafından işe alınışını, Tarvos açıklarında imparatoriçeyle karşılaşmasını, gemiden ve imparatoriçenin kana bulanmış mürettebatından kaçışını anlattı.

Destin bir kaşını kaldırdı. "Yani, Nazari tahtının uzun süredir kayıp olan varisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olsaydım, Celestine'in beni canlı ele geçirmek isteyeceğini pek sanmıyorum. Rekabeti ortadan kaldırmak isterdi."

"Bu yüzden mi bu onuru reddettiniz?"

"Celestine'e güvenmiyorum. Şu anda kimseye güvenmiyorum." "Her zaman iyi bir politika," diye mırıldandı Destin, ona bir

Evan'ın şimdiki zamana güvenme kararını sorgular gibi baktı.

şirket. "Bahsettiğiniz şu magemark. Görebilir miyim?"

Evan omuz silkti. "Neden olmasın? Belki bazı içgörülere sahip olursun." Başını eğdi ve saçlarını önünden itti. "Kaptan Strangward bunu gizli tutmam gerektiğini yoksa mürettebatı karıştıracaklarını söyledi."

"Ne oluyor be?" Destin'in nefesi Evan'ın ensesini ısıttı ve parmakları teninin üzerinde fısıldadı. "Bunu hissedebiliyor musun?"

"Evet." Tanrım, evet, hissedebiliyordu.

"İçinde kesinlikle büyü var, ama belki de sadece seni çekiyordur. Nazari büyücülerinin herhangi bir rozet ya da işaret taşıdığına dair bir hikaye duydunuz mu?"

"Hayır." Evan ürperdi, Destin'in parmaklarının teninde gezindiğinin farkındaydı. "Ne görüyorsun?" Aynayla defalarca jimnastik yapmasına rağmen, Evan hiçbir zaman ona iyice bakamamıştı

"Soyut ama dalgacıkları, fırtına yaklaşıyormuş gibi piramit şeklinde yığılmış bulutları, şimşekleri andırıyor. Temel olarak hava durumu." Ona dokundu. "İmparatoriçe'nin istediği bu mu?"

"Bilmiyorum, ama kesinlikle biliyor. Öyle görünüyordu.

Yeterince yaklaştığında yanmaya başladı." "Bu bir uyarı mıydı yoksa bir selamlama mı?" Destin mırıldandı, sanki kendi kendine. "Onu denedin mi?"

"Hayır!" Evan aniden döndü ve neredeyse burun buruna . "Çıkmıyor."

"Merak etme," dedi Destin, elleri hâlâ gevşekçe Evan'ın boynunda dolanırken, gözleri dudaklarına sabitlenmişti. "Seni incitmek istemiyorum," dedi, sesi kalın ve hüzünlüydü. Birdenbire, sanki aklı başına gelmiş gibi, ellerini geri çekti ve sanki yasak bir yiyeceğe uzanırken yakalanmış gibi kucağına bıraktı.

Evan arkasına yaslandı, yanakları yanıyor, kalbi hızla çarpıyor, hayal kırıklığı rahatlamayla karışıyordu. Derin sulardasın Korsan ve yüzmeyi unutmuşsun. Bu tuzağa düşme.

tehlikeli, karamsar, değişken bir çocuk. Kalp kırıklığına ya da daha kötüsüne yol açacaktır.

Destin kaşlarını çatdı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı, sanki onları tekrar açmanın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi. Ama sonra gelen şey bir aşk itirafı değil, konuda büyük bir değişiklikti.

"Son ölümün herkesi ikna etmedi, Korsan. İmparatoriçe Celestine hâlâ sizi arıyor."

"Ne?" Bu, martıları spiraller çizerek uzaklaştıran bir haykırış olarak geldi. "Nereden biliyorsun?"

"Sahil boyunca bir yolculuk yaptım. Bahsettiğiniz kana bulanmış büyücülerden bazıları her limanın rıhtımında konuşlanmış, geliş gidişleri izliyorlardı. Tavernaların çoğu, yakalanman ve Celesgarde'a teslim edilmen için ödöl teklif eden afişler astı. Kadar'ın son zamanlarda size herhangi bir sözleşme vermemiş olması muhtemelen bir lütuftur."

"Yani ... bunu başından beri biliyor muydun?" Evan'ın içinde öfke yükseldi, utançla karıştı. İçten itirafı buraya kadarmış. Kırılgan sığınak umudu da buraya kadarmış.

"Sakin ol Korsan," dedi Destin. "Bunu başından beri bilmiyordum ama bir süredir biliyordum."

"Ama bunu benimle paylaşmayı uygun görmedin." Destin omuz silkti.

"Demek beni gözetliyordun."

"Bilgi topluyordum, evet," dedi Destin, en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden. "Kiminle ortaklık yaptığımı bilmem gerekiyor."

Ortaklık mı? Evan'ın ağzı kurudu. "Biraz daha .. daha açık olabilir misiniz?"

"Sana bir iş teklifim var, Korsan," dedi Destin aniden, sanki mehtaplı özlem zamanının bittiğini işaret edercesine. "Seni burada, Tarvos'ta işe yerleştirmek istiyorum. Şu anda bir gemin var ve sonunda daha fazlasına sahip olacaksın. Bir mürettebat, güvenlik falan tutarsın."

"Bana tuzak mı kurmak istiyorsun?" Bu talihsiz bir dil kullanımıydı.

"Kesinlikle," dedi Destin aceleyle. "Benim param ve senin yeteneğinle bu işi yapmakta hiç zorlanmazsın."

Belli ki bu asker, bir evet cevabını cazibesiyle elde etmeye alışık değildi.

Evan ihtiyatla, "Çok cömertsiniz," dedi, "ama bundan sizin çıkarınız ne?"

"Anneme göz kulak olmanı istiyorum," dedi Destin. "Sana çok düşkün ve bunun karşılıklı olduğuna inanıyorum. Kârdan benim payım ona destek olmak için gidecek. Denizde olmadığın zamanlarda onunla birlikte kulübede kalmanı ve ihtiyacı olan yardımı ve korumayı almasını sağlamak için personel tutmanı rica ediyorum. O güçlü bir kadın ama asker değil ve bazı ağır işler için yardıma ihtiyacı olacak."

"Ah," dedi Evan, umudunu yitirerek. "Peki sen nerede ?"

Destin'in yüzü bir kasanın çelik kapısı gibi kapandı. "Başka bir yerde işim var."

"Nerede?"

Destin onun bakışlarına kayıtsızca karşılık verdi. "Geri dönecek misin?"

"Umarım öyle olur," dedi Destin, söz vermeden. "Eğer yapmazsam, iş Frances'e kalacak şekilde tamamen senin olacak. Ee, ne diyorsun? Ne diyorsun? Ortak olabilir miyiz?"

Şaşırtıcı derecede cömert bir teklifti. Şüpheli derecede cömert bir teklif. Ve Evan bu sulak alan askeri büyücüsü tarafından gafil avlanmaktan ve ezilmekten bıkmıştı.

Başını iki yana salladı. "sende," dedi. "Benim sıram mı?"

"Kiminle ortak olduğumu bilmem gerekiyor," dedi Destin'in cümlesini taklit etmekten büyük zevk alarak. "Gerçek adınızı, tam olarak nereden geldiğinizi, paranızın kaynağını ya da sizi ararken kapıma kimin gelip beni bulabileceğini bile bilmiyorum."

Destin uzun bir ona baktı. "Benim gerçek adım Destin," dedi sonunda.

"Bu da bir başlangıç," dedi Evan. "Devam et." Sanki uzun bir hikâye bekliyormuş gibi eliyle işaret ederek arkasına yaslandı.

"Neyin var senin?" Destin öfkeyle şöyle dedi. "En cömert davranışı reddediyorsun-"

"İşte bu kadar," dedi Evan. "Bu gerçek olamayacak kadar iyi, tıpkı Strangward'ın beni tayfa olarak alması ve Celestine'in beni eve götürüp şımartmak istemesi gibi. Ne zaman böyle bir şey olsa diğer tarafa kaçmam gerektiğini öğreniyorum. Annene göz kulak olmam konusunda bana güvenebiliyorsan, hikayen konusunda da bana güvenebilirsin."

Destin oturmuş ona bakıyordu; yumruklarını sıkmış, ela gözlerinde hayal kırıklığı çalkalanıyordu.

Evan yumuşak bir sesle, "Ortaklık anlamına gelir," dedi. "Al ya da git."

ESKİ HİKAYELER VE YENİ BAŞLANGIÇLAR

Destin başını kaptan köşküne yaslamış, Evan Strangward'ın boğazını sıkma dürtüsüyle savaşıyordu. Bu garip bir şekilde dudakları kanayana kadar onu öpme arzusuyla karışmıştı.

Sen babanın oğlusun, diye düşündü. Acı olmadan aşk olmaz.

Çok dikkatli bir şekilde hazırladığı planda bu yoktu. Güzel bir yüz onu kör etmişti. Korsanı hafife almıştı, hepsi bu.

Şimdiye kadar güneş, Indio'da kanlı bir iz bırakarak ufkun altına gömülmüştü. İlk yıldızlar gökyüzünde pırıl pırıl parlayan elmaslar gibi belirmişti. Nihayet martılar tünemeye gitmiş, koydaki dalgaların şırıltısı ve taze esen rüzgârda arma çingiraklarının çıkardığı sesler dışında ortalık sessizliğe bürünmüştü.

"Pekâlâ," dedi Evan iç çekerek, "görünüşe göre burada işimiz bitti. Eminim kıvrılması gereken yelkenler ve pompalanması gereken sintineler vardır." Ayağa kalkacakmış gibi yaptı.

"Hayır," diye homurdandı Destin. "Daha işimiz bitmedi."

Evan kollarını dizlerine dolayarak yeniden yerleşti. Rüzgâr saçlarını karıştırdı ve ölmekte olan güneş, altın renginin ortasındaki gümüş ve mavi üzerinde parıldadı.

"Özellikle bilmek istediğin bir şey var mı?" Destin yanlış bir şey söylememek için her kelimeyi iyice çiğneyerek konuştu.

"General kim?" Her iyi nişancı gibi Evan da kritik hedefe odaklanmıştı.

"General Marin Karn, Arden Ordusu Komutanı ve kralın danışmanı," dedi Destin. "Benim babam."

Korsanın yüzündeki tüm zafer izleri silinmişti. "Senin Baban mı? Öz baban seni mi avlıyor?"

Destin başını salladı. "O birlikte yaşayabileceğin türden biri değil. Terk edebileceğin türden de değil. Ben onun umduğu gibi bir evlat değildim." Bir elini kaldırdı. "Ona uygun başka biri var mıydı bilmiyorum ama ben kesinlikle kartal yuvasındaki ötücü kuştum. Ya da şahinin mi demeliydim? Anneme sürekli baskı yapıyor, onu aldattığını itiraf ettirmeye çalışıyordu. Gerçekten onun olduğuma inanmak istemiyordu." Bir süre durakladı. "Anlaştığımız tek şey buydu. Ben de inanmak istemedim."

Ama Evan'ın söylediği bir şey yarıda kalmış gibi görünüyordu. "Ne demek ona vurdu?"

"Onu her zaman döverdi," dedi Destin, gerçekçi bir ifadeyle. "Bir ya da iki kez ölesiye dövdü. Bazen sarayda, ama çoğunlukla Bittersweet'teki malikânesinde. Onu tekrar iyileştirmek için tam zamanlı bir büyücü şifacı tuttu."

"Ama bunu neden yapsın ki?" Evan homurdandı. "Ve kadın buna neden katlansın ki? Carthis'te bir kadına böyle davranan bir erkek asla gözlerini kapatmaya cesaret edemez."

"Arden'de işler farklı," dedi Destin. "Herkes bir şeylere katlanıyor, en çok da kadınlar. Babamın bir büyücü olması, karşı koymayı daha da zorlaştırdı."

"Eğer onu sevmiyorsa, o zaman neden onu bir kenara bırakıp başka biriyle evlenmedi?"

"Aşk mı?" Destin başını salladı. "Bir korsana göre romantik birisin."

"Evet," dedi Evan, yüzünü bir gölge kaplamıştı. "Sanırım öyleyim."

Destin, "Kilise yüzünden sulak imparatorlukta bir büyücü olmak tehlikeli bir şey," dedi. "Kral bizi yararlı buluyor, ama bahar havası gibi değişken bir havası var."

büyü ve din arasındaki gerilime geliyor. Annem güçlü bir derebeyinin kızı. Bu evlilik generale başka türlü sahip olamayacağı bir güç yolu açtı ve bu yüzden elbette anneme içerledi. Ayrıca, annemin bir sürü erkek çocuğu olmasını istiyordu, böylece en umut verici olanı seçip geri kalanımızı boğabilecekti. Ama sadece ben vardım. Onu daha fazla çocuk sahibi olmamak için kız otu kullanmakla suçladı. Onu her zaman bir şeyle suçluyordu. . ." Sözünü yarıda kesti.

"Kulağa bir canavar gibi geliyor," dedi Evan.

"Oh, öyle. Beni de dövmeye başladı, görmezden gelinemeyecek kadar büyüdüğümde ve hala kendimi savunamayacak kadar küçük olduğumda. Annem ve ben onun savaşta ölmesini umuyorduk. Ama insan bir kez general olunca, gerçek savaşı daha az görüyor, anlıyor musun?"

Evan başını salladı, yeşil gözleri Destin'in yüzüne sabitlenmişti, sanki başka tarafa bakmaya korkuyormuş gibiydi.

"Gittikçe kötüleşiyordu, özellikle de yürüyüş sezonunun sonunda eve geldiğinde." Destin bu konu hakkında konuşmaya başladığında, sanki bir baraj patlamış ve sözcükleri her zamanki kurgusundan sıyrılmıştı.

Belki de daha çok bir çıbanı temizlemek gibiydi.

"Savaş iyi gitmiyordu ve kral ile Thane Konseyi babama baskı yapıyordu. General ne zaman baskı altında kalsa, acısını bizden çıkarırdı." Destin parmaklarını nemli havada hâlâ ağrıyan elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Bir gün bana vurdu ve ben de onu karnından bıçakladım."

Korsanı yine pusuya düşürmüştü. "Ne yaptın?"

"Onu karnından bıçakladım." Destin sanki bir bıçağın kabzasını kavırıyormuş gibi elini büktü. "Yavaş yavaş ölmesini istedim. Alistırma yapıyordum ve bu onu öldürmeliydi. Eninde sonunda."

"Ama bu onu öldürmedi," dedi Evan.

"Hayır, olmadı. Tekrar yapacak olsaydım, boğazını açar, zehirli bir bıçakla kalbine saplar ve kafasını kesip

kapı." Destin'in sesi, tekrar kontrol altına alamadan önce biraz titredi. "Acı çekmek iyi bir şey ama ben onun gitmesini istedim."

Evan şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

Gördün mü, Korsan? Kiminle ortak olduğunu bilmek istiyordun. Şimdi mutlu musun?

"Tüm bunlar var ve büyü yok mu?" Evan havayı yumuşatmaya çalışırcasına son olarak şöyle dedi.

"Bir tılsım takıyor," dedi Destin. Evan şaşkın şaşkın bakınca ekledi: "Büyüye karşı koruma, hatırladın mı? Her neyse, büyü kullanımı beni işaret ederdi."

"Yani baban kurtuldu ve sen ." "Biz de kaçtık."

"Başına ödül kondu mu? Yakalanırsan kral seni asacak mı?"

"Kral mı?" Destin güldü. "O endişelerimin en küçüğü. Babam muhtemelen bundan ona bahsetmeyi bile uygun görmemiştir." Durakladı, gelmeyen bir soru bekliyordu. Sonra devam etti. "General, kralın on üç yaşında bir çocuğun ona ulaşabileceğini bilmesini istemezdi."

"On üç mü?" Evan söyledi.

Destin başını salladı. "Şu an on beş yaşındayız. İki yıldır kaçıyorduk, bazen generalden bir adım öndeydik. Annemin onu terk ettiğini kabul etmek istemezdi, bu ailesinin sorular sormasına neden olurdu. Kral'ı karıştırırsa eli kolu bağlanır. Hayır. Bunu kendisi halledecektir."

"Gerçekten iki yıl sonra seni aradığını mı düşünüyorsun? Yani, savaş ve kral yüzünden..."

"O piç hayatta olduğu sürece bizi arıyor olacak," dedi Destin. "Sana söylediğim gibi, o terk edebileceğin türden biri değil. Tarvos bizim son seçeneğimiz."

"Özür dilerim," dedi Evan.

"Sempatinizi istemiyorum," dedi Destin. "Yardımlarını istiyorum." Neden her mantıklı insan gibi evet diyemiyorsun?

Kişi mi? Biri size bir gemi, bir ev ve bir çanta dolusu para teklif ettiğinde, evet dersiniz.

"Eğer yardımımı istiyorsan, bana karşı dürüst olmalısın ve beni kolay lokma gibi kandırmaya çalışmamalısın. Bir su kenarı faresi olabilirim ama aptal değilim."

"Sanırım bunu hak ediyorum."

Evan gözlerini devirdi. "Evet. Biliyorsun. Peki, beni annenle bırakmayı planlıyorsan, o zaman nerede olmayı planlıyorsun?"

Seni ilgilendirmez, demek istedi Destin ama bunun onu istediği yere götürmeyeceğini biliyordu.

Destin, "Eve dönmeyi ve başladığım işi bitirmeyi planlıyorum," dedi. "Bu işi bitirmenin tek yolu bu."

"Generali öldürmeyi

kastediyorsun." "Evet."

Korsanın yeşil gözlerinde anlayış parladı. "Frances biliyor. Rıhtımdaki kavganın sebebi de buydu."

"Onun anlamadığı şey, hâlâ hayatta olmasının benim suçum olduğu." Destin'in sesi yükseldi. "O piçi uzun zaman önce öldürmeliydim. Öldürdüğü her insan, mahvettiği her hayat, tasmaladığı her büyücü benim suçum." Ellerini giysilerine sildi ama hâlâ kanla kaplıymış gibi hissediyordu.

"Belki de annen haklıdır," dedi Evan. "Belki de sen yaşarken generalin öldüğünden daha değerlisindir."

Bununla birlikte Destin'in içindeki karanlık, kuzeydeki çatlaklardan püsküren erimiş kaya gibi kaynamaya başladı. Ne olduğunu anlayamadan Evan'ın gömleğinin önünü kavradı ve onu sırt üstü güverteye çarptı. "Yanılıyorsun!" diye kükredi, ona ters ters bakarak. "Ben de babam gibi bir canavarım ve iyi olduğum tek şey diğer canavarları avlamak!"

"Hayır," dedi Evan. "Sen bir canavar değilsin. Bunu sana kim söylediye yanılmış."

"Beni tanıımıyorsunuz. Ne yaptığımı bilmiyorsun." Bu noktaya gelene kadar kaç kişiyi öldürdüğümü bilmiyorsun.

"Ne yaptığın umurumda değil. Ben daha çok ne yapacağınla ilgileniyorum." Korsan Destin'in ceketini kavradı, vücudunu yukarı kaldırdı ve onu dudaklarından sıkıca öptü.

Güney Adaları romu kadar tatlı ve etkiliydi. Ve bir isim günü sarhoşu gibi, Destin kendini kaybetti. Öpücüğe açlıkla karşılık verdi ve korsanı güverteye kadar bastırdı. Sonra kendini geriye doğru fırlattı, kalasların üzerine kış üstü düştü, kalbi çarpıyor, zor nefes alıyordu.

Korsan gerçekten de ona gülüyordu. "Ah, Asker," dedi doğrulup. "Senin zayıf noktanı buldum. Aşk, karşı koyamayacağın bir silah. Seni çaresiz bırakır."

Destin ona ters ters baktı. "Bu aşk değil," dedi. "Bu şehvet, arzu ve-"

"Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" Evan başını eğmiş, bekliyordu.

Destin hiçbir şey söylemedi. Yanaklarının alev alev yandığı belliydi.

Evan dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kalçalarına dayadı, sanki bir peri prensi ona bilmece soruyormuş gibiydi. "Şimdi benimle birlikte söyle Destin: Ben bir canavar değilim."

"Hayır," dedi Destin. Ama öfkesinin kalesi yıkılıyor, durumun mizahının içeri sızmasına izin veriyordu.

"Söyle," dedi Evan, alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle, "ve söz veriyorum, ne zaman istersen kulağına canavar fısıldayacağım."

Destin tutamadı. Gülmeye başladı. "Şimdi söyle."

Destin gözlerini devirdi. "Ben canavar değilim," dedi, bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

"Tekrar."

"Ben bir canavar değilim." Başka talepleri engellemek için elini kaldırdı. "Tüm alacağın bu, o yüzden git."

"Kabul edilebilir," dedi Evan, isteksiz bir onaylamayla. "Ama biraz daha pratik yapman gerekecek." Destin'in ellerini kendi güçlü, nasırlı ellerinin arasına aldı. "İş ortağınız olmanın yanı sıra arkadaşınız da olmak isterim," dedi. "I

güvenebileceğin biri olmak istiyorum. Ben de senin benim güvenebileceğim biri olmanı isterim. Sence bu mümkün mü?"

Destin korsana baktı, zihni sormadığı sorularla dolup taşıyordu. Bu korsan vahşi ve acımasız bir çocukluktan nasıl kurtulmuş ve bu cömert ruhla, onun gibi birine şans vermeye bu kadar istekli olarak ortaya çıkmıştı? Senin sırrın ne? Sen neyden ?

Destin hayır demek istedi. Evan Strangward'a yapması gereken son şeyin Destin Karn'a güvenmek olduğunu söylemek istedi. Bu seni öldürtecek, Korsan. Kalbini kıracak.

Ama sonunda umuda hayır diyemeyeceğini anladı. "Öyle umuyorum," dedi. "Gerçekten öyle umuyorum."

Evan gülümsedi. "Şimdi. Eğer sulak alana geri dönmekte ısrar ediyorsan, bir pilota ihtiyacın olacak. Bu gemiyi tek başına yüzdüremezsin. O zaman. Oraya birlikte gideceğiz. Dümende ben olursam, oraya hızlı bir yolculuk olur ve tekrar geri döneriz."

HANDYMAN

Kuzeye dönüş yolu boyunca Destin, Evan'ın sulak araziye gelmesinin neden kötü bir fikir olduğuna dair birbiri ardına nedenler öne sürdüğünde Evan tartışmayı reddetti. Evan güvenilir bir ekip bulma sorunuyla boğuşmakla meşguldü. Suda geçirdiği üç günün ardından, mavi su geçişi için en az beş, Destiny'yi bir korsan olarak kullanmak içinse bunun en az üç katı mürettebat gerektiğini tespit etmişti.

Zor olan, satın alınamayacak bir ekip bulmaktı. İmparatoriçenin hâlâ aktif olarak peşinde olduğu bilgisi her şeyi değiştirdi. Celesgarde'a kendi gemisiyle teslim edilme fikri hiç hoşuna gitmemişti. Baston Körfezi'ne geçiş konusunda o kadar da endişeli değildi. Oraya gidip dönecekti ve limanda dedikodu yapmak için çok az fırsatı olacaktı. Ama Çöl Kıyısı'nda yelken açmaya ve sulak alanlarda akınlar yapmaya başladığında, imparatoriçenin dikkatini çekmesi an meselesi olacaktı, özellikle de bir fırtına büyücüsü olarak tanınırsa.

Yine de Destin'in Arden'deki görevini tamamladıktan sonra kendisiyle birlikte Carthis'e dönebileceğini umuyordu. Destin'in incelikli büyücülüğü sadık bir mürettebat sağlamanın bir yolunu sunabilirdi. O ve Destin birlikte her türlü zorluğun üstesinden gelebilir, her türlü düşmana karşı durabilirdi.

Görevlerinin başarısız olma ihtimalini düşünmemeye çalıştı. Bir sulak alan generalini yenemezlerse, imparatoriçeye karşı ne şansları olabilirdi ki?

Daha da önemlisi, Tarvos'taki kulübe Evan'ın daha önce tecrübe ettiği her şeyden daha çok bir eve yakındı ve Destin ile Frances vekil bir aile haline gelmişti. Bir

İçinde hâlâ bir umut koru yanıyordu; birlikte bir gelecek kurabileceklerine dair bir umut.

Destiny Tarvos'taki limana geri döndüğünde, üçüncü günlerinde güneş batıyordu. Yolda, limanda suyun en derin olduğu yerde demirlemiş, tanımadıkları üç direkli bir yelkenlinin geçtiler. Renksizdi ama tam teçhizatlı topar taşıyordu.

Destin kollarını kış küpeştesine dayamış, Muhafızların tepelerini yaldızlayan güneş ışığına karşı gözlerini kısmıştı. "Bu gemiyi tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Evan, "ama sulak bir araziye benziyor."

Kartacalı korsanlar yolculuğu tehlikeli hale getirdiğinden, bugünlerde Tarvos'a pek fazla sulak alan gemisi gelip gitmiyordu. Ancak bu gemi her türlü zorluğu savuşturabilecek gibi görünüyordu.

Demirleme yerlerine bağlandıklarında liman bölgesi garip bir şekilde ıssızdı. Genellikle, herhangi bir geminin gelişi iskeleye bir avuç insan getirirdi; bazıları ticaretle uğraşırken, diğerleri sadece merak ederdi. Kadar'ın halka açık rıhtımında birkaç neşeli tekne bağlıydı.

Birkaç kişisel eşyalarını çabucak indirdiler, geri kalanı için arabayla geri döneceklerdi. Limandan uzaklaşıp tepeye doğru yürürlerken Evan arkasına baktı. Sanki yola çıkmaya hazırlanıyorlarmış gibi geminin güvertesine üşüşen denizcileri gördü.

Noktayı döndüklerinde kulübe göründü. Karanlıktı, pencerelerde ışık yoktu.

"Frances şimdiye kadar evde olmalıydı," dedi Evan. "Değil mi?" "Şimdiden önce," dedi Destin kaşlarını çatarak. "Belki bir şey bırakmıştır. not içeride."

Verandaya, Frances'in diktiği çiçek tarhlarının arasına doğru yürüdüler ve kapıyı hafif aralık buldular.

Breaker hırladı, tüyleri diken diken oldu ama bu olağandışı bir şey değildi.

"Bekle," dedi Destin elini kaldırarak. Uzun bir süre dinledikten sonra omuz silkti ve kapıyı iterek açtı,

ve içeri girdi, Evan da hemen .

Evan'ın gözleri loş iç mekâna alışmadan, kapının arkalarından çarparak kapandığını duydu. Ana odanın dört bir yanındaki fenerler açılmış, odayı ışıkla doldurmuş ve neredeyse gözlerini kör etmişti.

"Nerelerdeydin, Onbaşı?" dedi biri alçak, hırıltılı bir sesle. "Annenin endişeleneceğinden korkmadın mı?"

Destin sesi tanımış olmalıydı, çünkü beti benzi attı. Dönüp odayı taradı. Frances orada değildi ama daha önce orada olmayan kırmızı-kahverengi lekeler karo zemine yayılmıştı.

"Zamanınızı boşa harcamayın, Onbaşı. Kaltak bizi gemide bekliyor. Sanırım yaşayacak."

Konuşan adam iri yapılı ve fıçı göğüslüydü, basık burunlu ve kıl saçlı bir sulak alan büyücüsüydü. Üzerinde hiçbir rütbe amblemi taşımayan kahverengi bir üniforma giymişti. Kolları o kadar ki, yayılan bir ağacın kalın dalları gibi yanlarından sarkıyorlardı.

O, Destin'in babası General Karn olmalıydı. Ama sadece o değildi. Odanın çevresinde bir düzine adam sıralanmıştı, benzer şekilde giyinmişlerdi, elleri silahlarının üzerindeydi, sanki onları kullanmak için bir fırsat kolluyorlardı.

Ateş demirini kapan Destin babasına doğru hücum etti. Ancak daha üç adım atmadan etrafı askerler tarafından sarıldı ve kolları kelepçelendi. Demir bir gümbürtüyle ahşap zemine çarptı.

Evan elini uzattı, şimşeğe uzanmak istiyordu ama bu isteğinin nasıl karşılık bulacağından emin değildi. Başının arkasına bir şey çarptı ve sersemlemiş bir halde yüzüstü yere yığıldı. Karn adamlarına işaret etti ve ikisi Evan'ı ayağa kaldırdı.

General ikisine de yukarıdan aşağıya baktı. "Çok kötü," dedi. "İki büyücü ve biz sadece bir tasma getirdik." Destin'e doğru işaret etti. İki asker Destin'in boynuna geniş, gümüş bir tasma takarken, general elini Destin'in boynuna uzattı.

Evan'ın yakasına baktı, görünüşe göre bir muska arıyordu. Kolyeyi buldu. Zinciri kırarak kopardı ve köşeye fırlattı.

Böyle olmaya devam ederse, diye düşündü Evan, daha güçlü bir zincir bulmam gerekecek.

General tasmalı ve kelepçeli oğluna döndü. "Gittiğinden beri hiçbir şey öğrenmedin, değil mi evlat?" Karn geri çekildi ve yumruğunu Destin'in ortasına sertçe indirerek onu ikiye katladı. Evan kaburgalarının çatırdadığını duyabiliyordu. Sonra yüzüne yumruk atarak Destin'in kafasını geriye savurdu.

Breaker ileri atıldı, daha önce hiç hareket etmediği kadar hızlı hareket ediyordu. Dişlerini generalin baldırına geçirdi ve asıldı.

Karn küfrederek hırlayan köpekten kurtulmaya çalıştı. Sonunda belindeki hançeri çekti ve köpeğin neredeyse başını koparacak bir darbe indirdi. Breaker bir kez havlamayı başardı, sonra bir yığın halinde yere düştü. General çizmeli ayağıyla onu kenara itti.

Karn, "Aptal köpek," dedi. Ayakta duran, tasmalı, kolları bağlı, gözleri morarmış, yüzünden kanlar akan Destin'e baktı. Evan, Destin'in o köpeği sevdiğini ve çok acı çektiğini biliyordu ama Destin'de buna dair hiçbir iz, hiçbir duygu belirtisi yoktu. Sanki generalin ona ulaşamayacağı, uzun süredir hayatta kalmaya çalıştığı bir kabuğa çekilmiş gibiydi.

General sanki daha kolay bir av arıyormuş gibi Evan'a döndü. "Ee," dedi. "Kimsin sen Mageling?"

Evan hiçbir şey söylemedi.

Karn bıçağını çekti. "Konuş evlat, yoksa dilini keserim."

Destin sıkılmış bir sesle, "Annem onu evdeki ufak tefek işleri yapması için tutmuş," dedi. "Tamirci olduğunu iddia ediyordu ama buna dair bir işaret görmedim."

"Öyle mi?" Karn bir kahkaha attı. "Ne tür tuhaf işler ne yapıyorsun, evlat?" Söyleyiş şekli kulağa iğrenç geliyordu.

"Zamanının çoğunu uyuyarak, yemek yiyerek ve gizlice kasabaya kaçarak geçiriyor." Destin'in yüzü bomboştu, çenesi gergindi, parlayan gözleri Evan'a bir mesaj gönderiyordu. Birlikte oynayalım.

"Bu pis bir yalan," dedi Evan. Karn'a döndü. "Ben çalışkan bir işçiyim efendim. Ne gerekiyorsa yaparım; çiftçilik, mutfak işleri, odun kesmek."

"Sen güzel bir çocuksun," dedi Karn. "Onun küçük sevgilisi değilsin, değil mi?" Destin'e başıyla işaret etti.

Evan şaşkın bir ifade takındı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum efendim."

Karn bıçağı burnunun altında salladı. "Eğer burnunu ve kulaklarını kesseydim, bu kadar güzel olmazdın, değil mi?" Tepkisini görmek istercesine Destin'e bir bakış attı ama Destin hiçbir tepki göstermedi.

"Ya da belki seni karnından bıçaklayıp ölüme terk edebiliriz." Yine oğluna bir bakış fırlattı.

"Neden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun?" Destin söyledi.

Onu yemlemeyi bırak, diye düşündü Evan umutsuzca, izleyemiyordu. Sanki generalin indirdiği her darbeyi hissediyordu.

Karn Destin'e, "Seni öldürmekle ilgili hiçbir şey söylemedim," dedi. "Bu çok kolay olurdu. Annen seni mahvetmek için elinden geleni yaptı ama yapacağım son şey de olsa seni bir erkek yapacağım."

"Belki de öyle olacak," dedi Destin. "Bu yüzden mi yarım bir ordu getirdin? Tek başına üstesinden gelemeyeceğinden endişelendiğin için mi?" Bu ona karnına bir yumruk daha kazandırdı.

Evan, babasının onu öldürmesini istediğini fark etti. Bunu, başına geleceklere tercih ederdi. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım. Bunu yapmanın en iyi yolu Karn'ı aramızda bir şey olmadığına ikna etmek.

"Ben de öldürülmek istemiyorum," diye sızlandı Evan. "Canlı halim ölü halimden daha faydalı."

"Öyle mi?" Karn çenesini ovuşturarak spekülatif bir şekilde ona baktı. "Ardenine ordusunda büyücülere her zaman ihtiyacımız var. Eğer gerçekten bir büyücüysen. Hiç askeri kariyer yapmayı düşündün mü?"

"Hayır efendim," dedi Evan, hevesliymiş gibi yaparak. "Ama büyücülük hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Bu işi bu yüzden kabul ettim."

"Muhtemel bir benziyorsun. Bakalım .
onu," dedi kollarını bağlayan askerlere.

Onu bıraktılar ve geri çekildiler. Karn
Destin'i işaret etti. "Vur ona."

Midesi ayak parmaklarına kadar inen Evan, Karn'dan Destin'e baktı. "Ona vurmamı mı istiyorsun?"

"Ben de öyle dedim, değil mi?" Karn onu Destin'e doğru itti.
"Geri çekilme," dedi. "Yüzünü parçala."

"General." Oradaki asker kıyafeti giymemiş tek adamdı.
"Geç oldu bile. Eğer akıntıyı yakalamak istiyorsak yakında ayrılmamız gerekecek. Burada bir gece daha geçirme riskini göze alamayız."

Karn, "Burada işimiz neredeyse bitti," dedi.

"Gel üzerinde, tamirci," Destin alay etti.
"Ver o sahip olduğun her şey."

Evan onun gözlerinin içine baktı ve oradaki yalvarışı gördü.
Ona vurmamı istiyor. Hayatımı kurtarmaya çalışıyor.

Evan nefes aldı, elini yumruk yaptı ve Destin'in ortasına nişan aldı.

"Yüzüne vur," diye emretti Karn. "Kan akmazsa sayılmaz."

Evan dudaklarını yaladı, "Bunu yapamam" diye düşündü.
Destin'in gözleri "Evet, yapabilirsin" dedi.

Evan yumruğunu geri çekti ve Destin'in zaten kanayan burnunu hedef aldı. Kan kandır, diye düşündü.

Bağlandığında, Destin bir şekilde kendisini yakalayanlardan kurtuldu, öne doğru atıldı, ellerini Evan'ın boynuna doladı ve sıkmaya başladı. Bunu yaparken, Evan onun gömleğinin boynuna bir şey düşürdüğünü hissetti. Aşağı doğru kaydı

göğsüne ve pantolonunun beline indi. Teninde vızıldadı ve bunun Destin'in tılsımı olduğunu anladı.

"Burada kal," diye tısladı Evan'ın kulağına. "Takip etme. Unutmayın. Acımasız."

Destin'i Evan'dan ayırmak için üç adam gerekti.

"Neydi o, son öpücük mü?" Karn güldü. "Tam bir gösteriydi. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı." Arkasını döndü ve sesi sertleşip . "Sublette ve Howard. Tamirciyi ormana götürün ve öldürün. Bizimle gemide buluşun."

Sublette ve Howard bu görevden mutsuz görünüyorlardı ama şikâyet etmeyi göze alacak kadar da mutsuz değillerdi.

"Ama ... orduda bir geleceğim olduğunu söylemişsiniz," diye itiraz etti Evan.

"Senin gibi gösterişli bir horozun orduda olmasını isteyeceğimizi mi sanıyorsun?" Karn homurdandı. "Bir gün bile dayanamazsın."

Kendisine atanan cellatlar onu kapıya doğru sürüklerken, Evan Destin'e son bir kez baktı. Gözleri morarmış, yüzü kan içindeydi ve muhtemelen burnu kırılmıştı.

Ama dudakları gülümsemenin gölgesinde kıvrılmıştı.

Ormana giden yol boyunca Sublette ve Howard görevlerinden ve genel olarak Carthis'ten şikayet ettiler. Ardence konuşuyorlardı, belki de Evan'ın anlayamayacağını düşünüyorlardı. Ya da belki umurlarında değildi.

"Azizler ve şehitler," dedi Howard. "Bu kahrolası ülkede gördüğüm tek yeşil alan burası. Neden biri buraya isteyerek gelsin ki?"

Sublette, "Bu en kötüsü değil," dedi. "Ejderhalar ve su timsahları var."

Howard, "Su timsahları olamaz," diye karşı çıktı, "çünkü su yok."

Sublette, "Bir nehir var," diye işaret .

Onlar konuşurken, Evan Destin'in tılsımını pantolonundan çıkarmayı ve zincirini boynuna dolamayı başardı. Tılsım, sıcak ve parıltılı bir şekilde

göğsüne karşı. Belki hiçbir öldürme büyü bilmiyordu ama yine de bir yolunu bulacaktı.

"Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı Sublette. "Burada bırakılmayacağım kesin."

Aslında öylesin, diye düşündü Evan.

Şimdiye kadar kulübeden görülmeyecek ya da duyulmayacak kadar uzaklaştıklarını tahmin ediyordu.

Sublette kılıcını çekti. "Diz çök, evlat," dedi. "Kıpırdamazsan kafanı keserim ve hiçbir şey hissetmezsin."

"Nereden biliyorsun?" Evan söyledi. "Hiç kafan kesildi mi?"

"Zaman kaybetmeyi bırak ve diz çök!" Howard elini Evan'ın omzuna koyarak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Evan döndü, parmağını askerin göğsüne bastırdı ve şimşegi içeri gönderdi. Howard bir kaya gibi yere düştü.

"Howard?" Sublette birkaç saniye boyunca ölü adama baktı, Evan'ın ihtiyacı olan tek şey de buydu. Arkasından uzanarak parmaklarını Sublette'in boğazına bastırdı ve onun için de yaptı.

Bazen basit olan en iyisidir, diye düşündü.

Sublette'i üniforma ceketinden çıkardı ve gömleğinin üzerine çekti. Hararetle çalışarak askerin kemerini taktı ve kılıcını kınına geri soktu. Kılık değiştirmesi kimseyi uzun süre kandıramazdı ama ona birkaç saniye kazandırabilirdi ve bu da fark yaratabilirdi. Saçları için yapabileceği bir şey yoktu ama ne de olsa geceydi.

Kulübeye geri koştu, tanıdık olmayan kılıcı kalçasına çarpıyor, koşarken hikayesini düzenliyordu.

Kapıya vurup bağırdı, "General Karn! Tamirci! Howard'ı nehre itti ve kaçtı!" Ama kulübenin içi bir mezar kadar boştu.

Sublette ve Howard'ın endişelenmekte haklı oldukları ortaya çıktı. General

Partinin geri kalanı çoktan gitmişti.

Limana doğru yola çıkmış olmalılar. Destin'le birlikte gördükleri sulak alan savaş gemisinin onlara ait olduğuna şüphe yoktu.

Evan daha önce geçtikleri patikadan aşağıya doğru koştu, bacaklarına dolanıp duran kılıcı atmadan önce neredeyse iki kez tepetaklak uçuyordu. Bir kılıç o kadar da fark yaratacak gibi değildi - en azından onun ellerinde. Artık hava tamamen kararmıştı, ay henüz Dragonback'lerin üzerine çıkmamıştı.

Kayarak rıhtımda durdu. Neşeli tekneler halka açık rıhtımdaki demirleme yerlerinden ayrılmıştı, bu yüzden limandan dışarı baktı.

Çok geç kalmıştı.

Batı ufkunda, batan güneşten hâlâ parlak olan üç yelkenlinin Muhafızların ikiz sütunları arasından geçerek açık denize doğru yol aldığını gördü.

Çaresizce ellerini uzattı ve Destin'i geri getirebilecek rüzgârda bir değişiklik yaratmak için havayı tutup kendisine doğru çekmeye çalıştı. Ancak ölçeği ve mesafeyi ölçmek için yeterli pratiği yoktu ve gemi zaten boğazların koruması altındaydı. Devasa bir rüzgâr ve su dalgası kıyıya vurarak onu yere serdi ve sıırıslıklam etti. Arkasındaki ağaçların koptuğunu duyabiliyordu.

Bir şekilde Destin'in hayatta kaldığını, oynadığı kumarın başarılı olduğunu bilmesini sağlamalıydı. Evan bunun arkadaşına yaşama isteği vermeye yetip yetmeyeceğini bilmiyordu ama sunabileceği tek şey buydu.

Kumun üzerindeki duruşunu genişleten Evan, Destin'in tılsımını iki eliyle kavradı ve tutabildiği tüm sihri içine çekti. Tılsımı bırakarak iki elini de kaldırdı ve denizin üzerine yıldırımlar gönderdi, Ardenine gemisinin üzerinde çarpışarak gece yarısını öğlene çevirdi ve dalgaları gümüş ve altınla yaldızladı.

Bu bir söz, Destin, diye düşündü Evan. Hayatta kal ve birbirimizi tekrar göreceğiz.

Destin'in gemisi ufukta sönmekte olan bir yıldız gibi gözden kaybolana kadar gittikçe küçülürken durup onu izledi.

KAN BÜYÜSÜ

Evan'ın kulübeye dönüp kayıplarının içinde debelenmeye hiç niyeti yoktu ama orada General'in Destin'i nereye götürmüş olabileceğini gösterecek ipuçları bulabileceğini biliyordu. Destin'in sulak arazideki yaşamı hakkında tek bir konuşma yapmışlardı ve o da çoğunlukla General Karn'a odaklanmıştı. Evan sulak alan kıyısı boyunca denize açılmıştı ama hiç karaya çıkmamıştı ve orada yaşayan kimseyi tanımıyordu. Ortak dili ve şimdi de Ardenine dilini fena sayılmayacak kadar iyi konuşuyordu. Bir gemisi vardı ama mürettebatı yoktu.

Yine de, o geçişi yaptıktan sonra bir general bulmak zor olmamalı.

Kaptan Strangward her zaman, şansın bir adamı, kendisi için bir yer hazırladığında ziyaret ettiğini söylerdi. Eğer Evan Destin'i arayacaksa, haritalara, çizelgelere ve kitaplara ihtiyacı olacaktı. İş o noktaya gelirse Ardenine'lere karşı bir şansı olması için büyü pratiği yapması gerekiyordu.

Kulübe nehrin yanındaki yerinde duruyordu ama şimdiden bir çocuğun masal kitabındaki bir yer ya da bir zamanlar gördüğü bir rüya gibi hafızasında kayboluyor gibiydi.

İçeride, Frances'in düştüğü, kanının fayansların üzerinde kuruduğu yerin etrafında bir daire çizdi. Etrafı araştırdı, uzun sürmedi. Kolyesi köşede yerde duruyordu. Zinciri daha sonra onarmak üzere onu cebine attı. Frances'in yatağının yanındaki sandıkta, bir yüzünde Destin'in, diğer yüzünde de küçük bir aile grubunun -anne babası, erkek ve kız kardeşleri olabilir-resmi olan bir madalyon buldu. General orada değildi. Zeminin altındaki kasada, küçük bir kese içinde

Para -şüphesiz pazardaki satışlardan elde edilen gelir- ve üzerinde ayı şeklinde bir mühür bulunan ağır bir altın yüzük.

Evan bunları bir gün Destin'e geri götürmeyi umarak hatıra ve tılsım olarak aldı. Ayrıca bir kâğıt kutusunda bulduğu Yedi Diyar haritasını da aldı. Şöminenin arka tarafındaki gevşek taşı bularak, Destin Karn Tarvos'a gelmeden önce oraya sakladığı değerli eşyaları çıkardı.

Tam uyku odasında aramaya devam edecekti ki arkasından bir inilti duydu. Arkasına döndü ve Breaker'ın gözlerini açmış, ağlamaklı bir şekilde ona baktığını gördü. Generalin kullandığı hançer yanında bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Aldığı yaraya rağmen köpeğin hâlâ hayatta olması imkânsız görünüyordu. Yaşıyorsa bile uzun süre yaşayamazdı. Evan onun yanına diz çöktü, amacı onu bu acıdan kurtarmaktı. Generalin hançerini aldı ve başını geriye eğmesi için köpeğin çenesine uzandı. Breaker onu hemen ön kolundan ısırды ve her yere kan sıçrattı.

"Kan ve kemikler!" Evan küfrederek topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve kolunu yanına bastırarak kanamayı durdurmaya çalıştı. "Yardım etmeye çalışıyorum, seni nankör köpek şeytanı."

Evan bir köpek ısırığının nasıl tedavi edileceğini hatırlamaya çalıştı. Temizlemek için kanamasına izin mi vermeliydi? Köpek bunu yapıyor, beyaz keten gömleğini kan içinde bırakıyordu.

Evan Breaker'ın yatmasına izin verdi ve Frances'in tıbbi malzemelerini bulmak için uyku odasına gitti. Yatağın üzerine oturdu ve çantayı karıştırarak Frances'in sargı bezi olarak kullandığı yırtık bezi çıkardı. Şeritler halinde kesmek için generalin hançerini kullandı. Kabzası ve çapraz parçası süslüydü ve Karn'ın taşınması için tuhaf görünüyordu.

Bir şey Evan'ın bacağını dürttü ve Evan korkudan neredeyse ölecekti. Yere baktı, yatağın yanında duran Breaker'dı, başını eğmiş, emir bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Evan arkasına baktı, kalbi dört nala hızlandı. Orada

O yarayla o köpeğin ayağa kalkıp dolaşmasına imkân yoktu.

Evan belli belirsiz elini uzattı, sonra geri çekti. "Eğer beni bir daha ısırırsan, yemin ederim seni yağda kaynatırım," dedi. Bu kez köpeğin yarasını incelediğinde neredeyse kapanmak üzere olduğunu gördü.

Evan parmaklarıyla onu yoklarken, Breaker uzandı ve kolundaki kanı yaladı. Sonra yatağa sıçradı ve sanki dünyadaki en iyi arkadaşıymış gibi Evan'ın yanına yerleşti. Evan'ın koluna ulaşmaya çalışarak etrafında dönmeye devam etti.

Doğruyu söylemek gerekirse, Breaker uzun zamandır olmadığı kadar iyi görünüyordu. Sanki üzerinde bir parıltı vardı. Tanıdık bir parıltı.

Evan'ın içinden bir ürperti geçti. Şimdi bunun ona neyi hatırlattığını biliyordu: İmparatoriçe'nin gemisindeki mürettebatın parlama şeklini. Sadece Celestine'in mürettebatı neredeyse ... morumsu görünüyordu ve Breaker kırmızımsı bir ışıltıya sahipti.

Saklamaya çalışmasına rağmen bir düşünce zihninde belirmeye devam ediyordu. Brody, imparatoriçenin bir kan büyücüsü olduğunu, insanları kanını içmeye zorladığını ve köleleri haline geldiklerini söylemişti. Bu ne anlama geliyordu? Sanki Breaker, Evan'ı kolundan ısırıktan sonra hayata dönmüş gibiydi. Köpeğin biraz kan yutmuş olması mümkün müydü? Evan'ın kanında iyileştirici bir özellik olması mümkün müydü? Ya da ölüleri diriltiyor olabilir miydi? Ya da ölmek üzere olanları?

Hayır. Bu iğrençti. Bu sadece yanlıştı.

Belki de sadece ölmekte olanlarda ya da yeni ölmüşlerde işe yarıyordur, diye düşündü. Belki de sadece köpeklerde işe yarıyordur. Belki de aklını kaçırmışsındır.

Belki de tüm bunlar bir kâbustur, diye düşündü Evan, içinde bir umut titreşimiyle. Belki uyanırım ve hayatımı geri alırım. Kan kaybından dolayı biraz sersemlemiş olması da yardımcı olmuyordu. Yatağa uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Hayır. Buradan gitmesi gerekiyordu, hem de hemen. Burada, bu kan sıçramış yerde, parlayan ölü bir köpekle bulunmak istemiyordu.

Kolunu sarmayı bitirmesi ve kalan eşyalarını toplaması sadece birkaç dakika daha sürdü. Breaker onu izledi, odadan odaya onu takip etti, uyanık, iyi ve yıllarca genç görünüyordu. Bu bir bakıma korkunçtu ama başka bir bakıma da güven vericiydi. En azından birini kurtarmayı başarmıştı. Sonunda kapıdan çıktığında, Breaker da onunla birlikte gitti.

Bir gün Evan, Destin'in köpeğini gerçek sahibine geri vereceğine yemin etti.

HAVA DURUMUNDA BİR DEĞİŞİKLİK

Görünüşe göre Tarvos sahilinin sokak efendisi Omari Kadar tanrılar tarafından terk edilmişti. İlk olarak, Tarvos'ta alışılmadık derecede şiddetli bir fırtına kükreyerek kıyı şeridini rüzgâr, dalgalar ve her zamankinden daha yüksek ve daha güçlü gelgitlerle kırbaçladı. Fırtına sona erdiğinde, Muhafızlar arasındaki dar geçit alüvyon ve kumla tamamen tıkanmış, böylece hiçbir gemi ne içeri ne de dışarı geçememişti. Kadar, büyük kişisel masraflar yaparak geçidi açmak için küçük tekneler ve mavnalardan oluşan bir filo gönderdi. Ancak onlar işlerini bitirdikten hemen sonra başka bir fırtına patladı ve geçidi tekrar doldurdu. Tekrar temizledi ve tekrar doldu.

Gemi kaptanları Tarvos'a yanaşmaktan kaçınmaya başladılar, çünkü bir daha ne zaman çıkacaklarını asla bilemiyorlardı. Kadar'ın ambarları bomboş duruyor, liman işçileri paraları bitene kadar liman kenarındaki meyhanelerinde vakit geçiriyordu. Sonra meyhaneler de boşaldı. Bir zamanlar gelişen liman, asma üzerinde soldu. Yelkenli gemiler körfezi iskeletler gibi kaplamıştı, yelkenleri toplanmış, direkleri gökyüzünü pençeliyordu.

Belki de kayıplarını azaltmanın zamanı gelmişti. Havada, gelgitlerde ve akıntılarda Tarvos'u bir liman olarak kullanışsız hale getiren bir değişiklik olmuş gibiydi. Kadar her yeni ayda geçidi taramayı göze alamazdı. Bu onun kâr marjını tamamen yok ederdi.

Sonunda bazı iyi haberler duydu. Blue Water Trading adlı bir şirketin acentesi, Kadar dışında limanda mülk sahibi olan birkaç kişiden bina, rıhtım ve gemi satın alıyordu. Eğer bu şirket iyi parayı kötüye harcayacak kadar aptalsa, Kadar

uyum sağladı. Tüccara haber göndererek bir görüşme talep etti.

Toplantı hava karardıktan sonra Blue Water'ın yeni satın aldığı depolardan birinde, merhum Denis Rocheford'un sahibi olduğu rıhtıma en yakın olanında yapılacaktı. Kadar en azından Rocheford'un öldüğünü varsayıyordu. Ne o ne de kılavuz kaptan Lucky Faris, sulak araziciler onları götürdüğünden beri görülmemiştir. Süslü tekneleri Rocheford'un iskelesinde demirli duruyordu ve işgal ettikleri kulübenin etrafında hiçbir faaliyet belirtisi görmemiştir.

Potansiyel bir rakibinden kurtulmuş ve aynı zamanda Rocheford'un limanına ve gemisine sahip olmuştı. Kendine yüklü bir ödül koymuştu; yanmış New Moon'u yeniden inşa etmeye yetecek kadar para. Lucky Faris'in yeteneklerini elinde tutmanın bir yolu olsaydı, bu mükemmel olurdu.

Şimdi, son fırtınalar mülklerini neredeyse değersiz hale getirmişti. Kurtarabildiği kadarını kurtarıp yoluna devam etmek zorundaydı.

Depo kapısındaki muhafızlar, Kadar'ın kişisel korumasını dışarıda bırakması konusunda ısrar ettiler. Kadar kendi kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Ne de olsa onlar iş adamıydı ve Kadar Tarvos limanındaki tek avcıydı.

Tüccar deponun karanlık bir köşesindeki masasında oturuyordu, arkasındaki ışık yüzünden yüzü gölgede kalıyordu. Çöl at beylerinin giydiklerine benzer bol, kapüşonlu bir giysi giymiştir. İşaret parmağında ağır bir altın yüzük vardı.

"Ben Omari Kadar," dedi Kadar.

"Biliyorum." Tüccar tay teklif etmedi, olağan nezaket kurallarının hiçbirine uymadı, adını bile söylemedi.

"Sana ne diyeyim?" Kadar ağırlığını değiştirerek konuştu. "Mürettebatım bana Fırtınakıran der," dedi tüccar.

"Stormcaster?" Kadar başını eğdi ve tüccarın yüzünü görmeye çalışarak başarısız oldu. "Bu bir korsan ismi," dedi daha fazla bilgi edinmek için.

"Tüccar, kaçakçı, korsan, liman patronu, ne fark eder ki?" Tüccar Kadar'a tek ziyaretçiyi işaret etti

sandalye. Ses, Kadar'ın yapmayı umduğu iş için olması gerekenden daha genç görünüyordu ve fırtına büyücüsü unvanı iddiası gösterişliydi. Zamanını boşa harcamadığını umuyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" Ses tanıdıktı ama Kadar daha önce nerede duyduğunu çıkaramıyordu.

"Sizin için ne yapabileceğimi soruyor olmanız gerekirdi," dedi Kadar, müzakerenin kontrolünü ele geçirmek niyetiyle.

Tüccar, Kadar'ın söyleyecekleriyle pek ilgilenmiyormuş gibi omuz silkerek, "Bu sizin toplantınız," dedi.

Kadar, "Anladığım kadarıyla burada, deniz kıyısında mülk satın alıyorsunuz," dedi. "Belli ki siz başkalarının görmezden geldiği bir şeyi, bir fırsatı gören birisiniz."

Tüccar, "Gördüğüm şey, uygun koşullarda sahip olunabilecek ucuz bir mülk," dedi. "Limandaki mevcut koşullar göz önüne alındığında bu bir risk, ancak ben bu riski alabilecek durumdayım."

Bu serseriye ticaret dilini kim öğretmişti? Konuşma tarzıyla ilgili bir şey Kadar'a küfürbaz Denis Rocheford'u hatırlattı.

Kadar, "O halde şanslısınız, çünkü doğru fiyata teklif edebileceğim bir sahil mülküm var," dedi. "Ben ... ah ... portföyümü çeşitlendirmek istiyorum."

"Ah," dedi tüccar. "Ne yazık ki masaya geç kaldınız. Burada karşılayabileceğim kadar riskim var."

Kadar dudaklarını yaladı. Bu iş planlandığı gibi gitmiyordu. "Sunduğum şeyi gördüğünüzde, bunun bir riskten ziyade bir fırsat olduğunu anlayacağınıza inanıyorum."

Tüccar, "Bunun bir fırsat tek yolu, çok düşük bir fiyata satılmasıdır," diyerek meydan okudu. "Bu liman ölüyor. Bu depolar, iskele, dükkânlar ve tavernalar, hepsi nakliyeyle dayanıyor ve nakliye yok."

"Şu anda yavaş olabilir," dedi Kadar, "ama hiç şüphesiz-"

"Yavaş değil, durdu," tüccar. "Sadece İmparatoriçe güneye doğru genişlemeye devam ediyor."

sahil. Gelecek yıl istila edilebilecek bir yere neden yatırım yapayım?"

Neden, gerçekten mi?

"Yani," dedi Kadar, öfkesi artarak, "görünüşe göre yapamayız."

Tüccar, "Bana elinizdekileri gösterin," dedi, "ben de bir teklif yapıp yapamayacağıma karar vereyim."

Bir saatin sonunda Kadar, Denis Rocheford'un sahip olduğu rıhtım da dahil olmak üzere Tarvos'taki tüm varlıklarını üç kuruşa satmıştı. Kadar ne zaman pazarlık yapmaya kalksa, tüccar duvardaki rafta duran saate bakıyor, parmaklarını masaya vuruyor ve kapıya doğru bakıyordu.

En azından elime bir şey geçecek, diyordu Kadar kendi kendine. Bir şey hiç yoktan iyidir ve en azından tüccarın elinde para vardır. Bu kibirli çocuğun sonunda her kuruşunu kaybedeceği düşüncesi anlaşılmayı daha da tatlı hale getiriyordu.

Her şey imzalandıktan ve para Kadar'ın para kemerine yerleştirildikten sonra tüccar sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "İki direkli ketch tarafından işgal edilen son demirleme yerini merak ediyorum. Elimdeki kayıtlara göre o rıhtımın sahibi ... Rocheford adında biri. Rocheford?"

Kadar sessizce lanetledi. Bu tüccarın bu sahil başlıklarını araştırdığını nereden bilebilirdi? Ve eğer öyleyse, neden satın alma işlemine devam etmişti?

Çünkü neredeyse bedavaya aldı da ondan. Ve tartışmalı bir unvan, hiç unvan olmamasından daha değerlidir.

"Doğru, Rocheford adında bir tüccara aitti," dedi Kadar yumuşak bir sesle, "ama o gitti. Bazı sulak arazililer onu aramaya gelmiş. Bir çeşit aile sorunu."

"Onlarla konuştun mu?" Tüccarın sesinde daha önce olmayan bir gerginlik vardı.

"Evet," dedi Kadar. "Sulak alan sakinleri Rocheford'un eşkaline uyan bir adam hakkında bilgi verene ödöl veriyorlardı."

Tüccar kıpırdamadan durdu, yüz ifadesi kapüşonun gölgesinde görünmez oldu. "Sonra ne oldu?"

Bitmiş bir hikayeye bu kadar ilgi neden?

"Onlarla birlikte geri kabul etti. Gitmeden önce iskeleyi ve gemiyi bana sattı." Durakladı. "Merak etmeyin, geri dönmeyecek."

"Anlıyorum," dedi tüccar. "Planlarınız nedir?"

"New Moon adlı bir kıyı tüccarına sahibim," dedi Kadar. "Geçidi taradıktan sonra kuzeye gidip başka yerlerde mülk satın almak niyetindeyim."

"Geçidi açacağımı nereden çıkardınız?" dedi tüccar.

"Bu liman artık senin," dedi Kadar kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, anlaşmalar yapıldığına göre artık elini göstermenin güvenli olduğunu düşünerek. "Boğazları açık tutmanın bir yolunu bulamazsanız, her şeyi kaybedersiniz."

"Bu doğru," diye itiraf etti tüccar. Ayağa kalktı. "Sanırım burada işimiz bitti."

Adamın sakinliği Kadar'ı tedirgin etmişti. Gözden kaçırdığı bir şey mi vardı?

Hayır. Olamaz. Koşullar göz önüne alındığında mümkün olan en iyi anlaşmayı yapmıştı. Şimdi dışarı çıktığı için şanslıydı.

İki gün sonra başka bir fırtına patladı. Bu seferki fırtına boğazda yüksek denizlere yol açtı ve ardından liman ağzını geçilmez hale getiren alüvyon ve kumdan temizleyen bir akıntıyla son buldu. Hâlâ limanda sıkışıp kalmış olan gemiler birer birer açık denize doğru yelken açtılar. Onlar ayrılmadan önce, kendisine "Fırtınakıran" diyen adam gemi kaptanlarının her biriyle görüşerek onlara yeni liman başkanı olduğunu bildirdi ve onlara derin, temiz bir kanal, makul rıhtım ücretleri ve istekli bir rıhtım mürettebatı garantisi verdi.

Ayrıca daha müreffeh limanlara gitmek üzere henüz yola çıkmamış olan atıl durumdaki uzun yol işçileriyle de bir araya geldi. Gelecekte iş ve bu arada küçük bir ücret vaat ederek onları kalmaya ikna etti.

Omari Kadar tüm bunları dehşetle ve kandırıldığına dair giderek artan bir inançla izledi.

Ama bu imkansızdı. Tüccar tıkanıklığın açılacağını nereden bilebilirdi ki?

Tabii bu işte parmağı yoksa. "Stormcaster" bir övünme ve korsan unvanından daha fazlası olabilir miydi? Kadar bunun olacağını tahmin etmeli miydi?

Geçmişte, Kartacalı fırtına lordları Çöl Kıyısı boyunca denizlere hükmetmişlerdi. Tam anlamıyla. Ancak son fırtına lordu en hafif tabirle etkisizdi, bunun kanıtı da imparatoriçenin onu öldürmesi ve gemisini almasıydı.

Kadar limandan limana seyahat ederken sorular sormaya karar verdi. Belki birileri bu fırtına büyücüsünü daha önce duymuştu.

Yelken açmadan önce Mavi Su Ticareti'nin sahibiyle yüzleşmeyi umuyordu ama yakın zamana kadar onun için çalışan adamlar şimdi Fırtınakıran'ın mallarını ve zamanını koruyordu.

Yelken açılacağı gün Kadar eşyalarını ve kasalarını Yeni Ay'ın ambarına yerleştirdi. Rıhtım hareketlilikle kaynıyordu. Limana iki gemi daha demirlemişti ve bir diğeri de rıhtımdaydı. Uzun yol işçileri yükleri boşaltıyor ve bir zamanlar kendisine ait olan depolara istifliyorlardı. Kadar derin bir acıyla gemiden indi ve küçük kaçakçısını kıyıya yakın demirlerin arasından geçirdi. Kalabalığın arasından çıktıktan sonra flock yelkenini kaldırdı ve boğazlara doğru yol aldı.

Muhafızlara yaklaştığında, onlardan birinin tepesinde, suyun üzerinde, kollarını kavuşturmuş, rüzgârın pelerini parçaladığı birini görebildi. Kadar onu Fırtına Yaratıcısı olarak tanıdı. Acaba yukarıda Yeni Muhafızlar'ın

Ay mı geçti? Yoksa geçidi açık tutmak için bir tür büyü mü kullanıyordu?

Yeni Ay boğazlara girdiğinde fırtına lordunun kukuletası geriye düştü ve güneş ışığı sarı saçlarında parıldadı. Kadar gözlerini kırptırdı, taştan yansıyan güneş ışığına karşı gözlerini kısarak tekrar baktı.

Ona bakan Lucky Faris'ti ve hâlâ hayattaydı. Gözleri buluştuğunda Faris el sallayarak veda etti. Gülümsemiyordu. Aslında yüz ifadesi acımasız olarak tanımlanabilirdi.

Yeni Ay Kadar'ın ayaklarının altında titreyerek dikkatini ileriye doğru verdi. İleride, Muhafızlar arasında enerji çatırdarken hava dalgalanıyor ve dalgalanıyordu. Deniz sanki dev bir canavar yüzeyin hemen altında daireler çiziyormuş gibi çalkalanıyordu. Kadar denize savrulmamak için küpeşteyi kavradı. Yeni Ay dönüyordu, dönüyordu, su her taraftan yükseliyor, küpeştelerin üzerinden akıyor ve gemiyi aşağı çekiyordu. Kadar tuzlu su tükürdü ve gemisiyle birlikte yüzeyin altına dalarken deniz ve fırtına tanrılarına lanet okudu.

BASTON KÖRFEZİ

Evan'ın Destin Karn'ı kaybetmesinin, ilk gemisini kazanmasının ve Tarvos limanının kontrolünü ele geçirmesinin üzerinden iki yıl geçmişti. İki yıl boyunca sürekli hareket halindeydi, filosunu ve Fırtına Doğumlu mürettebatını Çöl Kıyısı boyunca uzanan limanlarda inşa ediyor ve onları Indio üzerinden sulak arazilerdeki avlanma alanlarına götürüyordu.

Oyalanmayı göze alamazdı. Celestine yeni fırtına lordunun kim olduğunu fark eder etmez, üç geminin kaybı onu artan gücüne saygı duymaya zorlayana kadar denizde acımasızca peşine düşmüştü. Ondan sonra, çoğunlukla hile, rüşvet ve kurnazlık yoluyla ona yaklaştı.

Mürettebatının çoğu İmparatoriçe'nin kanlıları arasından geliyordu. Bulut Ruhu'nu bir yıl önce Celestine'den geri almıştı; gemiyi Gryphon Point açıklarında, eski gemi arkadaşları Brody Baines, Abhayi Arya ve Teza Von'un da aralarında bulunduğu hafif bir mürettebat ve dolu bir ambarla görmüştü. Evan gemide Tully'yi bulmayı ummuştu ama şansı o kadar yaver gitmemişti.

Onları bağıllık mayasını içmeye ikna etmek zor olmadı. Görünüşe göre imparatoriçe kolay bir metres değildi ve onun hizmetine isteyerek girmemişlerdi.

Evan tanıdık yüzlerin arasına döndüğü için memnundu ama ilişkilerindeki değişimi idare etmek bazen zor oluyordu. Dört yıl içinde geminin bir tür maskotu olmaktan çıkıp bir Fırtınadoğan tarikatının baş tanrısı olan "Lord Strangward" olmuştu. Etrafında hevesli gözlerin sürekli baskısını hissediyordu. Bu çok yorucuydu.

Sulak bölgelerdeki limanları sık sık ziyaret etmesine rağmen, Evan'ın Destin'in izini başkent Ardencourt'ta bulması bir yıldan uzun sürmüştü. Ama ona ulaştığında hiçbir yanıt alamamıştı. Evan ısrar edince Destin kısa ve sert bir not göndererek Evan'a peşini bırakmasını ve yoluna devam etmesini, yazışmaya devam etmelerinin ikisini de tehlikeye atacağını söylemişti.

Evan buna ne tür bir parlaklık katmak isterse istesin, mesaj açıktı - Destin söz konusu olduğunda bir gelecekleri yoktu. Sahilde bir romantizm, hepsi bu ? Her şey bir öpücük ve bir sürü özlemden ibaretti -en azından onun açısından. Görünüşe göre Destin bir iş ortağı arıyordu, başka bir şey değil.

Ve böylece Evan yoluna devam etmek için elinden geleni yapmıştı. Indio'nun her iki yakasındaki limanlarda, tatlı öpücükler ve sıcak kucaklamalar sunan başka, daha az karmaşık aşıklar vardı. Yine de hiçbiri onu asker gibi şaşırtamıyor, memnun edemiyor ve meydan okuyamıyordu. Ne yazık ki Evan karmaşık ve tehlikeli olanı basit ve tatlı olana tercih ediyor gibiydi.

Sonra birden Destin'den bir not geldi, acil bir görüşme talebi.

Evan bunun bir tuzak olabileceğini biliyordu. İmparatoriçe aralarındaki bağlantıyı keşfetmiş ve bunu ona karşı kullanmış olabilirdi. Eve döndüğünde, onu Celestine'in kollarına çekmek için gönderilen bir sevgili adayını çoktan geri çevirmişti.

Öte yandan, imparatoriçenin bununla hiçbir ilgisi olmayabilirdi. Evan'ın büyüyen filosu sulak alan kıyısı boyunca gemileri vurmuş, bazen de limanların kendilerine saldırmıştı. Kendisi bizzat işin içinde olsun ya da , Fırtına Lordu'nun bayrağı altına girdiği her seferde kellesine konan ödül de artıyordu. Fırtına Lordu'nun ele geçirilmesi, Destin'in Sulak Ülke Mahkemesi'nde öne geçmesi için gereken galibiyet olabilirdi.

Bu riski almayı haklı çıkarmanın hiçbir yolu yoktu ama yine de Evan uzak duramıyordu. Mürettebatı bunu anlayamadı ve

onaylamadıklarını açıkça belirttiler.

Ve böylece Gündönümü'nden hemen önceki daralan günlerde kendini Baston Körfezi'nin Ardenine limanında buldu.

Şehir okyanusun kıyısından, etekleri çamur içinde sürüklenen güzel bir hanımefendi gibi yükseliyordu. Yukarıda, kuleleri ve dul yürüyüşleriyle tüccarların ve deniz kaptanlarının konakları vardı. Daha aşağıda, mütevazı evler ve dükkânlar bir aradaydı. Ve son olarak, rıhtımın aşağısında, kliket evleri, tavernalar ve gemicilik ticaretine hizmet eden cesur denizcilik işletmeleri.

Ardenine başkentine ve aşağı diyarlara hizmet veren başlıca derin su limanı olan Körfez, yasal ve yasadışı her türlü ticaretle kaynıyordu. Evan son iki yıl içinde birkaç kez şehirde bulunmuştu ama daha çok açık denizde yatıp bu ticaretin bir kısmının kendi yoluna çıkmasını bekliyordu. En zengin kargolar ve başlıca gemiler Baston Körfezi'nden gelip geçiyordu.

Ancak bu kez Evan kargoyu düşünmüyordu. Bir şeyler inşa etmeyi seven bir çocuğu düşünüyordu. Taş gibi yüzünün ardında saklı bir acı kaynağı olan bir çocuk, gözleri karanlık bir geçmişe açılan tek pencereydi.

Toplantı Barrister's Inn'de yapılacaktı, adının vaat ettiğinden daha fazlasını sunan yerlerden biriydi. Evan kendine saygısı olan herhangi bir avukatın limanın hemen batısında, Heartfang Nehri üzerindeki bu küçük batakhane de görülebileceğini hayal bile edemiyordu. Belki de Destin bu yüzden önermişti.

Ve şimdi, Evan en iyi deri ve keten kıyafetlerini giymiş, Destin'in muskası göğsüne yaslanmış, Destin'in köpeği ayaklarının üzerinde sıcak bir halı gibi yayılmıştı. Düğün günü el değmemiş bir damat kadar gergin olan Evan'ın etrafı, piercingli ve dövmeleli refakatçilerden oluşan beklenmedik bir ekip tarafından sarılmıştı. Meyhanedeki diğer insanlar sadece barmen ve fincanlarına gömülmüş bir masa dolusu denizciydi.

Evan ön kapıdan girip çıkan herkesi izliyordu, bu yüzden ev sahiplerinden biri

Denizci sandalyesinden kalktı ve masalarına doğru yürüdü. "Teğmen Rocheford arka odada kendisine katılmanızı istedi," dedi ortak bir dille.

"Teğmen . . . Rocheford?"

"Evet," dedi aniden ayılan denizci. "Gençken ikinizin birlikte somon avına çıktığınızı söylüyor. Size bir içki ısmarlamak istiyor."

Bunu sadece Destin bilebilirdi, bu da ya toplantının seviyeli olduğu ya da Destin'in ona çok ayrıntılı bir şekilde ihanet ettiği anlamına geliyordu.

Siz birlikteyken sır saklıyordu. Hala ettiğini düşünmek için her türlü sebep var.

Masanın karşısındaki Brody Baines kaşlarını çattı ve başını salladı. Mesaj açtı: Sakın kanmayın.

"Ah," dedi Evan. "Şimdi hatırladım." Ayağa kalktı ve diğerleri de sandalyelerini geri itti.

"Sizinle yalnız görüşmek istiyor," dedi denizci, yollarına çıkarak. "Söyleyeceklerini duyduğunuzda anlayacağınızı söylüyor."

"Hayır Kaptan," dedi Teza Von hızla, cüssesini denizcinin önüne koyarak. Etkileyici bir duvar oluşturdu. "Eğer sizinle konuşmak istiyorsa, bunu burada yapabilir." Mürettebatın geri kalanı aynı fikirde olduklarını mırıldandı.

Tam o sırada Breaker masanın altından fırladı, odanın öbür ucuna hücum etti ve kendini arka kapıya doğru fırlatmaya başladı, sekti ve her şeyi tekrar yaptı.

Evan'ın kalbi duracak gibi oldu ve sonra sanki nefes alamıyormuş gibi hissetti. Bu doğrudu. Destin, o olmalıydı.

-Kapının diğer tarafında. Evan bu şansı değerlendirmek zorundaydı. Yapmak zorundaydı.

"Burada bekleyin," dedi ekibine. "İşler ters giderse sizi çağırırım."

"Ama ya çok geç kalırsak?" Jorani ağladı. Mürettebata en yeni katılan ve en genç olan oydu.

"Öyle olmadığından emin ol," dedi Evan. Kapıya doğru ilerledi, Breaker'ı ayağıyla yana itti ve kapıyı açtı

kapıyı açtı. Kapı yeterince açılır açılmaz, köpek onun yanından geçip arka odaya girdi.

Ve orada, ateşin yanındaki bir sandalyede Destin Karn, yüzünü yalamak için elinden geleni yapan iblis köpek Breaker'ı savuşturuyordu. Destin başını kaldırıp Evan'a baktığında, Breaker sonunda temas kurdu ve görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde Destin'in kucağına kıvrıldı.

Evan döndü, ekibine başıyla güvence verdi, sonra eşikten adımını atarak kapıyı arkasından kapattı. "Köpeğinizi geri getirdim," dedi kapıya yaslanarak.

"Anlıyorum," dedi Destin, Breaker'ın başını okşayarak. Yüzü gizlenmişti, sonra titreyen alevlerin ışığıyla ortaya çıktı. Tamamen siyah giyinmişti - Ardenine Kral Muhafızları'nın renkleri. Evan bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti; aralarındaki mesafeyi korumak için. "Görünüşe göre ölüleri diriltme yeteneğini kazanmışsın."

"Bazı ölüler, bazı zamanlar," dedi Evan. Durakladı. "Artık Kral Muhafızları'ndan mısın?" Üniformasını işaret etti.

Destin başını salladı. "Kral Muhafızları'nın özel bir bölümündeyim. Normal emir komuta zincirinin dışındayım."

"Kostümle gelmiş olmanız resmi bir sıfatla burada olduğunuzu mu gösteriyor?"

Destin güldü. "Resmi bir sıfatla burada olsaydım, zincire vurulmuş olurdun. Burada, sulak arazide oldukça kötü bir şöhrete sahip oldun. Seninle gurur duyuyorum, Korsan." Çizmeli ayağıyla bir sandalyeyi itti. "Oturmak ister misin?"

Kendini biraz aptal gibi hisseden Evan odayı geçti ve ocağa en yakın sandalyeye oturdu. Bu şehir çocuğuna göre hâlâ taşralıydı. Eğer Evan ölümcül biriyse, Destin her zaman daha ölümcüldü.

Evan büyümüştü ama Destin de büyümüştü, öyle ki askerin boyu hâlâ on santim kadardı. O da zayıflamıştı, gerçi belki de doğru kelime honlanmıştı. Tarafından honlanmış

Ayrıldıklarından beri her ne olduysa. Sulak alan kralı için şık ve ölümcül bir silaha dönüştü.

Aralarındaki sessizlik garip bir hal alana kadar büyüdü. Evan iki yıl boyunca bu buluşmanın hayalini kurmuştu ve şimdi söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Sanırım bu sizin toplantınız," dedi sonunda.

Destin kehribar rengi bir sıvı sürahisini kaldırdı, kendisi için doldurdu ve sonra Evan'a doğru uzattı. "Sen de ister misin-?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Evan. Bu mayın tarlası gibi toplantıda yolunu bulabilmesi için kafasının rahat olması gerekiyordu. "Sadece bir şey vardı."

Destin'in gülümsemesi sert ve acıydı, neredeyse yüzünü buruşturuyordu. "Akıllıca bir hareket, Korsan. Benden asla içki kabul etme. Ben kralın düşmanlarını cehenneme teslim eden ebeyim." Destin bardağındaki sıvıyı döndürdü ve boğazını zıplatarak içti. Mesaj net görünüyordu. Ben sana göre değilim, sen de bana göre değilsin.

"Ben kralın düşmanlarından biri miyim, Des?" Evan usulca sordu. Destin, "O zaman başının üstünde ağır bir ödül var," dedi,

sanki yeniden doldurup doldurmamaya karar veriyormuş gibi boş bardağını inceliyordu. "Ancak, kralın bir memuru olarak tahsilat yapmama izin verilmiyor."

"Çok kötü," dedi Evan. Boynundaki çekiç ve maşa tılsımını kaldırdı, zincirini eline doladı ve Destin'e doğru uzattı. "Tılsımınızı ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sende kalsın," dedi Destin, elinin tersiyle iterek. "Onu uzun zaman önce değiştirdim."

Evan zinciri başının üzerinden geçirdi ve parıltının tanıdık ağırlığını teninde hissetmekten memnun oldu. Paltosunun içinden küçük kadife bir çanta çıkarıp masaya doğru uzattı, kendini bir dizi değersiz hediye sunan bir talip gibi hissediyordu. "Annenin yüzüğünü ve madalyonunu senin için sakladım." Taşıma çantasından deri kaplı bir bohça çıkardı ve

geri kalanı. "Ve ... babanın hançeri. Belki onu da istersin diye."

Şaşkınlık Destin'in yüzündeki acıyı temizledi. "Sen . ."
Durdu, sertçe yutkundu ve uzun parmaklarını derinin üzerinde gezdirdikten sonra ilk kez Evan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Teşekkür ederim. Aslında bu annemin hançeri," dedi, solgun yanaklarına biraz renk gelmişti. "Kendini savunmaya çalıştığı ilk seferde babam elinden almıştı." Sanki devam etmek için kendini zorluyormuş gibi durakladı. "O yaşıyor, biliyorsun. Yani annem. Eğer öyle diyebilirsiniz."

Evan öne doğru oturdu, ortasında bir umut kıvılcımı alevlendi. "Frances hayatta mı?"

Destin başıyla onayladı. "Ailesiyle birlikte Tamron'da yaşıyor."

Anılar akın etti. Frances, Evan'dan kalmasını ve oğluyla arkadaş olmasını istemişti. Bence ikinizin de birbirinize öğretecek dersleriniz var. Frances'in Dustin'e "Çok şey kaybettim. Seni de kaybetmek istemiyorum.

"Ben-? Onu tekrar görmeyi çok isterim."

"Hayır," dedi Destin, kasvetli bir kesinlik içinde. "Yapmazsın. Yeterince rahat bırak." Tüm konuşmanın teması bu gibi görünüyordu.

O zaman neden toplantı yapıyorsunuz? "Peki ya baban?"

"Hâlâ yaşıyorum," dedi Destin.

"Neden?" Evan, Destin'in gözleriyle doğrudan karşılaştı. Eğer bu kadar tehlikeli, aşağılık, acımasız .

"O kralın düşmanı değil," dedi Destin. "Henüz değil." Gözlerini başka yöne çevirdi ve bardağını metodik bir şekilde yeniden doldurdu. "Neden annemi canlı olarak geri getirdiğini düşünüyorsun? General, ona bir şey olursa Frances ve ailesinin çok ağır bir bedel ödeyeceğini açıkça belirtti. Ama bunun sadece bir kez oynayabileceği bir kart olduğunu biliyor, bu yüzden şu anda bu bir açmaz. Her gece dizlerinin üzerine çöküp onların sağlığı için dua etse iyi olur."

"İstersen onu senin için öldürebilirim," dedi Evan. "Gerçi, itiraf etmeliyim ki, eğer onu tuzağa düşürürsen daha kolay olur.

Sahil. Daha da iyisi, bir baba-oğul balık tutma gezisi önerin."

Destin boğazından kısık bir sesle güldü. "Teşekkür ederim, Korsan," dedi, "ama öldürmek aslında oldukça iyi olduğum bir şey. General benim. Ben bekleyebilirim." Breaker'ın kulaklarını parmaklayarak kürkünü karıştırdı. "Hayal mi görüyorum, yoksa köpeğim de kana susamışlar arasına mı katıldı? Onun ve mürettebatınızın belli bir kırmızımsı parıltıyı paylaştığını fark etmeden edemedim."

"Bu senin hayal gücün değil," dedi Evan, "yine de 'Fırtına Doğumu' terimini tercih ederim." Kulübede ve sonrasında neler olduğunu anlattı.

"Peki, bu kan büyüğü nasıl çalışıyor?"

Evan tereddüt etti. Bunu başka kimseyle paylaşmamıştı. Bu özellikle gurur duyduğu bir şey değildi.

"İmparatoriçe ile paylaştığım bir büyü bu. Kanımın yakın zamanda ölmüş ve ölmek üzere olanları diriltme gücü var. Fırtına Doğanlar dirildiklerinde korkusuz, son derece güçlü, acıya dayanıklı ve yılmadan sadık olurlar."

"Mükemmel asker," diye mırıldandı Destin.

"Ödenmesi gereken bir bedel var," dedi Evan. "Zihinsel üstünlüklerinin, yaratıcılıklarının, karar verme yeteneklerinin ve benzerlerinin bir kısmını kaybediyorlar. Ve daha fazla kan arzusu onları asla terk etmiyor."

"Sana şaşırdım," dedi Destin, yüzünde saygı ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. "Eskiden sinir bozucu derecede ahlaklı biriydin."

"Ben bir korsanım, rahip değil," diye tersledi Evan. "Mürettebatımın çoğu, kanımla bağladığım İmparatoriçe'nin kanlılarından dönme. Bu onları Celestine'in elinden alıyor ve bana en deneyimli denizcileri ve savaşçıları teslim ediyor. Ayrıca onun zayıf ve güçlü yönlerini de biliyorlar."

"Bunu böyle mi gerekçelendiriyorsun?" Destin bir kaşını kaldırdı.

Aynı kaş, aynı yol. Çok tanıdık.

"Hepsine bir seçenek sunuluyor: İmparatoriçe ile kalıp ölmek ya da bana hizmet edip yaşamak. Çoğu bunu zor bir karar olarak görmüyor." Evan nefes alarak kaslarını gevşemeye zorladı. Savunmaya geçmek için hiçbir neden yoktu. Sadece Destin, eline her zinciri çekiyordu. "Ben ne gerekiyorsa onu yaparım."

hayatta kalmak ve geçimini sağlamak için gerekli. Tarvos geliyor. Burayı imparatoriçenin geçemeyeceği bir sığınak ve kale haline getirdim. Ben orada olmadığım da Muhafızlar nöbet tutuyor."

"Demek onları nasıl kullanacağını buldun?" Destin parlayarak şöyle dedi. "Bulduğum o el yazması-?"

"Bulduğun el yazması hayatımı kurtardı," dedi Evan. "Teşekkür ederim."

"Peki ya Celestine? İmparatoriçe ile kuzeyde bir buluşma var mı?" Destin annesinin hançeriyle oynuyordu, sanki yarı dinliyormuş gibi, ama söyleyiş tarzındaki bir şey, kemiğe yakın vurduğunu gösteriyordu.

"Ne zaman denize açılısam beni sürekli takip ederdi," dedi Evan. "Birkaç gemi kaybettikten sonra, batma korkusuyla mesafesini korumayı öğrendi. Ancak Carthis'te başıma konan ödülün kralınızın teklif ettiğinden daha yüksek olduğuna inanıyorum. Bu yüzden güvенеbileceğim bir mürettebata ihtiyacım var."

Destin Evan'ın yüzünü inceledi; Evan'ın bakışlarındaki sıcaklık derisinin altındaki kanın yükselmesine neden oldu. "Görünüşe göre senin hakkında duyduklarım doğruymuş."

"Duruma göre değişir," dedi Evan. "Ne duyuyorsun?"

"Ben artık kralın casus şefiyim, Korsan. Indio'da gözlerim ve kulaklarım var. Sana Çöl Kıyısı'nın Fırtınacısı ve Sulak Alanların Belası diyorlar. Doğuda hâlâ imparatoriçeye karşı gelen tek kişinin sen olduğunu söylüyorlar. Senin acımasız olduğunu söylüyorlar."

Evan yarı omuz silkti, Destin'in onu takip ediyor olmasından garip bir şekilde etkilenmişti. "Sanırım bana hâlâ okyanusun efendisi diyebilirsin ama Celestine neredeyse tüm toprakları yuttu. Er ya da geç bir limana yaşmak zorundayım ve Çöl Kıyısı boyunca sahip olduğum tek kale Tarvos. O bile giderek daha tehlikeli hale geliyor." Durakladı, sonra devam etti. "Beni buraya çağırdığınızda, belki de paraya çevirmek niyetinde olduğunuzu düşündüm."

"Hayır," dedi Destin, "ama bunun imparatoriçeyle bir ilgisi var." Uzun bir nefes verdi. "Anlayacağınız, birkaç ay önce kralım beni büyülu işareti olan bir kızı avlamam için Delphi'ye gönderdi."

Destin hikâyesini anlatırken Evan giderek artan bir endişeyle dinledi. Bunun olacağını hep biliyordu - er ya da geç imparatoriçe avının peşine düşecek ve cephaneliğine bir silah daha ekleyecekti. Ama bunun gerçekten gerçekleştiğini bilmek kalbine inen bir ok gibiydi.

"Adı Jenna mı?" Evan kendini Destin'in içki teklifini kabul etmiş olmayı dilerken buldu.

"Artık bu isimle anılıyor. Jenna Bandelow."

"Bandelow," diye tekrarladı Evan, sanki bu bir fikir verecekmiş gibi. Bu Celestine'in ilk tanıştıkları gün bahsettiği bir isim değildi ama yine de sadece bulduklarını söylemişti.

"Onun magemark'ını gördün mü?"

Destin başıyla onayladı. Katlanmış bir kâğıt çıkardı ve uzattı. "Bu kralın bana verdiği taslak."

Evan onu inceledi. "Ortadaki mücevher-?"

"Bu görünür için olmak a Ruby.Ve var. Bu." Destin masanın altına uzandı ve siyah deri bir çanta aldı. koyarak açtı ve ortaya kavisli bir Kartacabıçak gibi ve olanlar taşındı tarafından Celestine'in atlıları. "Sözde annesi tarafından Jenna'ya bırakılmış. Delphi'de Kral'ın Muhafızlarından birini bu kılıçla öldürmüştü." Evan kılıca uzandığında Destin bileğini sertçe kavradı.

Evan irkilerek başını kaldırdı, Destin'in parmaklarının nabız noktasına yaptığı baskı karşısında donup kalmıştı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

"Dikkat et de kendini kesme," dedi Destin. "Bu büyülu. Jenna bununla kendini bıçakladı ve neredeyse ölüyordu." Bir kalp atışı. İki kalp atışı. Sonra bıraktı.

Ama artık çok geçti. Destin elini göstermişti. Evan'la temasa geçmek, bu toplantıyı düzenlemek, hizmet ettiği krala karşı ihanet etmek büyük bir riskti. da kanıtladı,

Aksini iddia etmesine rağmen aralarındaki bağ devam ediyordu. Destin de hayatına devam etmemiştir.

Evan sertçe yutkundu, içinde kabaran minnettarlık onu çözdü. Zihnini konuşmaya geri döndürdü. "Jenna neredeyse ölüyordu ama yaşıyor mu?"

Destin başını salladı. "İyileşiyor. Kral, İmparatoriçe'ye haber gönderdi ama oraya ulaşmasının uzun zaman alacağından emin olmak için adımlar attım. Yine de Celestine'in onu almaya gelmesine en iyi ihtimalle birkaç hafta var. Belki daha az."

Evan umut ve korku karışımı bir duyguya kapıldı. Birkaç hafta. Birkaç haftaları vardı. Bir yolunu bulmalıydı. "Bunu sorguladın mı? Jenna'yı mı?"

Destin başını salladı. "Onun üzerinde ikna yöntemini kullandım ama işe yaramış gibi görünmüyor. Hatırlayacağın gibi, senin üzerinde de işe yaramadı. Yine de pek çok insanı sorguladım ve sanırım büyülu işaretin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söylerken doğruyu söylüyordu."

Umut biraz olsun azaldı. "Hediyeleri neler?"

Destin sanki her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Dediğim gibi, büyüye karşı dirençli. Durugörü yeteneği olduğunu iddia ediyor - bazen geleceğin görüntülerini gördüğünü, insanları gerçekte oldukları gibi gördüğünü ya da birinin yalan söylediğini anlayabildiğini söylüyor. Duyularının çoğu kişiden daha keskin olduğunu iddia ediyor - görme, işitme, koku alma duyuları. Çabuk iyileşir ve aleve karşı dayanıklıdır. Aslında, korunmak için bir tür zırh geliştiriyor."

Evan şaşkınlıkla başını salladı. Bu ayrıntıları bir araya getirip mantıklı bir teori oluşturamıyordu. Ama belki de birlikte-

Destin kadehini ellerinin arasında yuvarladı. "En kötüsü olursa, imparatoriçe gelmeden onu öldürebilirim ama-"

"Hayır!" Evan neredeyse bağıırıyordu.

Kapı çarparak açıldı ve Brody, Jorani ve Teza kapı aralığına doluştu. "Lordum?" Teza söyledi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi Evan. "Özür dilerim. Sadece siyasi bir tartışma yapıyorduk."

Jorani Destin'e kötü kötü baktı ve sonra geri çekildiler.

"Jenna'ya dönelim," dedi Evan. "Onu öldürmek istemiyorum! I

Eğer onu kurtarmak istiyorum. Onunla konuşmak zorundayım. Benim gibi başka biriyle hiç tanışmadım. Ben sadece-"

Destin iki elini de kaldırdı. "Sakin ol, Korsan. Bunu yapacağını tahmin etmiştim. Yani. Başka bir planım var. Korkunç, aptalca, aceleyle yapılmış ve muhtemelen ikimizin de ölümüne neden olacak bir plan. Senden yanında getirmeni istediğim silahı da içeriyor." Durakladı. "Bir silah getirdin, değil mi?"

Evan başını salladı. "Bir güneş ejderhası getirdim." Destin ona bakakaldı. "Bir güneş ejderhası mı?"

Evan başını salladı. "Hâlâ oldukça küçük ama hızla büyüyor. Ambarın dışına taşmadan önce harekete geçmeliyiz."

"Geminizi ateşe vereceğinden endişe etmediniz mi?"

"Büyüyü engelleyen bir flashcraft tasmasıyla birlikte geldi,"

Evan

dedi. Durakladı, sonra hevesle devam etti: "Görmek ister misiniz?"

Destin güldü, günün ilk derin ve içten kahkahasıydı bu. Ve birden Tarvos'a geri döndüler, iki çocuk planlar yapıyor ve hayallerindeki gemiyi inşa ediyorlardı.

Destin başını sallayarak, "Tanrım, Korsan, seni özlemişim," dedi. "Gidip şu ejderhayı görelim, ben de planın üzerinden geçeyim."

DEBRIEFING

Hal Matelon uçurumun kenarından bakabilene kadar karnı üzerinde sürünerek ilerledi. Indio'dan esen rüzgâr iç kesimlere doğru dondurucu bir yağmuru çarşaflar halinde sürüklüyor, saçlarını başına yapıştırıyor, yakasının altından ve boynundan aşağı akıyor ve burnunun ucundan damlıyordu.

Aşağıda ve güneyde Chalk Cliffs şehri ve limanı uzanıyordu. Birkaç gün önce şehre saldıran gemilerin üzerinde dalgalanan siren bayrağının aynısının mazgalların üzerinde de dalgalandığını görünce yüreği ağzına geldi. Beklediği buydu ama yine de hayal kırıklığı yaratmıştı.

Liman gemilerle doluydu ve yağmura rağmen rıhtım, devrilmiş bir karınca yuvası gibi hareketliydi. İstilacılar hiç vakit kaybetmeden askerleri, atları ve malzemeleri yüklüyorlardı.

Atlılar, kalın yastıklı paltoları, baş sargıları ve dizlerine kadar uzanan pantolonlarıyla sahilde bir aşağı bir yukarı at sürüyorlardı. Şehir siperlerinde çok etkili bir şekilde kullandıkları kavisli kılıçları taşıyorlardı. Bazıları geleneksel kıyafetlerinin yanı sıra İskoç üniformalarının parçalarını da giyyordu.

Onbaşı Sasha Talbot onun yanına doğru ilerledi. Uzun bir süre sahneye baktı, hafifçe küfretti, sonra koluyla gözlerini sildi. Boğazını temizledi. "Bu her şeyi açıklıyor," dedi. "Görünüşe göre bir süre daha kalacaklar."

Hal başını salladı ve göz ucuyla onu izledi. Şehir düştüğünden ve İmparatoriçe Celestine, Gri Kurt tahtının varisiyle birlikte yelken açtığından beri heykelsi mavi ceketli durgun ve kasvetliydi. En azından artık

kılıcını çekip atlı korsanların ortasına dalmaktan ve kendisi de yere düşmeden önce olabildiğince çok kişiyi öldürmekten bahsediyordu.

Kendini suçluyor, diye düşündü. Ben de kendimi suçluyorum. Etrafta yeterince suçlama olduğunu tahmin ediyordu.

"Bizimkilerden birini görüyor musun?" dedi, aşağıdaki sahneye odaklanarak.

Talbot yavaşça başını çevirdi ve ona baktı.

"Yani senin," diye düzeltti hemen. Talbot'la araları, Talbot'un onu hâlâ kraliyetin bir tutsağı olarak görmesi dışında oldukça iyiydi. En azından ölü bir askerden topladığı silahları saklamasına izin vermişti.

Talbot tekrar baktı, sonra mırıldandı: "Sanırım bizimkilerden bazılarını tahkimatı onarırken yakalamışlar."

Hal şimdi görüyordu, atlıların gözetimi altında kaya taşıyan işçi ekipleri. İçlerinden birinin yeterince hızlı hareket etmediği anlaşılıyordu çünkü atlı muhafızı kılıcını açıp onu yere serdi.

Talbot tekrar küfretti. "Keşke onlara yardım edebilseydik." Kılıcının kabzasını parmakladı.

"Bir orduyla geri dön," dedi Hal hemen. "O zaman onlara yardım edebilirsin."

Talbot homurdandı. "Onlara karşı durabilecek bir ordu kurabilir miyiz bilmiyorum," dedi yüz ifadesi kasvetliydi.

"Cesaretini topla Talbot," dedi Hal, omzuna hafifçe vurarak. "Savaş başlamadan teslim olmak sana yakışmaz."

"Daha önce hiç askerlerle savaşmamıştım," dedi.

Hal, yaptığı her hareketi, kaptanını kaybetmesine neden olan tüm seçimleri tekrar tekrar sorguladığını biliyordu. Prensesini. Arkadaşını. Hal bunların çoğunu kendisi de yapıyordu.

"Bir dahaki sefere onlar için hazır olacağız," dedi Hal. "Vahşi ve korkusuz olabilirler ama diğer askerler gibi kan akıtacaklardır."

"Ben o kadar emin değilim," dedi Talbot. Hal'e meydan okuyan bir bakış fırlattı, sanki ona karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi.

Hal aynı hikâyeyi babasına da anlatmaya niyetliydi ama reisin karşısına hazırlıksız çıkmaması gerektiğini biliyordu. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

"Burada kal," dedi Hal. "Ben hemen döneceğim."

Geri çekilip uçurumdan uzaklaşmaya başladığında Talbot kolunu kavradı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Aşağı inip kiminle karşı karşıya olduğumuz hakkında biraz daha bilgi edinmeye çalışacağım."

"Ya geri dönmezsen?"

Hal öfkelenmemek için kendini zor tuttu. "Geri dönmezsem ben ölmüş olacağım ama sen hayatta kalacaksın, o yüzden gidip Kaptan Byrne'e ve kraliçene neler olduğunu anlatabilirsin."

Talbot kaşlarını çattı ama onu bıraktı. Hal, sahile inebileceği buzlu bir dere yatağı bulana kadar uçurum boyunca güneye doğru süründü. Kumsala çıktığında, net bir görüş elde edene kadar büyük tebeşir levhaların arasından ilerledi.

Atlar küçük teknelerle yüksek kayalıkların güneyinden karaya çıkarılıyor ve şehre taşınana kadar geçici padoklarda tutuluyordu. Bunlar Hal'ın alışık olduğu kumral renkli Ardenine askeri binekleri ya da dağlık bölgelerde kullanılan sağlam, tüylü midilliler değildi. Bu atların yontulmuş başları, kemerli boyunları ve uzun bacakları vardı ve kuyruklarını yüksekte taşıyorlardı.

Bir nöbetçi otlak çitine yaslanmış, açıkta demirlemiş olan gemiye dönmekte olan bir sandalın ilerleyişini izliyordu. Diğerlerinin aksine başı açıktı. Saçlarını neredeyse beline kadar uzanan uzun bir örgü şeklinde örmüştü ama başının üst kısmı tıraş edilmişti. Sakalı da örgülü ve süslüydü. Bol giysilerin üzerine hafif bir zırh giyerdi. Her şeyden çok, Indio'nun karşısındaki çöl diyarlarından gelen at beylerine benziyordu.

Hal hâlâ onu öldürmek mi yoksa canlı ele geçirmeye çalışıp kendini ele verme riskini almak mı gerektiğini tartışıyordu ki arkasından gelen çakıl taşlarının takırtısı onu tehlikeye karşı uyardı. Kafasının kesilmesini önlemek için tam zamanında yana doğru atladı.

Ona yaklaşan at efendisinin kavisli kılıcı. Hal ayağa yuvarlandı, bir elinde kılıcı, diğerinde bir avuç kum vardı. Saldırganın bir sonraki hamlesini engellemeyi başardı ama darbenin şiddeti kafasındaki dişleri yerinden oynattı.

Hal beceriksiz değildi, ama yenildiğini anlaması uzun sürmedi. At efendisi bir öküz kadar güçlüydü ve ayakları o kadar hızlıydı ki Hal kaçmak ve çalım atmaktan başka bir şey yapamıyor, nadiren kendi darbesini . Atlı Lord'un bir sonraki hamlesi Hal'i neredeyse etkisiz hale getirecekti ama kavisli kılıç Hal'inkine takıldı ve Hal bu fırsatı değerlendirerek atlı Lord'un gözlerine kum fırlatacak kadar yaklaştı. Kılıcı elinden düştüğünde Hal kılıcını göğüs kafesinin altına, kabzasına kadar soktu.

Atlı Lord, eldivenli kolunu Hal'in yüzüne çarparak onu geriye, kumların üzerine savurdu. Sonra diğer nöbetçi oradaydı, bıçağı Hal'in boğazındaydı ve onu kumsala sabitlemişti. Hal, şişlediği adamın bıçağı çekip çıkarmasını ve kumların üzerine fırlatmasını dehşet içinde izledi.

Hayır, diye düşündü Hal, kan tükürerek. Bu yaradan kurtulunamaz, hatta yok sayılamaz bile. Hiçbir ölümlü tarafından. İstilacı orduyu tarifini sorguladığım için Talbot'tan özür dilemeliyim.

İşler böyle giderse, bu şansı asla elde edemeyebilirdi.

İki düşman askeri, Hal'in kendisini şimdi öldürmek mi yoksa canlı olarak imparatoriçeye teslim etmek mi konusunda tartıştıklarını anlamasına yetecek kadar ortak bir dilde tartışıyorlardı.

Eğer onu imparatoriçeye götürürlerse, Lyssa Gray orada olacak mıydı? Onu ve çalgıcıyı kurtarmak için bir yol bulabilir miydi?

"İmparatoriçe'nin bunu canlı isteyeceğini biliyorsun," dedi atlılardan biri, Hal'i ve sonra da gemiyi işaret ederek. "Genç, güçlü ve iyi bir savaşçı."

Şişlenmiş adam kılıcının kabzasını parmakladı ve kaşlarını çatarak Hal'e baktı; adamın çenesi inatla dikilmişti, sanki

şışlenmeyi oldukça kişisel algıladı. "Celestine'in seçebileceği pek çok yeni acemi var Hoşua," dedi. "Bunu bağışlayabilir."

Hoşua, "Önümüzdeki günlerde çok daha fazla kana ihtiyacı olacak," dedi. "Bu sulak topraklarda çok sayıda tecrübeli asker var. Yıllardır savaş halindeler."

Sulak alanlar, diye düşündü Hal. Bu, denizin karşısındaki kurak topraklardan geldikleri anlamına geliyor olmalıydı. Peki bu ne anlama geliyordu - kanla yoğrulmuş? Bu sadece atlı savaşçılar için kullanılan bir isim miydi, yoksa insanüstü güçleri ve dayanıklılıklarıyla bir ilgisi var mıydı?

Yaralı adam, "Celesgarde'a kadar ona göz kulak olmak zorunda kalmak istemiyorum," dedi.

Celesgarde nerede? Lyssa Gray'i oraya mı taşımış olabilirler?

"Merak etme, Enebish. Onu güvertenin altına zincirleyebiliriz. Sorun çıkarmayacaktır."

Hararetli bir tartışmadan sonra, onu esir alanlar sonunda imparatoriçenin bu özel askeri bağışlayabileceği konusunda anlaştılar.

"Beni Celestine'e götürün," dedi Hal, sanki sahildeki bir kaya konuşmaya başlamış gibi ona bakan iki atlı lordu şaşırtarak. Bu kana susamışlar acımasız olabilirdi ama pek de kıvrak zekâlı sayılmazlardı.

Enebish, şışlenmiş adam, ayağını geri çekti ve ona bir tekme attı. Bu hareket at efendisinin biraz sendelemesine neden oldu, sanki vücudu başının ciddi bir belada olduğu gerçeğine alışmaya çalışıyordu. İşte o anda Hal tanıdık bir gümbürtü duydu. Şimdi bir ok mili Hoşua'nın göğsüne saplanmıştı.

Hal yan döndü, Enebish'in çizmesini kavradı ve sertçe çevirdi. Kemik kırıldı ve at efendisi yere düştü. Kemik kırmaya odaklan, diye düşündü Hal. Bu onları daha az hareketli yapar.

Hal kumların üzerinden Enebiş'in kılıcını düşürdüğü yere doğru ilerledi, kılıcı yerden aldı ve dönüp baktığında Hoşua'nın kendisine doğru geldiğini gördü; Enebiş okunu geçmesini umursamadığı kadar umursamıyordu. yay

sesi tekrar duyuldu ve ikinci bir ok sırtına isabet edince atlı t  kezledi. Hal dikkatinin dağılmasından yararlanarak rakibinin kafasını iki eliyle savurdu. Kafa suya sıçradı ama ceset sendelemeye devam etti ve bir kaya parçasına takılıp d  şene kadar kesik boynundan kan fıřkırđı.

"Matelon! et!" Hal d  nd  ğ nde Talbot ona doğru koşuyor, koşarken de bir ok atıyordu. Aralarında, Enebish kumda s  r  nerek Hal'e doğru ilerliyor, kollarıyla   ekiyor, bir bacağıyla itiyor ve kırık bacağını s  r  kl  yordu, han  eri dişlerinin arasındaydı. Hal   aresizlik i  inde omzunu bir kaya parçasına   arparak onu devirdi ve Enebish altında kaldı.

Zorlukla nefes alan Hal eğildi, ellerini dizlerine dayadı ve kumun   zerine kusmamaya   alıştı.

Talbot, Enebish'in başının yanında diz    kt  . Kadın usulca k  fretti. "O   ld  ," dedi Hal'a ters ters bakarak. "Onu sorgulamak istiyordum."

"  zg  n  m," diye mırıldandı Hal. "Ama ben ... ah ...   lmeden   nce onu sorguladım."

Talbot ona ş  pheyle baktı. "Ne demek istiyorsun? Ne   ğrendin?"

  lk kez birisini kılıcın ters ucuyla sorguluyordu ama şimdi daha   nce bildiğinden daha fazlasını biliyordu.

"Onlar   mparatori   Celestine'in ordusu," dedi Hal. "Celesgarde'daki başkentinden yelken a  ıyorlar, her neresiyse artık. Otob  s   y   ve Kaptan Gray'i muhtemelen oraya g  t  rd  ler."

Hal ve Talbot sahildeki ge  ici padoklarda bulunan uzun bacaklı    l atları arasından yeni binekler se  tiler.   l   at lordlarından silah ve diğer te  hizatı   alıyorlardı. Hal korsanların taşıdığı eğri bı  akları pek sevmiyordu ama artık tecr  beyle biliyordu ki tek bir hamleyle kelle u  urmakta iyiydiler.

Bu iblis askerlerini tamamen alt etmenin birkaç yolundan biri gibi görünüyordu. Yayıları da tuhaftı; hafif ve okçuya doğru kıvrılan kolları vardı. Hal arbalet kullanmakta iyiydi, uzun yayda da idare ederdi ama bunlardan birini kullanmayı öğrenmek için pratik yapmak gerekecekti.

Batıya, Fortress Rocks'a doğru at sürdüler ve atları yorulana kadar devam ettiler. Onları daha fazla zorlamaya cesaret edemeyince, yol üzerindeki bir handa kalacak yer buldular. Kalacak yer bulduklarını söylemek cömertlik olurdu. Han çoktan iç kesimlere doğru giden mültecilerle dolmuştu. Hal ve Talbot ahırda, diğer üç kişiyle birlikte bir ahırda uyudular. Talbot'un az miktarda parası vardı, ama Hal'ın sahip olduğu tek şey Enebish'ten aldığı bir avuç yabancı paraydı.

Uyuduklarını söylemek cömertlik olur.

Hal sabahın ilk ışıklarıyla kalktı ve atını eyerledi. Aygıra Bosley adını vermişti çünkü huysuz, kendini beğenmiş ve kısraklara ulaşmayı takıntı haline getirmişti. Hal, çantasını birkaç günlük yiyeceklerle, sadağını oklarla doldurdu ve eyerinin arkasına bir battaniye rulosu bağladı. Tam ahırın kapılarını açıyordu ki Talbot saçları birbirine karışmış, gözlerindeki uykuyu silmiş bir halde göründü.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, eli kılıcının kabzasındaydı.

"Burası vedalaşacağımız yer." Hal bineğini ahırın avlusuna doğru sürdü, Talbot da peşinden geliyordu.

"Güle güle de ne demek?" Talbot onun yoluna . "Benimle Rocks Kalesi'ne, oradan da Fellsmarch'a geliyorsun. Kraliçe benimle birlikte seni de sorgulamak isteyecektir."

"Arden'da işim var," dedi Hal. "Eve gitmem gerekiyor."

"Sen kraliçenin tutsağsın," dedi Talbot, "ve seni serbest bırakmaya karar vermek bana düşmez."

"Söylemezsen söylemem," dedi Hal, ama gülümsemedi. Adam iç çekti. Adam zaten kurallardan kadar uzaklaşmışken, onun kurallara göre oynamaya devam etmesi haksızlıktı. "Yaptıklarından sonra

Chalk Cliffs'te birlikte yüzleştik, gerçekten aramızda kan dökmeğ istiyor musun?" Talbot'u artık kimin kanını dökedeğini söylemeyecek kadar iyi tanıyordu. Bosley eyerin üzerine çıktı ve Talbot aygırın yanağını kavradı. Bosley söz konusu olduğuında bu asla iyi bir fikir değildi. Dişlerini göstererek başını bir tarafa salladı, böylece Bosley tutuşunu kaybetti. Hal aygırını birkaç adım geri gitmeye zorlayarak dizginleri eline aldı.

Talbot kılıcını çekti. "Senden hoşlanıyorum Matelon," dedi, "ama bir savaş esiriyken eve dönmene izin veremem."

"Hepimiz savaş esiriyiz, değil mi?" Hal böyle dedi ama bu ona bir şey kazandırmadı. Ona doğru eğildi, elindeki tüm ikna gücünü kullandı, ki bunun çok da fazla olmadığını kabul etmek gerekir. "Bak, kraliene dönüp komutanını, görevini ve tutsağını kaybettiğini bildirmek istemediğini biliyorum. Bana kalsa, Celesgarde'a kadar kürek çekmek zorunda kalsam bile o geminin peşinden giderdim."

Talbot başıyla onaylıyordu.

"Ama," dedi ve başını sallamasını engelledi. "Bunu yaparak elde ededeğim tek şeyin erken bir mezar olduğunu bilecek kadar taktikiyim. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Daha fazla ateş gücüne ihtiyacımız var. Ve sahip olduğum tek bağlantı Arden'da. Beni rehin tutup babamın hayatında ilk kez tepki vermesini ummak zaman kaybı. Kralienize ve kralieliğinize, Fellsmarch'taki bir zindanda topuklarımı soğutmaktansa, eve gidip şahsen bir dava açarak çok daha fazla iyilik yapabilirim."

"Bize tam olarak nasıl bir iyilik yapabilirsin?" Talbot kaşlarını çatarak sordu. "Ve eve döndükten sonra neden yapasınız ki?"

Hal'in pek çok olası cevabı vardı.

Çünkü senin Kaptan Gray'ine aşık oldum. Çünkü o ve aşağılık Montaigne'ler arasında seçim yapmak söz konusu olduğuında, hiç seçenek yok. Çünkü kraliçelerine bu kadar bağlı bir halk görmemiştim. Çünkü

Ardencourt'un siyasi çöplüğünde uzun süre yüzdüğüm için burada, kuzeyde temiz hava solumaya alıştım.

Çünkü ben kaybedilmiş davalar için bir aptalım.

"Yüzbaşı Gray'le savaş hakkında tartıştık," dedi Hal. "Ona açıkça kaybedeceğinizi söyledim. Ona daha iyi silahlara, daha büyük bir orduya, daha derin ceplere ve yararlanabileceğimiz koca bir imparatorluğa sahip olduğumuzu söyledim. Bu tam bir uyumsuzluk. Sadece bir aptal sizin üzerinize bahse girer."

Talbot'un yüzü gittikçe kızarıyordu. "Ve dedi ki ... .. ?"

Güldü. "Aynı fikirde değil." "Ne demek istiyorsun, Matelon?"

"Mesele şu ki, artık o kadar emin değilim. Bir savaşı kazanmak silahlanma ve sayılardan daha fazlasına bağlıdır. Bir ordu sadece kalbiyle savaşamaz ama kalpsiz de savaşamaz. Bununla birlikte, İmparatoriçe Celestine ve kana susamış ordusu beni çok korkutuyor. Onlar gibi askerler hiç görmedim. Enebish'in söylediğine göre, sonsuz bir kaynağı varmış. Chalk Cliffs'ten sonra bir şeyden eminim: Diyarlar doğudan gelen tehdide karşı birleşemezse hepimiz kaybederiz."

Talbot isteksizce başını salladı. "Belki öyle, ama yirmi beş yıllık savaştan sonra Kraliçe Raisa'nın imparatorluğa boyun eğeceğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz."

"Ben imparatorluk demedim. Diyarlar dedim. Kraliçenize saygılarımı iletin." Bununla birlikte Hal dizlerini aygırın yanlarına koydu. Atını sürerken Talbot'un sırtına bir ok saplamayacağından oldukça emindi. Bunun en büyük nedeni elinde bir yay olmamasıydı. Yine de, bir dönemeci dönüp görüş alanından çıkana kadar sırtındaki ve omuzlarındaki gerginlik geçmedi.

PRODİGAL SON

Hal, Kraliçe Sarayı'ndaki fiyaskodan kaçtıktan sonra gittiği yolu izleyerek Alyssa Platosu üzerinden güneye doğru at sürdü. Spiritgate'in batısında Arden'e geçti ama sınırın güney tarafında kendini daha güvende hissetmiyordu. Bildiği tek şey, imparatoriçenin kıyıdaki limanlara saldırıyor olduğuydu. Tek bildiği, Arden'de avlanan bir adam olduğuydu.

Arden'e iyice yaklaştığında, kral ile Thane Konseyi arasındaki anlaşmazlığın durumu hakkında sorular sormaya başladı. Ancak kaynaklarınız taverna dedikoduları olduğunda, yaratıcı ve çelişkili hikayeler elde edersiniz.

Bazıları Kral Jarat'ın tüm siyasi tutukluları serbest bıraktığını ve yeni bir işbirliği ruhu içindethane'lerle görüşüğünü söylüyordu. Bazıları ise Arden ordusunun tüm gücüyle her anthane'lere karşı sahaya inebileceğini söylüyordu.

Bir başka yaygın söylenti de Kraliçe Marina'nın iktidarı ele geçirdiği ve krallığı oğlu adına yönettiği yönündeydi. Bazıları da Jarat'ın nişanının her an ilan edilebileceğini ve güçlü derebey ailelerinden birini onun tarafına çekebileceğini düşünüyordu. Jarat'ın değilse bile kız kardeşinin.

Kısacası, bilgiler genellikle taverna dedikoduları kadar güvenilirildi. Kimse Leydi Matelon ya da kızı hakkında bir şey duyduğunu hatırlamıyordu ama neredeyse herkes Thane Matelon ve hayatta kalan oğlunun kırsalda asker topladığını duymuştu.

Hal babasına hayatta olduğu ve Gri Kurt Kraliçesi tarafından esir tutulduğu haberinin ulaşp ulaşmadığını merak ediyordu. Ya da kurt kraliçenin göndermeye söz verdiği mesajlar

ailesinin düşmanları tarafından ele geçirildi. Ya da herhangi bir mesaj gönderip göndermediğini.

Spiritgate'ten Middlesea'ya giden bir gemiye binmeyi düşündü ama Tebeşir Kayalıkları'nda gördüklerini göz önünde bulundurarak kıydan mümkün olduğunca uzakta kalmaya karar verdi. Heartfangs'ten geçen geçitlerin şimdiye kadar açılmış olacağını umarak karadan seyahat etti. Onun için nöbet tutan hiç kimse bu yoldan gelmesini beklemezdi.

Özellikle sert geçen bir kışın tortuları nedeniyle bir dizi sinir bozucu gecikmeden sonra, batı yamaçlarına tırmanan baharı karşılamak için dağlardan zamanında geçmeyi başardı.

Kar yağışı azalırken Hal kat kat giysilerini metodik bir şekilde çıkardı, sonra da en gölge yerler hariç her yerden kayboldu. Delphi'de geçirdiği bir yılın ve donmuş kuzeyde yaptığı kış seyahatlerinin ardından, toprak ve çiçek kokusu, babasının özel günler için ayırdığı on yıllık konyak gibi aklını başından alıyordu.

Çöl atı Bosley, soğuk dağları geride bıraktığı için Hal kadar memnun görünüyordu.

Hal şimdi, doğduğundan beri evim dediği vadiye bakıyordu. On bir yaşında ordu için ayrıldığından beri burada fazla zaman geçirmemiş olsa da, burası hâlâ kişisel pusulasının merkeziydi. Aşağıdaki manzarayı tarayarak düzensizlik belirtileri aradı.

Nehir yatağından çıkmıştı ama dağlarda eriyen karların Heartfangs'in alt yamaçlarından aşağıya şelaleler gönderdiği yılın bu zamanlarında bu alışılmadık bir durum değildi. Akıntı, Ardenswater'ın kuzey kolunu besliyor ve denize giden yolda güneydeki kardeşine katılıyordu.

Görünüşe bakılırsa, kiracılar zaten yakınlardaki hisseleri işliyordu. Yeni mahsuller nehir kenarındaki daha iyi arazileri yeşillendirmişti. Ancak daha az verimli olan diğer tarlalar nadasa bırakılmıştı, bu da normalde tarlalarda çalışan bazılarının daha kanlı işlere yönelmiş olabileceğini düşündürüyordu.

En azından kale kızıl şahin uçuran ordular tarafından kuşatılmamıştı ve malikâne, leydi annesinin bahçeleri arasında hâlâ sapasağlam duruyordu. Batmakta olan güneş batıdaki alçak tepeleri renklendiriyor ve akşam yemeğini hazırlayacak olan mutfaklardan dumanlar yükseliyordu. Eve dönüş sevinci, annesi ve kız kardeşinin orada olmadığı bilgisiyle hafifledi.

Atını harekete geçiren Hal inişe başladı. Daha aşağılardaki düzlüklere yeni ulaşmıştı ki, kendisine doğru hızla gelen atlıları gördü. Hal, atlılar giysilerine yayılan meşe işaretini taşıdıklarını görebileceği kadar yaklaşıp kadar elini kavisli kılıcına dayadı. O halde milislerdi, babasının askerleri değil. Hal tanıdık yüzler görmedi.

Kimse Hal'ı da tanımıyor gibiydi. Neden tanısınlar ki? Çalıntı bir atın üzerinde egzotik bir kılıç taşıyan pasaklı bir yabancıydı.

Atlar rengârenkti, biniciler de öyle, bu yüzden Hal onların çiftçi ve çiftçi çocukları olduğunu, askere çağrıldıklarını tahmin etti. Subayları hariç hepsi, özenle süslenmiş güzel bir ata binen ve on iki görünen bir onbaşı. Diğerlerinden farklı bir işaret takıyordu.

-Kalkan ve haç. Hal, hangi ev olduğunu hatırlamaya çalışarak beynini zorladı.

"Adınızı ve işinizi belirtin," dedi bebek subay. "Lord Matelon'un topraklarına girdiniz."

Delphi'den önce Hal, babasının topraklarının sınırında onun işaretlerini taşıyan insanlara adını ve işini rahatça söyleyebilirdi. Ancak bu insanların kim olduğundan emin değildi ve savaş alanında olduğu kadar savaş dışında da hayatta kalma konusunda bazı beceriler geliştirmişti.

"Lord Matelon'u görmeye geldim," dedi Hal, bir an için kendi adını anarak.

"Öyle mi?" Onbaşı, Hal'in kirli sakalına ve seyahat lekeli giysilerine bakarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Neden seninle görüşmek istesin ki?"

"Bu benimle Matelon arasında," dedi Hal. "O zaman onun burada olmadığını bilmelisin."

Nerede o zaman? Hal'in içinden bunu söylemek geldi. Onun yerine, "Tabii ki burada değil. İki gün sonra benimle burada buluşacak."

"O zaman iki gün sonra gel," dedi çocuk.

"Adın ne, Onbaşı?" Hal öyle bir otoriteyle bağırdı ki çocuk daha düşünmeden cevap verdi.

"Ben Rolande DeLacroix," dedi.

"Pascal'ın oğlu mu?"

Çocuk, Hal'in bu ismi bilmesine şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Evet, o benim babam."

İşte buydu, kalkan ve haç DeLacroix'lara aitti, gerçi bir salkım üzüm ve bir fıçı daha doğru olurdu. Aslen Tamronlu olan bu şarap tüccarı aile, savaşta fiili hizmet vermekten kaçınmakta oldukça yetenekliydi, bu yüzden Hal onların işaretlerini ilk başta tanıyamamıştı.

Yine de başka bir şey vardı. Hal kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. "Estelle'in kardeşi o zaman?"

Estelle DeLacroix Kral Gerard'ın metresiydi ve onun gözdesi olunca ailesi de zenginleşmişti. Hal genellikle saray dedikodularını takip etmezdi ama Delphi'de sürgündeyken annesinin ve kız kardeşinin gönderdiği haber mektupları sayesinde tüm bunları biliyordu.

Elbette Delphi düştüğünde ve Matelon kadınları rehin alındığında mektuplar kesilmişti, bu yüzden artık güncel değildi.

Rolande kıpkırmızı kesildi. "Estelle benim kız kardeşimdi, evet, ta ki hain Kral Gerard onu vatana ihanetten idam edene kadar. Sanki kendi yatağına bir yılan koyarak onu öldürmeye çalışacakmış gibi. Bu ne kadar aptalca olurdu?" Rolande sanki bu pasaklı yabancıya ve onu izleyen bir düzine çiftçiye ne kadar çok şey açıkladığını fark etmiş gibi ağzını kapattı.

"Kız kardeşin için üzüldüm," dedi Hal ve bunda ciddiye. "Peki, burada ne yapıyorsun? Aileniz, bir süre önce

White Oaks?"

"Ak Meşeler bizimle müttefik oldu," dedi Rolande büyük bir edayla. "Babam ve müttefikleri başkente yürürken bölgedeki kaleleri korumak için yerel güçleri organize etmekle görevlendirildim."

Baban da onlarla birlikte o zaman? Hal söylemek istedi. Bu bir ilk olurdu. Kılıcın hangi ucunu onlara saplayacağını açıklayan oldu mu?

Onun yerine, "Leydi Matelon ve diğer rehineler hakkında herhangi bir haber aldınız mı?" diye sordu.

Rolande başını salladı. "Benim fikrimi soracak olursanız, hepsi öldü," dedi. "Aileleriyle birlikte başkentte toplanmak ne kadar aptalcaydı? hedeflerdi. Estelle'le işler kötüye gider gitmez, gelişmeleri beklemek üzere doğudaki topraklarımıza çekildik."

Rolande, Hal'ın yüzüne odaklandı ve orada tehlikeli bir şey görmüş gibiydi çünkü solgunlaştı ve atının dizginlerini geri çekerek birkaç adım geri çekildi.

"Yani," diye devam etti. "Size karşı bu kadar açık sözlü olduğuma göre, isimsiz yolcuları besleyecek hiçbir şeyimiz olmadığını görebilirsiniz."

" ya ismi olan bir tane?" dedi Hal. "Bana Halston Matelon derler, Arschel ve Leydi Marjorie Scoville'in oğlu, Robert ve Harper'ın kardeşiyim."

"Matelon!" Rolande ağzı açık bir şekilde ona baktı. Bir kez uyandıktan sonra Rolande bile Hal ile babası arasındaki benzerliği görmezden gelemezdi. "Ama ... ölü olan sensin."

"Henüz değil," dedi Hal. "Umarım bir süre daha olmaz."

İKİ KORSAN BİR BARA GIRER

Evan, özellikle de bu soğuk mevsimde, buzulların bu ülke için sulak alanlardan daha iyi bir isim olacağını düşündü. O ve ekibi güneye, Spiritgate'e doğru yola çıkmış, batıya, iç kısımlara doğru daha güneyden bir yol izleyerek karla dolu yüksek geçitlerden kaçınmayı ummuşlardı. Seçtikleri rota sınır bölgelerinden geçiyor, çoğu zaman bulutların arasında gizlenen devasa bir zirvenin güney kanadından geçiyordu. Güneyliler buraya Fahişe, kuzeyliler ise Alyssa Dağı diyordu.

Alyssa. Bir kraliçenin adı.

En azından Fırtına Doğanların hepsi yetenekli binicilerdi. Kartaca, insanların rutin olarak attan inip doğrudan gemiye bindiği bir at lordları ve korsanlar ülkesiydi. Başkent Fellsmarch'a doğru yola çıkmadan önce kıyıdaki pazarlardan soğuk hava kıyafetleri ve midilliler satın almışlardı.

Yine de kuzey rüzgârları yün ve deriyi delip geçiyor gibiydi. Kar ve sulu kar açıkta kalan tenlerini evdeki kum fırtınası gibi yakıyordu. Evan havayı iyileştirmek için sihrini kullanmayı düşündü ama buna karşı karar verdi. Denizde elverişli bir rüzgâr estirmek başka bir şeydi. Bu havayı -ya da bu araziyanlamıyordu ve havayı kurcalamanın, "çığ" dedikleri tehlikeli kar kaymaları gibi beklenmedik sonuçları olabileceğinden endişe ediyordu. Ama her sinir bozucu gecikmede Evan, imparatoriçenin sulak diyarları istila etmeye başlamasından endişe ediyordu.

Denizler bir zamanlar sınırsız görünüyordu, iyi bir gemiye sahip yetenekli bir pilotun kendini kaybedebileceği bir yerdi. Şimdi ise her şey

ufku daralıyor gibiydi. Eninde sonunda köşeye sıkışacaktı.

Celestine'in sözleri aklına geldi, ilk tanıştıkları gün, Kaptan Strangward'la büyü büyü işaretler hakkında tartışırken söyledikleri.

Onlar benim. Onlar Nazari soyunun bir parçası. Bir amaç için yaratıldılar ve hizmet etme zamanları geldi.

Bu şimdiye kadar ondan duyduğu en dürüstlüktü. Genelde sözleri dikenli armut reçeli kadar tatlıydı. İmparatoriçe Evan'a her zaman açgözlülük, şehvet, kıskançlık ve arzu karışımıyla bakardı. Eksik olan tek şey aşktı.

Deniz ona her zaman özgürlük yanılsaması sunmuştu, ama şimdi bu yanılsama sulak bir alan sisi gibi dağılıyordu.

Bazı geceler, yorgunluğuna rağmen, "O şimdi nerede?" oyununu oynuyordu. Diğer geceler, onu uyanık tutan Destin'in anılarıydı.

Evan Destin'i Ardencourt'ta bırakmıştı. Asker, Evan'ın yanında olmaksızın başkentte ona daha fazla yardımcı olabileceğini iddia etmişti. Güneydeki engerek yuvasında ne yapıyordu? Çocuk kralı, doğudaki imparatoriçenin kuzeydeki kraliçeden daha büyük bir tehlike olduğuna ikna etme konusunda bir ilerleme kaydetmiş miydi?

Benim işime yaramanı istemiyorum, diye düşündü Evan, yüzüncü kez. Beni unutmanı istiyorum. O canavar babanı öldürmeni, Arden'i terk etmeni ve deniz kenarında başka bir ev bulmanı istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum.

Yine de bu zorluklarla birlikte yüzleşmeyi dilemekten kendini alamıyordu. Kısa bir süre için bile olsa buna değerdi.

Görünüşe göre kader onun hayatını tek başına sürdürmesine karar vermişti.

Ağır tahkimatlı sınır kasabası Delphi hareketlilikle kaynıyordu. Kuzey geçitlerinin nihayet açıldığı haberi gelmiş ve tüm kış boyunca orada mahsur kalan tüccarlar, simsarlar ve gezginler çıkmaya hazırlanmıştı. Delphi'de

Kraliçeliğin kömür madenleri ve dökümhaneleri bütün kış üretim yapmıştı ve şimdi araba üstüne araba kuzeye doğru yola çıkıyordu. Evan ve beraberindekiler at sırtındaki bir grup gezgine katıldılar, yanlarında da rehber olarak hizmet eden, hava koşullarından etkilenmiş bir yayla tüccarı vardı.

Karla kaplı olmadığı zamanlarda iyi bir askeri yoldu; karların erimesiyle gürleyen nehir ve dereleri geçtiği ve tekrar geçtiği yerlerde taş ve çelik köprüler vardı. Yolcular her gece, bir günlük mesafede yer alan çıplak kemikli kulübelerde toplanırdı. İlk gelenler duvarları kaplayan ranzalara yerleşiyordu. Daha şanssız olanlar ise yerde omuz omuza uyuyordu. Bir gece, kör edici bir kar fırtınası kışın bu dağlarda tam olarak bitmediğini haber verdi. Ertesi gün, midilli atlarından oluşan ekipler devasa bıçakları yolun üzerinde sürükleyerek derin karı kazıyıp temizledi. Kurtların izleri her yerdeydi ve ulumaları bazen geceleri Evan'ı uyandırıyordu. Yolda o kadar çok arkadaşı olmasına rağmen, kendisinin ve ekibinin her adımda kötü niyetli gözler tarafından izlendiği hissinden kurtulamıyordu.

Yolculuklarının sonuna yaklaştıklarında, saçları örgülü ve tepeden tırnağa silahlı kadınli erkekli küçük dağlı gruplarıyla karşılaştılar. Görünüşe göre kuzeyliler yeni gelenleri böyle karşılıyordu. Rehberleriyle uzun bir sohbetten ve düşmanca bir bakıştan sonra yollarına devam etmelerine izin verildi.

Nihayet bir öğleden sonra devasa bir tepenin omzunu döndüklerinde önlerinde uzanan Vadi'yi gördüler. Daha önce gördükleri bulutlar gün ısındıkça biraz dağılmıştı ama yakınlardaki birkaç büyük yarıktan buhar yükseliyordu. Burada hava hissedilir derecede sıcak ve nemliydi, hafif bir sülfür kokusu vardı. Vadi, kış sonlarına göre inanılmaz derecede yeşildi. Bir nehir Vadi'yi kesiyor, bir dizi şelale halinde dağlardan yuvarlanıyordu. Vadi'nin kuzey ucunda, dağlara yaslanmış Fellsmarch şehri vardı. Hedefleri.

Vadi'ye doğru alçaldılar ve nispeten düz arazide kuzeye doğru ilerlediler. Fellsmarch'a yaklaştıkça, Evan inşaatçıların etraflarındaki malzemeleri iyi kullandıklarını görebiliyordu. Burası taştan inşa edilmiş bir şehirdi ama Evan'ın alışık olduğundan çok farklı bir taşıtı. Evinde binalar devetüyü renginde kumtaşı ve sıvadan inşa edilirdi. Burada daha fazla çeşitlilik vardı - kumtaşı, evet, ama granit ve kireçtaşı da vardı. Kasabanın kendisi dik, kıvrımlı Arnavut kaldırımli sokaklardan oluşuyordu ve Yol'un ortasında olmadığı sürece çadır kuracak kadar düz bir yer yoktu. Ufuk çizgisi, muhtemelen tapınak olan bir dizi güzel kule ile övünüyordu.

Evan her yerde büyücü görmeyi umuyordu ama başkent sokaklarında çok az büyücü vardı. İşin iyi tarafı, kana susamışların bu kadar içerilere sızdığına dair hiçbir işaret görmemişti. Diğer yolcular ayrı ayrı yerlere giderken Evan, az konuşan ve az gülümseyen bir adam olan rehberleriyle sohbet edebilmek için önden gitti.

"Bütün büyücüler nerede?" Nehrin yanından geçen Arnavut kaldırımli bir sokağa saptıklarında Evan, "Bütün büyücüler nerede?" diye sordu.

"Genellikle Gri Hanım'da kalırlar," dedi tüccar, kuzeyde başı bulutlarda olan bir tepeyi işaret ederek. "Vadi'ye sadece iş ve siyaset için inerler."

İleride, nehrin yanındaki yüksek kıyılardan bir sarayın zarif taş kuleleri yükseliyordu. Evan derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. İçindeki kurt kraliçe, ittifak ve sığınak için son umudu olabilecek şeyi temsil ediyordu.

Rehberleri onları kalenin hemen dışında bildiği bir hana yönlendirdi ve sonra ayrıldı.

Artık başkentte olduklarına göre, Evan Fellsli yetkililerle bağlantı kurmanın en iyi yolunu düşünüyordu. Yol boyunca herkese Carthis'ten gelen elçiler olduklarını, kraliyetle iş yapmayı uman gemi yapımcılarını, tüccarları ve kaçakçıları temsil ettiklerini söylemişti.

Ancak bu cihazın, bitmek bilmeyen bir savaşın talepleriyle boğuşan bir kraliçeyle yüz yüze gelmesini yetip yetmeyeceğinden endişeliydi. Onunla doğrudan konuşması gerekiyordu. Bir levazım subayına ya da kale kâhyasına teslim edilmek olmazdı.

O akşam, hanın ortak salonunda Teza ve Brody'yle oturmuş bir sonraki hamlesini tartışırken, genç bir kadın içeri girdi, beraberinde bir kar ve soğuk esintisi ve büyücülüğün kusursuz mavi-beyaz ışıltısını getiriyordu. Başka nedenlerden dolayı da dikkatini çekmişti. Sulak alanda gördüğü herkesten daha çok bir korsana benziyordu. Saçları maviye boyanmıştı ve açıkta kalan derisi dövme ve piercinglerle kaplıydı. Teni açık tenli olabilirdi ama güneş ve rüzgâr yüzünden yanmıştı.

Ayrıca, bir felaketten sağ kurtulan tek kişi gibi yenilmiş, bitkin ve üzgün görünüyordu.

Etrafına bakındı, bakışları kısa bir süre Evan ve iki arkadaşına takıldı. Şapkasını ve eldivenlerini onlarınkini yanındaki masaya bıraktıktan sonra bardaki kalabalığın arasından dirsek atarak ilerledi.

"Hâlâ burada mısınız Kaptan?" dedi barmen, sipariş beklemeden duvardaki fiçılara doğru dönerek. "Dün gittiğinizi sanıyordum."

"Kraliçe benden biraz daha kalmamı istedi," dedi kadın. "Hâlâ ihtiyacı var-" Durdu ve boğazını temizledi. "Ben gitmeden önce cevaplanmasını istediği bazı sorular varmış."

Evan anında uyandı. Bu şans eseri karşılaşma bir şans darbesi olabilirdi. Bu kaptan, her kimse, onun kraliçeyle bağlantısı olabilirdi.

Barmen iki dolu bardağı kadının önüne bıraktı. "Çok kötü," dedi. "Geminize dönmek için sabırsızlandığınızı biliyorum."

Daha da iyisi, o bir denizciydi, belki de kraliçe için çalışan bir korsandı.

"En azından belki sahile gittiğimde hava daha iyi olur," dedi ve çantasını çıkardı.

Barmen başını salladı. "Müesseseden," dedi. "Yaptığınız şey için hepimiz minnettarız hanımefendi."

Evan onun fincanları masasına taşımasını ve ağır ağır koltuğuna yerleşmesini izledi. Kendi fincanını kaldırdı. Ortak dilde, "Güzel rüzgârlar, takip eden denizler ve yolculuğun sonunda güvenli bir liman," dedi. Bu geleneksel denizci kutsamasıydı.

Dönüp onu inceledi, gözleri kısılmıştı. Sonra Teza ve Brody'ye de baktı. "Sana da aynısı." Birasına geri döndü.

"Biz Carthis'ten tüccarlarız," dedi Evan. "Ülkelerimiz arasındaki ticaret görüşmek üzere kraliçenizle buluşmaya gidiyoruz."

"Tüccarsınız, değil mi?" Kaptan bir kaşını kaldırdı. "Sayılır," dedi Evan, fincanını ellerinin arasında çevirerek. "Bana bir büyücü gibi göründünüz," dedi Evan.

Kuzey dönemi.

"," dedi Evan tekrar. "Ve bir korsan."

"Sayılır." Güldü. "Madem konuyu açtın, sen de biraz korsana benziyorsun."

Bu kez onun kaba direncini kırmayı başardı. "Ben bir korsan değilim," dedi, "ama bir gemi kaptanıyım." Elini uzattı. "Ben Hadley DeVilliers."

Adı belli belirsiz tanıdık geliyordu ama nereden duyduğunu çıkaramıyordu. Onun elini kavradı ve aralarından büyüün sızısı aktı. "Şanslı Faris."

"Faris?" Bırakmadan önce tutuşu sıkılaştı. "Ben başka bir isim düşünüyordum."

"Başka bir korsanı düşünüyor olmalısın," dedi Evan, onun bakışlarıyla buluşarak.

"Gerçekten mi?" dedi. "Sizin Indio'nun Fırtınacısı olarak bilinen Evan Strangward olduğunuza yemin edebilirdim."

Brody ve Teza koltuklarında kıpırdandılar, elleri silahlarına doğru kaydı. DeVilliers fark etti - fark ettiğini biliyordu -

ama gibi davrandı.

Evan parmağını bardağının kenarında gezdirerek zamana . Elbette bir büyücü ve gemi kaptanı olarak bunu anlayacaktı. Aurası olan çok fazla korsan yoktu.

"Tebrikler Kaptan, beni buldun." Evan birasını yuttu ve barmene bir tane daha getirmesini işaret etti. "Umarım bu yeni başlayan arkadaşlığımızı mahvetmez."

Bir kaşını kaldırdı. "Tanıdığım hiçbir korsan gibi konuşmuyorsun," dedi.

"Çünkü benim gibi bir korsanla hiç karşılaşmadın," dedi Evan.

DeVilliers, "Okyanustan çok uzaktasın Stormcaster," dedi. "Geminiz nerede?" Sanki kapının yanındaki bir kancaya asmış olabilirmiş gibi odanın etrafına bakındı.

"Aslında şu anda bir gemim yok gibi görünüyor," dedi Evan.

"Ah," dedi başını sallayarak. "Gemisiz bir korsan mı? Bundan daha üzücü ya da daha tehlikeli bir şey olamaz."

"Peki ya sen? Geminiz ne?"

"Deniz Kurdu. Chalk Cliffs'den yelken açıyor. Onu hiç duydun mu?"

Evan neredeyse şarabını yudumlarken boğuluyordu. Sonra yanında mürettebat getirip getirmediğini görmek için etrafını kontrol etti. Getirmemişti. Sadece dördü vardı, yani sayıları vardı.

"Sanırım öyle," dedi, gözleri eğlenerek kırışırken.

Deniz Kurdu, Fells donanmasının şık, üç direkli amiral gemisiydi. Hem korsanların hem de Ardenine savaş gemilerinin baş belasıydı. Kaptanı yüzen en becerikli ustalardan biri olarak bilinirdi.

Bir dağ kasabasında Fellsian donanmasının baş subayıyla karşılaşması şans eseri idi. Korsana benzeyen bir deniz subayı. Onu tanıyabilecek birkaç sulak alandan biri.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Artık tanıştığımıza göre, bir sorum var. Fırtına Doğumlu mürettebatınız hakkında söylentiler duydum - kırmızımsı auraları olan şiddetli savaşçılarmış." Teza ve Brody'yi işaret etti. "İşte canlı kanıtı. Bu ne anlama geliyor ve nasıl böyle oluyorlar?"

Evan omuz silkerek bunu önemsizleştirdi. "Bu sadece onların bana yeminli olduklarını gösterir."

DeVilliers, "Gri Kurt kraliçesine yemin ettim ama tüylü kulaklarım olmadı," dedi ve doğrulamak istercesine bir elini saçlarında gezdirdi. "Yani bu Fırtına Doğanlar büyücü değiller mi?"

Evan onları yapılmış büyücüler olarak tanımlamayı düşündü ama bu doğal olarak tam olarak nasıl yapıldıklarına dair sorular doğuracaktı ki bu da içine girmek istemediği bir konuydu. Kan büyücülüğü ilk buluşmada gündeme getirmek istediği bir konu değildi.

"Tam olarak değil. Sanırım onların özel yeteneklere sahip büyücüler olduğunu söyleyebilirsiniz."

DeVilliers hâlâ şaşkınmış gibi başını eğdi. "Ne gibi?" "Onlar azılı savaşçılar," dedi Evan. "Çok zor öldür."

Fellsli kaptan bu konuda söyleyeceği her şeyi söylediğini fark edene kadar üç soruyu daha geçiştirdi. Bu sorularının bittiği anlamına gelmiyordu.

"Demek Kartacalısın," diye düşündü. "Söylesene, 'jafasa' diye bir müzik aleti duydun mu hiç?"

Evan bu kaptanın bu soruyu neden özellikle bu zamanda sorduğunu anlayamıyordu. Başını salladı. "Bunlar Carthis'in at beyleri tarafından kullanılan geleneksel enstrümanlardır, çünkü hafif ve taşınabilirdirler. Bugünlerde nadir bulunuyorlar çünkü çalmaları çok zor."

DeVilliers küçük bir hançerle oynadı, onu çevirdi ve başka birinin parmağına mal olabilecek bir şekilde yakaladı. "Bunlar büyülü mü?"

"Sadece zamanın daha çabuk geçmesini sağladıkları için iyidirler," dedi Evan.

"Bu kızıl büyücüleri açıkladınız. Söylesene, hiç derisine tılsım yerleştirilmiş bir büyücü gördün mü?"

En azından bu sefer Evan sözlü gülleye karşı biraz hazırlıklıydı. Yine de rahat duruşunu korumak, tılsımını eline alıp odadan çıkmak için mücadele etmeye direnmek elinden gelen tek şeydi. Evan, Teza ve Brody'nin ağırlıklarını kaydırdıklarını, öne doğru eğildiklerini, savaşmaya ya da kaçmaya hazırlandıklarını hissetti.

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Özellikle birinden mi bahsediyorsun? Gördüğünüz ya da duyduğunuz birinden mi?" Son zamanlarda biri sihirli işaretleri mi soruyordu?

"I . . . Bunu duydum ve doğru olup olmadığını merak ettim," dedi DeVilliers.

Bir yalancı olarak, kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

Şaşkınlığını gizlemeyerek, "Bunun kasıtlı olarak yapılmış bir şey mi olması gerekiyor, yoksa korkunç bir kazanın sonucu mu?" diye sordu.

Güldü. "Sadece bunu daha önce görüp görmediğini merak ettim, hepsi bu." Bir süre durakladıktan sonra neyse ki konuyu değiştirdi. "Kraliçem sizi bekliyor mu?"

Evan yalan söylemeyi düşündü ama bunun daha sonra başını derde sokabileceğine karar verdi. "Hayır," dedi.

"Neden sizinle görüşmek istesin ki? Ne tür bir ticaret öneriyorsun?"

Belki de Evan onun hikayesine inanmadığını bildiği içindi. Belki de kızın ruh ikizi gibi görünmesindendi. Ama kendini doğruyu söylerken buldu.

Sayılır.

Evan, "Aslında sunabileceğim en önemli şey bilgi ve olası bir ittifak," dedi.

"Gemisi olmayan kötü şöhretli bir korsanla ittifak mı?" DeVilliers güldü. "Boğazınızın kesilmesi ve cüzdanınızın çalınmasıyla son bulmak için iyi bir yol gibi görünüyor."

"Benim evde gemilerim var," dedi Evan, kendine rağmen hırçınlaşarak. "Hem Çöl Kıyısı'na hem de Güney Adaları'ndan İstilacılar Körfezi'ne kadar uzanan sulak kıyılara yelken açıyoruz. Senin donanman

küçük ve dar. Her iki yönde de tam ambarla seyahat etmememiz için hiçbir neden yok."

"Yani bize mal satıp sonra da bizden çalacak mısınız?"

Evan, "Açıkçası, güneyde daha iyi kazanç var," dedi.

"Arden'den çaldığımız her şey size yardımcı oluyor. Ayrıca, tahmin edemeyeceğiniz tehlikelere karşı sizi uyarabiliriz." Evan bununla yetindi.

DeVilliers da ona yakından bakıyordu. Sonunda bir karara varmış gibi görünüyordu.

"Yarın kraliçeyi göreceğim ve görüşme isteğinizi ona bildireceğim."

"Teşekkür ederim Kaptan," dedi Evan. "Umarım ona ne kadar-"

"Hiçbir söz vermeyeceğim. Görüşme talep etmek için kötü bir zaman. Eğer bir şeyler ayarlayabilirsem size burada, handa bir mesaj göndereceğim."

Evan devam etmek, bu donanma kaptanına Chalk Cliffs'e yaklaşan tehlikeden bahsetmek istiyordu, özellikle de oraya dönmeye kararlı olduğu için. Ama bunu riske atamazdı. Ne de olsa bir korsana benziyordu. Gerçekte kimin için yelken açtığı belli değildi.

Ne de olsa Tully Samara, Latham Strangward için yelken açmıştı.

Ta ki yapmayana kadar.

ÖLÜMDEN DÖNDÜ

Adrian sul'Han ve Lila Byrne, Ardencourt'tan Marisa Pines Geçidi'ndeki sınıra kadar Kuzey Yolu'nu kullanarak, Ardenine başkentindeki uzun ve olaylı kıştan önce, sonbaharda planladıkları şekilde nihayet seyahat ettiler.

Ash görevini tamamlamıştı. Arden kralı ölmüş ve Arden ile doğudaki gizemli imparatoriçe arasındaki ittifak önlenmişti ama bu küçük zaferin tadı hâlâ ağzında kül gibi duruyordu. Seçme şansı olsaydı Jenna'nın ölümünü Kral Gerard'inkiyle takas eder miydi?

Ona başka bir seçenek sunulmamıştı ve olan olmuştu. Öğretmeni Taliesin Beaugarde'la Oden's Ford'da ömür önceymiş gibi görünen bir tartışmayı hatırladı.

"Gün gelecek, daha iyi bir şifacı olmayı dileyeceksin," demişti Voyageur.

"Bana ölüleri nasıl dirilteceğimi öğret," demişti, "sonra konuşuruz."

Buna hâlâ inanıyordu. En yetenekli şifacı bile kaçınılmaz olanı sadece geciktirebilir. Sonunda kaybederler. Katiller de şifacılar da yaşam ve ölüm arasındaki sınırdaki çalışır. Aralarındaki fark, iyileştirmenin en iyi ihtimalle geçici bir zafer olmasıdır. Ölüler ölü kalır.

Seçtikleri yol onları, şu anda Delfili vatanseverlerin koalisyonu tarafından yönetilen Delphi'ye götürdü. Kasaba gezginlerle dolup taşıyordu, bu yüzden kalacak bir yer bulmak kolay değildi. Kışın sonlarında karlar derin ve acımasızdı ve birçok gezgin planladıklarından daha uzun süre kalarak daha iyi bir hava bekliyordu. Şehir biraz zor durumdaydı

Yakın zamandaki zafer kutlamalarının akşamdan kalması, şimdi kendi kendini yönetmenin zor işleriyle boğuşuyordu. Yeni kurulan Delphia ordusuyla birlikte çalışan en azından bir İskoçyalı vardı ama tanıdıkları kimse yoktu.

Bu yüzden, hız ve güvenlik adına Ash ve Lila kendilerini duyurmadılar. Krallığa dönüşünün Delphi'den gelen bir kuş tarafından müjdelenmesini istemiyordu. Babası Ragmarket sokaklarında ölmek üzereyken ona annesi için bir mesaj vermişti. Ash bunu bizzat iletmeyi annesine borçlu olduğunu düşünüyordu. Lila da yola devam etmeye hevesli görünüyordu, bu yüzden cesur maden kasabasında sadece bir gece geçirdikten sonra kuzeye doğru ilerlediler.

Kuzeye giden yol da her iki yönde de kalabalıktı. Uzun süren işgalin ayırdığı aileler, on yıllardır görmedikleri akrabalarını ziyaret etmek için açık sınırdan faydalanıyorlardı.

Delphi ile kraliyet arasındaki sınır kapısında güvenlik hâlâ çok sıkıydı. Yine de sınır görevlisi Lila'yı tanıyor gibiydi ve bu yüzden Tamron'dan bir nalbant olan yol arkadaşı Ash Hanson'ı kabul etti. Ash sürekli tanıdığı birini görmeyi bekledi, tanınabileceğinden endişelendi ama öyle olmadı. Babası öldürüldükten sonra ortadan kaybolan on üç yaşındaki kitap kurdu, yalnız çocuk olarak zorlukla tanınabildiğini tahmin ediyordu.

Geçide doğru tırmandıkça, hava baharın geleceğine dair tatlı bir vaat taşıyordu. Daha alçak rakımlarda kız öpücüğü ve alabalık zambağı, düğünçiçekleri, köpük çiçekleri ve trilyum gördü. Sanki hiç uzak kalmamış gibi isimler hemen aklına geldi. Çiçeklerin hafızasının bu kadar derinlere indiğini kim bilebilirdi? Atları dinlendirmek için ne zaman dursalar, Lila bile yol kenarından birkaç dal koparırdı. Lila'nın çiçeklere düşkün olduğunu kim bilebilirdi?

Daha yükseklerde çiçekler seyrekleşti ve sonunda patika çamurdan dövülmüş kara dönüştü. Yüksek geçit, akşam karanlığıyla birlikte yeniden donacak olan ağlayan buzdan bir tüneldi. Şimdi, rüzgar aşağıdan esiyordu

Hanalea, uluyan kurtların yalnız sesini de beraberinde taşıyordu. Ash'in boynunda ve kollarında tüyler diken diken oldu.

Kurtlar yürüdüğünde, kraliyet tehlikededir. Klan büyükleri de böyle demişti.

Kurtlar her zaman bu kraliyette dolaşıyor, diye düşündü Ash.

Lila ilk kez konuşmaktan çok düşündü. Geçidin tepesini geçtikten hemen sonra dizginleri çekti ve attan indi, sonra bir şey arıyormuş gibi patika boyunca yürüdü.

"Ne arıyorsun?" Ash midillisinin tepesinden ona baktı.

"İşte burada." Lila yarı gömülü bir taş levhanın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Eldivenli elleriyle üzerindeki karları temizledi, sonra da üzerine küçük bir demet çiçek koydu.

"Bu da ne?"

"Büyükbabam burada, anneni savunurken öldü," dedi Lila, ayağa kalkıp pantolonunun dizlerindeki karı silerken. "Cesedini baban buldu."

"Burası mıydı?" Hanalea'nın ölümünden sonra kraliçe diğer çocuklarını yakınında tutmuştu, bu yüzden Ash sınır bölgelerini keşfetmek için çok az zaman harcamıştı.

Başını salladı. "Ne zaman buradan geçsem genellikle dururum. Burayı aptalca bir fedakârlık anıtı olarak görüyorum." Çizmelerini üzengiye geçirerek midillisine yeniden bindi. "Hadi gidelim."

Ash ve Lila Vadi'ye doğru inerken, patika genişleyerek daha çok bir yola dönüştü. Ash ne kadar çok şeyin değiştiğini görünce şok oldu. Birçok küçük çiftlik terk edilmiş, binaları bakımsız kalmıştı. Gün Dönümü'nde Delphian zaferini kutlayan Gri Kurt sancakları hâlâ dalgalanıyor olsa da, bazı evler karanlık ve boş duruyordu, pencereleri ölülerin gözleri gibi donuktu.

"Bugünlerde çok fazla ev var, yeterince insan yok," dedi Lila, onun bakışlarını takip ederek. "Yazları bu kadar çok insan savaşırken toprağı işlemek zor."

Dyrnnewater, eriyen karlarla beslenerek yükseliyor, dağlardan kükreyerek denize doğru yol alıyordu. Kemerli taş köprüler üzerinde nehri birkaç kez geçtiler, dondurucu spreylere yüzlerini iğneliyordu.

"Lila," dedi Ash, "bir iyilik isteyebilir miyim?" "Duruma göre değişir."

"Sadece beni dinleyin. Babam öldürüldüğünde sanki bambaşka bir insana dönüştüm. Gurur duymadığım bazı şeyler yaptım."

"Bak," dedi Lila, "eğer günahlarının bağışlanmasını istiyorsan, bir konuşmacıya ya da rahibe git. Ben sana tavsiye verecek konumda değilim."

"Senden tavsiye ya da af istemiyorum," diye hırladı Ash. "Senden Ardencourt'ta olduğum konusunda sessiz kalmanı istiyorum, hepsi bu. Adrian sul'Han, hevesli şifacı olmaya geri dönmeyi gerçekten çok istiyorum. Sadece bunu bana ver, ben de sana borçlanayım."

"Geçmişini bir takım küçük giysiler gibi mi sanıyorsun?" Lila bir kaşını kaldırdı. "Senin yerinde olsaydım, övgü almak isterdim. İstedğin buysa tek kelime etmeyeceğim ama bunca zamandır nerede olduğuna dair kendi hikâyeni anlatsan iyi edersin."

Southbridge ve Ragmarket'in pazar bölgeleri boyunca Kraliçelerin Yolu'nu takip ettiklerinde toprak, tuğla ve kaldırım taşlarına dönüştü. Ash orada çok az şey satıldığını gördü; çoğunlukla arpa çuvalları ve Shivering Fens'ten gelen pirinç. Rehinci ve ikinci el dükkânlarında bile sergilenecek çok az şey vardı; büyük ihtimalle değerli olan her şey uzun zaman önce satılmıştı. Yiyecek pahalıydı, ancak klan yapımı mallar hatırladığından daha ucuzdu, arz ve talep yasasını yansıtıyordu.

Ash artık dört yıl önce keder ve suçluluk duygusuyla Vadi'den kaçan çocuk değildi. Döndüğünde hatırladığı şehri bulmayı beklememesi gerektiğini biliyordu. Kendisi değişmişti ve şehrin de değişmesi mantıklıydı. Akli ona bunu söylüyordu ama kalbi dinlemiyordu. Şehir

Döndüğü Vale daha küçük, daha perişan ve daha hüzünlü görünüyordu - beş yıllık acımasız savaşın görünür bedeli.

Midillilerini kale yakınlarındaki bir ahıra bıraktılar. Belki de kalacak bir yer bulmalıydı, böylece saraya gitmeden önce yıkanabilir ve iyi bir uyku çekebilirdi.

Sadece oyalıyorsun. Kraliçenin onun dönüşüne vereceği tepkinin görünüşüyle ya da hijyen durumuyla pek ilgisi olmayacaktı. Lila'ya göre annesi onun yaşadığını ve Oden's Ford'da olduğunu başından beri biliyordu. Ama hiçbir zaman ona ulaşip eve dönmesi için ikna etmeye çalışmamıştı.

Lila'nın bu buluşmayı görmemesini tercih ederdi. Şimdi ya da sonra söyleyecek bir şeyleri olacağını biliyordu.

Kaleye yaklaştıklarında Ash, "Şu anda benimle gelmek zorunda değilsin," dedi. "Eğer yerleşmek istiyorsan ya da ilgilenmen gereken başka şeyler varsa, sen-"

Lila gözlerini devirerek, "Ben olsam kaçırmazdım," dedi.

"Kraliçe şatosundaysa, babamın da orada olacağına şüphe yok. Ayrıca, içerisinde neye benzediğini hep görmek istemişimdir." Ash o kadar hızlı durdu ki Lila neredeyse ona çarpacaktı.

"Hiç saraya gitmedin mi?"

"Ben sarayın etrafında dolaştım," dedi Lila. "Ahır avlusunda, kapı kulesinde ve ordu kışlasında bulundum. Pek çok han, taverna ve ara sokakta bulundum." Onun yüz ifadesine güldü. "Bak, babam kara koyun, kaçakçı, casus kızıyla sarayda buluşmak ya da kraliçeyi çağırmamı istemiyor. Orada çok fazla düşman gözü ve kulağı var. Krallığın prensini riske atabilirdi ve biz bunu istemezdik."

Ash bir an için nutku tutulmuş bir halde ona baktı. Kendi isteğimle ayrıldım, diye düşündü. Ama bana dadılık yapmakla görevlendirildiği iş yüzünden öz babası tarafından dışlanmıştı.

"Özür dilerim Lila," dedi basitçe. "Bilmiyordum."

"Endişelenme," dedi. "Sadece bir kez görmem gerekiyor. Evim sahilde, teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerimle birlikte. Ayrıca buralarda işler çok değişti. Bensiz kapıdan geçemezsiniz."

Lila'nın elinde Kraliçe'nin Muhafızları'ndan aldığı bir emir vardı ve bu emir onları surlardan içeri sokmaya ve asma köprüden geçerek iç bailey'e sokmaya yetmişti. Sarayın kapısında Ruby Greenholt şeklinde taş bir duvarla karşılaştılar.

Ruby, kraliçenin en güvendiği Kurtlardan ikisi olan Pearlie Greenholt ve Talia Abbott tarafından evlat edinilmiş bir savaş yetimiydi. Ruby ve Ash çocukken birlikte oynamışlardı, çünkü anne ve babası kraliyet ailesine krallık içinde seyahat ettiklerinde sık sık eşlik ederlerdi.

Ruby de Ash kadar uzundu ama yine de kumral saçları ensesinde toplanmış, yüzü güneşten neredeyse çillenmiş haliyle tanınabilir durumdaydı. O gittiğinde, seçkin Gri Kurtlar'a yeni kabul edilmişti. Şimdi boynunda bir teğmen atkısı düğümlüydü, yani iyi iş çıkarmış olmalıydı. Orada sessizce durdu, elleri kenetlenmişti, kalbi boğazında çarpıyordu, tanınmayı bekliyordu.

Ama değildi, en azından ilk başta. Ruby'nin işi başından aşkındı. "Bunların kraliçenin halka açık saatleri olduğunu biliyorum, ama o Bugün kimseyi kabul etmiyor," dedi Ruby. "Bu hafta herhangi bir zamanda izleyici kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum." Onlara tepeden tırnağa bakıp yolculuk yorgunu görünümlerine dikkat ederek biraz yumuşadı. "Görünüşe göre uzun süredir yoldasınız. Yolculuğunuz boşa gittiye özür dilerim."

Lila tereddüt etti, konuşmak isteyip istemediğini anlamak istercesine Ash'e baktı. Ash konuşmayınca, "Ona Lila Barrowhill olduğumu söyle. Sanırım adımları hatırlayacaktır."

Ruby başını salladı. "Majesteleri rahatsız edilmemesi gerektiğini söyledi, bu yüzden kim olduğunuzun bir önemi yok."

"Peki ya Yüzbaşı Byrne?" Lila ısrar etti. "Müsait mi? Ona Lila'nın burada olduğunu ve onu görmek istediğini söyleyin."

Başını iki yana salladı. "Kraliçe ve diğer bazı kişilerle birlikte, ile görüşüyor- bir toplantısı yapıyorlar,"

yarım yamalak bitirdi. "Eğer onu rahatsız edersem, kraliçeyi de rahatsız etmiş olurum."

"Ruby," dedi Ash usulca. "Beni tanımıyor musun?"

Gözleri buluştu, Ruby'ninki buzdan bir alan kadar sert ve boştu. Sonra yüzüne şüphe, ardından inançsızlık ve bir parça korku yayıldı. "Şehit Kraliçeler adına," diye fısıldadı. "Olamaz, gerçekten o mu? Adrian mı?"

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. "Benim. Seni hayatta ve iyi gördüğüme çok sevindim."

"Ben mi? Beni canlı gördüğüne sevindin mi?" Ruby'nin sesi yükseliyordu. Ceketinin önünü kavradı ve kaba kumaşı parmakladı, kaba avucuyla yanağını okşadı. "Kan ve kemikler! Yeterince gerçek hissediyorsun. Çok uzunsun, zayıfsın ve o saçların var ya! İhtiyaç duyduğumuz anda ölümden mi dirildin yoksa?"

Adrian başını salladı, yanakları utançtan kızarmıştı. "Tam olarak değil. Hayattayım ve bu uzun bir hikâye ama şu anda annemi görmeyi çok istiyorum."

"Beni takip et," dedi Ruby, dönüp koridorda adımlarını öyle bir attı ki Ash ona yetişmek için tırıs gitmek zorunda kaldı. Koridorlarda kıvrılıp dönerlerken, sanki bir çocukluk rüyasının zamanın bulanıklaştırdığı ortamını yeniden ziyaret ediyor gibiydi, mekânlar hatırladığından daha dar, daha küçük ve daha sadeydi.

Lila onların peşinden gitti, gözlerini tavandan tabana kaydırarak çapraz koridorlara baktı.

"Düşündüğüm kadar süslü değilmiş," diye mırıldandı. "Sanırım Ardenscourt'taki saraya alıştım."

Gerçekten mi? Ash düşündü. hiç alışamadım.

Kraliçenin seyirci odasına açılan tanıdık kapıya ulaştıklarında Ruby kapıyı yumrukladı. Ve sonra, sanki bir cevap beklemeye tahammülü yokmuş gibi, kapıyı kırarak açtı ve kraliçenin Gri Kurt muhafızlarından oluşan hırıltılı bir grupla karşılaştı.

Ruby olduğunu görünce hırlamayı bıraktılar ama yoldan çekilmediler. "Greenholt!" dedi içlerinden biri. "Sabah emirlerini duydun. Ne halt ediyorsun sen?"

Ruby, "Sadece Kaptan Byrne'ü getir," dedi.

Ama yüzbaşı çoktan yola çıkmıştı. Kraliçe'nin Muhafızları'nın komutanı eskisinden daha zayıf ve griydi ama gözleri her zamanki gibi keskin bakıyordu.

"Size rahatsız edilmeyeceğimizi söylemiştim, Teğmen," diye homurdandı. "Herhangi bir nedenle."

"Efendim," dedi Ruby, sonra onun ötesine, odanın içine baktı. "Majesteleri. Bu- bu- bu-"

"Kaptan Byrne," dedi Lila, babasıyla konuşuyor olmak tuhaf bir resmiyet taşıyordu. "Geri döndük."

Uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine sessizce baktılar. Sonra Byrne Lila'yı sert bir kucaklamanın içine çekti. "Grace'in tatlı hanımı," diye fısıldadı. "Ben de seni kaybettiğimi sanmıştım."

Ash tanıştırmayı beklemeden Ruby'nin etrafından dolanıp odaya girdi ve iki muhafız onu yakaladı.

Hemen annesini gördü, ateşin yanında oturuyordu, ellerinin arasında bir kadeh şarap vardı. Neredeyse her şey gibi o da hatırladığından daha küçük görünüyordu. Yüzü çizilmiş ve hüzünlüydü; isli bir siyah giymişti ve ışığı emiyordu. Yas renklerini hiç bırakmamış olması mümkün müydü? Mellony Teyze'yi tanıdı, o da simsiyah giyinmişti ve Micah Bayar asık suratlı ve ağırbaşlı görünüyordu, ama bu onun alışkanlığıydı. Ve onun yanındaki de Kuzen Julianna olmalıydı. Emin olmak için etrafına bir kez daha baktı. Hayır. Lyss orada değildi.

Kapıdaki kargaşayı duyan annesi ayağa kalktı ve boynunu bükerek onlara baktı.

"Merhaba anne," dedi Ash, sesi aniden sessizleşen salonda yankılanarak. "Geri döndüm ve çok özür dilerim."

TEKE TEK

Annesinin yüzündeki kan sanki bir hayalet görüyormuş gibi çekildi. Elindeki kadehi kaybetti ve kadeh düştü, cam parçaları ve kan kırmızısı şarap damlacıkları ayaklarının etrafına saçıldı. Ellerini sandalyesinin kollarına koyarak ayağa kalktı. Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı, çizmeleri camda çitirdadı, kollarını uzattı, avuçlarını yukarı kaldırdı. "Hanalea'nın kanı ve kemikleri," diye fısıldadı. "Olamaz, gerçekten sen misin?" Yüz ifadesi umut ve dehşeti birbirine karıştırıyordu, sanki gözlerinin kanıtına inanmaya cesaret edemiyordu. Etrafındaki konsey üyelerinin yüzleri şüphe ve kuşku lekeleri gibiydi.

Garip. Lila'nın söylediklerine bakılırsa, annesi ve Yüzbaşı Byrne onun hayatta olduğunu ve Oden's Ford'da saklandığını başından beri biliyorlardı. Ama bu tepki daha çok onun gerçekten öldüğünü düşünmüş gibiydi.

Mellony Teyze de ayaktaydı, yüzü her zamankinden daha da solgundu ve titreyen eliyle Ash'i işaret ediyordu. "Bu bir hile Raisa," dedi. "Aşağılık bir Ardenine numarası. Bir benzerlik var, kabul ediyorum, ama-"

Annesi başını salladı, kız kardeşini susturmak için bir elini kaldırdı, gözleri hala onun yüzünde sabitti.

İleri atılmak, onu kucaklamak istedi, böylece onun kanlı canlı olduğunu hissedebilecekti ama muhafızlar hâlâ onu tutuyor, kraliçelerinden bir işaret bekliyorlardı. Her neyse, bu onun yapacağı bir hamleydi. Uzun zamandır terk ettiği kraliçeliğin dışına çıkmasını emrederse onu suçlayamazdı.

Bir anda sanki şüphe duvarı yıkıldı. Annesi öne atılarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve iki muhafız aceleyle onu bırakıp geri çekilirken kollarını ona doladı.

"Öldüğünü söylediler," diye mırıldandı, alnını göğsüne dayamıştı. Tüm vücudu titriyordu, titriyordu ve o kadar zayıftı ki, kas ve kemikten oluştuğunu bilmesine rağmen kırılgan görünüyordu. "Seni de kaybettiğimi düşündüğümde, umutsuzluğa hiç olmadığım kadar yakındım."

"Özür dilerim," dedi Adrian, tekrar tekrar. Bazen de, "Çok üzgünüm." Kelimelere daha fazla güç katabilmeyi diliyordu.

Sonunda bir adım geri çekildi. Parmak uçlarında yükselip ellerini yüzünün iki yanına koydu ve parmaklarıyla kemik yapısını inceledi. "Ne zaman bu kadar uzadın ve bu kadar üzgünsün?"

"Bunca zamandır nerede olduğumu ve ne yaptığımı açıklamam gerekiyor," dedi beceriksizce.

"Öyle de olacak," dedi annesi, onu tekrar kendine çekerek. "Şu anda sadece sana tutunmak istiyorum."

Arka planda Yüzbaşı Byrne'ün emirlerini duyabiliyordu. Bu emirlerden biri odayı boşaltmak olmalıydı, çünkü Ruby'nin de aralarında bulunduğu bir avuç Kurt dışında herkes ortadan kaybolmuştu. Yüzbaşı Byrne ikisini kraliçenin özel süitine bitişik küçük kabul odasına götürene kadar Ash'e yakın durdular ve gözlerini ondan ayırmadılar.

Byrne kapı aralığında duraksadı. "Sizi tekrar evde görmek çok güzel, Prens Adrian."

"Prens Adrian" Ash'in kulağına yanlış geldi. Birisi ona böyle seslenmeyeli uzun zaman olmuştu. Ayrıca, kendisini hiçbir zaman bir prens olarak görmemişti - sadece bir kraliçenin oğlu ve tahtın varisinin kardeşi. Evden ayrıldığından beri o kadar çok isim kullanmıştı ki hiçbiri ona doğru gelmiyordu.

Byrne kraliçeye d6nd6. "İkinizi biraz yalnız bırakayım. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Bir bakıma, Adrian mahremiyet fikrinden korkuyordu, içten bir konuşmadan dehşete düşmüştü. Sunacak hiçbir savunması, yaptıkları için hiçbir mazereti yoktu ve şimdi bu konuda yine yalan söylemeye hazırlanıyordu.

"Peki ya Lyss?" dedi, bariz bir soru gibi görünen bir şey sorarak. "O da burada olmalı. Ondan özür dilemem gerekiyor. Ona bir söz verdim ve onu gerçekten hayal kırıklığına uğrattım."

"Lyss Chalk Cliffs'te," dedi annesi ve dudağını ısırđı. Tekrar Byrne'e döndü. "Diğerlerine yarınki konsey toplantısından sonra küçük bir resepsiyon vereceğimizi söyle."

Byrne başını eğdi. "Yarın konsey toplantısı olacak mı? Bu hafta tüm toplantıların iptal edildiğini sanıyordum." "Bu, mucizelere yeniden inanmaya başlamadan önceydi." Kraliçe dedi ki. "Eminim yarın konuşacak çok şeyimiz olacak."

Byrne selam verip gittikten sonra Ash ocaktaki ateşi alevlendirmek için flaş kullandı ve görevin gerektirdiğinden çok daha fazla zaman harcadı.

"Bu babanın tılsımı mı?" dedi sonunda, onun sırtına bakarak.

Ash dönüp ona baktı, yanakları yanıyordu. "Muhtemelen ona ne olduğunu merak ediyorsundur. Babam onu bana Ragmarket'teki o gün vermişti. Geri istersen anlarım."

Kraliçe başını salladı. "Eğer bunu sana o verdiyse, sende kalsın. Sana yakışıyor." Pencerenin altındaki iki sandalyeyi işaret etti. "Bu iş görür, Adrian. Hadi oturalım."

Ash oturdu. Annesi onun karşısında oturuyordu. Söyleyecek çok şeyi vardı ve nasıl başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Annesinin sorular sormaya başlayacağını ummuştı ama annesi sanki her yeni detayı ezberliyormuş gibi ona bakmaya devam etti.

Sonunda derin bir nefes aldı ve "Yol kokuyorsun; ter, atlar, deri, çayır çimen ve çam." dedi. Adam özür dilemeye çalıştığında elini kaldırdı. "Hayır. Ben

sevdim. Babam bir klan tüccarıydı ve eve her zaman uzak yerler gibi kokarak gelirdi. Bu bana babanın bir keresinde söylediği bir şeyi hatırlattı." Hatırlayarak gözlerini kapattı. "Hayatımın sonuna kadar seni içime çekmek istiyorum" demişti."

Ash sertçe , içinde suçluluk duygusu yükseliyordu. "Anne, ben-"

"Bizler kurduz, Adrian. Bizim için koku hafızanın merkezidir. Kurtlar ailelerini, dostlarını ve düşmanlarını bu şekilde tanır." Durakladı. "Yolu özledim. Kurtlar özgürce koşar. Savaş başladığından beri krallığın dışına çıkmadığımı biliyor musun?" Özlemle gülümsedi. "Çocuklarım çok daha uzaklara gitti."

Doğru, diye düşündü Ash. Kızın Hanalea sınır bölgesine gitti ve öldürüldü. Oğlun güneye gitti ve bir katil oldu. Ve Lyss-

"Seyahatten bahsetmişken, Lyss'in Tebeşir Kayalıkları'nda ne işi var?" Hatırladığı Tebeşir Kayalıkları, askeri kışlaları, barları, kliket evleri ve taştan bir kalesi olan pis bir limandan biraz daha fazlasıydı. Kız kardeşinin böyle bir yerde ne işi olabilirdi ki?

Bu soru yüzünden okunmuş olmalı ki annesi, "Alyssa onu son gördüğünden beri değişti. Ve korkarım ki şu anda bana kızgın."

Ash şaşkındı. "Kızgın mı? Bana kızmasını anlayabilirim ama neden kızsın ki-?"

"Senden kısa bir süre sonra . . . kayboldu. . . Hayatta olduğunu öğrendim ve ona söylemedim."

"Demek biliyordun," dedi. "Lila bana bildiğini söyledi."

Annesi başını salladı. "Biliyordum. Hanalea ve Han'ın cinayetlerinden sonra, belki de orada, sahte bir isim altında, burada sarayda olduğundan daha güvende olacağına karar verdim. Yine de Alyssa'ya söylemedim."

Her zaman boynundaki zincirde asılı olan kurt yüzüğünü parmakladı. "Cenazeni çoktan kaldırmıştık ve o daha yeni yeni toparlanmaya başlamıştı. Bunun on bir yaşındaki bir çocuğa söylenemeyecek kadar tehlikeli bir sır olduğunu düşündüm. Seni tanımak

Oden's Ford'a gidip seni geri getirmek için ısrar ederdi. Eğer Arden ajanları nerede olduğunuzu öğrenmiş olsalardı, sizi öldürürlerdi."

"Şey," dedi. "Denediler."

"Birkaç gün önce, seni eve getirmeleri için Oden's Ford'a gönderdiğim ekip, yatakhanene yapılan saldırı ve görünürdeki ölümünle ilgili haberlerle geri döndüğünde öğrendiğim gibi." Gözyaşları kabardı ve bir kez daha döküldü. "Kendimi suçladım."

"Kaçan bendim," dedi Ash. Annesinin saldırıyı duyacağı aklına gelmemiştir, çünkü tüm niyet ve amaçlar için zaten ölmüştü. Taliesin'in onu ispiyonladığını da bilmiyordu.

"Neden dört yıl sonra beni eve getirmeye karar verdin?"

"Kız kardeşinize bir suikast girişimi oldu." Karnına yediği yumruk onu neredeyse ikiye katlıyordu. "Bekle- Ne? Piçler Lyss'in peşine mi düştü? Şimdi de çocukları mı hedef alıyorlar? O ... ne yaptı-"

Annesi bir kaşını kaldırdı. "O bir çocuk değil. Senden sadece iki yaş küçük ve hızla büyüyor," dedi. "Uzaklara gidince böyle oluyor. Sen büyürken ve değişirken evde zamanın durduğunu sanırsın." Tartışmak isterse diye durakladı ama tartışmadı.

"Yani. Seni akademiden eve getirmemle ilgili konuşmalarına kulak misafiri oldu. Bir yandan öfkeliydi ama hayatta olduğun için de çok mutluydu. Geminiz geldiğinde onu karşılamak için Chalk Cliffs'e gitti. Ve sonra, Kaptan DeVilliers ve diğerleri ona senin öldüğünü söylediklerinde-"

Ash iç çekti. "Kızgın olmasına şaşmamalı."

"Doğru. Geçtiğimiz dört yıl boyunca birlikte olabilirdiniz ama ben sizi orada korumasız bir şekilde öldürülmeye terk ettim. O böyle görüyor. Bu yüzden haberi duyduğunda buraya dönmeyi reddetti. Affedilmeyecek bir şey söylemekten korktuğunu söyledi. Gündönümünden hemen sonra onu Delphi'de ziyaret ettiğimden beri onu görmedim."

Yaptığı şeyin bir başka beklenmedik sonucu. Bunun annesiyle kız kardeşinin arasını açabileceğini hiç düşünmemişti.

"şimdi eve gelir mi?"

"Bence hayatta kaldığın haberi onu eve getirecektir," dedi kraliçe alaycı bir gülümsemeyle. "Özellikle de ona bir mesaj gönderip gelmesini istersen."

Ash, "Chalk Cliffs'e gidip onu eve kendim getirmek istiyorum," dedi.

"Hayır!" Bunu öyle bir güçle söyledi ki, adam irkilerek geri çekildi. "Özür dilerim," dedi, "ama daha yeni döndün ve hemen tekrar gitmene izin veremem. Çocuklarıma her veda ettişimin onları son görüşüm olabileceğini hissetmeye başladım."

"Pekala," dedi adam sakinleşerek. "O zaman nasıl halletmek istiyorsun?"

"Yapacağımız şey şu. Hava o kadar kötüydü ki Chalk Cliffs'ten haftalardır haber alamıyorduk. Sanırım bu şimdi hafifliyor. General Dunedain şu anda Delphi'de, bahar seferine hazırlanıyor. Lyss'i rahatlatmak için Chalk Cliffs'e bir salvo göndermesini isteyeceğiz ve onu Delphi'ye geri göndereceğiz. Onunla orada buluşacağız."

Lyss'i rahatlatmak için mi? Onu neyin rahatlatması? Ash kendini bir oyunun üçüncü perdesine girmiş gibi hissediyordu.

Annesi ayağa kalktı, şömineye gitti ve çerçeveli bir portre getirdi. "Bu Gündönümü'nde yapıldı." Ona uzattı.

Annesi haklıydı. Lyss artık bir çocuk değildi. Çocukluğunda kavgacılık gibi görünen şey kendine güven ve kararlılığa dönüşmüştü. Altın sarısı saçları, bakırımsı teni, sabit kahverengi gözleriyle altın ve bakırı andırıyordu. Çenesi biraz yukarı kalkıktı, sanki "Dene beni" der gibiydi.

En şaşırtıcısı da, subay atkısı takılmış bir üniforma giyiyor olmasıydı.

Ash başını kaldırıp kraliçeye baktı. "Lyss üniforma giyiyor. Bu onun orduda olduğu anlamına mı geliyor?"

Annesi başıyla onayladı. "Şu anda İskoçyalılar'da bir yüzbaşı ve kendisi için oldukça iyi bir ün yaptı."

"Ama ... müziğe, resim yapmaya ve hikayelere ne oldu? O kadar çok yeteneği var ki-"

"Sanırım bu becerilerin içinde yaşadığı dünya için pek uygun olmadığına karar verdi. Ama ne mutlu ki savaşta da başarılı görünüyor. Ona sahada Gri Kurt diyorlar."

Jenna'nın sözleri aklına geldi. Seni Adam adında bir kurt olarak düşünmeye çalışacağım. Onun içindeki kurdu da görmüştü.

Savaşın yaptığı bu mu? Bizi kurda mı dönüştürüyor? Yoksa kurdun orada olması mı gerekir?

"Adrian?" Annesi koluna dokundu ve çok uzun süre sessiz kaldığını fark etti.

"Özür dilerim. Umarım bir gün sanata geri döner."

"Ben de öyle düşünüyorum. Umarım onun dövüş yeteneklerine artık bu kadar ihtiyaç duymayacağımız zamanlar gelir. Çok fazla kayıp verdik. Çoğumuz yeni yetenekler geliştirmek zorunda kaldık. Mesela kuzenin Julianna. Şu anda istihbarat servisini yönetiyor."

"Julianna?" Ash başını salladı. "Bunu asla tahmin edemezdim."

"O Mellony'den çok farklı. Çok farklı," diye tekrarladı vurgulamak için. "Bu her geçen gün daha da netleşiyor."

Bu da Ash'in sormaya korktuğu bir başka soruyu gündeme getirmişti. "Eğer Julianna istihbarat servisinin başındaysa, o zaman Cat Tyburn ne yapıyor? O ne yapıyor?"

"O öldü. Öldürüldü. Neredeyse üç yıl önce." "Kedi de mi?"

Ash bu haberi midesine inen bir yumruk gibi aldı.

"Kimsenin onu avlayabileceğini düşünemiyorum."

"Hiçbirimiz yapamayız. Görünüşe göre kimse güvende değil."

"Belki de Lyss orduda şehirde olduğundan daha güvenlidir. En azından orada, elinizde bir mücadele olduğunu biliyorsunuz."

"Olabilir. Her neyse, bu onun savaş zamanı kraliçesi olarak rolünün bir parçası."

Ash kız kardeşinin resmini geri verdi. "Askerlerin neden onu takip etmek istediklerini anlayabiliyorum. Müthiş görünüyor."

"Öyle. Onu bir portre için oturtmak kolay değil. İsim gününe uygun bir elbise giymesi için onu ikna etmeye çalıştım ama kendisi gibi görünmeyi tercih edeceğini söyledi. Sanırım olası taliplerini uyarmak istiyor."

"Talipler mi?" Ash kendini yumruk yemiş gibi hissederek konuştu. "Bunu düşünmek için biraz genç değil mi?"

Annesi onun yüz ifadesi karşısında gülümsedi. "Bu Haziran onun isim günü ve bu tür konuşmalar o zaman başlıyor. Kendi seçimi değil. Evlenmek için benim o yaşlarda olduğum kadar hevesli."

"Buna sadece birkaç ay var." Bunu aklından geçirmek kolay değildi. Sanki kız kardeşini yeniden kaybedecekmiş gibiydi.

"Bu yakın zamanda evleneceği anlamına gelmiyor. Gerçi babanla evlendiğimde ben de ondan çok büyük değildim." İcini çekti ve evlilik yüzüğünü çevirdi. "Şimdi genç yaşta evlendiğim için memnunum, böylece Han ve ben birlikte daha fazla zaman geçirebildik. Yirmi beş yıl oldu ama çok çabuk geçti." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Babandan bahsetmişken, gidip onu görelim."

ÖLÜLER ŞEHRİNDE

Annesi, muhtemelen bir zamanlar bildiği ama o zamandan beri unuttuğu yollardan geçerek dar geçitlerden ve arka merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Fellsmarch Kalesi, bazıları büyük büyük dedesi Alger Waterlow tarafından inşa edilmiş, birçoğu da o zamandan beri eklenmiş gizli yollardan oluşan bir labirentti. Ash ve aralarında Finn sul'Mander, Ty Gryphon ve Ruby Greenholt'un da bulunduğu arkadaşları büyürken tüm karanlık yerlere girmiş, ebeveynlerinden, okul müdürlerinden ve hemşirelerden kaçarken istedikleri yere gitmelerini sağlayacak yollar aramışlardı.

Annesi gerçekten istediğinde onu bulma konusunda her zaman esrarengiz bir yeteneğe sahip olmuştu. "Kendini kandırma, Adrian. Bu sarayın tüm sırlarını bildiğimi iddia etmesem de, onları benden daha iyi bilen yaşayan kimse yok."

Sonunda Ash ve annesi köprüyü geçerek katedral tapınağına girdiler. Ash oradaki kütüphanelerde saatler geçirmiş, eski tarihleri ve şifalı bitkiler, zehirler ve büyü hakkındaki kitapları incelemişti.

Mabette daha az zaman geçirmiş, annesinin bahçesindeki küçük tapınağı ya da küçük bir çocuk için daha rahat görünen Southbridge Tapınağı'nı tercih etmişti.

Gri Kurt kraliçeleri buraya gömülmedi. Külleri, isimlerini sonsuza dek taşıyacak olan bir dağın eteklerine defnedildi. Kurtlar özgürce koşar.

Ancak katedral, nesiller boyu kraliyet akrabaları, tapınak konuşmacıları, saray görevlileri ve Hat'ın dostları için son dinlenme yeri idi. Çoğu Yüksek Büyücü Gri Leydi'de kendi türleriyle birlikte gömülmeyi tercih ederdi,

Büyücü Konseyi'nin toplandığı ve birçok büyücünün malikanesinin olduğu yer. Ancak bazıları burada, katedralde, gücün merkezine yakın bir yere gömülmeyi tercih etmişti.

Mahzen, ölülerin en önemlileri - kraliyet prensleri ve prensesleri, eşleri ve kraliçeleriyle birlikte gömülmeyi tercih etmeyen bağlı kaptanlar - için ayrılmıştı.

Ash ilk başta mabedin, kız kardeşi Hanalea'nın cenazesinde gördüğü son halinden farklı olmadığını düşündü. Ama şimdi bitişikteki avludan ışık alan yeni bir yan şapel olduğunu gördü.

Annesi onu merdivenlerden mahzene indirmek yerine ışığa doğru götürdü.

Çoğu eski tapınakta olduğu gibi bu şapelde de güneşin doğuşunu ve batışını görecek şekilde yönlendirilmiş açıklıklar vardı. Bunun dışında, botanik ve bahçecilikle ilgili kitaplarla kaplı raflarıyla daha çok bir kütüphaneydi. Duvardaki bir levhada Alister Okuma Odası yazıyordu.

"Bu babanın projesi olarak başladı," dedi annesi. "Kız kardeşin Hanalea'yı onurlandırmak için benim için bir sürpriz olacaktı. Hana taç giyecek kadar uzun yaşamadı, yüzden geri kalanımız gibi Ruhlar'a gömülmedi. Han onu mahzene göndermek istemedi; genç bir kadının onca yaşlı insanla birlikte oraya inmek isteyeceğini düşünemiyordu. Ayrıca, her gün hoparlörlerin sesini duymak istemezdi. Bildiğiniz gibi, bazıları diğerlerinden daha iyidir.

"Yine de onu yakınımda istedim. İstedğim zaman gelip onu görebilmek istiyordum. Bu yüzden bir kilise bahçesi yarattı." Waterlow kuzgunları, kraliyet kurtları, Hanalea'nın kanatlı meşalesi ve briar gülünün yer aldığı bir tasarıma sahip bir dizi dövme demir kapıyı açtı.

Avlu Ash'e küçük bir dağ kasabasındaki kilise bahçesini ya da bir malikânedeki özel aile mezarlığını hatırlatıyordu. Ağaçlar dikilmişti, ama yine de küçüktüler, yine de avlu günün büyük bir bölümünde ağaçlar tarafından gölgelenecekti.

çevreleyen Tapınak. Bu oldu biraz büyümüş
çayır çimenle kaplı, bir kilise bahçesinde olması
gerektiği gibi.

Aile mezarlığında üç taş bulunuyordu. En büyüğü,
statüsüne yakışır şekilde Prenses Hanalea içindi.

Hanalea ana'Raisa, Prenses Varis
Yeni Gri Kurt Kraliçeleri Dizisinde 34. Sırada
Yaylalarda Koşan Kurt Sayılır
Sınır Bölgesinde Bağlı
Olduğu Yüzbaşı Simon Byrne
ile Birlikte Öldürüldü
Kurtlar Özgürce Koşuyor

Hana'nın arsasının diğer tarafında, babasının taşı.

Hanson Alister (Han sul'Alger)
Yüksek Büyücü
Kraliçe Raisa ana'Marianna'nın Eşi Gri
Kurt Kraliçelerinin Yeni Serisinin 33. Üyesi
Naemed Yaylalarda Tek Başına Avlanıyor
"Peşinden gitmediğin şeyi elde edemezsin."

Üçüncü taş kendisine aitti.

Adrian sul'Han (Kül)
Diyarların Prensi
Büyücü ve Şifacı
Kraliçe Raisa ana'Marianna ve
Han sul'Alger'in Oğlu, Yaşam ve
Ölüm Arasındaki Sınır
Bölgelerinin Eş Sokak Efendisi

Burada durup kendi mezar taşındaki yazıyı okumak ve
buna layık olmadığını hissetmek tuhaftan da öteydi.

"Gerçekten çok zahmete girmişsin," dedi utanarak.
"Sadece bir çukur ya da başka bir şey inşa edebilirdin.
Özellikle de benim gerçekten hayatta olduğumu öğrendikten
sonra."

"Kız kardeşin ısrar etti. İlk başta, senin için bir cenaze töreni düzenlenmesi konusunda hiçbir şey yapmak istemedi. Hâlâ hayatta olduğuna dair umudunu hiç kaybetmedi. Yine de devam ettiğimizde, katılmayı reddetti. Sonunda, mezar taşının sorumluluğunu alması için onu ikna edebildim. O da bunu seçti."

Ash kız kardeşinin nasıl bir güç haline geldiğini fark etmeye başlamıştı. Burada olmadığı zamanlarda bile her yeri işgal ediyordu.

Annesi diz çöktü ve arsanın etrafındaki çiçek tarhlarından birine girmiş olan yabancı otları ayıklamaya başladı. "Bahçede birlikte çalıştığımız zamanları hatırlıyor musun?" dedi.

Ash çiçek tarhına baktı. Çiçekler tanıdıktı; tilki çiçeği, gerçek kalp ve kızlık öpücüğü. Kırmızı, beyaz ve mavi. Babasının öldüğü gün annesine aldığı çiçeklerle aynıydı.

"Şu çiçekler," dedi boğuk bir sesle, işaret ederek. "Bu- bu-"

Kraliçe başını kaldırmadan, "Biliyorum," dedi. "Baban bunların en sevdiğim çiçekler olduğunu biliyordu. Hâlâ da öyleler. Bir suikastçının bu zevki benden almasına izin vermeyi reddediyorum."

Ash annesinin yanında diz çökmüş, çocukken birlikte bahçeyle uğraştıkları zamanlardan kalma anılarla dolup taşıyordu. O zamanlar çoğunlukla annesinin yokluğunu, aralarındaki farklılıkları fark etmişti. Şimdi ise ne kadar çok şey paylaştıklarını hatırlıyordu.

Boğazını temizledi. "Da'dan bahsetmişken, sana bir mesajım var. Ondan."

Bu kez başını kaldırıp ona baktı. "Bir mesaj mı?"

Annesinin ellerini tuttu ve gözlerinin içine baktı. Ruhuna kazınmış olsalar da kelimeleri zorla çıkarmak bir işti. "O gün Ragmarket'te bana bir şey söyledi. Öleceğini anladığında, sana söylememi istedi. .. sana sahip olmanın . .. seninle olmanın . .. seni sevmenin buna değdiğini." Sertçe yutkundu, sonra yumuşakça tekrarladı. "Buna değdiğini söyledi."

Babasının tilsimi Ash'in teninde vızıldadı ve onu ürküttü. Sanki mesajın altını çiziyor ya da tepki veriyor gibiydi.

ona. Ama annesinin yüzüne odaklanmaya devam etti.

Uzun bir süre oturdu, gözleri kapalıydı, ta ki kirpiklerinin altından yaşlar sızana kadar. Sertçe yutkundu ve sonra boğuk bir sesle, "Bunu ikimizin de taşlarına eklemem gerekebilir," dedi.

"Yani senin için buna değdi mi?"

"Bu soruyu nasıl sorabiliyorsun?" dedi. "Savaş zamanında aşık olmak risklidir, tıpkı çocuk sahibi olmak gibi. Çok acı çektik ama aynı zamanda çok da keyif aldık. Elbette benim için de buna değdi."

"Ne kadar zaman alır?" Ash ağzından kaçırdı.

Annesi sanki şaşırmış gibi kaşlarını çatı. Ellerini bıraktı ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Ne için ne kadar zaman gerekiyor?"

"Hayatta kaldığınız için kendinizi suçlu hissetmeyi bırakmanız ne kadar zaman alır? Veda etmenin acısına değmesi için birlikte ne kadar zaman geçirmeniz gerekir?"

"Bunun için bir kural yok," dedi yüzüne bakarak. "Biriyle tanıştın, değil mi?" Bu bir ifadeydi, gerçek bir soru değildi.

Başını salladı. "Bir kızla tanıştım," dedi. "Ford'da öğrenci mi?"

Anılar dört bir yandan üzerine hücum ediyordu: meşalelerin keskin kokusu, ışığın zindanın duvarlarındaki dansı, Jenna'nın pis giysileri içinde, "Bir şifacı için çok karanlık bir ruhun var," demesi.

Başını iki yana salladı. "Bu uzun bir hikâye, belki daha sonra anlatırım." Ne söyleyeceğine karar verdikten sonra. "Her neyse. Adı Jenna'ydı. O kadar uzun süre birlikte olmadık bile, o yüzden buna aşk mı demeliyim bilmiyorum." Ona baktı. "Nereden biliyorsun ki?"

Annesi, "Sevgi birlikte geçirdiğiniz zamanla ölçülmez," dedi. "Önemli olan o zamanın nasıl geçirildiğidir." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Aşk savaş zamanında hızlı hareket eder, etmek zorundadır. Ve ona bir etiket koymaya çalışmak pek de faydalı değil."

"Zaten bir önemi yok," dedi. "O öldü."

"Öldü mü?" Annesi içini çekti ve omzunu sıktı. "Çok üzgünüm, tatlım."

Annesiyle bir saat geçirdi ve şimdiden üzüntülerini paylaşıyordu. Bu hiç adil değildi.

"Bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi. "Babamla yaşadıklarınla, kaybettiklerinle kıyaslanamaz bile, ama yine de - hiç kolaylaşıyor mu? Hiç uyandığında, hatırladığında seni ezip geçmediği oluyor mu?"

Kaşlarını çattı, düşünüyordu. Ash onun hemen klişe bir cevap vermemesini ya da acısını önemsizmiş gibi geçiştirmemesini seviyordu.

"Zamanla kolaylaşıyor," dedi sonunda. "Öyle bir zaman gelecek ki anılarınız size acıdan çok neşe getirecek. Benim o noktaya gelmem dört yılımı aldı."

"Anlıyorum." Hızlı bir nefes aldı. "Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama-"

"Ama yeniden evlenmeyi düşündüm mü?" Kadın homurdandı. "Bunu herkes soruyor, sen neden sormayasın ki? Cevabım evet, tabii ki düşündüm ama o kadar. Şu anda evlenmek için bir neden göremiyorum. Bazen sadece bir kişiyi daha riske atmış olacağım gibi geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailemiz payına düşenden çok daha fazla kayıp yaşadı ama yine de kayıplar gelmeye devam ediyor. Kurtlar kaçmaya devam ediyor."

Gri Kurt soyunun kraliçeleri, tehlike ve değişim zamanlarında kurtları gördüler. "Sen . . . şimdi kurtları görüyor musun? Hâlâ mı?"

"Bugünlerde kurtlar hep benimle," dedi annesi, boynundaki zincirde asılı duran kurt yüzüğünü kavrayarak. "Gri Kurt soyunun sonuna mı geliyoruz diye düşünmeden edemiyorum."

Ash annesinin sesini hiç bu kadar umutsuz duymamıştı. Ama son dört yılda onun göremediği o kadar çok şey olmuştu ki.

"Hayır!" diye bağırdı neredeyse. Ve sonra, daha sessiz bir şekilde, "Anne, ben-ben bütün bunların

Hiçbir şey. Kötülüğü ödüllendiren ve iyiliği cezalandıran bir dünyada yaşadığımıza inanamıyorum."

"Bazı konuşmacılar bir sonraki hayatta ödüllendirilmek için beklememiz gerektiğini söylüyor." Başını iki yana salladı. "Duygusal olduğum için beni bağışlayın. Ölümden dönüşünü kutlamalı ve Alyssa ile yeniden bir araya gelmeni dört gözle beklemeliyiz."

Belli ki konuyla ilgili söylemek istediği tek şey buydu, çünkü ayağa kalktı ve hızlıca, "Yeter. Magret'ten eski odanı açmasını istedim ve şimdiye kadar havalandırmak için zamanın gerekirdi."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Magret mi? Hâlâ hizmette mi?" Yaşıyor diyecekti ama vazgeçti. Kraliçe gülümseyerek, "Bu kadar şaşırmayın," dedi. "On üç yaşındaki bir çocuğun hayatında dört yıl, seksenine yaklaşan birininkinden daha uzun bir süredir. Ve o hizmet etmek niyetinde ölüm onu çağırana kadar."

Hanalea'nın Bakireleri, Gri Kurt soyunun hizmetine ve korumasına bağlı savaşçılardan oluşan bir tarikattı. Magret, annesi ve Mellony Teyzesi'ne, ardından da Hanalea, Adrian ve Lyss'e hemşire, öğretmen ve koruyucu olarak hizmet etmişti. Bu işe bir dizi beceri getirmişti. Kraliyet ailesini korumak için birden fazla kez kılıcını çekmişti.

Genç yavrularının düzeltilmesi gerektiğine inandığında da kılıç gibi bir dili vardı. Ash şimdi onun ısırığını hissetmek için sabırsızlanıyordu.

KARIŞIK BİR KARŞILAMA

Annesi ve konseyi zor sorular sormaya başladığında Ash anlatacak bir hikâye bulmakta zorlanıyordu. Onun ve Lila'nın Gündönümü'nden beri okulda olmadıklarını biliyor olmalıydılar. Ertesi sabah, kraliçenin odasında yapılan özel kahvaltıda, bir bilgilendirme toplantısı için planlarını sordu. Ancak kraliçe bu buluşmanın o aşamasına geçmek için acele etmiyor gibiydi.

"Bu haftayı tapınakta senin için yas tutarak geçirebilmek için takvimimi boşaltmıştım," dedi alaycı bir tavırla. "Artık buna gerek kalmadığına göre, senin dirilişin için planlar yapacağız. Dedikodular şimdiden uçuşmaya başladı. Bu öğleden sonrası için konsey ile bir toplantı planladım. Bu gece sadece ailen, yakın arkadaşların ve üst düzey yetkililer için küçük bir resepsiyon düzenleyeceğiz. İnsanlar soru sorduğunda, onlara önce benimle konuşmanız gerektiğini söyleyin.

"Yarın, mucizevi dönüşünüzü katedral tapınağında bir ayinle, şehirde bir geçit töreniyle ve bir sokak partisiyle duyuracağız. Ondan sonraki günden itibaren de toplantılara doymayacaksınız. Bu yüzden çile başlamadan önce bu iki günün tadını çıkarın."

O halde bir plana karar vermek için iki günü vardı. Sabahın geri kalanını yıkanarak, tıraş olarak ve kendisini olabildiğince şık bir hale getirmek için tıraş olarak geçirdi. Dolabında asılı dört güzel palto, üç çift pantolon ve bir çift klan yapımı çizme bulması onu şaşırttı.

"Bunlar nereden geldi?" diye sordu çekmeceleri küçük giysiler ve gömleklerle dolduran ve gerçekten toplanması gerekmeyenleri toplayan Magret'e.

"Bu giysilerin çoğu babana aitti, huzur içinde yatsın," dedi Magret. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Artık onları dolduracak kadar büyümüş olabilirsin. Kız kardeşin prenses Alyssa onları temizletti ve döndüğünde burada olsunlar diye dolaba astı."

Ash irkilerek Magret'e baktı. "Öyle mi yaptı? Ne zaman?"

"Baban öldürüldükten ve sen taşındıktan hemen sonra kapalı. Senin hayatta olduğuna dair umudunu hiç yitirmedi. Ara sıra buraya gelir ve hazır olsunlar diye tozları temizlerdi. Cenazenin olduğu gün kendini odasına kilitledi ve dışarı çıkmayı reddetti." Kadının ona sabitlediği gözleri onaylamıyordu.

"Ona bunları yaşattığım için özür dilerim," dedi Adrian. Hayatının geri kalanını özür dileyerek geçirebilirdi ama yine de yeterli olmazdı. Bunu telafi etmenin bir yolu yoktu, teraziyi eşitleyecek kadar büyük bir kefaret yoktu.

"Majesteleri sizin için babanızın kuzgunlarıyla yeni şallar yaptırdı. Çekmecedeler. Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı, Majesteleri?"

Bir dersle birlikte gelirse olmaz. "Hayır, teşekkür ."

"Unutmayın, Majesteleri Kraliçe'nin resepsiyonu saat altıda başlıyor ve şu anda saat beşi çeyrek geçiyor. Katedral tapınağındaki çan seslerini duyacaksınız-"

"Hatırlıyorum," dedi. "Orada olacağım." Muhtemelen onu da kaçıracağını düşünüyordur. Magret'in gittiğinden emin olana kadar bekledi ve en yakınındaki zümrüt rengi ipek paltoyu parmakladı. Hala babasının kokusundan bir iz taşıyabileceğini umarak koklamak için eğildi ama temizlikten mi yoksa geçen zamandan mı bilinmez, kokusu yoktu.

Eğer kalsaydı nasıl olurdu? O ve Lyss kederlerini tek başlarına değil de birlikte atlatmaya çalışsalar mı? Jenna'yla tanışamazdı ve Gerard Montaigne hâlâ hayatta olabilirdi. Şu anda evli olabilirdi. Ya da ölmüş olabilirdi.

Olmuş olanla olabilecek olanı karşılaştırmanın adil bir yolu yoktu. Sadece ilerlemenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

İşte tanıdığı bir palto, midesini botlarına indiren bir palto. Kız kardeşi Hanalea'nın gri kurtlarıyla dikilmiş, babasının klan yas ceketi idi. Arkasında Waterlow kuzgunları, kollarında ise Yüce Büyücü alevi ve kılıcı vardı. Babası bunu Hana'nın cenazesinde giymişti.

Ash yatağa uzandı, paltoyu kollarının arasına aldı, gözyaşları deri ve yünün üzerine düştü, parmakları karmaşık dikişlerin izini sürdü. Titredi, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sanki babası bu paltoyu onun için hazırlamıştı, üzerinde Ash'in sevdiği ve kaybettiği kişilerin işaretleri vardı.

Babasının onuruna mı takmalıydı? Yoksa sanki eve geri dönmüş ve yılan tilsimine kadar babasının mirası üzerinde hak iddia ediyormuş gibi küstahça mı görülürdü?

Umurunda olmadığına karar verdi.

Ardenscourt'taki sıkıcı kahverengi şifacı kıyafeti ve Ardenscourt'tan Fellsmarch'a giden yolda ona iyi hizmet etmiş olan sıradan pantolon ve paltolar dışında bir şey giymeyeli uzun zaman olmuştu.

Tam gömleğinin küçük düğmelerini karıştırıyordu ki biri kapıya vurdu.

"Gel," dedi Ash, giyinme konusunda misafir ağırlayacak kadar ilerlemiş olduğunu tahmin ederek.

Lila Barrowhill Byrne'dü, Kraliçe'nin Muhafızları'nın mavi üniformasını giymişti. Gözlerini onun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve homurdandı.

"Bir günlüğüne dönmüşsün ve şimdiden tam bir prens gibi süslenmişsin," dedi bir sandalyeye çökerek. Bu sahne Ash'in hafızasında yankılandı ve Oden's Ford'daki son gününü, Lila'nın odasına dalıp onu Wien House'daki bir partiye davet ettiğini hatırladı.

"Konuşmalısınız," dedi Ash. "Görünüşe göre aile işine katılmayı planlıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Kılık değiştirdim."

"Bu bir kılık değiştirme mi?" Ash bir kaşını kaldırdı.

"Buraya sığabilecek birinin kılığına girdim," dedi ve parmaklarını yakasına sokup bir düğme kopana kadar çekti. "Böylesi daha iyi," dedi. "Sınırı geçer geçmez bu da çıkacak. Bu arada, Lila Byrne'ü unutabilirsin. Ben hâlâ Barrowhill'im."

"Barrowhill? Byrne'e alışmaya çalışıyordum."

"Bir tıklama evi koşucusundan daha fazla ismi olan biri olarak, benden sempati görmeyeceksiniz."

"Ama ..."

"Ben bir casusum," dedi Lila. "Ve bir kaçakçı ve bir iş bitiriciyim. Bu çizgide çalışmaya devam etmek istiyorsam, buraya saraya gelip Kaptan Amazing Byrne'ün kızı olamam. Buranın casuslarla dolu olmadığını düşünüyorsan yanılıyorsun. Dost olmayan gözler tarafından görölme ve dost olmayan kulaklar tarafından duyulma ihtimalim çok yüksek." Ona ölçer gibi bir bakış attı. "Biri seni Arden'e teslim etti ve o kişi ben değildim. Bu sarayda da pek bilinmiyordu - kraliçenin küçük kız kardeşine bile söylemediğini duydum. Peki kim olabilir?"

Ash, kötü adamlar söz konusu olduğunda babasının varsayılanı olan Micah Bayar'ı düşünmeden edemedi. "Muhtemelen sen benden daha iyi bilirsin," dedi.

"Her neyse. Herkes ne kadar yardımcı olabileceğini unutmadan önce Ardencourt'a dönmem gerekiyor. Gözden irak olan gönülden de irak olur, bilirsiniz."

"Oraya geri mi dönüyorsun?" Ash ona baktı.

"Bir saat içinde gidiyorum."

"Oden's Ford'da bana göz kulak olmak zorunda olmadığına göre belki burada kalıcı olarak kalırsın diye düşünmüştüm." Lila'yı burada tutmanın riskleri olsa da Ash birdenbire etrafında onu on üç yaşında bir kaçak olarak hatırlamayan birinin olmasını istiyordu. "Eminim Yüzbaşı Byrne senin yardımını kullanabilir."

"Hayır!" dedi Lila. Ash ona bakınca ekledi: "Buradan nefret ediyorum. Bu yeterli bir sebep değil mi? Bu sadece bir iş

benim için. Benim önemsedığım aile Wolf's Head'de, sahilde."

"Wolf's Head?"

"Bunu bilemezsin," dedi Lila. "Bilmen . Her neyse, beni büyütenler onlar. Onları ziyaret edebilmek için Ruh Geçidi üzerinden güneye gidiyorum."

"Oh," dedi Ash. "Pekâlâ o zaman."

Ama Lila davasını savunmaya mecbur görünüyordu. "Yeni bir kral ve yaklaşmakta olan bir iç savaş varken kraliyetin Arden'de göz ve kulaklara ihtiyacı olduğunu düşünmüyor musun? Her neyse, orada yemekler daha iyi. Arpayı hiç sevmem ve Tamric şarabını da çok severim."

"Kral Gerard'ın ölümü ve asilerin isyanıyla, Kral Jarat'ın gözlerini kuzeye çevirmeden de yeterince uğraşacağını düşünmüyor musun? Özellikle de annem onun evlilik teklifini geri çevirmediğine göre."

"Belki," dedi Lila. "Ben olsam buna güvenmezdim. Ayrıca, eğer bu savaş bir gün biterse, işsiz kalacağım."

"Belki," dedi Ash. "Ben olsam buna güvenmezdim."

Lila'nın gitmek için hiçbir eğilim göstermediği kısa bir sessizlikten sonra Ash, "İstediğin bir şey mi var, yoksa sadece gidene kadar boş bir saati doldurmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bu geceki resepsiyonda kimler olacak?" Lila gözlerini tavana dikmişti ama Ash onun verdiği cevaba dikkatle odaklandığını düşünmeden edemiyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Annem ailem, yakın arkadaşlarım ve üst düzey kişiler olacağını söyledi. Dirilişimin genel duyurusu yarına kadar yapılmayacak, bu yüzden bu gece büyük bir kalabalık olacağını sanmıyorum."

"Peki ya Shadow Dancer? O da orada olacak mı?" Lila gözlerini Ash'e çevirdi, sonra tekrar kaçtı.

"Eğer şehirdeyse, öyle olacağını umuyorum," dedi Ash. "Shadow'u da babasını da yıllardır görmedim ve onlar büyürken aileden sayılırlardı." Durakladı. "Neden?"

"Ah, Shadow'la Arden'la ilgili çeşitli projelerde epeyce çalıştım," dedi Lila, bir şeyler kemirirken.

bir tırnağı. "Onu en son Chalk Cliffs'te görmüştüm. Nişanlısı bir Ardenine saldırısında öldürüldükten hemen sonraydı. Oldukça kötü durumdaydı."

Ash memleketinde olup bitenler hakkında bu kadar az şey bildiği için utanıyordu. Lila burada hiç yaşamamıştı; aslında buradan nefret ettiğini söylüyordu ama yine de son haberleri ondan çok daha iyi takip ediyordu.

"Bones," dedi. "Nişanlı olduğunu bile bilmiyordum. Kimdi o?"

"Adı Aspen Silverleaf'ti," dedi Lila. "Bir klan deri işçisiydi. Sanırım onun ..." Sesi kesildi. "Her neyse. Bahsetsem iyi olur diye düşündüm."

"Bunu bilmiyordum. Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim, böylece aptalca bir şey söylemekten kaçınabilirim."

"Ben esas olarak ona göz kulak oluyorum," dedi Lila. "Merak etme, başka pek çok konuda aptallık yapman için bolca yer var." Bunu her zamanki alaycılığının bir yankısıyla söylemişti ama Ash kalbinin bu konuda olmadığını anlayabiliyordu.

Tam o sırada katedralin tapınak çanları çeyrek saati çaldı.

Ash büyücü şallarını paltosunun üzerine örttü. Daha önce ipek ve dikişin hiç olmadığı kadar ağır geliyorlardı ona. "Sanırım gitsem iyi olacak. Kısa bir süreliğine uğrayacak mısın?"

Lila ayağa kalktı ve başını salladı. "Hayır. Görmem gereken insanları gördüm. Daha fazla kalırsam, uzak durmak istediğim insanları da göreceğim."

"Dikkatli ol," dedi Ash.

"Sırtında hedef tahtası olan ben değilim." Bir an tereddüt etti, sonra isteksizce onu kucakladı. "Kendine iyi bak şifacı."

Ash, kraliçenin kabul odasına girer girmez Micah Bayar'a çarpmaktan son anda kurtuldu. Büyücü hızlı bir geri adım atarak çarpışmadan çevik bir şekilde kaçındı.

"Evinize hoş geldiniz ," dedi Bayar, başını eğerek kibar bir selam verdi. "Ani dirilişiniz, alışılmadık derecede karanlık bir mevsimin ardından annenizin kalbine neşe getirdi ve bunun için mutluyum."

Ash'in Lila ile kalp kalbe konuşması eski şüpheleri alevlendirmişti. Bayar başından beri hayatta olduğumu biliyor muydu? Annem ona söyledi mi, söylemedi mi? Bilmesi için ona güvenmiş miydi? Bana ihanet eden o muydu? Bayar'ın, en son babasının omuzlarına örtüldüğünü gördüğü renklerdeki Baş Büyücü cüppesine bakmamaya çalıştı.

Bayar Kül'ü yavaş yavaş incelediğini gizlemeye çalışmadı. "Babanı şimdi eskisinden daha net görüyorum," dedi. Büyücünün ses tonundan ve ifadesinden bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Ash, "Eğer bende babamdan bir şeyler görüyorsanız, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi.

Bayar döndü ve hemen arkasında ve bir yanında duran uzun boylu, beyaz-sarı saçlı genç büyücüyü işaret etti. "Sanırım yeğenim Finn'i tanıyorsunuz."

"Finn!" Ash bu kez gerçek bir sıcaklıkla söyledi. "Seni görmek güzel, seni-"

"Hâlâ hayatta olduğumu mu?" Finn çarpık bir şekilde . "Bu Sanırım benim çizgim."

Kucaklaştılar.

"Finn, Oden's Ford'daki akademiye devam ediyor," diye devam etti Bayar. "Şimdi duyduğuma göre sen de orada eğitim görüyormuşsun." Bu cümleye biraz daha anlam katmak için uzun bir süre durakladı. Bu, Ash'in hayatta olduğunu bilmediği, annesinin ona sırrını açmadığı anlamına mı geliyordu? "İkinizin yollarının hiç kesişmemiş olması ilginç."

Oden's Ford'da olduğum konusunda yalan söylediğimi mi düşünüyor? Bunu neden yapayım ki? Sahilde bir yerde güneşleneyim diye mi?

Finn gözlerini devirerek, "Belki de öyleydik, Micah Amca," dedi. "Aradan dört yıl geçti. İkimiz de değiştik. Adrian'ı kalabalığın içinden seçebileceğimden emin değilim -özellikle de ben

onu aramıyordu, çünkü hepimiz öldüğünü sanıyorduk."

Gerçekten mi? diye düşündü Ash. Finn değişmişti; cılız görünüyordu, gözleri biraz çukurlaşmıştı, yüzündeki kemikler eskisinden daha fazla göze çarpıyordu. Ama dört yıl o kadar da uzun bir süre değildi ve büyücü akademisi geçmişe göre daha küçüktü. Ash onu görseydi tanıyacağını düşünmeden edemiyordu.

Bayar, "Finn her yürüyüş sezonunda kraliçelik için savaşıyor," dedi. "Güneylileri uzak tutmada çok önemli bir rol oynadı." Belki Bayar sadece yeğeniyle gurur duyuyordu ama Ash bunun kaçak prenze bir gönderme olup olmadığını merak etti.

Finn'in solgun yanakları artık renkten renge girmişti. "Amca," dedi, "Adrian'ın neler yaptığı hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

"Bahar dönemi çoktan başlamadı mı?" Ash söyledi.

Finn başını salladı. "Öyle ama geri dönmeyeceğim. Yeni bir görevim var. Şifa salonlarında Lord Vega'nın yanında çıraklık yapıyorum."

Ash ona baktı. "Şifa salonlarında mı? Sen . Şifacı mı olmak istiyorsun?" Ash, Finn'in bu alana ilgi duyduğunu ifade ettiğini hiç hatırlamıyordu.

Finn gülerek başını salladı. "Buna inanmak çok mu zor? Dediğim gibi, son dört yılda ikimiz de değiştik."

"Finn geçen yaz savaş alanında ciddi bir yara aldı," dedi Bayar. "Lord Vega'nın bakımı altında uzun bir süre geçirdi. Şimdi de şifacı olmak istediğini kafasına koymuş. Umarım bir sezon boyunca lazımlıkları boşaltır ve Tamric çıbanlarını tedavi eder-"

"Bu bir tür heves değil Micah Amca," dedi Finn. "Akademiye geri dönmem gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama benim seçtiğim yol bu. Ailem beni destekliyor ve bu senin için yeterli olmalı."

"Seçtiğin meslekten çok nişanlılığına destek veriyorlar," diye karşılık verdi Bayar. "Seni tutan her şey

iş tamamlanana kadar burada-"

"Haddini aşırıyorsun amca," diye tersledi Finn. "Eğer birinin hayatını yönetmek istiyorsan, o zaman kendi oğlun olmalıydı."

Bayar uzun bir süre ona baktı. "Belki de öyledir," dedi. Ash'e kısa bir selam daha verdi. "Ekselansları." Ve cüppesi etrafında dönerek uzaklaştı.

"Benim için çok büyük umutları vardı," dedi Finn düz bir sesle, Baş Büyücü'ye bakarak. "Değiştiğimi anlamıyor. Ne yaptığımı bilmediğimi sanıyor ama ben biliyorum."

"Seni rahatsız etmesine izin verme," dedi Ash, anında Finn'in yanında yer alarak. Bayar'a karşı olan herkes müttefikti. "Bu nişan da neyin nesi? Müstakbel gelin kim?"

Finn parladı ve Ash'in omzunun üzerinden baktı. "İşte geliyor."

Ash döndüğünde kuzeni Julianna'nın onlara doğru yürüdüğünü gördü, Gündönümü gibi ıslık ıslıldı. O da değişmişti. Mellony Teyze'nin ona giydirdiği fırfırlı kıyafetlerin aksine, uzun yün bir etek ve özel dikim bir ceket giymişti. Saçları başının arkasında toplanmıştı.

Onu her zaman hafif sıklet biri olarak düşünmüştü ama şimdi işleri halledebilecek biri gibi görünüyordu.

"Kuzen!" dedi onu kucaklayarak. "Görüyorum ki nişanlımı bulmuşsun."

Ash yere yapışmış bir kütük gibi duruyordu ama Julianna'da ikisine de yetecek kadar coşku vardı. Bir süre sonra gülerek onu kol uzunluğunda uzattı. "Bir at arabası tarafından ezilmiş gibi görünüyorsun," dedi. "Umarım onaylıyorsundur?"

"Elbette onaylıyorum," dedi Ash. "Ben sadece ... .. Sen ve Finn'i hiç fark etmemiştim?" Annesinin ne dediğini hatırladı. Sen büyürken ve değişirken evde zamanın durduğunu sanıyorsun.

"Bu çok yeni bir haber," dedi Julianna, elini Ash'in yüzüne doğru uzatarak zümrüt yüzüğünü gösterdi. "Yani diğerlerinin çok gerisinde değilsin. Alyssa'dan bizimle birlikte ayağa kalkmasını istedim ve umarım ..." Önce Finn'e, sonra tekrar Ash'e baktı. "Bunu istemek bana düşmez ama umarım sen de istersin. Artık ölümden döndüğüne göre."

"Ölüden diriye," dedi Finn. "Sanırım herkesten daha fazla değiştin. Ve elbette, eğer hâlâ buradaysanız, kutlamamızın bir parçası olmanızdan onur duyarım."

Başka bir kazı mı?

Hayır, diye düşündü Ash. Finn'den değil. Her sözde bir alt metin arayacaksan daha kalın bir deri geliştirmelisin Sul'Han.

Ash yüzünü buruşturarak, "Annem beni bir süre daha gözünün önünden ayırmayacağını açıkça belirtti," dedi.

"Onu suçlayabilir misin?" Bu yeni bir sesti, bir klan sesi, arkadan geliyordu. Ash dönüp Ateş Dansçısı'nı gördü, muhtemelen babasının en eski arkadaşıydı. Eskisinden biraz daha yıpranmıştı ama ne mutlu ki tanıdıktı.

"Dancer!" dedi. "Cat'e olanları duydum. Çok üzgünüm."

"Catfire savaşarak öldü, ki bu onun istediler," dedi Dancer, yayla adını kullanarak. "Naeming'inizin zamanı geldi ve geçti. Hâlâ Atlarla Konuşuyor musun? Yoksa gittiğinden beri yeni bir isim mi aldın?"

"Pek çok yeni isim aldım," dedi Ash, "ama bu ismi henüz bırakmadım."

"O zaman belki bunu yaz ortasında yapabiliriz," dedi Dancer. "Adının ne olması gerektiğine karar verdiğinde."

mu? Ash düşündü. Sahadan mı kaçıyor?

Ash alçak bir sesle, "Shadow'un nişanlısını duydum," dedi. "O burada mı?"

Bununla birlikte omzuna ağır bir el indi. Adrian döndü, eli otomatik olarak tılsımını buldu, ta ki elinde bir fincan olan Shadow Dancer olduğunu görene kadar.

"Buradayım, Atlarla Konuşuyor," dedi Gölge. "Eskisinden daha hızlı olduğunu görmek kalbime iyi geliyor." Sözleri kalındı ve Ash onun nefesinde mavi harabenin kokusunu yakaladı.

"Ve sen de olman gerekenden daha yavaşsın," dedi Ateş Dansçısı, fincanı oğlunun elinden alıp yakındaki bir masaya koyarken. Uzaklaşmadan önce ikisine de başıyla selam verdi.

"Yavaş olmak ölmekten iyidir," dedi Gölge, babasının ardından bakarak.

"Nişanlına olanları duydum," dedi Ash, konunun etrafında dans etmek istemeyerek. "Çok üzgünüm."

"Herkes öyle," dedi Gölge. "Ve şimdi, intikamım bile benden çalındı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biri benden önce Arden Kralı'na ulaşmış," dedi Gölge, fincanını alıp boşaltırken. "Onu öldürmek dört gözle beklediğim tek şeydi." Fincanını masaya vurdu. Ash'e döndüğünde kaşlarını çatı. "Ne?"

"Yok bir şey," dedi Ash. "Sadece öldüğü gerçeğini kutlayalım. Belki bu barış için bir fırsat olur."

"Güneyliler annemi ve nişanlımı öldürdü," dedi Shadow. "Henüz ödenmemiş büyük bir kan borcu var."

"Kan borcunu tahsil etmek asla düşündüğün kadar tatmin edici değildir," dedi Ash, kendini en kötü türden bir ikiyüzlü gibi hissederek.

"Nereden biliyorsun?" Gölge hırladı. "Flatland'liler babanı ve kız kardeşini öldürdü ve seni de öldürmeye çalıştılar. Hiç intikam almak istemedin mi?"

"Elbette," dedi Ash, bu garip konuşmadan kendini kurtarabilmeyi dileyerek. "Ama savaş devam ederse, bunun bir bedeli olur. Zaten kan ve hazine olarak bir servet harcadık. Savaşmaya devam etmek için her zaman nedenlerimiz olacak, ama belki de durmak için nedenlerimiz vardır."

"Durmaya hazır değilim," dedi Shadow, "yaptıklarının bedelini ödeyene kadar. O zaman barış hakkında konuşmaya hazır olacağım." Fincanını yeniden doldurdu. "Bu öğleden sonra, karşılıklı savunma için Arden ile yatağa girmemizi isteyen bir ziyaretçimiz vardı. Bana kalırsa bu asla gerçekleşmeyecek."

"Bir ziyaretçi mi?" Ash bu kısmi konu değişikliğinden dolayı minnettar olduğunu söyledi. "Arden'den bir elçi mi?"

Gölge başını salladı. "Carthis'ten bir korsan. Bunu kabul edeceğini sanmıyorum ama Hadley DeVilliers onu tanıdı. Onu hatırladınız mı? Şu anda donanmanın komutanı. Her neyse, iki ya da üç yıl önce su yüzüne çıktığını ve Güney Adaları'na ve ötesine kadar tüm doğu kıyısında çalıştığını söyledi. Kaç gemiyi kontrol ettiğinden emin değilmiş ama deniz taşımacılığı büyük bir darbe almış."

Carthis'ten bir korsan mı? Ash'in ağzı kurumuştur ama yine de sanki dilinde metalik bir kan tadı vardı. "Carthis'li bir korsan neden savaşıma dahil olsun ki?"

Gölge güldü. "Bizi kendi savaşına dahil etmek istiyor. Carthis'ten bir imparatoriçenin büyük bir orduyla istila etmeyi planladığı konusunda bizi uyarmaya geldi. Ardencourt'tan yeni geldiğini ve orada Arden ile imparatoriçe arasındaki bir anlaşmayı engellemeyi başardığını iddia ediyor."

"Ardencourt'tan yeni mi geldi?"

Gölge başını salladı. "Onun ve bu imparatoriçenin rakip olduklarını ve bizi ona karşı zehirlemek istediğini düşünüyoruz."

Ash boğazını temizledi. "Adı neydi bu ziyaretçinin?" "Adı Evan Strangward," dedi Shadow. "Kendisi Fırtınakıran olarak bilinir." Durakladı, kaşlarını çattı. "Nedir bu O mu? Onu tanıyor musun?"

"Nerede o o Şimdi mi?" Adrian Talep edildi, onun Kalbi acıyla çarpıyordu. "Şehirden ayrılmadı, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Shadow. Ash'in omzunun üzerinden baktı. "Aslında, az önce annemle birlikte içeri girdi."

KRALİÇELER VE DÜZENBAZLAR

"Artık giyinmelisin," dedi Evan Brody'ye. "Geç kalmak istemeyiz."

İkinci kaptanı küçük giysilerine kadar soyunmuş, her an ağırlığının altında çökecekmiş gibi duran narin kadife bir sandalyeye yayılmıştı. Her zamanki gibi dikkat dağıtıcıydı ama uzak bir şekilde, bir ziyafetten sonra bir tatlı tabağı gibi.

"Artık eve gitmeliyiz Kaptan," dedi Brody. "Kraliçe ve mürettebatıyla toplantınızı yaptınız. Ne karar vereceğine o karar verecek. Ne kadar uzun süre kalırsak, başımızın belaya girme olasılığı o kadar artar. Denizden bu kadar uzak olmak hoşuma gitmiyor."

Brody haklıydı; o öğleden sonra kraliçe ve onun küçük konseyiyle görüşmüşlerdi. Hadley DeVilliers onları hiç onaylamadan takdim etmişti. Aralarında Baş Büyücü Micah Bayar ve şifacı Lord Vega'nın da bulunduğu birkaç büyücü daha vardı. Sulak topraklılar yeterince kibardı ama onu her ayrıntıda sorgulamış ve tartışmışlardı. Onlara Celestine'in gemilerini kıyılarında gördüğünü söylediğinde omuz silkip korsanların yıllardır sorun olduğunu söylediler. Onları doğudaki imparatoriçenin Çöl Kıyısı'nı ele geçirdiği ve sulak diyarları istila etmeye hazırlandığı konusunda uyardığında, onlarca yıldır istilacılarla mücadele ettiklerini söylediler. Ayrıca korsanlar denizden fazla uzaklaşmamaları gerektiğini iyi bilirlerdi. Vahşi, korkusuz, durdurulamaz çöl atlıları mı? Dağlarda donarak ölecekler.

Özellikle bir yaylacı, Shadow Dancer, Evan'ın Fells'i kendi kişisel davasına dahil olmaya ikna etmeye çalıştığına ikna olmuş görünüyordu.

En derin şüpheciliklerini, Fells'in Arden'le barış arayışına girmesi ve böylece Celestine'e karşı güçlerini birleştirmeleri önerisine sakladılar.

"Kaptan Strangward," dedi Kraliçe Raisa sonunda, "kaynaklarımızı elimizdeki savaşa yönlendirmeliyiz. Eğer önümüze başka bir savaş çıkarsa, onunla da savaşırız. Barış için dava açmaya gelince, güneydeki genç kralla konuşmalısınız. Bu savaşı biz başlatmadık ama bitirmeye niyetliyiz. Diz çökmeye niyetimiz yok ve kaybetmeye de niyetimiz yok - hiç kimseye."

Toplantı en hafif tabiriyle hayal kırıklığı yaratmıştı. Ve saatler sonra, bu resepsiyon daveti. Bu, Evan'ın bir şeylerin değiştiğine, bir şekilde bir anlaşmaya varabileceğine dair umudunu yeniden canlandırmıştı.

"Kraliçe bizi bu resepsiyona davet etti," dedi Evan. "Reddetmek kabalık olur. Kraliçenin uzun bir aradan sonra eve dönen oğlunun onuruna veriliyor, yani onunla tanışmak için bir şans olacak. Belki onu kazanabiliriz. Zaten sarayda önemli işlerin yapıldığı yerler genellikle partilerdir."

"Kraliçelerin nasıl iş yaptığı hakkında ne biliyorsun?"

"Kitaplarda yazıyor," dedi Evan. "Bunun hakkında okumuştum."

"Sürekli okuyorsun," dedi Brody, sanki bir suçlamaymış gibi. "Kurt kraliçeye güvenmiyorum."

"Bu adil, çünkü bize güvenmiyor."

"Bizimle iş yapmaya niyetli olsaydı, toplantıda size daha fazla saygı gösterirdi."

"Biraz saygı göstermesi gereken kişi sensin, ufaklık," dedi Teza. "Senin işin emirlere uymak, kaptanla tartışmak değil."

"Kraliçe bize saygı duymadığından değil," dedi Evan. "Bence her şeyden çok yorgunluk. Yirmi beş yıldır daha fazla bu savaşta mücadele ediyorlar."

Kraliçeliğin etrafı düşmanlarla çevrili. Daha fazla kötü habere ihtiyaçları yok. Kaynakları sınıra dayanmış durumda."

Brody, "Bu bizim hatamız değil," diye belirtti.

"Hayır, değil, ama bu onları bir karmaşayı daha üstlenmeye hevesli yapmaz. Mesele şu ki, ondan bir taahhüt almadan ayrılmak istemiyorum. Biz gittikten sonra burayı takip edecek bir büyükelçimiz yok."

"Peki ya söz vermezse?" Brody söyledi.

"Yapmak zorunda." Bu onların en iyi seçeneği idi, çünkü tek seçenekleri buydu.

"Hiçbir şey yapmasına gerek yok," dedi Brody. "Beklerken donarak öleceğiz."

"Üzerine bir şeyler giyseydin daha sıcak olurdun," dedi Evan.

"Bu kadar çok kıyafet giymekten hoşlanmıyorum," diye itiraz etti Brody. Ama kendini sandalyeden kaldırdı, gömleğini yere düşürdüğü yerden aldı ve üzerine geçirdi.

"Bir partiye gitmek isterdim," dedi Jorani, ipek elbisesinin eteklerini düzelterek özlemle. Saraya vardıklarından beri ağzı kapalı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bir sonrakine sen de gelebilirsin," dedi Evan. "Özellikle de Brody şikayet etmeye devam ederse."

Saray kapısında kraliçenin mavi ceketli bir avuç muhafızı tarafından karşılandılar ve onlara küçük bir kabul salonuna kadar eşlik ettiler.

Kapıdan içeri girer girmez, Evan günün erken saatlerindeki toplantıdan birkaç kişiyi tanıdı. Kraliçenin söz verdiği gibi, bu samimi ve gayri resmi bir toplantıydı. Kraliçe yeni gelenleri karşılıyor ve onları yiyecek ve içeceklerle yönlendiriyordu.

"Kaptan Strangward," dedi nezaketle. "Siz ve Brody'nin gelip bizimle kutlama yapabilmenize çok sevindim." Parmak uçlarında durarak kalabalığı taradı. "Adrian'ın buralarda bir yerde olduğunu biliyorum, şüphesiz eski dostlarıyla hasret gideriyordur. Ah. İşte orada. Benimle gelin." Kraliçe onu odanın arka tarafına, yaylacı Gölge Dansçısı'nın bulunduğu yere götürdü,

uzun boylu, geniş omuzlu, özenle dikilmiş bir ceket giyen ve kaşlarını çatmış genç bir büyücüyle bekledi.

"Adrian, bu Evan Strangward, Carthis'ten. Lord Strangward, bu benim oğlum, Adrian sul'Han."

Ama hayır, değildi. Olamazdı. Evan kendini Arden Kralı'nın yetenekli şifacısı Adam Freeman'ın buz gibi mavi-yeşil gözlerine bakarken buldu.

"Tanıştık anne," dedi Freeman dişlerinin arasından. Tılsımını kavradı. "Kraliçeden uzak dur, seni katil piç."

Evan kim olduğunu inkâr etmenin ya da reddederek Kraliçe'nin Muhafızları'nın elini zorlamanın bir anlamı olmadığını gördü. Bu gece hayatta kalmak istiyorsa hızlı konuşması gerekiyordu.

"Şifacı," dedi kurt kraliçeden iki adım uzaklaşarak ve ellerini iki yanında tutarak. "Ardenscourt'taki o tatsızlıktan sağ kurtulduğunuzu gördüğüme sevindim."

"Ne tatsızlığı?" dedi kraliçe, Evan'dan şifacıya ve tekrar geriye bakarak. "Ardenscourt'la ilgili olan nedir?"

"Ben hayatta kaldım," dedi Freeman, hâlâ Evan'a sabitlenmiş bir şekilde. "Ve ne yazık ki sen de hayatta kaldın. Ama herkes kurtulamadı."

"Arden Kralı'nı öldürdüğüne pişman değilsindir herhalde," dedi Evan, isabet etmesini umarak kör bir atış yaparak. "Sınırın bu tarafında kimsenin onun yasını tuttuğunu sanmıyorum."

"Kral Gerard'ı sen mi öldürdün?" Arayan Gölge Dansçı'ydı, vücudu kaskatı kesilmiş, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

"Yine de bir şey kafamı karıştırıyor," dedi Evan. "Ardenscourt'ta seni Adam Freeman olarak tanıyordum."

Kraliçe kulaklarına inanamıyormuş gibi, "Ardenscourt'ta," dedi. Şifacıya döndü. "Neden bahsediyor bu Adrian?"

"Sana Jenna'dan bahsetmiştim," dedi şifacı. Evan'ı işaret etti. "Onu öldüren adam bu."

"Bir kızla tanıştığınızı söylemiştiniz," dedi kraliçe, sırtı onaylamamaktan kaskatı kesilmişti. "Bu kızla Ardenscourt'ta tanıştığınızdan bahsetmediniz."

"Size söylediğim gibi, bu uzun bir hikaye."

Şimdiye kadar anlatmadığı bir hikâye, diye düşündü Evan. Ve bu ona bir fırsat verdi.

"İyi haber şu ki Jenna hayatta," dedi. "Aslında onu az önce sahilde, Chalk Cliffs yakınlarında gördüm."

"Chalk Cliffs," diye tekrarladi şifacı. Bir an için gözlerinde umut parladı. "Neden Tebeşir Kayalıkları'nda olsun ve oraya nasıl gelsin?"

"Görünüşe göre Tebeşir Kayalıkları bulunulması gereken bir yer," dedi Evan. "Uzun bir konuşma yapmadık çünkü ona büyük ve huysuz bir ejderha eşlik ediyordu. Birlikte uçup gittiler."

Şifacının gözlerindeki umut, inançsızlık ve düşmanlık tarafından bastırıldı. Başını sallayarak Evan'ı kovdu ve kraliçeye döndü. "Peki, bu korsan size ne hikâye anlatıyor?"

Kurt kraliçe, korsanların ve serseri oğullarının yalanlarını savuşturmak istercesine kollarını kavuşturdu. "Diyarlar'a saldırmayı planlayan Indio'nun ötesindeki bir imparatoriçe hakkında bizi uyarmaya geldiğini söylüyor. Tüm doğu kıyısının risk altında olduğunu iddia etti."

"İlginç," dedi şifacı. "Daha birkaç hafta önce Ardencourt'taydı, kralla görüşüyordu ve imparatoriçenin temsilcisi olduğunu iddia ediyordu."

Kurt kraliçenin gözlerindeki ifade tanıdıktı; Evan'ın şifacıda pek çok kez gördüğü bir ifadeydi bu. Boğazını koruma dürtüsüne direndi.

Tam o sırada Shadow Dancer şifacının kolunu kavradı. "Atlarla konuşuyor," dedi. "Bu Jenna neye benziyor?"

Atlarla mı konuşuyor? Evan düşündü. Bir insanın kaç tane ismi olabilir ki? Ben onun yanında tembelim.

Şifacının kendini tartışmadan koparması bir iki dakikasını aldı. Yaylacıya döndü ve "Saçları dalgalı, metalik görünümlü, bakır çizgilerliydi ve altın rengi gözleri vardı" dedi.

Evan onun geçmiş zaman kullandığını fark etti. Bana inanmıyor, diye düşündü.

"Middlesea'de bir kız bana yaklaştı," dedi Shadow. "Biraz deri işi yaptırmak istiyordu. Adının Riley olduğunu söyledi ama tarifinize bakılırsa aynı kişi gibi görünüyor."

şimdi şifacının tüm dikkati Shadow'un üzerindeydi. "Riley mi? Jenna'nın küçükken arkadaşıydı. Bazen kendisi de bu ismi kullanırdı." Gölge'den Evan'a ve tekrar yaylacıya baktı. "Ne tür bir deri işi?"

"Bunun için bir desen çizmişti ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye . Bir koşum takımıydı ama çok büyüktü ve garip bir şekli vardı. Sirkte gryphonlara ve elipantlara bindiğini ve büyüyen bir gryphon için yeni bir ekipmana ihtiyacı olduğunu iddia etti. Sparrow onu yaptı ve Riley onu Fortress Rocks'tan aldı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç hafta önce. Arden'den dönüyordum."

Evan kendini biraz gereksiz hissetmeye başlamıştı ki bu onun için sorun değildi. Görünüşe göre resepsiyon sona ermişti ve sohbetleri sırasında oda boşalmıştı. Uzaklaşmaya başladı ama kraliçe bunu fark etti ve onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Kaptan Strangward," dedi. "Oğlumla ve Shadow Dancer'la konuşup daha fazla bilgi topladıktan sonra bu konuşmaya daha özel bir yerde devam etmemiz gerekiyor. Umarım gerçeği yalandan ayırana kadar sizi ve mürettebatınızı kamaranızda gözetim altında tutmamız gerektiğini anlayışla karşılırsınız." enesi gerildi, gözleri zümrüt gibi sert ve parlaktı. "Eğer buraya bizi bir tür tuzağa düşürmeye geldiyseniz, sizinle sert bir şekilde hesaplaşacağımı bilin."

Evan, Brody'nin arkasından sertleştiğini hissedebiliyordu. Evan mürettebatının, şifacı hikâyesini anlatmadan ve yayla kraliçesi idamlarını emretmeden önce savaşarak kurtulmalarını istediğini biliyordu. Brody'nin anlamadığı şey, kaçacak hiçbir yer olmadığıydı. Evan ve bir avuç

Celestine dünyanın geri kalanını fethederken Stormborn yelken açmaya devam edemezdi. Bir korsanın bile eninde sonunda bir limana ihtiyacı vardır.

Bir duruş sergilemesi ve bir şekilde kurt kraliçeyi ortak bir düşmanı paylaştıklarına ikna etmesi gerekiyordu. Kraliçe onun başının kesilmesini ya da yakılmasını emretse bile (eğer seçim yapmak zorunda kalırsa, ilkinin seçmeyi umuyordu), bu muhtemelen Celestine'in onun için planladığı şeyden daha iyi olacaktı. Görünüşe bakılırsa kurt kraliçenin oğluyla da sert bir şekilde başa çıkmaya niyetli olması küçük bir teselliydi.

Bu yüzden ayağa kalktı, kaslarını gevşemeye zorladı ve kendisine bakmayı tercih eden herkesin bakışlarını karşıladı. "Anlıyorum Majesteleri," dedi. "Ama acele etmeniz için size yalvarıyorum. Celestine Diyarlar'da bir yer edindiğinde ..." Sözüünü yarıda kesti, çünkü kraliçenin dikkatinin kapıdaki kargaşadan dağıldığını görebiliyordu; yükselen sesler ve etrafta dolaşan küçük bir bluejack kalabalığı.

Kraliçe, "Bunun neyle ilgili olduğunu gördün mü Yüzbaşı Byrne," diye tersledi. Muhafızlarından birine dönerek, "Diğer herkesi odadan çıkarın. Sanırım bu parti sona erdi ve bu işi çözmeden önce daha fazla dil dökülmesine gerek yok."

Kaptan Byrne, kraliçeyi araştırması için Evan'ın yanında bırakıp bırakmamakta kararsızmış gibi tereddüt etti. Sonunda, oda boşalırken kapıya doğru ilerledi.

Dakikalar sonra geri döndü, yanında yol yorgunu bir asker vardı, asker hâlâ çamur içindeydi. Kadındı ama odadaki neredeyse herkesten cüceydi.

"Onbaşı Talbot!" dedi kraliçe. "Burada ne yapıyorsunuz?" Gözlerinde umut dolu bir bakış belirdi. "Yüzbaşı Gray de sizinle birlikte mi döndü?" Sanki Yüzbaşı Gray'in hemen arkasında olmasını bekliyormuş gibi yeni gelenin arkasından baktı.

"Majesteleri," dedi asker selam verirken, yüzündeki ifade bitkin ve asıktı. "Chalk Cliffs'ten kötü haberler getirdim. Şiddetli bir savaşın ardından şehir düştü."

Kraliçe Raisa'nın beti benzi attı, yeşil gözleri büyüdü. "Chalk Cliffs ... düştü mü? Ama bu nasıl oldu?"

"Batıdan gelen bir ordu ile denizden gelen savaş gemileri arasında kaldık. Ve belli ki surların içinde onlara kapıları açan hainler vardı."

Kraliçe önce Evan'a, sonra da perişan haldeki askere baktı. "Bir ordu mu? Arden miydi yoksa-?"

Talbot başını salladı. "İmparatoriçe Celestine adında biri için yelken açtılar ve iblisler gibi savaştılar. Sayıca çok üstün olmasaydık bile, onları öldürmek neredeyse imkânsızdı."

Evan'ın kalbi taş gibi çarptı. Bu tam da önlemeyi umduğu felaketti. İmparatoriçe'nin gelişinin uyarısını haklı çıkarması biraz teselli oldu.

Kraliçe Raisa doğruldu, yumruklarını sıktı ve çenesini kaldırdı. "Peki ya hayatta kalanlar?"

Talbot sanki onların arasında olmaktan utanıyormuş gibi başını öne eğdi. "Küçük bir grubumuz su geçidinden bir tekne aldı ve körfezden çıkıp kıyı şeridinden biraz aşağı inmeyi başardık. Ama düşman gemilerinden biri peşimize düştü ve bizi ezip geçti."

"Kaptan Gray?" dedi kraliçe, sesi düzdü.

Talbot etrafına bakındı, sanki duyabilecek durumda olanları görmek ister gibiydi. "Özel olarak konuşmamız gerekiyor, Majesteleri."

KRALLAR VE PIYONLAR

Hal'in evde geçirdiği birkaç gün pek de tatmin edici değildi. Görmek istediği insanların hiçbiri orada değildi ve tanıdık evre sadece kaybedeceği şeylerin anılarını canlandırıyordu. Annesi bahçeleriyle her zaman büyük gurur duymuştu. şimdi sınırlar bulanıklaşmış, devedikenini istilasına uğramış, çiçekler solmuş ve tohuma dönüşmüştü.

Ortada, evlerinin sembolü olan, yayılan devasa beyaz meşe duruyordu. Efsaneye göre bu meşe, Kırılma'dan ve Montaigne soyundan gelen krallardan daha eskiydi. Küçük kız kardeşi Harper, kutsal kitap öğretmeninden kaçmak ve duvarların dışındaki maceralara giden kardeşlerinin yolunu kesmek için dallarının arasında gizlenirdi. Sonunda, demircinin oğlunu arka bahçenin duvarına demir parmaklıklar yerleştirmesi için ikna etti, böylece kendi kaşışlarını tasarlayabilecekti.

şu anda bile içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için planlar yaptığına şüphe yok.

Beni bekle, Harper, diye düşündü Hal. Onları geri alana kadar dinlenmeyecekti.

İmparatoriçe'nin ordularının Heartfangs'in batı yamaçlarından aşağı indiğini görme ihtimali, görevine özel bir aciliyet kazandırdı. İmparatoriçe'nin sihirli işaretli işportacıyı bulma takıntısının onu güney yerine kuzeye göndermiş olması büyük bir şanstı. Ama İmparatoriçe'nin Fells'le yetineceği yanılığına kapılmamıştı.

Babası aylardır sahadaydı, bu yüzden Hal dilekçeler ve anlaşmazlıkları çözme ya da çok uzun süredir ertelenen konularda karar verme talepleriyle dolup taşıyordu. Uzakta o kadar çok zaman geçirmişti ki

Ev halkını yönlendirmede ya da çiftlik yöneticilerinin ve kira tahsildarlarının sorularını yanıtlamada yardımcı oluyordu. Bununla birlikte, şaraptan tuza, yemden tarlalarda çalışacak adamlara kadar neredeyse her şeyin eksikliğinden şikayet etmek için uygun bir hedefti.

Fells'in krallığında gördükleriyle kıyaslandığında kilerler dolup taşsa da bu böyleydi.

Rolande da tam bir baş belasıydı. Hal ulaşabildiği en yüksek rütbeli kişi olduğu için, devetüyü sürekli peşindeydi ve her konuda aptalca tavsiyeler veriyordu.

En azından Rolande'ın elinde isyancı güçlerle iletişim kurmak için kuşlar vardı. Hal babasına çocukluğundan beri kullandıkları kodla bir mesaj gönderdi.

Bu Halston. White Oaks'tayım. Siparişler?

Ertesi gün babasının her zamanki coşkulu üslubuyla bir mesaj geldi.

Bunu duyduğuma sevindim. Size ihtiyaç var. Mümkün olan en kısa sürede Tapınak Kilisesi'ne rapor verin.

Hal kendini toparlar toparlamaz atını hızla asithane'lerin toplandığı Temple Kilisesi'ne doğru sürdü. Rolande elbette onunla gelmek istiyordu ama Hal askeri mahkemeye çıkarılacağı için geride kalmasını emretti.

Temple Kilisesi iyi bir stratejik konumdaydı; Kuzey Yolu'nu kullanmayı tercih etmeleri halinde düşmana doğrudan ulaşabilecekleri iyi bir yola sahiptiler. Elbette aynı şey kralın kuvvetleri için de söylenebilirdi. Delphi'nin düşüşünden önce, böyle bir konum kuzeydeki silah fabrikalarına ve madenlere erişimi de engellerdi.

Şimdi, arkalarında Delphi, doğuda tepeler ve batılarında Tamron Ormanı varken, güney dışında herhangi bir yönden Thanes'e saldırmak kolay olmayacaktı.

Normalde Hal uzun zamandır ilk kez düzlüklerde savaşmayı dört gözle bekleyebilirdi. Ama bu sefer diplomasi ve müzakere için bastıracaktı, ki bu konularda hiç becerisi yoktu.

Temple Church'de her zaman küçük bir garnizon binası ve diğer askeri tesisler olmuştı. Hal gün batımından sonra vardığında kamp ateşlerinin ve çadırların ovada göz alabildiğine yayılmış olduğunu gördü. Bu bir noktaya kadar iyi bir haberdi. Ordular yapacak bir şey ve gidecek bir yer olmadan iyi değildir.

Hal komuta merkezinin garnizon binasında olduğunu tahmin ediyordu; eğer değilse, orada görevli olanlar ona babasını nerede bulabileceğini söyleyebilirdi.

Ne olduysa oldu, babasını görmek için hızlı konuşmasına gerek kalmadı. Atını teslim ettikten sonra karşılaştığı ilk kişi, elinde bir listeyle otlakları dolaşan Jan Rives oldu. Rives, Hal'in orduya katıldığında, büyümeden önce emrinde görev yaptığı ilk subaylardan biriydi.

"Sanırım bu Küçük Hal," dedi Rives, yüzünde bir gülümseme belirterek. "Lord Matelon bana Delphi'deki o cehennem çukurundan kurtulduğunu söyledi."

Rives, Bruinswallow'daki bir ayaklanma sırasında bir kolunu kaybettikten sonra Lord Matelon onu White Oaks'un levazım subayı olarak yanına almıştı. Hal ona hâlâ Çavuş diyordu, Rives da ona hâlâ Küçük Hal diyordu ama Hal artık ondan daha iriydi.

Hal'in, aynı şeyi yapmaya çalışan bazı asker arkadaşlarına açıkça belirttiği gibi, Rives'in ona bu şekilde hitap etmesine izin verilen tek kişiydi.

"Çavuş Rives," dedi Hal sırtarak ve sırtını sıvazlayarak. "Babamı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin?"

Rives, "Diğer bazı lordlarla birlikte, her zamanki gibi dışa dış savaşıyor," dedi. "Seni görmek ona iyi gelecektir."

"Umarım öyledir," dedi Hal, keşke babasıyla özel olarak görüşebilseydi ve diğerlerine haber vermeden önce onu ikna edebilseydi.

Toplantı odasının kapısına varmadan önce sesler duydu.

"Adamlarımın eve ve tarlalara gitmesi gerekiyor, yoksa bu yıl hiç hasat yapamayacağız," diyordu biri. Hal'in tanımadığı bir sesti bu. "Tomurcuklar çoktan kırılmaya başladı ve asmalar düzgün bir şekilde kafeslenmediği için kalite-"

"Şehidin Kanı, DeLacroix, biraz dinlenebilir misin?" Bu babasının kusursuz bas gümbürtüsüydü. Yani ilk konuşan Pascal DeLacroix'ydı, Rolande'ın babası, yakın zamana kadar kralın sıkı bir müttefiki. "Şimdi, avantaj bizdeyken saldırmazsak, bu sonbaharda söğüş hasadınız için endişelenmenize gerek kalmayacak. Şarabınızı başka biri içiyor olacak."

"Tek istediğim mülkleri düzene sokmak için birkaç hafta," dedi DeLacroix, ses tonundan mantıksız olanı ikna etmeye çalıştığı anlaşılıyordu. "Kral ailelerimizi hâlâ rehin tutarken neden avantajlı olduğumuzu söylediğinizi anlamıyorum. Bizden önce onların serbest bırakılması için müzakere etmeyi denemeliyiz-"

"Jarat oyalanıyor," diye homurdandı Matelon. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Kuzeyde sefer mevsimi bitene kadar bizi oyalamak istiyor ki tüm ordusunu bizimle uğraşmaya ayırabilsin. Şimdi, kuvvetleri bölünmüşken gitmek daha iyi."

Lanet olsun, diye düşündü Hal. Şimdiden yanlış taraftan geliyorum. Derin bir nefes alarak kapıyı itti.

Odada yarım düzinethane vardı ve o içeri girdiğinde tüm başlar döndü. DeLacroix'ı, genç Lord Heresford'u, Lord Henri Tourant'ı ve hırpalanmış ahşap bir masanın etrafında toplanmış olan babasını tanıdı. Etraflarındaki kirli fincanlar ve tabaklar bir süredir bu işi yaptıklarını gösteriyordu.

Hal yumruğunu göğsüne götürerek selam verdi. "Kaptan Halston Matelon, emredildiği gibi rapor veriyorum, efendim," dedi.

Babası sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken tahta tahtaya sürtündü. Odayı geçti ve Hal'i kabaca kucaklayarak kulağına, "Eve dönmene sevindim oğlum," diye mırıldandı.

Onu kol uzunluğunda tutarak yukarıdan aşağıya baktı. "Tıraş olman gerek," dedi.

"Biliyorum efendim," dedi Hal. "Ama mümkün olan en kısa sürede gelmemi söylemişsiniz."

Kolunu Hal'a dolayan Matelon onu diğer askerlerle yüzleşmesi için çevirdi. "Sanırım hepiniz oğlum Yüzbaşı Matelon'u tanıyorsunuz," dedi. "Delphi'nin düşüşü sırasında esir alınmıştı. Yaradan'ın lütfuyla kaçtı ve bize geri döndü."

Hepsi ona baktı. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, diğerlerinin hiçbirisi onun dirilişinden haberdar olmamıştı. Bu da babasının hiçbirinin bildiğine güvenmediği anlamına geliyordu.

Sonunda DeLacroix, "Bana sizin ve emrinizdeki herkesin Delphi'de öldürüldüğü söylendi," dedi.

"Birkaçımız esir alındı, efendim," dedi Hal.

"Oğlum Armond Delphi'de sizinle birlikteydi," dedi Tourant hevesle. "O da esir alındı mı?"

"Bilmiyorum efendim," dedi Hal. "Onu mahkûmlar arasında görmedim ama bu hayatta kalmadığı anlamına gelmez. Delphi'de otuz kişi tutuluyordu ama benden ayrı tutulan bazı mahkûmlar da olmuş olabilir."

"Kendi komutanızdaki askerleri bile sormadınız mı?" DeLacroix bir kaşını kaldırdı. DeLacroix, şimdiye kadar askerlik hizmetinden kaçınmayı başarmıştı.

Öfkesine hakim olamayan Hal dişlerini sıktı. "Sordum ve bana hayatta kalan çok az kişi olduğu söylendi," dedi. "Onlara inanıp inanmayacağımı bilemedim. Sonra Chalk Cliffs'e götürüldüm ve oradaki tek Ardenine tutsağı ben oldum."

"Ve üç aydır kuzeyde tutsak mısınız?" Sanki DeLacroix, değerli bir askerin şimdiye kadar kaçmış olması gerektiğini ima ediyordu. Sanki Hal durumdan yararlanarak üç aylık bir tatilin tadını çıkarmış gibiydi. "Ve şimdi kaçan tek kişi sensin."

Bey, sanki bu önemli bir şeymiş gibi parmaklarını birbirine vurdu.

"Onu sorgulamayı bırakın," dedi Heresford. "Onu evinde karşılamalıyız, nasıl hayatta kaldığı konusunda sorguya . İş Jarat'la savaşmaya gelirse ona ihtiyacımız olacak."

Matelon, "İş kavgaya varacak Heresford, bunu biliyorsun," dedi. "Oğlunda aksini düşünmemi sağlayacak hiçbir şey görmedim."

Heresford sırtarak, "Çocuk kralın ordusunun yarısı Yüzbaşı Matelon'un bizimle olduğunu öğrenince bize gelecek," dedi.

Hal boğazını temizledi. "Kuzeydeki olaylarla , Kral Jarat'a karşı savaşmak için doğru zaman olup olmadığına karar vermemi etkileyebilecek bazı haberlerim var." Hal'ın babası iki elini kaldırarak Hal'a uyarıcı bir bakış attı. "Beyler, sabahın erken saatlerinden beri bu işle uğraşıyoruz," dedi. "Bugünlük ara vermek için iyi bir zaman, böylece hepimiz işeyip bir şeyler atıştırabiliriz ve ben de oğluma Kuzeydeki olaylar. Yarın sabah yeniden toplanacağız."

ELÇİYİ ÖLDÜRMEK

Hal, ortak bir düşmana karşı birleşmek için babasını Kral Jarat ile barış yapmaya ikna etmenin zor olacağını biliyordu. Ama bunun imkânsız olduğunu tahmin etmemiştir. Babası ve Robert'ın kaldığı handa bir oda ayırttı. Küçük kardeşi üç ay içinde bir yıl yaşlanmış ve bir santim büyümüş gibiydi. Sanki ortadan kaybolacakmış gibi Hal'a bakıp duruyordu. Görünüşe göre, babasını

Şehir düştüğünde başka bir yerde olduğu için.

Akşam yemeğinde Hal, Delphi'nin düşüşünden bu yana neler olduğunu anlattı. Aslında her şeyi değil. Hain olsun ya da olmasın, Kaptan Gray'in gerçek kimliğini paylaşmayı ya da kuzeyde geçirdiği süre boyunca aralarında gelişen bağ üzerinde durmayı tercih etmedi. Bu onun motivasyonlarını olduğundan daha da şüpheli hale getirirdi.

Hal, Kurt Kraliçe ile görüşmesini ve Kral Gerard'ın ölümünün Diyarlar arasındaki savaşı sona erdirmek için yeni bir fırsata işaret edebileceği umudunu anlatana kadar babası birkaç soru sordu.

"Eğer barış istiyorsa, Ardencourt'taki yavru şahine haber göndermesi gerekir," dedi babası. "Bütün bunlar böyle başladı. Delphi'nin düşüşünden sonra Gerard'a kuzeydeki cadıyla olan kin maçını ilerletmek için daha fazla adam ve para harcamayacağımı söyledim. İşte o zaman ailelerimizi rehin aldı."

"Kraliçe Raisa sadece bir ateşkes istemiyor baba," dedi Hal. "İkimizi de tehdit eden bir düşmana karşı ittifak istiyor."

"Kim? Jarat mı?" Babası homurdandı. "Artık savaşı desteklemediğimiz yetmiyor mu? Vatanımıza karşı hainlik etmemizi bekleyemez." Gözleri kısıldı. "Bunu neden konuşuyoruz ki? Buraya onun elçisi olarak mı geldin?"

"Ben onun elçisi değilim ve Jarat hakkında da konuşmuyorum.

Doğudaki imparatoriçeden bahsediyorum. Celestine."

Babası kaşlarını çatı. "Celestine. Gerard'a büyücülerden oluşan bir ordu vaat eden Kartacalı korsan değil mi o? Kralın hayal gücü dışında gerçekten var olduğundan hiç emin değildim. Kral öldüğünden beri onun hakkında tek bir kelime bile duymadım."

"O gerçek," dedi Hal. "Chalk Cliffs'i ele geçirdi. Görünüşe göre burada kalacak."

Babası ona bakakaldı. "Bunu nereden duydun? Bu benim için yeni bir haber."

"Oradaydım," dedi Hal. "Oradaki kalede esir tutuluyordum. Olanları gördüm."

"Söz verdiği gibi bir büyücü ordusu mu getirdi?"

"Eğer askerleri büyücüyse, bizim alışık olduğumuz türden değiller."

"Ne demek istiyorsun?" Robert ekmeğin bir ucunu ağzına tıktı ve bir yudum birayla kovaladı. "Neye benziyorlar?"

"Onları öldürmek neredeyse imkânsız. Tılsımları yok ve bizim büyücülerimiz gibi büyü kullandıklarını sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" dedi babası. "Bunu kişisel deneyimlerinden mi biliyorsun? Çatışmanın içinde miydin?"

"Evet," dedi Hal. Sonra bir an düşündü. "Aslında hayır. Bir tanesi ... ah ... ben siperlerin üzerindeyken gökyüzünden düştü."

"Gökyüzünden mi düştü?" Matelon, sanki Hal bir şey yakalamış gibi sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Uçabiliyorlar mı?"

Hal bunun kulağa ne kadar mantıksız geldiğini fark etti. "Şey, hayır, sanmıyorum. Bir canavar ya da bir kuş

onu."

"Bir canavar ya da kuş. Üzerine bir asker düşürdü." Babasının yüzündeki şüphecilikten Hal zemin kaybettiğini anladı. Ortada bir soru bile yoktu.

Robert tabii ki anında gemiye bindi. "Neye benziyordu? Pulları ya da tüyleri var mıydı? Gryphon muydu, ejderha mıydı, yoksa-?"

"Robert." Babaları, "Onu cesaretlendirme," der gibi başını salladı. "Yani savaşı gerçekten görmedin," dedi Hal'a.

Hal başını salladı. "Çatışma sırasında kalede kilitliydim ama sesleri yeterince iyi duyabiliyordum."

"Nasıl kaçtın?"

"Biz ... savaş sırasında su geçidinden ayrıldık."

"Biz mi?" Babası bir kaşını kaldırdı.

"Ben ve başka bir mahkûm," dedi Hal. Ayrıntılara girmek ve böylece zaten sahip olduğundan daha fazla soruyu gündeme getirmek için bir neden görmüyordu.

Matelon derin bir iç çekti. Parmaklarını masaya vurarak gür kaşlarının altından ona baktı. "Üzgünüm oğlum. Bana öyle geliyor ki cadı kraliçe sana bir hikâye anlatmış ve gitmene izin vermiş."

"Gitmeme izin vermedi," dedi

Hal. Yoksa bırakmış mıydı?

Bu işte iyi değilim, diye düşündü. Kelimeler benim tercih ettiğim silahlar değil. Akli başında hiç kimse beni elçi olarak seçmez.

"Eğer bu benim çıkarım için sahnelendiyse, kraliçe çok zahmete girmiş," dedi Hal. "Savaşta sonra tüm liman imparatoriçenin siren bayrağını taşıyan gemilerle doldu. Askerleri, silahları ve malzemeleri boşaltıyorlardı. Büyük bir ordu. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

"Bir çeşit büyü olabilir mi?"

"Bu bir büyü değildi. Daha sonra savaşta bulunan bazı kişilerle konuştum ve Kartacalı savaşçılardan birini sorguladım."

"Sorgulamaya nasıl geldin-?"

"Kartacalıların at hattından bir binek aldım," dedi Hal. "Nöbetçilerinden birini öldürmeden önce sorguladım."

"Yani öldürülebilirler mi?"

Hal başını salladı. "Öyle. Ama kolay değil. Bir tanesinin üzerinden geçtim ve savaşmaya devam etti. Onu yere seren tek şey kafasını kesmek oldu."

Babası onu inceledi. "Sen iyi bir askersin oğlum ve zeki bir subaysın, muhtemelen imparatorluğun en iyisisin ama politikacı değilsin. Görünüşe göre sana hile ve kurnazlık genini aktarmamışım. Her zaman en basit açıklamayı arayın. Eğer söylediklerin doğruysa, yani Fells'in bir Kartaca ordusu tarafından saldırıya uğradığı doğruysa-"

"Hal bu konuda neden yalan söylesin ki?" Robert araya girdi, sonra babasının sert bakışları altında sakinleşti.

"-En olası açıklama, Gerard ya da Jarat'ın bu Celestine ile bir anlaşma yapmış olması," diye devam etti Matelon. "O ordularını kuzeye gönderirken, bu da Jarat'ı peşimize düşmesi için serbest bırakıyor. Aralarında gizli bir anlaşma olmasa bile, kurt kraliçenin başka bir işle meşgul olduğu haberi kendisine ulaştığında bize karşı harekete geçecektir. Bu yüzden. Başkente daha geç değil, daha erken yürümek bize yakışır."

"Yapmamamız gereken şey de bu," dedi Hal. "Biz kendi aramızda savaşırken Celestine kuzeyde toprak kazanıyor olacak. Er ya da geç güneye dönecektir."

"Ve o bunu yaptığında, imparatorluğu birleştirmiş olacağız ve onunla mücadele edebiliriz." İçini çekti ve ensesini ovuşturdu, Hal'a baktı, sonra tarafa. "Kuzeydeki cadının-" Durakladı, sanki kelimeleri söylemeye isteksizdi. "-seni büyüledi mi?"

"Hayır!" dedi Hal, yanakları utançtan kızarmıştı. "Ben büyülenmedim. Ne gördüğümü biliyorum."

"Bak, kuzeyde esir tutulurken sana ne yapıldığını bilmiyorum," dedi babası. "Büyücülük hakkında hiçbir bilgim ya da anlayışım yok. Bu konuları kiliseye bırakıyorum." Parladı. "Bu senin işine yarayabilir."

Papazla konuşmak iyi olur. Peder Menard da bizimle birlikte ve şu konularda bazı fikirleri olabilir-"

"Hayır," dedi Hal. "Menard'la konuşmak istemiyorum. Şeytan çıkarma ayinine ihtiyacım yok. Bir orduya ihtiyacım var." İçinin derinliklerinden yükselen şüpheyi bastırmaya çalıştı. Bu onun yararına yapılmış, özenle hazırlanmış bir oyun olabilir miydi? Oyuna mı getirilmişti?

Eğer bu bir oyun olsaydı, Tamron'daki herhangi bir sahneye yakışır, binlerce kişilik bir oyuncu kadrosuyla tamamlanmış bir dram olurdu.

"Sana bir ordu veremem, Hal," dedi babası. "Sahip olduğum her kılıca ihtiyacım olacak."

"Kral karını ve kızını rehin tutarken gerçekten de başkente mi yürüyeceksin?" Hal istemeden de olsa sesini yükseltmişti.

"Mesele bu mu yani?" Matelon fincanını boşalttı ve yere çarptı. "Rehin alanlarla pazarlık yapmadığımı biliyorsun. Gerard öldükten sonra Ardencourt'a bir mesaj gönderdik ve Jarat'ın iyi niyet göstergesi olarak rehineleri hemen serbest bırakmasını talep ettik. O da bize kralın adaletine teslim olmamızı talep ederek karşılık ."

Eğer adalet sağladıysa, bu ailede bir ilk olur, diye düşündü Hal. "Elinde tuttuğu kişilerin nerede olduğuna dair bir haber var mı?"

"Sanırım başkentte bir yerdeler," dedi babası ekşiyerek. "Kral onları yakınında tutmak isteyecektir. Bu kart elinde olduğu sürece saldırmayacağımızı varsayıyor. Bu da taviz vermeye hiç niyeti olmadığı anlamına geliyor." Matelon Hal'a uzun ve ölçülü bir bakış attı. "Açıkçası, statükoyu bir barışla ilgilenmiyoruz. Babasının kötü davranışı yüzünden oğlunu neden ödüllendirelim ki? İmparatorlukta Gerard yönetiminde büyük toprak, adam ve para kaybına uğramayan tek bir derebey bile yok. Eğer Jarat'a boyun eğsek, Gerard'ın bizden çaldığı her şeyi alır ve biz de bloğa gideriz. Thane'ler pek çok konuda hemfikir değiller ama bu noktada hemfikiriz; güçlü bir şekilde müzakere etmeliyiz,

yalvaran olarak değil. Bu yüzden. Bu durumda, savaştan kaçış yok. Eğer hamlemizi yapacaksak, bunu yapmanın tam zamanı, onun en zayıf olduğu zaman. Neden ayakları yere basana kadar bekleyelim ki? Ailelerimize gelince, onlara gelecek herhangi bir zarar misliyle karşılık bulacaktır."

Robert, "Ama bu Harper'ı ya da annemi geri getirmeyecek," dedi.

Babaları Robert'ın omzunu sıktı. "Bizler erkeğiz Robert," dedi. "Bazen erkekler zor kararlar vermek zorunda kalırlar."

Robert Matelon'un elini bıraktı. "Eğer rehineler serbest bırakılırsa, Kral Jarat'ın pazarlık yapma ihtimali artmaz mı?"

"Hiç şüphesiz," dedi babaları boğuk bir kahkaha atarak. "Jarat'ın bir ordusu var ama ordular savaşsa da savaşmasa da beslenmeye ihtiyaç duyar. Parası ve başkentin kuzeyinde toprağı yok. Eğer Bruinswallow ve We'enhaven'daki vahşiler onun zayıflığını hissederlerse, sınıra dayanacaklardır. şu anda onun yerinde olmaktansa bizim yerimizde olmayı tercih ederim."

"Biz olmak istemiyorum!" Robert bağırdı. "Biz olmak istemiyorum. Eğer kral ailelerimizin gitmesine izin vermiyorsa, onları kendimiz kurtarmalıyız." Merdivenleri tepinerek çıktı ve Hal ile babasını masanın karşısında birbirlerine bakarken bıraktı.

"Genç olmak zor," dedi Matelon başını sallayarak. "Zor, nokta," dedi Hal, son et lokmasını iterek tabağının etrafındaydı. Rehinerin nerede tutulduğunu öğrenmek için başkente gitmek üzere izin istemeyi düşündü. Ardenine ordusunda hâlâ canı pahasına güvenebileceği dostları vardı. Ancak Matelon'un, Jarat'ın kalesine bir rehine daha koymasıyla sonuçlanabilecek herhangi bir girişimi onaylamakta isteksiz olacağından şüpheleniyordu.

Eğer izin istediye ve babası hayır dediye, o zaman kesinlikle gidemezdi.

Af dilemek izin istemekten daha iyidir, diye düşündü Hal.

Matelon başını eğdi. "Robert her zaman dik başlı olmuştur ama sen her zaman istikrarlı olan oldun," dedi. "Büyülü ya da değil, kuzeyde geçirdiğin zaman seni değiştirmiş."

Hal başını salladı. En azından bu konuda hemfikir olabilirlerdi.

"Şu anda başka bir cephe açamadığımız için hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum, ancak savaşlarımızı seçmek zorundayız. Gördüğünüz gibi, içinde bulunduğumuz savaşı bitirmek içinthane'leri ikna etmek yeterince zor. Size şimdiden söyleyeyim, cadı kraliçenin yardımına gelmek için hiçbir destek olmayacak."

Hal tabağını itti ve fincanını boşalttı, tartışmaya devam etmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. "Anlıyorum efendim."

Geçmişte olsa, bu her şeyi bitirirdi ama babası daha önce görmediği bir şey görmüş gibi Hal'ı incelemeye devam etti. "Kuzeyde ajanlarım var. Onlarla temasa geçip neler öğrenebileceğimize bakacağıma söz veriyorum. Bu arada, iç savaşı sona erdirmek için bu fırsattan yararlanmalıyız. Bu bizi dış güçlere karşı koyabilecek kadar güçlü kılacaktır."

Lord Matelon durakladı ve Hal bir şey söylemeyince devam etti. "Düzenli ordudan birkaç askeri bizim tarafımıza geçmeye ikna etmeyi başardık. Bizimle birlikte olduğunuz duyulunca daha fazlası da gelecektir. Tüm askerlerimizi sizin komutanız altında birleştirmek istiyorum. Yarın diğerleriyle buluştuğumuzda bunu dile getireceğim."

Hal başını salladı. "Peki ya büyücüler? Herhangi biri geldi mi?"

Matelon çenesini ovuşturdu. "Çok fazla değil ve bunların çoğu tasmalı, bu yüzden bir savaş durumunda ne yapabileceklerini tahmin etmek zor. Bir tasmayla tartışmak zor."

"Mühimmat konusunda ne durumdayız?"

"Bir stok oluşturuyordum ama müttefiklerimiz bu konuda pek istekli davranmadılar." Matelon yüzünü buruşturdu. "Herkes kendine ait olanı elinde tutmak istiyor. Endişelendikleri sadece Jarat'la olan savaş değil, sonrası da var. Ama tanışmanı istediğim biri var. Bir ya da iki yıldır kraliyet için silah tedarik ediyor ve bize büyülü mühimmat konusunda yardımcı olabileceğini düşünüyor."

"Kraliyet için mi çalışıyormuş?" Hal bir kaşını kaldırdı. "Ona güveniyor musun?"

Babası kısık sesle güldü. "Pratik bir kadındır," dedi. "Paramız herkes kadar iyi harcanıyor ve şu anda satın alan biziz." Kapaıya doğru baktı. "İşte orada."

İçeri giren kız koyu renk buklelerindeki yağmur suyunu silkeledi ve odaya göz gezdirdi. Onları köşedeki masalarında görünce pelerinini çıkarıp koluna doladı, barmene işaret etti, sonra da odayı geçip yanlarına gitti. "Lord Matelon," dedi. "Sizi gördüğüme sevindim."

"Barrowhill," dedi Hal'ın babası. "Biz de tam senden bahsediyorduk. Lütfen bize katılın."

Annesinin yıllarca verdiği eğitim devreye girdi. Hal ayağa kalktı, eğildi ve ona bir sandalye çekti. Barrowhill yavaşça başını çevirdi ve sanki daha önce görmediği bir yaratıkmış gibi ona yukarıdan aşağıya baktı. Sonra eteklerini balo elbiselerinin en süslüsüyümüş gibi çekiştirdi ve kendini sandalyeye bıraktı, yerleşmek için biraz kıpırdanarak bu etkiyi bozdu. Servis görevlisi önüne bir bardak bingo koydu.

Bir bardak mı? Hal düşündü. Bu herhangi bir aycıyı kısa sürede sırt üstü yatırırđı.

Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Söylentilerin doğru olduğunu görüyorum Kaptan. Ölümünden dönmenize hoş geldiniz. Bana diğer tarafın nasıl bir yer olduğunu anlat."

Saatler sonra Hal yukarı çıktığında Robert'ın kapısını çaldı ve onu biraz sakinleştirmeyi umdu. Evde kimse yoktu.

Cevap ver. Kapıyı tekrar çaldı. Kardeşi genellikle hafif uyurdu.
Sonunda kapıyı iterek açtı.
Yatak boştu. Robert gitmişti.

NOKTA VE KONTRPUAN

Onbaşı Talbot'un zamanında gelişi Evan için hem bir lütuf hem de bir lanetti. Chalk Cliffs'e yapılan saldırıyla ilgili haberler Evan'ın anlattığı hikâyenin bazı kısımlarını destekliyordu ama aynı zamanda uyarısının çok geç geldiği anlamına da geliyordu. Celestine'in doğuda çoktan bir dayanağı olduğu gerçeği onu kalabalık hissettiriyordu. Dünyanın sınırına ulaşana kadar batıya gitmeye devam etmek istemesine neden oldu. Ve belki de atlamak.

Bu aynı zamanda hareketlerinin artık sınırlı olduğu anlamına geliyordu. Kendisinin ve ekibinin bir süit odaya kapatılmış olması da pek yardımcı olmuyordu. Bir sürü gergin kediyle aynı odaya kapatılmak gibiydi. Tay ritüeli bile sinirlerini yatıştıramıyordu.

Destin'in Chalk Cliffs'e yapılan saldırıdan haberi olup olmadığını merak etti. Bilmiyorsa bile çok geçmeden duyacaktı. Bu Evan'ın işini kolaylaştırır mıydı yoksa zorlaştırır mıydı?

Sulak Alanlılar onu sorgulamak için kraliçenin küçük salonuna çağırdıklarında Evan neredeyse minnettar olmuştu. Mürettebatı o kadar da değil.

"Ya hiç geri dönmezsen?" Brody tedirginlik içinde bir ayağından diğerine geçerek konuştu. "Bize ne olacak?"

Jorani gizli bir yerden bir hançer çıkararak, "Çıkış yolumuzu savaşıarak bulmalıyız," dedi. Evan yarı yarıya onun da bir yay, bir ok sadağı ve bir trebuchet ile gelmesini bekliyordu.

"Eğer savaşıarak çıkmaya çalışırsak, ben ölürüm ama sen ölmezsin," dedi Evan. Şimdiye kadar pek de iyi görünmeyen ince pantolonunu fırçaladı. "Bunun ne faydası var?"

Bu soru karşısında afallamış görünüyordu. Bir anlık duraksamadan sonra bıçağı yerine koydu.

Fırtınadoğan'a dönüşen kan yiğitleri tanıdığı en sert, en sadık mürettebattı ama bazı yönlerden çocuk gibiydiler. Yönetilebilirlerdi ama kendi başlarına karar verme konusunda yetenekli değillerdi.

Celestine herhalde böyle seviyordur, diye düşündü, ama ben sevmiyorum. Biraz yardıma ihtiyacım var.

Evan küçük salona vardığında sorgucuları onu bekliyordu. Tüm yüzler en azından az da olsa tanıdıktı. Kurt kraliçe. Yüzbaşı Byrne. Kraliçenin yeğeni Leydi Barrett. Kraliçenin kız kardeşi, Prenses Mellony. Lord Bayar, Baş Büyücü. Hadley DeVilliers. Dağlık bölge büyücüsü, Gölge Dansçısı. Chalk Cliffs'in düşüş haberini getiren Onbaşı Talbot. Ve elbette, ocağa en yakın köşede oturan, yüzü bir gölgeye girip bir çıkan şifacı Prens Adrian sul'Han.

Ardenscourt'ta Sul'Han her zaman sıkıcı şifacı renkleri giyerdi, bu yüzden onu kadifeler ve satenler içinde görmek biraz şok ediciydi. Prens annesinin gözlerine sahipti ama gözlerinde biraz daha fazla mavi vardı ve bakır rengi saçlarının altında annesinin bakır rengi teninden izler taşıyordu.

Evan, şifacıyı kazanmadan kraliçeyi kazanmanın mümkün olmadığını anlamaya başlamıştı. Ne de olsa Sul'Han kraliçenin oğluydu ve kan her şeyden üstündü. Evan'ın söylediklerine inansa bile, söz konusu bir seçim olduğunda kendi kanını seçerdi. Dünya böyle işliyordu.

Ama şifacıyı kazanmak, yerin derinliklerinden bir dağa tırmanmak gibi olacaktı. Eğer Evan onu Jenna'nın hâlâ hayatta olduğuna ikna edebilirse çok yardımı dokunacaktı.

Talbot oturumu Chalk Cliffs'te olanları hızlı bir şekilde özetleyerek açtı. Hepsi çok tanıdıktı.

"İmparatoriçe böyle yapar," dedi Evan. "Son beş yıldır sistematik bir şekilde özgürlüğü kazanıyor.

Çöl Kıyısı şehirleri. Önce, kanlıları tarafından sızma. Ardından limanın ele geçirilmesi, ordularının boşaltılması ve kontrolünü Dragonback'lere kadar genişleten bir istila. İşte, size göstereyim." Haritalarını da yanında getirmişti ve onları masanın üzerine koyarak kuzeyden güneye doğru Carthis'in omurgasını çizdi.

"Onun kalesi nerede?" Yüzbaşı Byrne haritanın üzerine eğildi.

"İşte." Evan, Nazari ailesi tarafından fethedildikleri dönemde Kuzey Adaları'nın eski bir haritasını açtı. "Bunu tapınak kütüphanenizde buldum," dedi. "Bunun çağlar önce Nazari yönetiminden kaçanlardan bazıları tarafından buraya getirildiğini varsayıyorum. Güncel değil ama coğrafya aynı olmalı."

Byrne'ün daha iyi görebilmesi için haritayı çevirdi. "Kuzey Adaları yıllarca kıyı şeridine yaklaşmayı bile zorlaştıran fırtınalar tarafından hırpalandı," dedi. "Son yıllarda hava durumu görünüşe göre iyileşti. Celestine, Nazari'nin kadim başkenti Celesgarde'ı Ağlayan Kız Kardeşler'den birinde yeniden inşa ediyor, hangisi olduğundan emin değilim."

"Ağlayan Kız Kardeşler mi?" Kraliçe başını eğdi. "Onlara aşına değilim."

"Kuzey Adaları'nda volkanik faaliyetleriyle bilinen üç ada var, tıpkı Fells'teki birçok dağ gibi. Oraya hiç gitmedim ama savunmalarının zorlu olmasını beklerdim."

Şifacı coğrafya dersi boyunca sessizce izledi, notlar aldı, ara sıra konuşma bittiğinde tüy kaleminin çizikleri duyuluyordu.

"Barrett, "İmparatoriçe'nin gemileri en iyi subaylarımızdan biri de dahil olmak üzere düzinelerce esir taşıdı," dedi. Geçmişteki uygulamalara dayanarak, onları nereye götürecek ve onlarla ne yapmayı planlıyor?"

Evan bir yandan yüzlere bakıyor, bir yandan da ipucu arıyordu. odasındaki atmosfer gergin, gerilim doluydu,

Kararsız, sırlarla kaynayan. Evan'a fırtınanın kopmak üzere olduğu, bulutların yığıldığı, havanın nefes almayı zorlaştıracak kadar elektrikle dolu olduğu anları hatırlatıyordu.

"Bu subay Yüzbaşı Gray olabilir mi?" dedi.

Tüm oda irkildi - çok ama çok hareketsiz şifacı hariç.

"Kaptan Gray hakkında ne biliyorsun?" Barrett sordu.

"Sadece bir tahmin," dedi Evan silahsızca. "Resepsiyonda, Kraliçe Raisa, Kaptan Gray adında birinin Tebeşir Kayalıkları'nda olduğundan bahsetmiş ve onun güvenliğiyle ilgili endişelerini dile getirmişti. Görünüşe göre en kötü korkularınızın hepsi gerçek oldu."

Yüzlerindeki ifadeye , bir damarı vurmuştu.

Kim bu Kaptan Gray ve neden bu kadar önemli?

"Yani," dedi Byrne sessizliği bozarak, "Leydi Barrett'in daha önceki sorusuna geri dönersek... . ?"

"Celesgarde'a pekâlâ esir götürebilir," dedi Evan. "Öte yandan, şu anda Çöl Kıyısı'nın çoğunu kontrol ediyor, o yüzden bunu söylemek zor. Bu onları nasıl kullanmayı planladığına bağlı. Tutsaklarının çoğu doğrudan kanlı ordusuna katılıyor."

"Bu da ne demek oluyor, kana bulanmış?" Talbot'un yüzünde hastalıklı bir dehşet ifadesi vardı.

Evan, "Bir kan ayiniyle imparatoriçeye bağlandılar," dedi.

Bu, toplu bir ürpertiyle karşılandı. Sul'Han sanki bir anının izini sürer gibi parmağını ön kolunda gezdirdi. Kraliçe ile bakışlarını değiştirdi.

"Darian Kardeşler adında kana susamış bir rahipler tarikatı duyduunuz mu?" Kraliçe Raisa aniden sordu. "Bir bağlantı var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Evan. "Adlarını hiç duymadım."

En azından doğru cevap bu gibi görünüyordu.

Bayar ilk kez konuşarak, "Mürettebatınız Brody kana bulandığını ve sizin onu 'serbest bıraktığınızı' söylüyor," dedi.

"Bu, kan büyüü yapıldıktan sonra onu geri almanın bir yolu olduğu anlamına mı geliyor?"

Evan bir cevap bulmakta zorlandı. "Bunu geri alabileceğini sanmıyorum. Celestine hiçbir şeyi kolay kolay bırakmaz. Ama görünüşe göre onun yerine başka bir şey koyabilirsin. Fırtına Doğanlar'a yaptığım da buydu. Auralarının mor yerine kırmızı olmasının nedeni bu."

Bayar parmaklarını sandalyesinin koluna vurarak, "Demek sen de bir kan büyücüsün," dedi.

"Görünüşe göre, evet."

Hepsi birbirine baktı. Bir süre sonra Barrett boğazını temizledi ve notlarına bakıyormuş gibi yaptı. "İmparatoriçe neden sizin deyiminizle sihirli işaretlilerle ilgileniyor?"

Sorgulama devam etti ve daha önce onlarla yaptığı görüşmedeki konuların çoğunu kapsadı. Kimse not almadı mı? Şimdi söyleyecekleriyle ilgilenmeleri için daha fazla nedenleri olduğunu düşündü. Ya da belki de bu tekrar Talbot'un ve şifacının yararınaydı. Talbot birkaç soru sordu ama şifacı sessiz kaldı. Evan ona bakmaya devam etti, söze karışmasını, yüzünü buruşturmasını, söylediği bir şeye itiraz etmesini ya da ek bilgi vermesini bekledi ama yapmadı.

İşte o zaman Evan fark etti. Kraliçe Sul'Han'a sessiz kalmasını söylemiş olmalıydı. Oğluna kızgın olduğu için miydi? Yoksa niyeti -nasıl denirdi?- Evan'a kendini asması için yeterli ipi vermek miydi?

"Nasıl oluyor da Çöl Kıyısı boyunca direnen tek kişi siz oluyorsunuz?"

Evan, Barrett'ın az önce kendisine bir soru sorduğunu fark ederek kendini sorguya geri çekti.

"Tahkim edilmiş bir kale inşa ettim," dedi Evan. "Ve geriye kalan birkaç yetenekli gemi kaptanından biriyim. Bu bana bir avantaj sağlıyor. Ama sonsuza kadar dayanabileceğimiz yanılmasına kapılmıyorum. Hayatımı kazanmak için denize açılmak zorundayım."

"Gemilerimize saldırarak ve mallarımızı çalarak," dedi kraliçe.

"Kişisel bir şey değil," dedi Evan. "Kuzeylisi, güneylisi, Çöl Kıyısı ve sulak alan kıyısı, herkesten çalarız. Bu konuda fırsat eşitliğine sahip haydutlarız."

Bu, sonunda kraliçe tarafından bozulan taş gibi bir sessizlikle karşılandı.

"Bir sonraki soru dizisi için Lord Bayar'dan sorgulamayı devralmasını ve ikna yöntemini kullanmasını istedim. Bunu biliyor musunuz?"

Evan daha dik oturdu. İkna mı? Sulak arazide işkence için kullanılan kelime bu muydu? "Değilim," diye itiraf etti, ağzı kurumuştur. "Belki de açıklayabilir misiniz?"

Bayar, "Cevaplarınızın doğru olduğundan emin olmak için büyü kullanacağım," dedi. "Merak etmeyin," diye ekledi. "Acı verici değil ama buna engel olacak bir şey yapmamanızı rica ediyorum."

"Nasıl yapacağımı bilemiyorum," dedi Evan, saklamak istediği sırları sıralamakla meşguldü. Kısmi bir gerçeğin yeterli olacağını varsayarak iyi olmalıydı.

O ve Yüce Büyücü küçük bir masanın iki yanına oturdular ve Bayar onun ellerini kavradı. Büyü büyücünün ellerinden kendi ellerine akıyordu. Evan bunun boğazından aşağı akan rom ya da mavi harabenin verdiği hisse benzer bir his olmasını bekliyordu. Ya da büyücünün teminatlarına rağmen acı verici olabileceğini. Ama hayır. Bu daha çok Evan'ın damarlarında akan soğuk bir nehir gibiydi ve sonunda kanına karışarak geride hiçbir iz bırakmadan kayboldu.

Bayar kaşlarını çattı ve birleşmiş ellerine baktı. Sonra, "Prens Adrian bize bu kış Ardencourt'ta sizinle tanıştığını söyledi. Oraya neden gittiniz?"

Evan gölgede oturan şifacıya baktı, parmakları birbirine kenetlenmiş, çenesi ellerinin üzerindeydi. Hiçbir ipucu vermedi.

"İmparatoriçe Celestine'in Arden Kralı ile anlaşma yapmasını engellemek için oraya gittim."

"Böyle bir anlaşmanın masada olduğunu nereden biliyordunuz?"

Evan tereddüt etti. "Ardenscourt'ta bana haber gönderen bir kaynağım vardı."

"Yani bu plan Ardenine başkentinde yaygın bir bilgi miydi?" Barrett bir kaşını kaldırdı. "Gözlerim ve kulaklarımdan hiçbiri bunu rapor etmedi."

"Pek bilinmiyordu," dedi Evan. "Kaynağım krala ve müzakerelere dahil oldu." Bunu söylerken şifacıyı izliyordu. Sul'Han sanki sonunda bilmediği bir şey duymuş gibi doğruldu. Bayar'ın kaynağının kim olduğunu sormasını bekledi ve Baş Büyücü onu hayal kırıklığına uğratmadı.

"Krala yakın olan bu kaynak kimdi?"

Evan'ın Destin'i ele vermeye hiç niyeti yoktu. "Söylememeyi tercih ederim. Bu kişiyi büyük bir tehlikeye sokabilir."

"Merak etmeyin," dedi Bayar. "Burada söylenenler kalır. Özgürce konuşabilirsiniz."

Evan itiraz etmeye devam edebilirdi ama bu "size güvenmiyorum" demekle aynı anlama gelirdi ve diplomatik gündemini ilerletmezdi. Böylece kendini yalan söylerken ve sonra da öldürülmeyi beklerken buldu. Ya da en azından bunun için çağrılmayı. "Kraliçe Marina'ydı," dedi. "Güney Adaları'nda gemisine bindiğimde bir kez karşılaşmıştık. İyi bir izlenim bırakmış olmalıyım."

Hepsi baktı, yüzleri şüphe doluydu.

Kraliçe şifacıya bakarak, "Şey," dedi. "Sanırım bu mümkün. Ne de olsa o bir Tomlin."

Bayar hâlâ şaşkın görünüyordu. Başını hafifçe sallayarak elini öyle bir sıktı ki, baskı neredeyse acı veriyordu. "Neden bu anlaşmanın ilerlemesini istemedin?"

Evan, "İmparatoriçe'nin etkisinin şu anda olduğundan daha fazla yayılmasını istemedim," dedi. "Güven bana, Celestine'i komşun olarak istemezsin."

Bayar aniden Evan'ın ellerini bıraktı. "Bir terslik var," dedi açıkça.

Barrett öne doğru eğildi. "İle-? Doğruyu söylemediğini mi kastediyorsunuz?"

Bayar, "Doğruyu söyleyip söylemediği konusunda hiçbir fikrim yok," dedi. "İşe yaradığını sanmıyorum." Tekrar Evan'a döndü. "Beni engelliyor musun? Çünkü eğer öyleysen-"

"Seni engellemiyorum," dedi Evan. "Nasıl ki? aldın. Ayrıca, daha önce de söylediğim gibi, nasıl yapılacağını bilmiyorum."

Kraliçe, "İşbirliği yapmak senin yararına," dedi.

Evan'a.

"Yüce Büyücü'nün büyüüne müdahale etmeye çalışmıyorum. Gerçek bana olduğu kadar size de hizmet ediyor."

Baş Büyücü ensesini ovuşturdu, yüz ifadesinden ona inanmadığı anlaşılıyordu.

"İkna etmek senin üzerinde işe yaramıyor mu?" Kraliçe Raisa söyledi.

Evan omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha önce hiç bu tür bir büyüye boyun eğmemiştim."

Sul'Han şimdi Evan'a bakıyordu, gözleri kısılmıştı, sanki bir tür aydınlanma yaşamış gibiydi. Eğildi ve Gölge Dansçı'ya bir şeyler fısıldadı, o da başıyla onayladı.

"Şey," dedi kraliçe hızlıca, "zaten epeydir bu işle uğraşıyoruz. Belki de-"

Prens Adrian, "Bir de ben deneyeyim," dedi.

Birdenbire şifacı ilgi odağı oldu.

Kraliçe Raisa başını salladı. "Belki de şimdilik ara verip neler olduğunu gözden geçirmemiz gerektiğini söylemek üzereydim-"

"Ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum anne," dedi şifacı, o olağanüstü mavi-yeşil gözlerini Evan'a dikerek. "Ama gerçeğe ulaşabileceğime inanıyorum."

"Lord Bayar sorgulama konusunda ülkedeki herhangi bir büyücü kadar yeteneklidir," dedi kraliçe, sesi alçak ve öfkeliydi.

Şifacı şimdi Evan'a baktı. "İtirazın var mı?" dedi.

Evan'ın kürek kemikleri arasından ter damlıyordu ama omuz silkti ve "Neden olmasın?" dedi.

Prens, Baş Büyücü ile yer değiştirdi. Sul'Han masada Evan'ın karşısına oturdu, ceketinin kollarını geriye doğru salladı, uzandı ve ellerini kavradı. Prens'in elleri güçlüydü, nasırlıydı ve enerji doluydu.

Öncekiyle aynı soğuk akım geldi, belki biraz daha sezgisel olsa da. Sonra prens, "Boynunuzun arkasındaki de ne?" diye sordu.

Evan'ın kalbi ayak parmaklarına kadar düştü ve avuçları terden kayganlaştı. Bir ömür gibi gelen bir süre boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Dışlandı, diye düşündü Evan. Ama nasıl? Boynunu gizli tutmaya dikkat etmişti. Yüksek sesle bir şey söylemedi.

"Lord Bayar," dedi Prens Adrian, Evan'ın ellerini sıkıca kavrayarak onları yerinde sabitledi. "Strangward'ın boynunun arkasını inceleyip bize ne gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

Evan, arkasında durabileceği yere geçerken büyücünün cüppesinin hışırtısını duydu. Bayar'ın parmaklarının tenini okşadığını, büyücü saçlarını yana savururken tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Bu ona Montaigne'in Ardencourt'taki sarayında, Jenna Bandelow'a aval aval bakan seyircilerin önünde aynısını yaptığı o günü hatırlattı.

Ne ekersen onu biçersen, diye düşündü. Dalgalara attığınız şey genellikle kendi özel plajınıza vurur.

Bayar'ın kuru ve eğlenen sesini duydu. "Metal ve taştan bir rozet gibi görünüyor, gömülü bir muska gibi," dedi, nefesi Evan'ın ensesini ısıtarak. "Sanırım bu bizim magemark dediğimiz şey."

Evan sandalyelerin gıcırdadığını, ayak seslerinin yere vurduğunu duydu. Gözlerini, yüzünde gülümsemenin izlerini taşıyan şifacıdan ayırmadı.

Şifacı, "Sanırım şimdi ara vermek için iyi bir zaman," dedi.

ORTAK BİR NEDEN

Evan ekibiyle paylaştığı süit odaya döndüğünde, sorgulama konusunda meraktan çatlıyorlardı. Evan köşeden ocağını ve çaydanlığını alıp suyu ısıtmaya koyarken ve tay töreni için küçük fincanları onları merakta bıraktı. Bu habere karşı takviyeye ihtiyaçları olacağını biliyordu. Kanla yeniden doğanlar kana olan arzularını asla kaybetmezlerdi.

Su buğulandığında, Evan'ın dumanlı yaprakları demliğe eklemesini hevesli bir sessizlik içinde izlediler. Yapraklar demlenirken Evan kolunu sıyırdı, yara izi olan ön kolunda bir nokta buldu ve kesip açarak kanını demliğe damlattı.

Evan her mürettebat üyesine kendisi servis yaptı. Asla giderilemeyecek bir susuzlukla lanetlenmiş insanlar için en azından bunu yapabilirdi.

Herkese servis yapıldıktan sonra Evan bir sandalyeye yığıldı, bir sopayla ateşi karıştırdı ve "Biliyorlar" dedi.

Hepsi birbirine baktı, sanki her biri bir başkasının bir soru sormasını umuyordu.

"Neyi biliyorlar?" Brody sonunda söyledi.

"Magemark'ı biliyorlar," dedi Evan. Bu, toplu bir iniltiyle karşılandı. Böyle sırlar saklanamazdı. Celestine nerede olduğunu öğrendiğinde onları güvende tutacak kadar güçlü bir kale, bir hapisane yoktu. Evan'ın tek yapabildiği oturduğu yerde kalmak ve ayağa kalkıp volta atmaya başlamamaktı ki bu da odadaki havaya hiç yardımcı olmayacaktı.

"Ne ?" Teza söyledi.

Evan, "Ne yaptığımızın pek bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Seni İmparatoriçe'ye satacaklarını mı düşünüyorsun?" Brody söyledi. "Yoksa limanlarını geri almak için seni takas etmek mi?" Bu Brody'ydi.

-Her zaman neşeli olan.

Evan, "Bu hikâyenin ilerleyişi benim kontrolümde değil," dedi. "Pek çok şey şifacıya bağlı."

"Şifacı mı?" Jorani kaşlarını çattı. "Senden nefret ediyor, değil mi?"

"Belki," dedi Evan. "Yine de onu kazanmaya başladığımı düşünüyorum. Bir ya da iki yıl daha hayatta kalabilirsem arkadaş olabiliriz."

Jorani, "Gidip şifacıyı bulalım ve seninle arkadaş olmasını sağlayalım," dedi.

Doğru, diye düşündü Evan. Bu pek çok şekilde yanlış gidebilirdi.

Bu karamsar düşünce kapının dışındaki seslerle kesildi, sanki dışarıdaki muhafızlar birileriyle tartışıyordu. Sonunda kapı çarparak açıldı ve asık suratlı şifacı prens Adrian sul'Han ortaya çıktı.

Kapıyı koruyan mavi ceketliler onu içeri aldı, sonra da kapıyı arkasından kapattı. Anında, Teza, Jorani, Brody ve diğerleri Evan'ın önünde bir duvar oluşturarak dağıldılar.

Evan ekibinin önüne doğru ilerleyerek onlara el salladı. "Merak etmeyin," dedi. "Bunun dostane bir ziyaret olduğuna eminim." Şifacıya dönerek, "İyi akşamlar. Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum-"

Sul'Han her zamanki çekiciliğini sergileyerek, "Konuşmamız gerek," dedi.

"Katılıyorum," dedi Evan. "Ama son konuşmamızdan bu yana iki saat mi geçti? O notlar yanında mı? Biraz zaman kazandırabilir."

"Yeni bir başlangıç yapmayı ve dürüstçe konuşmayı tercih ederim. Seninle tartışarak zaman kaybetmek için çok fazla risk var." Şifacı ölüm kadar ciddiye.

Evan kollarını kavuşturdu ve duruşunu genişletti. "Sen açık konuşabilir misin?"

"Elbette," dedi şifacı, sanki bu konu hiç söz konusu değilmiş gibi. Gözlerini havada asılı duran Fırtınadoğan'ın üzerinde gezdirdi. "Özel olarak görüşmeyi tercih ederim."

Bu durum Evan'ın ekibinin protestolarına neden oldu.

"Şifacı bana zarar vermek istemiyor," dedi Evan. "Yoksa tek başına gelmezdi."

Bu da başka bir itiraz korosunun ortaya çıkmasına neden oldu.

Evan tencereyi ocaktan aldı ve Teza'ya uzattı. "Git. Bunu da yanında götür."

Kapıdan çıktıklarında hâlâ homurdanıyorlardı. Tay ile.

"Mürettebatınız ... alışılmadık derecede sadık görünüyor," dedi kurt prens, gerçekten "fanatik", "saplantılı" ya da "paranoyak" demek istediğini düşündüren bir şekilde arkalarından bakarak.

"İmparatoriçe başıma büyük bir ödül koydu ve her zaman paraya çevirmek isteyenler var. Bana ihanet etmeyecek bir ekibi elimde tutabilmemin tek yolu kan bağından geçiyor. Bunun için ödenmesi gereken bir bedel var." Evan mobilyalardan yastıklar topladı ve onları halının üzerine attı. "Hadi oturalım ve medeni bir konuşma yapalım. İçecek olarak sunabileceğim pek bir şey yok ama taze bir tencere tay hazırlayabilirim. Carthis'te insanları bir araya getirmek için popüler bir içecek-"

"Hayır," dedi şifacı. Sonra da "Teşekkür ederim" diye ekledi.

Evan omuz silkti ve yastıklardan birinin üzerine oturdu. Bir anlık tereddütten sonra şifacı oturdu, ellerini dizlerinin üzerine koydu, arkasındaki lambalar uzun gölgesini zemine gönderdi.

"Şimdi, o zaman," dedi Evan, mümkünse ilk soruyu kendisinin soracağını düşünerek. "Merak ediyorum. Magemark'tan nasıl haberdar oldun?"

"Doğrudan büyüye karşı direnciniz," dedi Sul'Han. "Jenna'yı sorguladığımda ben de aynı hissi yaşadım." Durakladı. "Peki, bana sihirli işaretler hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Korkarım hayal kırıklığı yaratacak kadar az," dedi Evan. "Beş yıldır bunu açıklayabilecek birini arıyorum."

Bana. İmparatoriçe dışında biri, yani beni bilgilendirmekten mutluluk duyacağına şüphe olmayan biri."

"Peki, o da mı senin peşinde? Yoksa onun için mi çalışıyorsun?" Sul'Han gözlerini devirdi. "Kafam çok karışık."

Evan, şifacının espri anlayışı olduğunu öğrenince biraz şaşırarak güldü.

"Son beş yılda öğrendiğim bir şey varsa o da kimseye gerçekler konusunda güvenmemek. Neredeyse her konuda yalan söylemek bir alışkanlık haline geldi - bu şekilde hayatta kalıyorum."

"Yalan söylemeye devam edeceksen şimdi söyle, böylece ikimiz de biraz zaman kazanmış oluruz," dedi şifacı, tüm mizah izleri kaybolmuştu.

"Sana yalan söylemek gibi bir planım yok," dedi Evan, ki bu yeterince doğrudu. Ama yine de planlar değişir.

"Peki, sihirli işaretler hakkında," dedi şifacı.

"Kendimi bildim bileli işaretliyim," dedi Evan. "İlk anılarım dört ya da beş yaşlarımdayken Carthis'te Endru sokaklarında koşturduğum ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptığım zamanlara dayanıyor." Evan hikâyenin geri kalanını anlattı - Latham Strangward tarafından sokaklardan nasıl koparıldığını ve ekibine nasıl eklendiğini.

"Kaptan Strangward bana sihirli işareti saklamamı, bunun mürettebatı kızdıracağını söyledi. Celestine Nazari ile ilk kez tanışana kadar onun sihirli işaretlilerin peşinde olduğunu öğrenmemiştim. Yani. İmparatoriçe Strangward'ın gemisinde olduğumu öğrenince, beni teslim etmesini istedi. Strangward reddetti. Hatta beni ona teslim etmektense öldürmekle tehdit etti." Evan durakladı, eski acı ve sorular öne doğru dirsek attı. "Hâlâ kimi koruduğundan emin değilim; beni mi yoksa diğerlerini mi? Sebebi her ne olursa olsun, bu onun için iyi sonuçlanmadı. Gemisini, mürettebatını ve hayatını kaybetti. Ben kaçtım."

Prens başını eğmiş, onu inceliyordu. Eskisi kadar sıkı sarılmamış gibi görünüyordu. "Düşündüğümden daha fazla ortak noktamız olabilir," dedi.

Evan başını salladı ve onca insan arasında Sul'Han'la bu kadar içten bir konuşma yapmasının ironik olduğunu düşündü.

"Yani," dedi şifacı, gecenin asıl meselesine geliyormuş gibi bir havayla, "İmparatoriçe'nin düşmanınız olduğunu söylüyorsunuz. O halde neden Ardencourt'a onu temsil ediyormuş gibi gittiniz?"

"Konseye de söylediğim gibi, Arden Kralı'nın Celestine ile ittifak kurmasını engellemeye ve böylece magemark sahibi bir kişiyi elde etmeye çalıştım. O kişinin Jenna Bandelow olduğu ortaya çıktı."

"Jenna'yı daha tanıyor muydun?"

Evan başını salladı. "Bir anlaşmanın olduğu mesajını alana kadar bizden birinin daha sulak arazide saklandığını bilmiyordum. Bir ordu teklif edemezdim ama memleketimizdeki dağlarda büyük bir ejderha nüfusu var. Kral Gerard'ı Jenna'yı ejderhayla takas ikna edebilirsem anlaşmayı bozabileceğimi umuyordum. Kral Gerard'ın bir ordusu olmazdı ve Celestine de Jenna'ya sahip olamazdı." Ayrıca, ejderha başkenti yerle bir edebilirdi.

"Yani Montaigne'in ejderha için takas yapmayı reddetmesi bu planı mahvetti," dedi şifacı.

Evan başını salladı, keşke bunu burada bırakabilseydi. Ama Jenna şifacıya kule odasına yaptığı ziyaretten bahsederse aralarındaki ateşkes sona erecekti.

Evan ellerine bakarak, "O zaman bir hata yaptım," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kral Gerard teklifimi reddettikten sonra ne bildiğini öğrenmek için Jenna'nın odasına gittim. Beni rahatlatacak bir şeyler söyleyebileceğini düşündüm."

"Seni rahatlatmak mı?"

"Montaigne onu imparatoriçeye gönderse bile bunun bir felaketle sonuçlanmayacağına beni ikna edecek bir şey."

"Jenna seni rahatlatılabildi mi?"

Evan başını salladı. "Hayır. Benden daha az şey bildiği ortaya çıktı. Yani. Teza ve ben ne yapacağımızı konuşuyorduk ki, Teza meseleyi kendi ellerine aldı. Yerdeki lambalardan birini kırdı ve odayı ateşe verdi."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çok açık değil mi? Kaçmaya çalışıyordu."

"Kendini ateşe vererek mi?" Şifacı homurdandı. "Bu mantıklı. Kulede de bir delik mi açtı?"

"Bu ben ayrıldıktan sonra oldu," dedi Evan. "Yine de bir teorim var."

Sul'Han başını arkaya eğdi, ellerini uyluklarının üzerine koydu. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Biri gemimin ambarındaki ejderhanın zincirlerini çözmüş," dedi Evan, doğrudan şifacının gözlerinin içine bakarak. "Büyücü tasmaını geride bırakan biri."

Sul'Han'ın gözleri kısıldı ve minderinin üzerinde kaydı. Mesaj alındı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ejderha kaçtı, doğruca kuleye uçtu ve Jenna'yı kurtardı."

Şifacının temkinli ilgisi yerini şüpheciliğe bıraktı. "Yine ejderha. Teoriniz bu mu? Bu Kartaca ejderhasının güverte altında geçirdiği haftaların ardından ilk içgüdüğü şehrin öbür ucuna uçmak ve hiç tanımadığı bir kızı kurtarmak için kalede bir delik açmak mı oldu?" Sul'Han başını salladı. "Bunu düşünmen ne kadar sürdü?"

"Bence Jenna bir şekil değiştiren ya da en azından ejderhalara karşı özel bir ilgisi olan biri."

"Beni ikna et," dedi şifacı, bir kaya kadar inatçı görünüyordu.

"Jenna tehlikede olduğunda, pullar geliştirdiğini fark ettiniz mi?"

Şifacı kaşlarını çatarak ona baktı, sonra başını salladı. "Böyle bir şey gördüm," dedi. "Jenna'yı Ardencourt'ta tedavi ederken ve yarası iyileşirken, orada

ilk başta pullara benzeyen bir şeydi. Ne yapacağımı bilemedim."

"Aynen öyle. Kuledeki o yangından nasıl sağ çıkılabileceğini hayal bile edemezdin. Ama o kurtuldu. Sanırım aleve karşı dayanıklı."

"Hiç hesaba katmadığınız bir şey," dedi şifacı.

"Yanıyorsun. Kimse Jenna'nın iyileşmesine benim kadar sevinemez.

hayatta kaldı ve kaçtı," dedi Evan. Şifacının yüzüne bakarak, "Belki de birileri öyledir," diye düşündü.

Davasını geliştirerek devam etti. "Gözlerini fark ettin mi?"

"Peki ya onlar?" Şifacının ifadesinden, Evan'ın Jenna'yla ilgili hiçbir şeyi fark etmesinden hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

"Güzel, altın rengi, neredeyse sürüngenimsi, öyle değil mi?"

"Sanırım," dedi Sul'Han isteksizce. "Gerçi ben onları hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Bir şey kulede bir delik açıyor. Jenna ve güneş ejderhası kayboluyor. Bildiğimiz bir sonraki şey, Jenna'nın dağlarda olduğu ve yayla tüccarından ekstra büyük bir koşum takımı sipariş ettiği. Belki de bir ejderha için koşum takımı?"

Şifacı homurdandı, hâlâ kararlı değildi ama sanki kanıtları tartıyormuş gibi tereddüt ediyordu.

"Son olarak, onu sahilde gördüğümde ejderha Jenna'nın . Bir koşum takımı takıyordu. Gemimi yaktıktan sonra ona bindi ve birlikte uçup gittiler."

"Jenna. Ejderhaya biniyordu."

Evan başını salladı. "Aynen öyle. Efsaneye göre eski Nazari hükümdarları ejderha savaşçılarından oluşan filolar kurmuşlar. Eski metinlerde onların resimleri var."

Şifacı ellerini saçlarında gezdirdi. ". Ejderhalar konusunu şimdilik bir kenara bırakırsak, diyelim ki başarılı oldunuz ve anlaşmanız ilerledi. Takas yapıldıktan sonra Jenna ile ne yapmayı planlıyordun?"

Evan ellerine baktı ve ne söyleyeceğini düşündü. "Celestine gibi birinin hedefi olmak yalnız bir iş," dedi sonunda. "Gerçekten güvenilebileceğim kimse yok,

ve hayatımı riske atmadan ulaşabileceğim bir bilgi kaynağı yok. Jenna' benden önde olduğunu, bu büyü hakkında benden daha çok şey bildiğini umuyordum. Bilgi paylaşabileceğimizi ve karşı koymanın bir yolunu bulabileceğimizi umdum."

"Bunu ona sen mi söyledin?"

Evan başını salladı. "Eninde sonunda. Ama Chalk Cliffs yakınlarındaki sahilde tekrar karşılaşana kadar değil. Ardencourt'tayken ona söyleme riskini göze ."

"Nasıl tepki verdi?"

Evan güldü. "Pek iyi değil. Ben onun eş olarak isteyeceği son kişiyim. Ona göre ben onun hayatını mahvettim."

"Bunun bir bakış açısı meselesi olduğunu sanmıyorum," dedi şifacı. "Onun hayatını mahvettin."

"Benim müdahalem olsa da olmasa da hayatı mahvolacaktı. Bana inanmayabilirsiniz ama yardım etmeye çalışıyordum. Ona gerçeği anlattım -büyü işareti hakkında, her şeyi. Jenna'yı doğal müttefik olduğumuza, aynı kanı paylaştığımıza ikna etmeye çalıştım."

"Ne demek aynı kanı paylaşıyorsunuz?" dedi Sul'Han, sineğin üzerine atlayan bir alabalık gibi.

"Celestine magemarked'ların kendisiyle akraba olduğunu, Nazari kanı taşıdığımızı ve bu yüzden birbirimize ait olduğumuzu iddia ediyor. Unutmayın, Celestine'i sulak alanlara çeken Jenna'ydı."

"Jenna ve çalgıcı," dedi Sul'Han, yarı kendi kendine.

Evan'ın zihni hızla ilerliyordu ve şimdi durma noktasına geldi. "İşportacı mı? Ne demek istiyorsun?"

Şifacı iç çekti. "Gündönümünde, ben hâlâ Arden'deyken, bir sokak çalgıcısı -bir müzisyen- kız kardeşimi pusuya düşürdü."

"Oh!" Evan bunun nereye varacağından emin olamadığını söyledi. "Öyle mi-? O-?"

"Kendisi yara almadı ama kişisel korumalarından biri öldürüldü. Kraliçe'nin Muhafızları Chalk Cliffs'te çalgıcının izini buldu ve onun da bir magemark'ı olduğu ortaya çıktı."

Evan şaşkına dönmüştü. Hayatının büyük bölümünde bu sırla baş başa yaşamıştı ama şimdi Celestine tarafından saklandığı yerden çıkarılan büyülü işaret her fırsatta su yüzüne çıkıyor gibiydi.

"Ona işareti sordun mu?" Evan öne doğru eğildi. "Sana ne söyledi?"

Şifacı başını salladı. "O da bu konuda pek bir şey bilmediğini iddia etti. Baston Körfezi dışında bir çeteyle çalışıyormuş, sözde bir talip adına kız kardeşime kur yapmak için sokak konseri vermek üzere işe alınmış."

"Yani ... bu kişi ... yeteneğini tahtın varisini öldürmeye çalışmak için mi kullandı?" Evan sanki altından çekilip giden bir kum yığınının üzerinde duruyormuş gibi hissetti.

Sul'Han başını salladı. "Aklınızda bulunsun, bunların çoğu ikinci el, çünkü uzun bir aradan sonra eve yeni geldim."

"Ardenscourt'ta."

"Güneyde, evet."

"Yani ... çalgıcı ... Adı neydi?"

"Kendisine Breon d'Tarvos diyor." Şifacı Evan'ı yakından izliyordu.

Evan şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. "Tarvos! Ama orası-"

Sul'Han başını sallayarak, "Kaleniz orada," dedi.

Evan sulak alan sakinlerinin ona karşı neden temkinli davrandıklarını anlamaya başlamıştı. Kayıtlardaki bu geçmişle onların güvenini nasıl kazanabilirdi ki?

"İşportacısı hediyesi ... tuzağı mı var? Baştan çıkarma mı?"

"Onun gibi bir şey. Kız kardeşim-o yapmazdı-her neyse." Şifacı cümlelerin sonuna gelirken sanki yolda birkaç kez fikrini değiştirmiş gibi beceriksizce ilerledi. "Yani neden tüm bu parçaları aynı bulmacanın içine yerleştirmeye çalıştığımızı anlayabilirsiniz. Bir teoriye göre bu işin arkasında Arden var, çünkü çok uzun zamandır düşmanız. Bu da Carthis'in Montaigne'lerin vekili olarak burada olduğunu, paralı asker olarak onlar adına savaşmak için kiralandığını varsayıyor, çünküthane'ler isyan halinde."

"Celestine kimsenin vekili değil," dedi Evan. "Eğer genç kral onun teklif edilebilir olduğunu düşünüyorsa, öyle olmadığını üzülerek öğrenecektir."

şifacı başını salladı. "Katılıyorum. Ardencourt'ta olanlar ve işportacının saldırıya uğradığında Chalk Cliffs'te olduğu gerçeği göz önüne alındığında, imparatoriçenin kuzeye kendi başına geldiğini ve işportacının peşinde olduğunu düşünme eğilimindeyim."

Evan sormak istemedi ama bilmek zorundaydı. "işportacının Chalk Cliffs'te olduğunu söylemiştiniz. şimdi nerede?"

"Bilmiyoruz," dedi Sul'Han. "şehir düştüğünde o da oradaydı. İmparatoriçe'nin başkentine götürdüğü tutsaklar arasında olabileceğini düşünüyoruz." Yine söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama söylemedi.

Evan umutsuzluğa kapılmamaya çalıştı. Yaptığı her şeye, Destin'le yaptığı tüm planlara rağmen, büyülü işaretililerden biri daha İmparatoriçe'nin elindeydi.

Peki, şimdi ne olacak? Belki Brody haklıydı. Bu sulak arazililer onu imparatoriçeyle takas etmeye karar verebilirler. Oyunda başka bir derileri olmadığına inanabilirler. Evan onları aksi yönde ikna etmeliydi.

"Celestine Jenna'nın hâlâ hayatta olduğunu anladığında, onu bulana kadar sulak toprakları diyar diyar fethedecektir. Eğer imparatoriçeyi yenmek istiyorsanız, birlik olmalısınız. Eğer yapmazsanız, o kazanacak. Chalk Cliffs'ten kurtulanlara sorun." Durakladı. "Sence bir araya gelme şansımız var mı?"

"Kolay olmayacak," dedi şifacı. "Yerde zaten çok fazla kan var."

"Ve daha fazlası da olacak, buna emin olabilirsiniz," dedi Evan. "Peki ya sen? Bu toplantıyı neden yapıyoruz? Ne umuyorsunuz?"

şifacı uzun bir süre onun bakışlarını tuttu. Ve sonra, her nasılsa, ona güvenmeyi seti. "İnsanların Kaptan Gray'den bahsettiğini duymuşsunuzdur," dedi.

Evan başını salladı. "Chalk Cliffs'teydi," dedi. "Herkes onun için endişeleniyor gibiydi."

"Chalk Cliffs'teydi," diye düzeltti şifacı. "Kaptan Gray benim kız kardeşim Alyssa, Gri Kurt tahtının varisi. İmparatoriçe'nin onu esir aldığına ve şu anda Carthis'te bir yerde olduğuna inanıyoruz. Onun peşinden gitmeye niyetliyim ve yardımınıza ihtiyacım olacak."

TUZAK KURMAK

Konu siyasi entrikalar olduğuunda, Hal Matelon'un tek avantajı vardı: Şimdiye kadar hayatı pahasına güvenebileceği adamlardan oluşan bir ağa sahipti - bu bitmek bilmeyen savaşta birçok muharebe alanında birlikte savaştığı adamlar. Kardeşini bulmasına yardım etmesi için şimdi buna güveniyordu.

İşin kötü tarafı, kışlarının çoğunu sarayda geçirdiğinden, bir yıl uzak kalsa bile Ardencourt'ta tanınan bir yüzdü. Bu yüzden meyhanenin köşesinde oturmuş, yakasını kaldırmış, yüzünü lambadan çevirmiş, tanınmamayı umuyordu. İhtiyaçları olan son şey, çocuk kral tarafından rehin tutulan bir başka Matelon'du.

Robert'ın buraya, Ardencourt'a,thane'lar başkente yürümeden önce annelerini ve kız kardeşlerini avlamak için geleceğinden neredeyse emindi.

Hal, tavernaya yeni biri girerken kapının açılıp kapandığını duydu. Askeri kıyafetler giymiş olan yeni gelen, barda durup bir şeyler sordu. Şimdi Hal'in masasına doğru kararlı adımlarla yürüyor, bahar akşamının kokusunu da beraberinde getiriyordu. Hal bir an gerildi, sonra onu tanıyınca rahatladı.

Bu Eric Bellamy'ydi, Ardencourt'taki at ustasının oğlu. Bellamy, Hal'den bir ya da iki yaş büyük olmasına rağmen, birkaç yıl boyunca onun emrinde görev yapmıştı. Ancak şimdi, Hal'in dikkatini çekmişti, omuzlarında bir yüzbaşı örgüsü vardı.

"Efendim? Azizler ve şehitler için bir mesajınız olduğu söylendi!" Bellamy, Hal'e sanki ölümden dirilmiş gibi baktı, sonra da Malthus işareti yaptı.

"Şşşt. Otur," dedi Hal, onu oturması için işaret ederek.

Bellamy otururken neredeyse masanın ayağına takılıp düşüyordu. Gözlerini Hal'den ayırmaya korkuyor gibiydi, sanki Hal ona saldırıp ruhunu emecekmiş gibi.

"Ama . . . . Kaptan . . . Öldüğünüzü duydum - Delphi'de öldüğünüzü!" Bellamy tısladı.

"Hayır, henüz ölmedi," dedi Hal.

Bellamy duyabilecek kadar yakında biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. "Burada olmamalısın," diye fısıldadı. "Ya biri seni görürse?"

Hal, "Bunun kimsenin ölü bir adamı aramamasına yardımcı olacağını umuyorum," dedi. Servis görevlisine işaret etti. "Ne alırsınız?"

"Küçük bira," dedi Bellamy. "Kısa bir süre sonra görevdeyim." Durakladı. "Bir daha düşündüm de, bingo alacağım. Bir duple."

Hal siparişi verdi ve kendisini kısık gözlerle inceleyen Bellamy'ye döndü. "Sizi son gördüğümde beri epey yol kat etmiş benziyorsunuz, efendim," dedi. "En son ne zaman iyi bir yemek yediniz?"

"Az önce koca bir kuzu turtası yedim," dedi Hal, boş tabağını geri iterek, "ve ciddi ciddi bir tane daha yemeyi düşünüyorum. Yemek bulmanın zor olduğu bir kuzey hapishanesindeydim."

"Nasıl kaçtın?"

Hal, "Gardiyanlar Nicks and Bones'da bana yenilmekten yorulmuşlar," dedi. "Bu yüzden gitmeme izin verdiler."

Bellamy kuşkuyla, "Doğru," dedi. Sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi durakladı. "Seni daha önce hiç sakallı görmemiştim."

Hal hâlâ siyah kirli sakalıyla kaplı olan çenesini parmakladı. "Fırsatın varken tadını çıkar. Bugünlerde neler yapıyorsun?"

Bellamy gözlerini devirdi. "Kış boyunca babamla birlikte çalıştım, aşağı diyarlardan gelen yeni acemilere atın hangi ucunun ön taraf olduğunu öğretmeye çalıştım. Bunu yapmadığım zamanlarda annem beni partilere götürüyor, umarım

zengin bir dulla tanış. Sarayda dans partneri sıkıntısı var, çünkü pek çok kral yardımcısı krala karşı cephe aldı. Gitmeyenler de, şehzadeler şehri yağmaladığında burada olmaktan korktukları için uzak duruyorlar."

"Altın biletiniz olabilir," dedi Hal sert bir sesle.

"Ha," dedi Bellamy. "Benim aşık olduğum dullar hep beş parasızdır."

"Beş parasız dullara," dedi Hal, kadehini kaldırarak.

Bellamy güldü ama hemen ayıldı. "Eğer talih beni bulursa, bu iyi bir asker olduğum için olacak."

Hal, Bellamy'nin yeni işaretine doğru başını salladı. "İyi iş çıkardınız Kaptan."

Bellamy, "Artık albaylığa adayım," dedi ve sonra rengi değişti. "Bunu hak eden sensin. Sadece nedenini anlamıyorum-"

Hal elini kaldırdı. "Tebrikler Albay. Sanırım size 'efendim' demeye alışmam gerekecek."

Bellamy, "Bu terfiden pişmanlık duymak için nedenlerim olabilir," dedi. "Artık iki cepheli bir savaş olacağı benziyor, daha fazla fedakâr subaya ihtiyaçları var. Söylentilere göre, General Karn askerlerle ilgilenirken ben de kuzeydeki kuvvetlerimize liderlik edebilmişim." Sonra durdu, sanki düşmana taktik verdiğinin farkına varmış gibiydi. "Herkes isyancıların her an şehre yürüyebileceğini söylüyor. Ama sen burada olduğun için belki de yapmayacaklar." Sanki onaylamasını ya da yalanlamasını umuyormuş gibi Hal'a yan yan baktı.

"Döndüğümden beri babamı görmedim," diye yalan söyledi Hal. "Politikayı ona bırakıyorum."

Bellamy iç çekti. "Bundan nefret ediyorum efendim. Kuzeye gittiğim için mutluyum, böylece arkadaşlarıma karşı sahaya çıkmak zorunda kalmayacağım."

"Biz askeriz Bellamy," dedi Hal omuz silkerek. "Emirlere . Dinle, seninle görüşmek istememin nedeni kardeşim Robert'ı arıyor olmam. Delphi'de birlikteydik ama şehir düşmeden önce Temple Church'e gitmek üzere ayrıldı. İyi olduğunu umuyorum. Onu hiç gördünüz mü? Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Robert mı? Onu görmedim," dedi Bellamy, gözlerini başka yöne çevirip bardağına bakarak. "Babanla birlikte olmadığına emin misin?"

"White Oaks'ta değil," dedi Hal. "Bunu kesinlikle biliyorum." Bellamy'nin konuşması için önce bir, sonra iki kalp atışı bekledi; sonra ellerini masanın üzerine koydu. "Şimdi bana karşı dürüst ol. Ne duydun?"

Bellamy bileğindeki bir kabuğu karıştırmaya başladı. "Onu görmediğimi söylediğimde doğruyu söyledim. Ama son birkaç gündür meyhanelere ve kışlalara girip çıktığını, kralın esirleri nerede tutuyor olabileceğine dair bir sürü soru sorduğunu duydum. Onu aramaya gittim - onu oturtup bu aptallığı bırakmasını ve evine gitmesini söyleyecektim. Ama her zaman birkaç adım geriden geliyor gibiyim. Onun için söyleyebileceğim tek şey, hızlı hareket ettiği ve başını aynı yere iki kez koymadığıdır."

Hal yemin etti. Robert, saldıran bir boğa kadar kurnaz ve sinsiydi. Kara kuşların bunu fark etmesi uzun sürmezdi. Ama Robert, Hal'in burada onu aradığını öğrenirse, her zamankinden daha derinlere inerdi. Şehir çok büyüktü ve durum avcılık ve tavşancılık oynamak için çok tehlikeliydi.

Ama denemek zorundaydı.

"Bana en azından sahte bir isim kullandığını söyle."

Bellamy güldü. "Kendine Cordray diyor." Bu eski öğretmenlerinin adıydı.

"Bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Sorabilirsin," dedi Bellamy iç çekerek. "Sadece , ben senin gibi bir kahraman değilim. Kral Gerard soğuk, acımasız bir piçti ama en azından yaptıklarının çoğunun bir amacı vardı. Kral Jarat ise bir canavar."

Harika, diye düşündü Hal. Annem ve kız kardeşim bir canavar tarafından esir tutuluyor ve kardeşim de onlara katılmaya kararlı görünüyor.

Hal günlüğünden bir sayfa kopardı ve üzerine bir not karaladı.

Bay Cordray-

bilgi bende olabilir. Her akşam altı ile dokuz arasında Haliç'te .

-Bir arkadaş

Gölünç derecede şeffaf bir numaraydı ama Robert'ın ortaya çıkacak kadar meraklanmasını sağlayabilirdi.

Bellamy'ye uzattı. "Bunu garnizondaki nöbetçi subaya bırakabilirseniz çok memnun olurum. Ben buralardaki bazı tavernaları kolağan edeceğim ve bakalım onu saklandığı yerden çıkarabilecek miyim?"

Bellamy başını salladı ve notu bir kenara koydu. "Bunu yapacağım, Kaptan. Sadece ölmediğinize sevindiğimi söylemek istiyorum."

Hal güldü. "Henüz değil."

"Dikkatli ol, tamam mı? Umarım ikimiz de senin komutan altında tekrar savaşabileceğim günü görecektik kadar yaşarız."

"Ya da senin emrin altında savaşabilirim." Hal ayağa kalktı ve arkadaşını kucakladı. "Umarım kavgayı bırakıp omuzlarımızın üzerinden bakmadan bira içebileceğimiz bir gün gelir."

YEMI YUTMAK

Sonraki iki gece boyunca Hal akşam yemeğini Haliç'in ortak salonunda yedi ve kapıdan girip çıkanları izledi. Burayı seçmişti çünkü işlek bir meyhaneydi, yemekler iyiydi ve kaldığı yer burası değildi. Tek dezavantajı, bütün akşam boyunca gürültülü sürüler halinde yiyip içen çok sayıda karatavuğu kendine çekiyor gibi görünmesiydi. Babası White Oaks'ta başkente yürümeye hazırlanırken, Alyssa Gray Indio'ya doğru yola çıkmışken ve kim bilir düşman kuzeyde ne kadar ilerlemişken orada oturup içkisini yudumlamak zordu. Okuyarak bile dikkatini dağıtamıyordu çünkü gözünü avından ayırmaması gerekiyordu.

Tam ikinci kez geceyi bitirmek üzereydi ki tanıdık bir figürün omuzlarını kaldırarak meyhaneye girdiğini, odaya göz gezdirdiğini ve bara doğru yürüdüğünü gördü. Robert bir elma şarabı sipariş etti, yudumladı, sonra odayı bir kez daha taradı. Eğildi ve muslukçuyla birkaç kelime konuştu, o da köşesindeki Hal'e başıyla işaret etti. Robert ona biraz para uzattı, şarabından uzun bir yudum aldı, servis yapan kızla flört etti, sonra Hal'in masasına doğru yürüdü.

"Bu koltuk ta- Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Otursana," dedi Hal, sandalyeyi ayağıyla iterek, "ve bana doğuştan sahip olduğun sağduyuyu nasıl kaybettiğini anlatsana."

Bir an için küçük kardeşinin reddedebileceğini düşündü ama Robert sonunda sandalyeye yığıldı ve elindeki fincanı masaya vurdu.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye hırladı. "White Oaks'a geri dön."

"Yarın oraya geri dönüyorum ve sen de benimle geliyorsun. Eğer ben seni bulabilirsem, Kral Muhafızları da bulabilir. Konsey'deki her derebeyinin şehirde kralın rehinelerine ulaşmaya çalışan casusları ve ajanları var. Onlar üç aydır denerken sen neden başarılı olacağını düşünüyorsun?"

"Çünkü kimse aramaya gelmemi beklemezdi."

"Doğru. Bunu beklemezlerdi, çünkü senin uzun bir zeki insan soyundan geldiğini biliyorlar." Hal ona doğru eğildi. "Bakın, annemle kız kardeşimi özgür bırakmayı benden daha çok isteyen kimse yoktur ama bunu yapmanın doğru yolu bu değil."

"Kral Jarat, babamın orduları şehri kuşatırsa aileleri korkuluklardan sallandıracağını söyledi." Cesaretine rağmen Robert'ın sesi biraz titriyordu.

Bu düşünce Halin karnına bir yumruk gibi inmişti. İmparatoriçe'ye karşı savaşmak için kuzeyle bir ittifak kurmanın ne kadar imkânsız olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu.

"Yeni kral eskisine göre pek bir gelişme göstermiş gibi görünmüyor," dedi.

"Babam beni dinlemez. Yine de saldıracak. Bu tür bir baskıya boyun eğemeyeceğimizi söylüyor. Ve onları kurtarmak için elini bile kıpırdatmayacak."

"Sence annemle Harper'ın incindiğini görmek ister mi?" Hal bekledi ve Robert sonunda başını salladı. "Teslim olmak onlara yardım etmeyecek. Teslim olsalar bile Jarat babamı ve diğerlerini idam edecek, muhtemelen bizi de, çünkü intikam için geri döneceğimizi biliyor. Mülklere el koyacak ve hazinesini dolduracak. Ve yine de rehineleri serbest bırakmayacak."

Robert kaşlarını çatarak masaya baktı. "Yani, bu kadar mı? Pes mi ediyoruz?"

"Hayır. Matelonlar asla pes etmez. Ama kazanamayacağımız bir savaşın içine çekilmeyiz." Bunu söylerken Hal, babasının sözlerinin kendi ağzından çıktığını duyunca biraz şaşırdı

ağız. Fortress Rocks ve Delphi'deki aptalca hareketlerinden sonra bu biraz ikiyüzlülük gibi görünüyordu.

Belki kardeşim benim kötü tecrübelerimden faydalanabilir, diye düşündü. Birileri faydalanmalı.

Bir iki dakika daha surat astıktan sonra Robert başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Ben de seninle geleceğim. Zaten senden başka kimse sorularıma yanıt vermedi."

"Neyse ki senin için."

Robert derin bir nefes aldı, sonra üfledi. "Yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Kral Jarat'ın rehinelere karşı harekete geçerse asla uzlaşma olmayacağını bilecek kadar akıllı olduğunu umabiliriz. Bu iç savaş o ya da biz ölene kadar bitmeyecek."

Hal ayağa kalktı. "Şimdi. Nerede kalıyorsun? Gidip eşyalarını alalım ve ikimiz de başka bir yere taşınalım. Sabah yola çıkacağız. Şansımız sonsuza dek sürmez."

Robert şarabının geri kalanını içti ve sandalyesinin arkasından pelerinini çekerek ayağa kalktı. "Sadece birkaç blok aşağıda, Citadel Hill'e yakın."

Bahar gecesinde dışarı çıktıklarında Hal hâlâ pelerine ihtiyaç duymuyordu ama hava nemliydi ve yağmur vaat ediyordu. Kuzeyde geçirdiğin süre boyunca daha da sertleşmişsin, diye düşündü.

Karanlık sokakta bir bloktan fazla ilerlememişlerdi ki Hal, botların kaldırım taşları üzerindeki gümbürtüsünü ve kınlarından kayan kılıçların tanidik tıslamasını duydu. Hal ve Robert sırtlarını bir binaya verip kendi kılıçlarını çektiler ama kendilerini çelikten bir halkayla karşı karşıya buldular.

"Kral adına geri çekilin," dedi kılıç ustalarından biri, "yoksa ikinizin de bağırsaklarını deşeriz."

Robert kılıcının ucunu kaldırarak duruşunu genişletti ve Hal onun savaşarak kurtulma hayalleri kurduğunu biliyordu. Küçük kardeşi kılıç kullanan bir şeytandı ve yere düşmeden önce bolca kan akıtacaktı ama sonuç hakkında hiçbir şüphe yoktu. Hal bir elini onun koluna koydu. "Kolunu indir."

bıçak," dedi. "Kazanamayacağımız bir savaşın içine çekilmekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Bu akıllıca bir tavsiyeye benziyor, Bay . . . Cordray, değil mi? Umarım kabul edersiniz." Biri öne çıktı, bir fener kaldırarak Hal'in yüzüne tuttu ve onu neredeyse kör etti. Adam uzun boylu, ince yapıydı ve Kral Muhafızları'nın siyah giysilerini giymişti. "Şehitlerin kanı," diye mırıldandı. "Burada neyimiz var?" Subayın sesi belli belirsiz tanıdık geliyordu ama Hal hemen çıkaramadı.

Adamlarına döndü. "Onları silahsızlandırın ve ellerini bağlayın."

Kara kuşlar da buna uyararak kardeşlerin kılıçlarını toplayıp bileklerini zincirlediler.

Subay feneri kara kuşlardan birine uzattı, böylece Hal'in gözleri alıştığında nihayet yüzünü görebildi.

Teğmen Destin Karn'dı, kralın casus şefi. Hal'in düşmanı General Marin Karn'ın oğlu.

Durum hızla kötüden daha kötüye gitmişti.

Hal konuşmak için ağzını açtı ama Karn onu durdurmak elini kaldırdı. "Lütfen," dedi. "Yağmur yağmaya başladı. Sonra konuşuruz." Kara kuşların komutanına döndü. "Onları Newgate'e götürün. Onları Aerie'ye koyun."

"Newgate mi? Ama-"

Şimdi Karn'ın sesi ölümcül bir soğukluğa bürünmüştü. "O emirle ilgili anlamadığınız bir şey mi vardı, Çavuş . . . Levesque, değil mi?" Söyleyiş tarzına bakılırsa, isimleri not alıyordu.

"Hayır, efendim, sadece bu alışılmadık bir şey-" "Sana fikrini sordum mu?"

Levesque kızardı. "Hayır, efendim, ama-"

"O zaman neden hala burada yağmurun altında duruyoruz? Şimdi gidin. Onları yakından takip edin ve iyi beslenip rahat ettiklerinden emin olun. Sorgulama için iyi durumda olmazlarsa seni şahsen sorumlu tutacağım."

"Evet, efendim." Levesque adamlarına döndü. "Onları getirin ve beni takip edin."

Karn pelerinini savurarak döndü ve sokak lambalarının arasındaki karanlıkta kaybolana kadar sokakta diğer yöne doğru ilerledi.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Robert, dar sokakta ilerlerken Hal'ın kulağına söyledi.

"Arayan Destin Karn'dı, kralın casus şefi. En azından yeni kralın yönetiminde hâlâ öyle olduğunu varsayıyorum."

"Karn? Ama bu-"

"Bu onun oğlu. Bir süre Delphi'deydi. Onunla tanıştığını hiç sanmıyorum."

"Oh." Birkaç adım daha ve sonra, "Newgate'i duydun mu?" Robert ilgisiz görünmeye çalışarak fısıldadı.

Hal başını salladı. "Duymuştum ama hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Bu konuda bildikleri çoğunlukla söylentilerden ibaretti ve çoğunlukla da cesaret kırıcıydı. Newgate, kralın istihbarat servisi tarafından, çıkarılması gereken değerli bilgilere sahip olduğu düşünülen mahkûmlar için kullanılan bir hapishaneydi. Ya da genel hapishane nüfusuna karışamayacak kadar değerli siyasi mahkûmlar için.

"Kralın hapishanesi hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordunuz. Şimdi kendimiz göreceğiz."

"Özür dilerim Hal," dedi Robert.

"Endişelenme," dedi Hal, aslında pek çok endişesi olmasına rağmen. Nasıl olmuştu da bir hapishaneden çıktıktan sonra kendini başka bir hapishanede bulmuştu? Ve bu daha kötü olacağına dair bir his vardı içinde.

KAPTANLAR

Lyss uyandığında hemen üzgündü. Her yeri acıyordu; başı, sırtı, kolları ve bacakları. Büyük bir çürük yığının dönüşmüştü ve kollarından biri hareketsiz bir şekilde yanına bağlanmış . Daha da kötüsü, sanki dünya altında sallanıyormuş gibi nahoş bir hissin farkındaydı.

Kafama çok sert bir darbe almış olmalıyım, diye düşündü mide bulantısıyla savaşıyor. En son hatırladığında, Tebeşir Kayalıkları'nın yakınındaki sahilde, çalgıcıyı İmparatoriçe Celestine'in elinden uzak tutmaya çalışıyordu.

"Uyanmışsın," dedi Breon. Endişeli yüzü ortaya çıktı. "Nasıl hissediyorsunuz, Majesteleri?"

Dirseğinin üzerine yaslandı. "Korkunç hissediyorum. Birinin beni bu ıstıraptan kurtarması gerekiyor."

Breon, "Eğer cazip geliyorsa, etrafta bir sürü rom var," dedi.

"Hayır!" Lyss sert bir sesle söyledi. Tekrar uzandı ve dünyanın dönmeyi bırakmasını bekledi. "Neredeyiz biz?"

Breon, "İmparatoriçe'nin amiral gemisindeyiz," dedi. "İmparatoriçe'nin

Siren."

Şimdi o bahsettiğine göre, ahşap gövdenin gıcırdadığını ve etraflarında şikayet ettiğini duyabiliyordu.

"Kahretsin," Lyss mırıldandı. "Başka bir Kanlı, oluk tıngırdatan tekne."

"görünüyor."

"Yola çıktığımızı varsayıyorum?"

Başını salladı. "Bir gün ."

"Sanırım geri yüzmek yok." Lyss gülmeye çalıştı ama o kadar acı vericiydi ki gözlerinden yaşlar geldi. Muhtemelen birden fazla kaburgası kırılmıştı.

"Biraz suya ne dersin?" Breon söyledi.

"Bekle." Lyss bir nefes aldı, sonra bir nefes daha, hazırlanıyordu. "Pekâlâ," dedi. "Oturacağım ve üzerinize kusarsam şimdiden özür dilerim."

Breon, "Adil bir oyun, sanırım," dedi.

Neyse ki oturmaya başardı ve kusma olmadı.

Şaşırtıcı bir şekilde, aslında bir yatakta, kızgın gri bir okyanusu gösteren küçük yuvarlak bir penceresi olan oldukça pelüş bir kabinde yatıyordu.

Breon küçük teknelerinde giydiği kirli kıyafetlerden kurtulmuş, beyaz keten bir gömlek ve bol, ipli bir pantolonla sade ama güzel bir şekilde giyinmişti. Saçlarını yıkamıştı, böylece altın rengi çizgiler göze çarpıyordu. Sade kıyafetine rağmen, hikâyelerden fırlamış bir yarı-tanrıyı andırıyordu; bir ayağı insan dünyasında, diğeri ilahi dünyada olan varlıklardan birini.

Lyss kendine baktığında kana bulanmış üniformasının gittiğini, yerine beyaz ipek bir elbise geldiğini gördü. Bunu kimin yaptığını merak etti ve bu soruşturmayı daha fazla ilerletmek istemediğine karar verdi.

Breon ona bir bardak su getirdikten sonra yatağın ayak ucuna tüneyerek dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerine doladı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı. "Tutsak mıyız, değil miyiz?"

Breon sert bir sesle, "Biz misafiriz," dedi. "İmparatoriçe sahilde kendini kaybettiği için gerçekten çok üzgün." Durdu, boğazını temizledi ve zorlukla yutkundu. "Telafi etmek için can atıyor." Breon'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, sattığı şeyi yutmamıştı.

"Neden buradayım?" Lyss sordu. "Neden hâlâ hayattayım?"

Breon tereddüt etti. "Sanırım senden hoşlanıyor," dedi sonunda. "Karşılık vermekten korkmaman hoşuna gidiyor."

"Ona kim olduğumu söyledin mi?"

Breon çekik gözlerle gülümsedi. "Sen Yüzbaşı Gray'sin," dedi, "Highlander ordusunda bir subaysın."

"Ah," dedi. Adamın daha az bilinen bir isim kullanmış olmasını diledi ama en azından tahtın varisi olduğunu söylememiştir. "Arkadaşınız için üzgünüm. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

"En azından senin benden daha iyi silahların vardı. Benim bir flütüm vardı.

Müzik bunun için uygun bir şey değildir."

"Yay kullanmakta o kadar da başarılı değildim," dedi Lyss. "Kendini kötü hissetme. Her neyse, madem özür diliyoruz, bize söylediğinizde tekneden atlamadığım için özür dilerim."

"Ben de."

"Peki, tüm bunlar ne hakkında? Bir fikrin var mı?"

Breon, "Bunun benim magemark'ımla bir ilgisi var," dedi. "Tek bildiğim bu."

"Yani sana bunun ne için olduğunu ya da ne anlama geldiğini söylemedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Belki gideceğimiz yere vardığımızda büyük bir açıklama olur," dedi. "Sanırım imparatoriçe benim gibi insanları aradığını söyledi. Aubrey bir ödül olduğunu duymuş ve beni seçmiş."

"Aubrey senin sevgilin miydi?" Lyss sorunun haddini aştığını biliyordu ama kendini yine de sorarken buldu.

Breon suya ihtiyacı olan bir çiçek gibi biraz sarktı. "Sanırım 'sevgilim' aramızdaki ilişki için fazla ağır kaçıyor," dedi. "Ama en azından arkadaşım olduğunu düşünmüştüm."

Lyss, "Duyduğuma göre, İmparatoriçe'nin niyetinin ne olduğunu bilmiyormuş," dedi.

"Belli ki İmparatoriçe'nin onu diri diri yakmak istediğini bilmiyordu."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Celestine'in senden ne istediğini bilmiyordu."

"Belki," dedi Breon, "ama bu bir mazeret değil. Bu tıpkı o koyunun beni sokak köşesinde seni beklemem için tutması gibi bir şey."

Southbridge. Sanırım neyi kastettiğini bilmediğimi iddia edebilirim. Hiçbir zaman ortaya çıkıp söylemedi. Ama geriye dönüp baktığımda, iyi niyetli olmadığını anlamam gerekiyordu. Ama yine de yaptım."

"Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaptık," dedi Lyss, sayılamayacak kadar çok olduğunu düşünerek. "Tek yapabileceğimiz ileride daha iyisini yapmaya çalışmak."

"Belki de. Sadece bilmiyorum." Durakladı ve ona bir bakış attı. "Sence Talbot ve diğerleri senin peşine düşer mi?"

"Sasha gelecek," dedi Lyss, Gri Kurt'un başarısız kaçış gecesindeki yüz ifadesini hatırlayarak, en ufak bir şüphe duymadan. "Gelecektir, eğer hâlâ hayattaysa."

"Sanırım haklısın," dedi Breon. "O ... zorlu biri." İçini çekti. "Nereye bakacaklarını bile bilecekler mi?"

Lyss, "Sahile bir mesaj bırakmaya çalıştım," dedi. "Umarım bir yolunu bulurlar."

"Umarım acele ederler," dedi Breon. "Bu konuda içimde çok kötü bir his var."

"Ne olursa olsun," dedi Lyss, "seni yanlış değerlendirmişim ve özür dilerim."

"Hayır," dedi Breon. "Beni yanlış değerlendirmedin. Düşündüğün tüm o kötü şeyler doğruydı. Başka bir vurgunla sonuçlandığı sürece her şeyi haklı çıkarabilirdim. Herkese yalan söyledim, en çok da kendime."

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi Lyss. Kendisini pusuya düşüren birini teselli etme pozisyonunda olmak tuhaftı. "Bu olayda kötü adamları seçiyor olsaydım, listenin başında sen olmazdın."

"Yine de üzerinde olurdum. Beni yapraktan inmeye zorlayan sendin. Bunu kendi başıma asla yapamazdım. Ne kadar zamanım kaldı bilmiyorum ama temiz olduğum için mutluyum ve umarım beni kurtardığın için seni de mutlu edebilirim."

Lyss yanaklarının ısındığını hissetti. "Şimdiden memnunum Breon. Bu işte birlikte olduğumuza göre, umarım arkadaş olabiliriz." Elini uzattı ve Breon elini tuttu.

İMPARATORİÇE'NİN ARDINDAN

Cas, Chalk Cliffs şehrinin üzerinde yavaşça daireler çiziyor, çizdiği her dairede irtifa kaybediyordu. Hava hâlâ dumanla kaplıydı.

-Jenna'nın gözlerini yakan ve öksürmesine neden olan kalın, keskin dumanlar.

Kötü hava, dedi Cas. Kokuyor.

"Biliyorum. En azından bizi görmeyi zorlaştırabilir."

Dağlara uçarsak Cas ve Jenna'yı görmek zor olur.

Cas, Jenna'nın bu kırık dökük, dumanlı şehre olan ilgisini onaylamıyordu. En azından kıyıdaki büyük silahlar sustuğu için mutluydu.

"Sanırım bu yeterince alçak. Sadece bir dakika dönmeye devam edin."

Karadan görünmeyen gemiler şimdi gelmiş, askerleri ve atları kıyıya boşaltıyorlardı. Şehir yanmış bir harabeye dönmüştü ama limanda büyük bir hareketlilik vardı. Verdikleri uyarı çok az ve çok geç olmuştu.

At insanlar neden yanmış bir şehirde yaşamak ister?

"Uzun süre kalmayı planladıklarını sanmıyorum," dedi Jenna. Cas'ın omzunun üzerinden eğilerek limanda demirlemiş gemileri inceledi ve siren figürlü üç direkli gemiyi aradı.

Jenna'nın görme yeteneği kendi türündeki diğer herkesten çok daha keskindi ama bir ejderhanınki kadar keskin değildi.

"Yaktığımız gemiyi takip eden gemiyi görüyor musun?"

Cas iki kez ileri geri hareket etti, sonra daha geniş bir daire çizerek, artık sessiz olan topların bulunduğu beyaz kayalıkların yanından geçip körfezin ötesindeki okyanusa doğru süzüldü.

Şurada.

"Emin misin?"

Cas alev ve duman homurdandı, Jenna'nın bu soruyu sormasına sinirlenmişti. Yaklaştıkça Jenna ejderhanın doğru söylediğini görebiliyordu.

Diğer gemiler limanda demir atarken, bu gemi tam yelkenle doğuya doğru yol alıyordu.

"Bu ilginç," dedi Jenna. "Ordular kalıyor ama bu gemi eve dönüyor gibi görünüyor. Yüksekten gidin ama onları görüş alanınızda tutun, tamam mı?"

Cas birkaç tembel kanat çırpışıyla irtifa kazandı, öyle ki aşağıdaki gemi karanlık suyun üzerinde iplik gibi beyaz bir dümen kıran küçük bir oyuncak tekneyi andırıyordu.

Jenna ne yapacağını düşündü. Bir kız ve bir ejderhanın bir orduyu Tebeşir Kayalıkları'ndan çıkarması pek olası değildi ama yine de epey zarar verebilirlerdi.

Batıya, dağların omurgası üzerinden geri uçabilir ve kuzeydeki başkenti bulup kuzeylileri uyarmaya çalışabilirlerdi. Ama Jenna gemiyi gözden kaybederse bir daha asla bulamayabilirdi. Eğer kendisinden bu kadar çok şey alan imparatoriçeden intikam alma sözünü yerine getirmek istiyorsa, şimdi bunu yapmanın tam zamanıydı. Denizdeki bir gemi hava saldırısına, özellikle de sinsi bir saldırıya karşı son derece savunmasızdır.

İmparatoriçenin gemide olduğundan emin olsalardı, onu dalgaların üzerinde bir kül parçasına dönüştürebilirlerdi.

Yine de o ve Cas, Indio'yu geçip imparatoriçeyle ininde yüzleşmeye hazır olmak için aylardır eğitim görüyorlardı. Cas'ın dediği gibi: Yuvayı yakmak, yavruları öldürmek, hazineyi ele geçirmek.

Jenna Kayalar Kalesi'ndeki tapınak kütüphanesinden çaldığı haritayı incelemiş, kıyıdan kıyıya bir yol izleyerek, Burada ejderhalar var yazan yazıyı geçmişti. Yedi Diyar ile Carthis'in kıyı şeridi arasında bir ejderha için dinlenme noktası yoktu. Bu bir meydan okuma olacaktı,

Cas yükselirken çok az enerji kullanmasına rağmen.

"Ne düşünüyorsun, Cas?" dedi. "Bunun için hazır mıyız? Onları eve kadar takip etmek istiyor musun?"

Okyanustaki balıklar mı?

"Evet," dedi yanağını onun sıcak omzuna yaslayarak. "Okyanusta balık tutabiliriz."

Ejderha cevap vermeden kuzeydoğuya döndü ve İmparatoriçe'nin amiral gemisini karanlık kuzey denizi boyunca takip ederek hızlandı.

IFLAS ETMEK

Hal'i şaşırtacak şekilde, Newgate Hapishanesi'ndeki odaları, sarayın çevre duvarındaki kulelerden birinin tepesinde, oldukça rahattı. Daha da şaşırtıcı olanı, Robert'la birlikte tutuluyor olmalarıydı; oysa yaygın uygulama, sorguya çekilenleri daha uysal hale getirmek ve notlarını karşılaştırıp bir hikâye oluşturmalarını engellemek için tecrit etmekte.

Muhafızları da alışılmışın üzerindeydi ve bunun artıları ve eksileri vardı. Ticaretle uğraşanların sıklıkla sergilediği rastgele zalimlik ve açgözlülükten yoksundular. Ama katı ve iş adamıydılar, sohbet etmek ya da rüşvet vermek imkânsızdı. Robert doğuştan çekici biriydi, ama Matelon hanımlarının aynı binada olup olmadığını ya da bir çentik ve kemik oyununa biraz para yatırmak isteyip istemediklerini sorduğunda onlarla hiçbir yere varamadı.

Aradan bir gün geçti ve kimse onları sorguya çekmedi, darağacına ya da hücreye götürmedi. Hal, Kral Jarat'ın babasına casusluktan tutuklanan iki Matelon'un daha ellerinde olduğunu haber verip onu idama davet edip etmediğini merak etti. Belki de kral bunun kansız bir teslimiyete yol açacağını umuyordu. Belki de onlara karşı daha fazla harekete geçmeden önce bir cevap bekliyordu.

Hal babasının nasıl ve ne zaman cevap vereceğini biliyordu. Ordularının Temple Church'ten Ardencourt'a yürümesi için gereken sürede cevap verecekti. Hal ve Robert kurtulamayacaktı, ama kral da kurtulamayacaktı.

Bu arada, hiç şüphesiz imparatoriçe yürüyordu.
İyi tarafından bak, Halston.

Hal fener ışığında bu durumun iyi tarafını bulamadı.

Aynı gece, Hal tam ranzasında uyanık mı yatacağına yoksa bir sandalyede dik durup endişeleneceğine karar verirken, kapının dışında kısa bir selamlaşma konuşması ve ardından sürgülerin geri kaydığını duydu.

Robert ayağa kalktı ve ellerini yumruk yaparak ayağa kalktı. Hal kitabını kapattı ve bekledi.

Kapı açıldı ve Destin Karn ortaya çıktı. Dışarıdaki muhafızlara birkaç sessiz söz söyledikten sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Onlarla yüzleşmek için döndü ve onlara yukarıdan aşağıya baktı. Artık Kral Muhafızları'nın siyahını giymiyordu; bir deriden diğerine geçen bir yılan gibi zengin ama bastırılmış saray kıyafetine bürünmüştü. Hangi rengi giyerse giysin, tehlikeliydi.

Her şeyin ötesinde bir büyücü olduğunu unutmak kolaydı. Ama sonra elini paltosunun içine sokarak odanın çevresini dolaştı ve tılsımlar mırıldanmaya başladı.

Hal ve Robert birbirlerine baktılar. Casusluk şefi onları içeri mi kilitliyordu yoksa odayı ses geçirmez hale mi getiriyordu? Onları hemen o anda sorguya çekmek mi istiyordu?

Sonunda Karn geniş taş pencere pervazına yerleşti ve uzun bacaklarını önüne uzattı. Bacaklarını bileklerinden çaprazladı, ince çizmelerinin topukları yere değiyordu.

"Merhaba, Yüzbaşı Matelon ve Onbaşı Matelon," dedi sesi eğlenmiş gibi çıkarak.

Bu bir soruyu cevaplıyordu: Casusluk şefi onların kim olduğunu biliyordu.

"Delphi'den çok uzaktasınız. Bekle, birinizin ölmüş olması gerekmiyor muydu?" Çenesini ovuşturdu, sonra Hal'ı işaret etti. "Sanırım sen."

Robert, "Kardeşimin bununla bir ilgisi yok. Sadece beni eve götürmek için geldi. Bırakın gitsin, size bildiğim her şeyi anlatacağım."

"Onbaşı, bu söylediğin cesurca bir şey ve son derece cömertçe, ama bırakın konuşmayı, bir müzakereye başlamanın yolu bile değil. Bir kere, ikiniz arasında kardeşiniz daha değerli bir tutsak, kraliyet için daha tehlikeli. Diğer yandan, size doğru dürüst sorsam, zaten bildiğiniz her şeyi bana anlatacağınızdan ve söyleyecek daha çok şeyiniz olmasını dileyeceğinizden hiç şüphem yok."

"bize işkence mi yapacaksın?" Robert kollarını kavuşturdu. "Bana ne yaptığınız umurumda değil, size hiçbir şey anlatmayacağım."

"Bana meydan okumasan iyi edersin," dedi Karn, sanki durumdan biraz sıkılmış gibi başını arkaya eğerek. "Benim rekabetçi ruhumu uyandırmak istemezsin."

"Teğmen," dedi Hal, "kardeşimle bir dakika konuşabilir miyim?"

Karn el sallayarak onayladı ve Hal Robert'ı uzak köşeye çekti. "Beni bu işe bulaştırdığın için üzgün olduğunu söylediğinde ciddi miydin?"

"Elbette . Ama-"

"O zaman başımızı daha fazla belaya sokmadan önce çeneni kapatabilir misin?"

Robert Karn'a bir bakış fırlattı, sonra yaklaşıp fısıldadı, "Hal, dinle, onu alt edebiliriz, yapabileceğimizi biliyorum. Ve sonra-"

"O bir büyücü, Robert. Ona bir metre bile yaklaşamayız. Eğer bizi sorgularsa, üzerimizde büyü kullanır. Ona bir şekilde karşı koyabileceğimi düşünmek isterdim ama bunun mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Neden ne istediğini öğrenmiyoruz? O sormadan hayır deme. Cevaplara gelince, ikimiz adına da ben konuşacağım. Anlaşıldı mı, Onbaşı?"

"Evet, efendim." Robert gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Artık on dört yaşında olmadığıma o kadar memnunum ki, diye düşündü Hal, yedi, hayır, on sekiz yaşındaki yüksek yerden geriye bakarak. Geri dönüp ranzasının kenarına oturdu ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Bilmek istediğiniz nedir, Teğmen?" diye sordu.

Karn bir an Hal'a baktı, sanki iliklerine kadar işleyecekmiş gibi. "Sizi öldürmek çok zor görünüyor Kaptan," dedi. "Babamın öldürme konusunda biraz yeteneği var ama yine de bildiğim kadarıyla dört ya da beş kez denedi ve başarısız oldu, belki benim kaçırdığım birkaç tane daha vardır. Bunu açıklayabilir misiniz merak ediyorum."

Hal ne beklediğini söyleyemedi ama kesinlikle bu değildi. Robert'ın bakışlarının baskısını hissedebiliyordu. "Beni neden öldürmeye çalıştığını ya da neden başarısız olduğunu açıklayabilir miyim?"

"Babamın insanları öldürmek için hiçbir zaman bir bahaneye ihtiyacı olmadı ve seni öldürmek istemesi için birkaç neden düşünebiliyorum." Karn başını salladı. "Hayır, bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başardığını merak ediyorum."

Hal omuz silkti. "Şansım sonsuza kadar devam edemez." Eliyle hücrelerini işaret etti. "Belli ki."

"Sadece bu kadar," dedi Karn. "Bence bu şanstın daha fazlası. Örneğin, mantıklı herhangi bir insan şu anki durumunuzun umutsuz olduğunu söyleyebilir. Yine de bundan da kurtulmanın bir yolunu bulacağından hiç şüphem yok. Bence sana verdiğim değerden çok daha zeki ve dirençli olmalısın."

Garip bir iltifattı. Ona teşekkür etmeli miydim? Hal merak etti. Yoksa beni pohpohluyor, hainlik edersem cellat olarak kalacağını mı ima ediyor?

Hal cevap vermeyince casus şefi ayağa kalktı ve ayaklarını yere sağlamca bastı. "Delphi'nin düşüşünden sağ kurtuldun, asker arkadaşlarından çok azı . Ve şimdi de mucizevi bir şekilde kaçıp bize geri döndün. Ya tanrılar tarafından kayırılıyorsun ya da olağanüstü bir yeteneğin var. Yoksa başka bir açıklaması mı var?"

Hal bir öfke seli tarafından pusuya düşürüldü. Ne ima ediyordu? Şehirden vazgeçtiğini mi?

"bu mu? Kral, Delphi'yi Fells'e satmı düşünüyor? Babanın kullandığı bahane bu mu?" Homurdandı. "Hayır. On bir yaşımdan beri Kızıl Şahin'in emrinde savaşıyorum. Sadık olmaktan başka bir şey yapmadım ve bu

İntihar görevleri, suikast girişimleri ve ihanet suçlamalarıyla. Hayır, Teğmen, hayatta kaldığım için gurur duymuyorum, kaybettiğim için de gurur duymuyorum. Ben iyi bir asker oldum - olabileceğimin en iyisi - hepsi bu." Hal yumruklarını sıktı. "Söyle bakalım, komutanım olan baban neden benim peşimde?"

Robert artık ona hayranlık ve endişe karışımı bir duyguyla bakıyordu.

Hal arkasına yaslandı, zor nefes alıyordu, "Bu büyücü yaptığı işte çok iyi" diye düşünüyordu. Robert'a ders verdikten sonra, planladığımdan daha fazlasını söyledim bile.

Karn, Hal'in öfkeli tepkisinden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Aksine, eğlenmiş, neredeyse zevk almış görünüyordu. "Aynen öyle. Seni her zaman bir hainden çok bir kahraman olarak görmüşümdür." Yakınına eğildi ve "Babam kahramanları küçümser. Onurun bir zayıflık işareti olduğunu ve ihanetin sadece başka bir taktik olduğunu düşünür. Sen de bu noktada hata yaptın."

Hal ve Robert bakıştılar. Bu da neydi böyle? Karn kötü generale karşı iyi teğmeni mi oynuyordu?

Karn bir tür yanıt bekliyor gibiydi. Cevap gelmeyince, "Nasıl hayatta kalacağını bilen bir kahraman olduğunu kabul ediyorum. Ama yine de buradasın, bir tuzağa doğru yürüyorsun. Hiç karakteristik değil. Birbirine uymuyor ve bir şeyler birbirine uymadığında bu beni meraklandırıyor. Bu kraldan ya da babamdan gelmiyor, benden geliyor."

Belki de sandığın kadar zeki değilimdir, diye düşündü Hal. Ama Karn'a, gözlerindeki , duruşundaki yoğunluğa baktıkça Hal, teğmenin Hal'in duymasını ve yanıt vermesini umduğu bir mesaj gönderdiği izlenimine kapıldı. Onda bir şeyler arıyordu.

Müttefik mi?

Hayır. Onun gibi insanların müttefikleri yoktur. Tahtada hareket ettirdikleri satranç taşları vardır.

Yine de. Kaybedecek bir şeyim yok, diye düşündü. O ve Robert zaten kraliyetin tutsaklarıydı, hain ve casus olarak idam edilmeleri gerekiyordu. En azından ifşa etmenin zararsız olacağı bazı gerçek parçalarını ayıklayabilirdi.

"Yeterince adil," dedi. "İşte gerçek. Delphi düştüğünde esir alındığım için buradayım. Kral Gerard'ın ölümünü öğrendiğimde Delphi'deydim. Kurt kraliçe bana kralın ölümünün krallıklarımız arasında yeni bir ilişki anlamına gelip gelmeyeceğini sordu. Yirmi beş yıllık savaştan sonra bu bana cazip geldi." Karn'ın gözlerinin içine baktı. "Bu beni bir hain mi yapar?"

"Hiç de değil," dedi Karn. "Thane Konseyi'nde pek çok müttefik bulabilirsin." Parmaklarının uçlarını birbirine bastırdı. "Kuzeydeki kraliçeyle gerçekten konuştun mu?" Hal, casus ustasının ona "cadı", "iblis" ya da "fahişe" demediğini fark etti, bu da onun lehine bir noktaydı. Ya da her iki tarafı da oynayabilme yeteneğinin bir kanıtı.

"Evet."

"Nasıl biri?" Bir nefes aldı, sonra ekledi: "Daha da önemlisi, ne istiyor?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi, savaştan yoruldu. Çok fazla kayıp verdi. Kuzeyliler, Arden'in kraliçeliğe suikastçılar gönderdiğini ve insanları öldürdüğünü iddia ediyor." Karn'ın gözlerinin içine baktı. "Bu doğru mu?"

Karn irkilmedi, inkâr etmedi, şaşırmış görünmedi. "Bu mümkün," dedi kaşlarını çatarak, "her ne kadar bu konuda doğrudan bilgim olmasa da. Durakladı. "Sence teslim olacak mı?"

Hal tereddüt etmedi. "O teslim olmayacak. Asla. Son nefesine kadar savaşacak."

Karn sanki bu onu da şaşırtmamış gibi başını salladı. Hal, gözleri ve kulakları aracılığıyla bunların ne kadarını zaten bildiğini merak ediyordu.

"Peki ya Kral Jarat?" Hal söyledi. "Sence barış yapmaya açık olur mu?"

"Senyörlerle mi yoksa kraliçeyle mi?"

"İkisi de." Hal, Arden'da bir hapishane hücrelerinde oturup kralın baş casusu ve uygulayıcısıyla politika konuşuyor olmaktan biraz şaşkındı.

Karn çenesini ovuşturdu. "Kuzeydeki kraliçenin tuhaf bir diplomat seçimi yaptığını söylemeliyim."

"Buraya Kraliçe Raisa'yı temsilen gelmedim," dedi Hal, öfkesi bir kez daha yükselmişti. "Başkente kardeşimin öldürülmesini ya da yakalanmasını engellemek için geldim." Robert'ın bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordu ama aldırmadı. "Ben de eve iç savaşı sona erdirmek için bir dava açmaya geldim, böylece ikimizi de tehdit eden yabancı bir güce karşı Fells'le birleşebiliriz."

"Dur bakalım," dedi Karn başını sallayarak. "Şimdi beni kaybettin. Hangi yabancı güç?"

"Delphi'de yakalandıktan sonra Chalk Cliffs'te daha güvenli bir yere taşındım. Doğu'nun imparatoriçesi olarak bilinen İmparatoriçe Celestine için savaşan ordular limana saldırdığında ben de oradaydım."

O ana kadar Karn keskin bir yüz ifadesi sergilemişti - mesafeli, kopuk ve okunamaz. Hal şimdi o ela gözlerde bir şeylerin titreyişini gördü; genç Karn'ın imparatoriçeyi duyduğunu ve bu haberin onu derinden sarstığını söyleyen bir şey.

Hal kaskatı kesildi, kalbi küt küt atmaya başladı. Bu casus şefi imparatoriçe hakkında ne biliyordu? Her şeye rağmen bu istilayı Arden başlatmış olabilir miydi? Eğer öyleyse, Karn neden şaşırması?

Bu sadece cephenin bir anlık çatlamasıydı ve sonra Karn oyun yüzünü tekrar takındı. "Size saldıranın İmparatoriçe olduğunu düşündüren nedir? Onun bayrağını mı taşıyorlardı?"

"Onun sancağını görsem tanıyamam," dedi Hal. "Gözcülerinden birini sorguladım. İmparatoriçe Celestine için yelken açtıklarını söyledi. Sonra, şehir düştükten sonra, ben-"

"Bir dakika, Chalk Cliffs'i ele mi geçirdiler?" Casus şefinin sesi bir bıçak kadar keskindi.

"Evet," dedi Hal. "Onlar yaptı. Kuzeylilerin hiç şansı yoktu. Kasaba harabeye döndü, içindeki herkes öldürüldü ya da köle olarak götürüldü, tabii bazıları batıya kaçmayı başaramadıysa."

"Ve yine de kaçtın mı?"

"Karışıklık sırasında, diğer bazı kişilerle birlikte su kapısından botla kaçmayı başardım."

"Seni kilitlemediler mi?" Karn'ın gözlerinde bir kez daha şüphe parıldadı.

"Yaptılar ama şehrin düşeceği belli olunca gitmeme izin verdiler. Thane Konseyi'nin bir üyesini gücendirmekle ilgilenmiyorlardı. Müttefiklere ihtiyaçları olduğunu biliyorlar."

Hal, Karn'ın tekrar araya girmesini bekledi ama casusluk şefi hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını çatı ve parmaklarını pencere pervazına vurdu.

"Yani. Dediğim gibi. Şehir düştükten sonra atları, ekipmanları ve arabaları boşaltmaya başladılar. Gemiler bir cesede saldıran akbabalar gibi gelip gidiyordu. Yağma için vur-kaç yapmıyorlardı. Görünüşe göre kalıp Fells'i, belki de tüm imparatorluğu fethetmeye niyetliler."

Şimdi Karn ayağa kalktı ve ileri geri volta atmaya başladı. "Neden Chalk Cliffs'e saldırırsın ki?" diye mırıldandı. "Bu hiç mantıklı değil." Sanki casusluk şefi kendi kendine konuşuyor, Hal ve Robert da onu izliyor gibiydi.

Hal şüphencilik, küçümseme ve kuşku bekliyordu. Indio'nun ötesinden gelen istilacıların yarattığı tehlikenin bu kadar çabuk farkına varılmasını beklemiyordu.

Ne de olsa o bir casus ustası. Başkalarının bilmediği şeyleri bilmek onun işi.

"Söylentilere göre imparatoriçe Arden ile bir anlaşma yapmış," dedi Hal. "Orduları kuzeye saldırarak Jarat'ın ordularını thane'lere boyun eğdirmek için serbest bırakıyor."

Karn başını hızlıca salladı. "Gerard imparatoriçeyle bir ittifak kurmaya çalışıyordu ama bu suya düştü. Ortada bir anlaşma yoktu."

"Emin misin?"

Karn durdu ve kollarını kavuşturarak döndü. "Eminim," dedi düz bir sesle. "Ben bilirdim."

"Chalk Cliffs'e yapılan saldırıyı kaçırdın," dedi Hal.

Karn'ın kaşları çatıldı ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "."

"Benimle birlikte kaçan başka bir mahkûm daha vardı," dedi Hal. "İmparatoriçe'nin onun peşinde olduğu için şehre saldırdığını iddia etti."

"Onun peşinde miydi?" Karn hareketsiz kaldı. "Kimdi bu mahkûm? Adı neydi?"

"Kendisine Breon d'Tarvos diyordu," dedi Hal.

"Tarvos?" Karn, Hal'in gömleğinin önünü kavradı ve göz göze gelmeleri için onu kendine çekti. "Neye benziyordu?"

Casus şefi neden bu kadar telaşlıydı?

"Belki on altı ya da on yedi yaşındaydı, kızıl altın rengi saçları vardı. Sokak müzisyeni olduğunu söyledi. Bir işportacı."

"Kızıl altın saçlar." Karn, Hal'in gömleğindeki tutuşunu bıraktı. Yüzündeki ifade Hal'in imkânsız olduğunu düşüneceği bir rahatlama ve korkuyu bir arada barındırıyordu. "İmparatoriçenin neden onun peşinde olduğunu düşündüğünü açıkladı mı?"

İşportacı hiç açıklama yapmış mıydı? Hal, Talbot'un söylediklerini hatırladı. Geminin geldiğini gördüğünde dehşete kapılmıştı. Hayatım üzerine bahse girerim. Bize tekmeden çıkmamızı söylediğinde, geri kalanımızı kurtarmaya çalışıyordu. Başını salladı. "Hiç söylemedi ama ölümüne korktuğu çok açıktı."

"Bu işportacı bir büyücü müydü? Onda büyülü bir şey var mıydı?"

Hal başını salladı, bu soruların casusluk şefinin sahip olduğu bazı özel bilgilerden kaynaklandığını biliyordu. "Bir insanın üzerindeki büyüü göremediğimi ve onunla fazla zaman geçirmediğimi unutmayın."

O gölgeli gözlerin ardında çarklar dönüyordu. "Nerede şimdi bu işportacı?"

Hal başını salladı. "Kesin olarak bilmiyorum ama İmparatoriçe'nin onu gemisine aldığını ve evine dönmek üzere yola çıktığını düşünüyoruz." Hal durakladı, daha fazla soru bekliyordu ama Karn

Hiçbir şey söylemedi, sadece ellerine baktı, çenesinde bir kas çalışıyordu. Sonunda konuştu.

"yapabilirler mi?" "Kim neyi yapabilir?"

"İmparatoriçe'nin kuvvetleri imparatorluğu fethedebilir mi?"

Hal omuz silkti. "Daha önce hiç böyle savaşçılar görmemiştim - korkusuz, hızlı, güçlü, ölümden hiç korkmayan."

Karn sonunda başını kaldırdı. "Yapabilirler mi?" diye tekrarladı, sesinde bir gerginlik vardı. "Ne düşündüğünüzü bilmek istiyorum Kaptan."

"Sanırım bu, savaşa kaç asker daha getirebileceğine bağlı."

"Kaynaklarının sınırsız olduğunu varsayalım," dedi Karn ekşi bir gülümsemeyle.

"O zaman, şu anki gibi parçalanmış halde kalırsak, neredeyse kesinlikle kazanacak. Babam yirmi beş yıl boyunca yeni bir iç savaşı önlemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Her zaman bunun herkesin kaybettiği bir savaş olduğunu söylerdi. Şimdi Arden'de başka bir iç savaşla karşı karşıyayız ve hala Fells'le savaş halindeyiz. Kasamız bomboş ve şu anda şiddetle ihtiyacımız olan genç adamlardan oluşan koca bir nesli feda ettik. Bu zamanı aşağı diyarlardaki hakimiyetimizi pekiştirmek, yollar inşa etmek ve onlara imparatorluğun bir parçası olmanın avantajlarını göstermek için harcamalıydık. Bunun yerine, hazinemizi bu faydasız savaşa akıttık. Aşağı krallıklar o kadar uzun süredir kendi başlarındaydı ki, birçoğu bize hesap verdiklerini unuttu. Kurallarını Celestine ile çekmeye karar verirlerse onları kim suçlayabilir ki?"

Hal göz ucuyla bir hareket yakaladı; Robert bir o yana bir bu yana kayıyor, kardeşinin muhtemelen duyabileceği en uzun konuşmasına tepki veriyordu.

"Benim fikrim mi?" Hal devam etti. "Eğer kuzeyle olan bu savaş bitiremez ve imparatoriçeye karşı birleşemezsek, o bizim için gelecek, kazanacak ve biz de bunu hak edeceğiz."

Karn başını salladı ve Hal casus şefinin onun değerlendirmesine katıldığı izlenimini edindi.

"Beni sorguladığınızı biliyorum," dedi Hal, "ama size bir sorum var."

"Kral Jarat'ın kamu yararı içinthane'lerle barış yapmaya açık olup olmadığını merak ediyorsunuz." Karn bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Doğru," dedi Hal.

Karn, Hal'inkine karşılık bir miktar bilgi verip vermemesi gerektiğine karar verir gibi onu inceledi. "Yeni kralımız huysuz ve öngörülemeyen biri ama Jarat'ınthane'lerle barış yapmasının tek yolunun kendi şartları olduğunu söylersem güvende olurum sanırım. Rehinelerinin onu güvende tutacağına inanıyor; onlar kimsenin cevap veremeyeceği bir argüman."

Ve şimdi, Hal ve Robert sayesinde, kralın elinde eskisinden iki rehine daha vardı.

"Babamı pek iyi tanımıyor," diye homurdandı Hal.

"Hayır, bilmiyor. Ve ne yazık ki, Jarat Tebeşir Kayalıkları'nı duyduğunda, bu onun sert bir tavır alma kararını pekiştirecektir."

"Belki Kral Jarat ile konuşursam, onu şu konuda ikna edebilirim-"

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Karn.

"Bunun bir risk olduğunun farkındayım ama-"

"Kral senin ve kardeşinin burada olduğunu bilmiyor. Bu yüzden. Bu garip olabilir."

Hal önce Robert'a, sonra tekrar Karn'a baktı. "Burada olduğumuzu bilmiyor mu?"

Karn başını salladı. "Kralı bu konuda rahatsız etmemenin en iyisi olacağını düşündüm. Kendisi, sadık kalan birkaç asilzadeden düzgün bir konsey oluşturmaya çalışmakla meşguldü." Burnunu kırıştırarak kollarını düzeltti. "Sosyal sezon tam bir felaket oldu. Yürüyüş sezonunun çok uzakta olmaması iyi bir şey."

"Ama eğer burada gözaltında , bu-"

"Burası benim hapishanem ve gardiyanlar da benim halkım. Merak etmemeyi öğrendiler. Ayrıca, dediğim gibi, sen ölüsün. Bu senin de göreceğin gibi bir avantaj."

Onlar konuşurken Robert giderek daha da huzursuzlaşıyor, sandalyesinde kayıyor, boğazını temizliyordu. Görünüşe göre artık daha fazla sessiz kalamazdı.

"Ya rehineler serbest bırakılırsa?" diye ağzından kaçırdı. "Bunun Kral Jarat'ın uzlaşma isteğini etkileyeceğini düşünüyor musun?"

"Muhtemelen," dedi Karn, soğuk bakışları Hal'in kardeşinin üzerinde gezinirken. "Ya dathane'lere saldırmaları için ilham verebilir."

"Nasıl olsa saldıracaklar," dedi Hal. "Bu konuda bana güvenin."

Karn, "Bu konuda size güveniyorum Kaptan, ki bu çok tuhaf," dedi. "Ne yazık ki, Majestelerinin kazanan bir el olarak gördüğü şeyden vazgeçmesi pek olası değil."

Robert, "Onları serbest bırakacağını söylemiyorum," dedi. "Onları serbest bırakmamız gerektiğini söylüyorum."

"Senin gibi bir hücreye kapatılmış için bu zor olmayacak mı?"

Robert'ın coşkusu azaldı. "Oh. Şey. Düşündüm ki belki sen-

"Seni serbest bırakmak mı? Ya da rehineleri kurtarmak için sana katılayım mı? Vatana ihanet etmemi mi öneriyorsun, Onbaşı?" Karn başını salladı. "Kiminle ortaklık yapacağıma dikkat ederim. Şu ana kadarki performansına bakılırsa, kısa sürede bloğa giderdim. Biraz sabırlı ol. Bu arada, rahat mısın? Yeterince yemek yiyor musun?"

"Evet," dedi Hal. "Yemekler kuzeydeki hapishanelerdekinden çok daha iyi."

"Herkes böyle söylüyor." Karn ayağa kalktı. "Beyler. Yakında benden haber alacaksınız."

Kapı arkasından kapandıktan sonra Hal sürgünün kayarak kapandığını duydu.

"Sence bize yardım edecek mi?" Robert kapalı kapıya bakarak, "Sence bize yardım edecek mi?" dedi.

"Keşke bilseydim," dedi Hal. Zaman geçiyordu ve hem imparatoriçe hem de derebeyinin orduları yakında yürüyüşe geçecekti. Şehre kimin önce varacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

AĞLAYAN KIZ KARDEŞ

Geçişin ilk birkaç günü hava fırtınalı ve soğuktu - kuzey okyanuslarında ilkbaharın başları için tipik bir hava. Kişisel olarak Breon yolculuğun tadını çıkarıyor, güvertede mümkün olduğunca çok zaman geçiriyor, mürettebatla sohbet ediyor ve gemi, arma ve gittikleri limanlar hakkında sorular soruyordu. Daha sonra kullanmayı umduğu bilgileri topluyordu.

Çoğu imparatoriçenin mor büyücüleri idi ve onun hatırı sayılır kişisel cazibesine pek de açık olmayan, asık suratlı bir gruptu. Yine de yavaş yavaş ona tahammül etmeye başladılar, işlerinde onlara yardım etmesine ve nöbetlerinde onlara katılmasına izin verdiler.

Siren hız ve manevra kabiliyeti için inşa edilmişti, gündüz denizcilerinin hassas mideleri için değil. Ekselansları, Breon sonunda onu güverteye çıkmaya ikna edene kadar kamarasında sefil bir şekilde büzüştü. Oraya vardıklarında, ona yüzünü tazelenen rüzgâra dönmesini ve gözlerini ufka dikmesini tavsiye etti. Bundan sonra, kusmaya daha az eğilimli oldu ve bu da ortak kamaralarını çok daha yaşanabilir hale getirdi.

Sahilde Aubrey'i öldürdüğü o günden beri imparatoriçe tatlı, onların rahatını düşünen, ağzında tereyağı erimeyecek kadar nazik biriydi.

Breon Celestine'in müziğini can kulağıyla dinledi ama sadece şiddetli fırtınanın sesini duydu - gök gürültüsü, direklerin gıcirtısı ve yelkenler dolduğunda halatların ötüşü ve rüzgârı kaybettiklerinde çarşafların çırpınışı. Celestine'in kendisine ipucu verebilecek eşyalarından birini ele geçirmek için bir fırsat kollayarak izledi ve bekledi. Ama o

Ona karşı son derece temkinliydi, sanki tüm numaralarını ve onları nasıl atlatacağını biliyormuş gibi.

Aubrey'nin bedelini bir şekilde ona ödetmek istiyordu. Artık temiz olduğu için, kendine bahane bulma konusundaki sınırsız yeteneğini kaybetmiş görünüyordu. Hayatında bazı alçakça şeyler yapmıştı. Hiçbir şeye sahip olmayıp bir şey istemenin ve onu elde etmenin tek yolunun onu almak olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. "Menajeri" -sokak ağası Whacks- ona dürüstlüğün sadece bir soylunun göze alabileceği bir şey olduğunu öğretmişti. Ve sonra çoğu mavi kanlının mecbur kalmasalar bile yalan söylediğini, hile yaptığını ve çaldığını fark etmişti. Aralarındaki tek fark, kazandıklarının daha büyük olması ve neredeyse her zaman yanlarına kâr kalmasıydı.

Kuzey Adaları'ndaki hedeflerine yaklaştıkça denizler yükseldi ve hava kötüleşti. Uğuldayan bir rüzgâr yüzlerine yağmur taneleri savuruyor ve güvertede kalmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Görüş mesafesi o kadar kötüydü ki Breon zaten küpeştelerin ötesini bir kol uzunluğundan fazla göremiyordu. Kayalıklarda parçalanana kadar karayı bulduklarını anlayamayacaklarından endişeleniyordu.

Denizler yükseliyor, Siren'i bir su dağının tepesine tüneyene kadar kaldırıyordu. Sonra diğer taraftan aşağıya doğru kaymaya başlar, dalgaların arasındaki çukura burnunu daldırırdı, o kadar derindi ki yağmur ve tuzlu su Breon'un ağzında birbirine karışırdı. Sonunda midesi vücuduyla yeniden birleşir ve her şey yeniden başlardı.

Breon, imparatoriçenin saçları rüzgârda uçuşarak, dümenciye ve ikinci kaptana emirler yağdırarak, Latham Strangward adında birine küfürler mırıldanarak bir aşağı bir yukarı yürüyüşünü izledi. Sanki denize karşı kişisel bir kin savaşı içindeydi.

Ne yaptığını biliyordu, bu yeterince açıktı. Mürettebatı her emre, onları fırtınadan çıkarıp maviliğe çekecek bir cankurtaran halatı gibi sarılıyordu.

Ekselansları parmaklığa tutunmuş, gözleri kapalı, sanki başka bir yerdeymiş gibi davranıyordu. Breon eğildi

Rüzgâr ve dalgaların arasından duyulacak şekilde bağırarak yaklaştı. "Eğer batarsa, bırak ve atlayabildiğin kadar uzağa atla ki batmayasın. Sonra Kırıcı kuyruğunuzdaymış gibi yüzün ki halatlara dolanmayın."

Başını salladı, böylece onu duyduğunu anladı ama hiçbir şey söylemedi. İşte o zaman Ekselanslarının yüzme bilmediğini hatırladı.

Tamam o zaman.

"Elimi tut," dedi, kızın ellerinden birini küpeşteden kurtarıp kavrayarak. "Sakin bırakma. Ben atladığımda, sen de benimle atla."

Ona o bakışını attı ve "Kendini kurtar, işportacı. Boğulmandan sorumlu olmamayı tercih ederim."

"Eğer boğulursam kimse beni özlemez," dedi. Artık Aubrey gittiğine göre bu doğrudu. "Senin durumunda, diyarların kaderi dengede duruyor."

Bu ondan nemli bir gülümseme kopardı. "Eğer burada ölürsem, bana bir şarkı yaz. Efsaneler gerçek insanlardan daha uzun yaşar."

Birkaç dakika sonra, sanki hava üzerlerine kurşun bir ağırlık gibi çökmüş gibi güverteye yığıldılar. Breon boğulacağından endişelenmeye başladığı anda basınç ortadan kalktı. Görünmez bir duvardan fırlamış gibiydiler, diğer tarafta rüzgârın uğultusu ve dalgaların çarpışması vardı.

Yelkenleri dolduran ve halatları kopma noktasına kadar zorlayan rüzgârlar kesildi. Siren ani sessizlikte, ay ışığının aydınlattığı denizin üzerinde, sis ve bulutlarla örtülü bir adaya doğru süzüldü. Tepedeki yıldızlar onca gri günden sonra inanılmaz derecede parlak görünüyordu. Ağlayan Rahibe, öyle olmalı.

Ne de olsa ölmek için uygun bir gün değildi. Belki de. Whacks'in kullanmayı sevdiği bir söz vardı: "Kızartma tavaından çıkıp ateşe girmek." Breon bu durumda geçerli olup olmadığını merak etti.

Prenses gözlerini açtı. baktılar, nutku tutulmuştu, ki onun için nadir bir durumdu ,

Şahsen.

Yaklaştıkça Breon sisin kaynağını gördü: kayalıklardan çağlayan çok sayıda şelale, soğuk okyanusa çarptıklarında buhar bulutları gönderiyordu. Çatlaklardan dumanlar fışkırıyor ve lavların sızdığı her yerde dağların yamaçları asık suratlı turuncuyla aydınlanıyordu. Ağlayan Kız Kardeş kaynar gözyaşları döktü.

Üç uzun gemi limana demirlemiş, yelkenleri açılmış ve direklerine bağlanmıştı. Ham ahşaptan yeni inşa edilmiş depolar rıhtımın etrafında eşmerkezli daireler halinde dizilmişti. Bunların çevresinde, askeri ve denizcilik amaçlarına adanmış, yeni doğmuş bir şehir gibi görünen bir yer vardı; kışlalar, ahırlar ve otlaklar, tek tip gri renkte küçük taş evler serpiştirilmişti.

Depoların ötesinde ve yamaç boyunca uzanan, bir zamanlar ahşap ve taştan inşa edilmiş büyük bir şehrin kalıntıları vardı. Artık çatılar çürümüş, duvarlar çökmüş ve taş sütunlar -eski tanrıların anıtları- devrilmiş ve kırılmıştı.

Ve orada, limana bakan, kıyıdaki her şeyden daha yükseğe uzanan, görünüşe göre hala yapım aşamasında olan mermer bir saray vardı. Ay ışığında parlıyor gibiydi, sanki duvarlar içindeki ışığı tutamıyordu. Orta kısmı tamamlanmış görünüyordu; ejderhalar, deniz yılanları ve sirenlerin özenle yapılmış oymalarıyla süslenmişti. İki kanat kırılmış dişler gibiydi, üst kısımları hala yırtık pırtıktı ve o mesafeden böcekleri andıran işçilerle kaynıyordu. Gece boyunca çalışıyorlardı.

Breon'un liman kentlerinin müziğine -denizcilerin iş yapmak ve dertlerini unutmak için karaya çıktıkları her yerde biriken flotsam ve jetsam'ın uyumsuz gürültüsüne- bir yakınlığı vardı. Buralar çirkinin daha çirkinle omuz omuza olduğu, yararın güzelliğın önüne geçtiğı, yeninin eskiden utanarak öne doğru dirsek attığı yerlerdi. Burası yaşamak, ölmek ve her türlü kötü kararı vermek için bir yerdi.

Burası Breon'un daha önce gördüğü hiçbir liman kasabasına benzemiyordu. Sanki ruhu, hafızası, tarihi ve müziği yokmuş gibiydi. Hiçbir hikâye anlatmıyordu. Breon bundan hiç hoşlanmamıştı.

Öte yandan, Majesteleri günlerdir olmadığı kadar neşeli görünüyordu. Muhtemelen yeniden sağlam bir zemine basma ihtimali onu cesaretlendirmişti. Çenesi yukarıda, omuzları geride, sanki ileride kullanmak üzere saklıyormuş gibi manzarayı seyrederek durdu.

Siren zarif bir dönüş yaparak Breon'un imparatoriçeyle özdeşleştirdiği siren amblemiyle süslenmiş rıhtımların en büyüğünün yanına gelirken dümenci kürekçilere emirlerini bağırdı.

İmparatoriçe güverteden indi ve gülümseyerek onlara doğru yürüdü. "Celesgarde'a hoş geldiniz," dedi. "Benim onur konuklarım olarak sarayda ağırlanacaksınız." Mor gözleri onların üzerinde gezindi. Breon'a, "Denize olan yakınlığınıza şaşırmadım," dedi. "Çok fazla yeteneğin var." Düşüncesizce onu kollarına çekti, böylece yüzü derisine bastırılırken diğer eli saçlarıyla oynadı, sırtında ve omuzlarında tüyler diken diken oldu. "Bu günü çok uzun zamandır bekliyordum," diye mırıldandı. "Birlikte harika olacağız, sana söz veriyorum."

Bununla ne demek istedi? Bir tür ilişkiden mi bahsediyordu?

Breon'un kalbi göğsünde sanki derisini ve kemiğini parçalayacakmış gibi çarpıyordu. Korku ve tiksinti onu sırayla ürpertti ve sihirli işareti kaynadı ve yandı. Kendini çelikleştirdi, odaklandı, uzandı, herhangi bir şarkı fısıltısını dinledi.

Geldiğinde, sanki çoktan kemiklerine işlemiş gibi unutulmaz bir şekilde tanıdıktı. "Bu gerçekten onun şarkısı mı, yoksa benim şarkım mı?" diye düşünmeden edemedi.

Her şeyin başladığı yer
burası. Burası her şeyin
bittiği yer.

Parçalanma,
yeniden birleşme.
Kanayan toprakta dövülmüş,
Olduğu gibi, yine olacak. Yaz
ortasında,
Güneş gökyüzünde durakladığında.

Aralarında yankılandı, ellerini kulaklarına bastırıncaya kadar bir nota yaygarasına dönüştü - ama onu susturmanın bir yolu yoktu.

Sonunda, kutsanmış bir şekilde, Celestine onu serbest bıraktı ve Majestelerine döndü. "Karada, suda olduğunuzdan daha yetenekli olduğunuza inanıyorum." Bu bir tür tehdit ya da uyarı gibiydi.

"Karada daha becerikliyim," dedi prenses her zamanki neşesiyle. Yanaklarına yeniden renk gelmişti. Elleri kalçalarında, limanı, gemileri, yeni inşa edilmiş kasabayı, sarayı inceliyordu; hiç şüphesiz imkânsız bir savaşta herhangi bir zayıflık ya da avantaj arıyordu.

İyi şanslar, Majesteleri, diye düşündü Breon.

Bu düşünce rıhtımdaki diğerlerinin bağırışlarıyla kesildi. Gökyüzünü işaret ediyorlardı, bazıları çömelmiş ve elleriyle başlarını örtüyorlardı. Breon tam zamanında başını kaldırıp ayın yüzünde karanlık bir şeklin kanat çırpıldığını gördü. Bir kez daire çizdi, parıldadı, sonra dağlara doğru ilerledi, uçuşu kopuk, düzensizdi, sanki yaralıydı.

Gözden kaybolana kadar hepsi onu izledi. Lyss imparatoriçeye döndü. "O da neydi?"

"Güneş ejderhası," dedi imparatoriçe. "Carthis'teki dağlar onlarla doludur ama bu kadar kuzeyde pek fazla göremeyiz. Çoğu Kaynama'dan geçemez ama geçenler için iyi bir avdır."

KARA DUL

Matelon kardeşlerle yaptığı ziyareti takip eden günlerde Destin, Evan'ı oynadıkları kumarın başarısız olduğu konusunda uyarabilmeyi diledi. Ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıldıklarında Evan kuzeye yelken açtığından bahsetmişti, bu yüzden Destin bir an için Evan'ın Matelon'un tarif ettiği mahkum, Celestine'in Tebeşir Kayalıkları'na yaptığı saldırının hedefi olduğunu düşünmüştü. Özellikle de Matelon onun Tarvos'tan geldiğini söylediğinde.

Ama hayır. Bu kızıl saçlı çalgıcı Evan'ın tarifine uymuyordu. Kimdi o zaman? İmparatoriçeyi buraya getiren başka bir büyüyle işaretlenmiş hedef miydi?

Dikkatli ol, Korsan, diye düşündü. Akıllı ol. Hareket etmeye devam et. Bu arada Celestine'in sulak arazideki yerini genişletmesini engellemek için elinden geleni yapmaya karar verdi. Bir plana ihtiyacı vardı.

Ancak bugünlerde olaylar çok hızlı geliyor, kontrolden çıkıyor gibiydi. Bugünlerde planları aceleci ve tepkisel görünüyordu. Ama denemek zorundaydı.

Destin, Kraliçe Marina'yı prenses Madeleine ve en güvendiği birkaç hanımefendiyle birlikte terasta buldu -Kral Gerard'la evlendiğinde Tamron'dan onunla birlikte gelenler arasından hayatta kalanlar. Gerard ne zaman Marina'yı özellikle ağır bir günahtan dolayı cezalandırmak istese, onun nedimelerinden biri ortadan kayboluyor ve yerine Montaigne'e sadık biri . Marina'nın giderek daha da yalnızlaşmasını izlemek yürek parçalayıcıydı.

Ta ki Destin ortadan kaybolma işinden sorumlu olana kadar. bayanları bir tapınağında Tamron, ve sakladı.

Kralın ölümünden sonra yavaş yavaş kraliçelerine döndüler.

Kraliçe zamanının çoğunu terasta ya da bahçede geçirirdi - kulak misafiri olma riskinin daha az olduğu yerlerde. Bu Gerard'dan öğrendiği bir şeydi. Sıcak bir iklimde yaşaması iyi bir şeydi.

Destin'i gördüğünde Marina aydınlandı, saten bir hışırtıyla ayağa kalktı ve öpmek için elini uzattı. "Bak Madeleine," dedi. "Bu Kuzen Destin."

Madeleine Destin'in üzerine atıldı ve kollarını ona doladı. Prenses dokuz yaşındaydı ve yirmi beş yaşına girmek üzereydi. Şaşılabilecek bir şey değildi; kısacık hayatında çocuklar için uygun olmayan çok şey görmüştü. Ya da herhangi birine.

General Destin'i Ardencourt'a geri getirdiğinde, Marina onu kendi küçük acı çemberine kabul etmişti. Marina onun hem fiziksel hem de duygusal yaralarını sarmış, Destin de bilgi paylaşımı ve teselli yoluyla karşılık vermek için elinden geleni yapmıştı. Marina'nın eline olabildiğince çok silah vererek.

"Lütfen oturun. Oturun," dedi kraliçe ve onu bir banka doğru yönlendirdi. Destin oturdu ve Madeleine de onun yanına sıkıştı. Marina hanımlarından ikisine işaret etti, onlar da hemen fesleğenlerini aldılar ve birilerinin dinleme ihtimaline karşı konuşmayı örtbas edecek kadar yüksek sesle çalmaya başladılar.

Kraliçe bugünlerde adet olduğu üzere siyah ve mor giyinmişti.

"Yas size yakışıyor Majesteleri," dedi Destin. Gerçekten de yakışmıştı; onu hiç görmediği kadar mutlu ve sağlıklı görünüyordu. Seçtiği renkler kuzguni buklelerini ve Tamric tenini ortaya çıkarmıştı.

Marina eteklerini kaldırdı ve ayaklarını açarak parlak kırmızı ayakkabılarını ortaya çıkardı. "Bu renkleri Gerard'ın anısına seçtim.

-Onun ellerinde aldığım tüm yaraları hatırlatmak için. Genç bir dul olmaktan daha kötü şeyler olduğunu unutmak istemiyorum."

Destin güldü. "İşler her zaman daha kötüye gidebilir, ama arada sırada daha iyiye gider."

"Belki," dedi Marina, gülümsemesi solmuştu. "Göreceğiz bakalım. Bence Gerard daha erken ölmeliydi, Jarat daha gençken ve benim onun üzerinde daha fazla etkim varken."

Destin kraliçeye bir bakış attı. Marina'nın kralın trajik sonu hakkında söylediğinden daha fazlasını bildiğinden uzun zamandır şüpheleniyordu. Biliyorsa bile bunu onunla paylaşmamıştı. Bilgi alışverişinde bulunsalar da, her ikisinin de kendilerine sakladıkları sırları vardı.

"Kral Jarat'tan bahsetmişken," dedi Destin, "genç şahinden ne haber?" O ve kraliçe saraydaki çirkinliklerden bahsederken sık sık güzel konuşma oyunu oynarlardı.

Madeleine ona doğru eğildi. "Kardeşim bütün öğleden sonra Charles, Georges ve Luc ile içti." Gözlerini devirdi. "İğrençler."

Charles ve Georges Barbeau ile Luc Granger, genç kralın "özel konseyi" olarak adlandırdığı bir grup genç lordun üyeleri idi. Mahremiyet vurgusu. Çoğu yirmili yaşlarının başındaydı ve bu nedenle Jarat'tan (ve Destin'den) birkaç yaş büyüktüler. Krala sadık tiranların oğullarıydılar ve kralla olan ilişkilerinden çok şey olan küçük sancakbeyleriydiler. Hiçbiri Kral Gerard'la olan bir geçmişten dolayı lekelenmemişti, ne de bilgelik ya da deneyim ya da sağduyu tarafından şımartılmamışlardı. Genç kralı içki içme, avlanma, zar atma, şarap içme ve kılıç kullanma konularında vesayetleri altına almaktan büyük mutluluk duyuyorlardı.

"Sana onlardan uzak durmanı söylemiştim," dedi Marina. "Genç bir hanımefendi için uygun bir sohbet ve arkadaşlık değil."

"Başka nasıl bir şey öğrenebilirim ki?" Madeleine söyledi. "Jarat kuzeyli bir prensesle evleneceğini söyleyerek."

Destin'in bunu anlaması bir an sürdü. "Gerçekten mi? Seçtiği bir tane var mı?"

Madeleine omuz silkti. "Sadece bir tane kaldı, değil mi? Sahip oldukları ve olabilecekleri tüm kadınlar hakkında konuşuyorlardı. Jarat, babamın asla bir kurtla yatmadığını, ama yatabileceğini ve bir kurdun bile uygun şekilde evcilleştirilebileceğini söyledi."

"Madeleine!" Marina kaşlarını çatarak kızına baktı ve elini uzattı. Madeleine derin bir iç çekti, küçük çantasını karıştırdı, bir bakır çıkardı ve annesinin avucuna bıraktı.

"Bu bakır ne için, Majesteleri?" Destin Madeleine'e söyledi.

"Annem bana dis ... öğretmeye çalışıyor. . ." Kaşlarını çatı ve Marina'ya baktı.

Marina, "Sağduyulu ol, sevgilim," dedi.

"Ne zaman boşboğazlık etsem, Mama'ya bir bakır ödemek zorunda kalıyorum."

Destin Madeleine'in kulağının arkasına uzandı ve bir gümüş çıkarıyormuş gibi yaptı. Ona uzattı ve "Ne diyordun?" dedi.

Anne ve kız ikisi de güldü.

"Sanırım Jarat her zaman yaptığı gibi böbürleniyordu," dedi Madeleine, gümüşleri bir kenara koyarken.

Umarım öyledir, diye düşündü Destin, Matelon'un kuzey kraliçesi hakkında söylediklerini hatırlayarak. "Eğer kardeşin bir kurtla evlenmek istiyorsa, ona kurtların akşam yemeğinde şahin yediğini söylemelisin," dedi.

"Hayır," dedi Marina sert bir sesle. "Bunu ona söylememelisin."

Şimdi dans dersinin vakti gelmedi mi?"

Madeleine sahnede fısıldayarak, "Gitmemi istiyor," dedi. Destin'i yanağından öptü, annesine reverans yaptı ve fırlayarak uzaklaştı.

Marina onun ardından baktı. "O kadar uzun yaşarsa akıllı bir kraliçe olacak." Destin'e döndü, iki fincan koydu ve ikisine de elma şarabı doldurdu. "Bugün sizi bahçeye getiren nedir?"

Gerard'la yaptığı bahçe yürüyüşlerinin tuhaf bir yankısıydı bu, o yürüyüşler sırasında emirlerini alırdı.

Destin Madeleine'e doğru başını salladı, parlak bir renk noktası kapıdan geçerek kayboldu. "Söylediklerinde bir şey var mı? Kuzeyle ilgili bir tür plan ya da pazarlık mı var?"

Marina iç çekti. "Bildiğim kadarıyla hayır Destin, ama kral da artık bana pek güvenmiyor. Ona doğasına aykırı çok fazla öğüt veriyorum. Ona duymak istediklerini söylemem konusunda bana güvendiğini sanmıyorum. Ne yazık ki sarayda bunu yapacak pek çok insan var." Eteklerini kabarttı ve ona bir tabak üzüm sundu. "Ama aile kavgalarımızdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Benim için neyin var?"

Bu, kaynakları hakkında fazla ayrıntıya girmeden bilgi alışverişinde bulunmak üzere yaptıkları sözlü olmayan anlaşmanın bir parçasıydı.

Destin, paylaşamayacak kadar tehlikeli olanları bir kenara bırakarak bilgi parçalarını sıraladı.

"Doğudaki imparatoriçeyi hatırlıyor musun? Bize bir ordu ödünç vermek isteyen?"

"Tabii ki. O anlaşma suya düştü, değil mi?"

"Doğru," dedi Destin. "Ama yine de bir ordu getirdi ve Fells'i işgal etti." Kraliçeyi yakından izledi ve kesinlikle pusuya düşürülmüş görünüyordu. Kraliçenin kendi kaynakları vardı ama belli ki bunun olacağını o da bilmiyordu.

Öne doğru eğildi. "Kral biliyor mu? İmparatoriçe ile birlikte mi çalışıyor?"

"Ben de sana bu soruyu soracaktım," dedi Destin. "Indio'nun her iki tarafındaki kaynaklarım genellikle güvenilirdir, özellikle de imparatorlukla diplomasi konusunda. Duyduğum kadarıyla ne bir iletişim var ne de bir iletişim, bu da onun kendi başına hareket ettiğini gösteriyor." Durakladı, sonra bunu doğru şekilde çerçevelemesi gerektiğini bilerek devam etti. "Kralın bunu henüz bilmediğini ama yakında öğreneceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Jarat bunun iyi bir haber olduğunu düşünecek, bu onuthane'lere karşı harekete geçmek için serbest bırakacak."

Marina bir kaşını kaldırdı. "Ve? Katılmıyor musun?"

Destin, "Kral Jarat, Kraliçe Raisa'nın komşusu olmasının kötü olduğunu düşünüyorsa, Celestine ile mücadele etmek zorunda kalana kadar beklesin," dedi. "Sadece birkaç yıl içinde tüm dünyayı fethetti."

tüm Çöl Kıyısı. Ordusu her zamankinden daha büyük ve askerleri durdurulamaz. Eğer imparatorlukla bir anlaşma yapmadan Fells'i işgal ettiyse, bunun güneye inmesinin sadece bir başlangıcı olduğuna bahse girebilirsiniz."

Kraliçe Marina sanki hikâyede onun anlattığından daha fazlası olduğundan şüphelenmiş gibi onu inceledi. "Söyledikleriniz doğru olsa bile -ki bunu kabul etmiyorum- o kuzeyde meşgulken biz neden zamanımızı bekleyip gücümüzü artırmayalım?"

"Ama gücümüzü inşa etmiyoruz, adamlarımızı ve hazinemizi bir iç savaş için harcıyoruz."

"Bu konuyu şeflerle konuştunuz mu?"

Matelon bunu denedi ve başarısız oldu, diye düşündü Destin ve o benden çok daha çekici bir sözcü.

"White Oaksa girersem bir daha asla çıkamam," dedi. "İsyancılara ulaşmak için en iyi kişi ben değilim."

"Ne istiyorsun o zaman?" Marina konunun özüne inerek konuştu. "Ne olmasını umuyorsun?"

"Her iki tarafın da masaya oturmasını ve iç savaşı sona erdirmesini istiyorum. O zaman ordularımızı kuzeye gönderebilir ve imparatoriçeyi kovmalarına yardım edebiliriz."

Marina gülerek, "Yirmi beş yıldır ordularımızı kuzeye gönderiyoruz," dedi. "Pek iyi karşılanmadılar."

"Her seferinde bir adım," dedi Destin. "Önce iç savaşı sona erdireceğiz."

"Bitti!" Marina elini bankın koluna vurarak "Bitti!" dedi.

Destin uzun bir nefes verdi. "Jarat, elinde rehineler olduğu sürece Thanes'in saldırmayacağını düşünüyor. Yanılıyor. Arschel Matelon her an başkente yürüyebilir."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

"Kaynak yok, unutmayın," dedi Destin. "Eğer isyancılar şehrin surlarına ulaşırsa, Jarat rehineleri öldürmeye başlayacaktır. Eğer bunu yaparsa, hiçbirimizin bu savaştan sağ çıkmasına imkân yok."

"Thanes'in kazanacağından bu kadar emin misin?"

Destin elini salladı. "Onlara altmış-kırk ihtimal veriyorum, belki yetmiş-otuz. Matelon tecrübeli bir askeri komutan, general dışında imparatorluğun en iyisi. Heresford da hiç fena değil. Tourant pisliğin teki ama çağırabileceği bir sürü sancak beyi var." Destin durakladı ve başını müzisyenlere doğru eğdi.

Marina eliyle işaret etti ve kısa bir mesafe geri çekildiler, sonra son ses çalmaya devam ettiler.

"Matelon'un oğlu Halston'ın onlarla birlikte savaşmak için ölümden döndüğünü duydum. Onun emrinde görev yapan herkes ondan övgüyle bahsediyor. Onun bir askerin askeri olduğunu söylüyorlar. İmparatorluk ordusunda büyük bir hayran kitlesi var."

Marina, "Bu yıl iki büyük mücadeleyi kaybetti," dedi.

Destin onun gözlerinin içine bakarak, "Evet," dedi, "öyle yaptı. Generalin istediği gibi."

Marina noktaları birleştirirken o bekledi. Hiçbir zaman uzun bir açıklamaya ihtiyaç duymadı.

"Yani, kralın askerleri genç Yüzbaşı Matelon'un diğer tarafta olduğunu öğrenirlerse topluca firar edebilirler mi?" dedi.

"Bu mümkün. Jarat'ın askerlere ödeme yapmakta yavaş davranması da yardımcı olmuyor. En azından Gerard ordularını mutlu edecek kadar akıllıydı." Sorma zamanı gelmişti. "Eğer rehineleri denklemden çıkarabilirsek, Jarat mantıklı davranıp askerlerle pazarlığa oturabilir."

Marina bunu düşündü. "Tahtını ve kellesini korumasına izin verecek bir ateşkesi kabul etmelerinin bir yolu var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Destin dürüstçe. "Henüz erken ve affedilmeyecek bir günah işlemedi. Babasından daha makul olduğunu göstermesi için hâlâ zamanı var. Devler gerçekten de başka bir iç savaş istemiyor. Çeyrek asırdır savaştıkları savaşın bitmesini istiyorlar. Değişiklik olsun diye paralarının bir kısmını ellerinde tutmak istiyorlar."

"İmparatoriçe'ye karşı bir savaş daha yapabilsinler diye mi?" Marina bir kaşını kaldırdı.

"Bunu da kimse istemiyor," dedi Destin. "Ama bu durumda başka seçeneğimiz olmayabilir. Kim bilir? Bizim göstereceğimiz bir güç gösterisi İmparatoriçe'yi Indio'nun öbür tarafına geri gönderebilir ve bu da en iyi sonuç olur."

Marina, "Ama bunun inanmıyorsun," dedi. Destin başını salladı. "Hayır, inanmıyorum."

"Yani rehineleri kurtarmanıza yardım etmemi istiyorsunuz," dedi kraliçe.

"Evet," dedi Destin, onun bakışlarına doğrudan karşılık vererek.

"Kadınlar ve çocuklardan bahsediyoruz," dedi Marina. "Zindanın en güvenli bölümünde tutuluyorlar. Aylardır Jarat'la onları daha iyi bir yere taşıması için konuşmaya çalışıyorum. İleride yanınızda olması gerekebilecek insanlara böyle davranamazsınız. Eğer onları çukurlardan çıkarmaya çalışırsanız, kayıplar olacaktır ve bu da amacınızı boşa çıkaracaktır."

"Bu yüzden önce onları zindandan çıkarmamız gerekiyor. Sen de burada devreye giriyorsun."

"Kılıç kullanmayalı uzun zaman oldu," dedi Marina elini esneterek. "Biz Tomlinler stiletolar ve zehirle daha iyiyiz."

Kral için de böyle mi yaptın?

"Kılıç kullanmayı gerektirmeyecek bir planım var." Umarım. "Gelecek hafta, Majestelerinin taç giyme törenini kutlamak için imparatorluğun dört bir yanından gelen soyluları ve elçileri ağırlayacaksınız."

Jarat'ın taç giyme töreni, şehre yapılan saldırı ve Gerard'ın ölümünden sonra alelacele ve gizli bir şekilde gerçekleşmişti. Şimdi, dört ay sonra, ilk büyük sosyal ve diplomatik etkinliğine ev sahipliği yapmaya karar vermişti, huysuz lordlara rağmen imparatorluğun gücünü ve istikrarını göstermek için. Kral henüz evlenmediği için naip ve ana kraliçe olarak Marina, Kral Jarat'ın resmi ev sahibesiydi.

Marina gözlerini devirerek, "Bunu dört gözle beklemiyorum," dedi.

"Hayır mı?" Destin şaşırmış gibi yaptı. "Jarat bunun yılın partisi olacağına söz vermemiş miydi?"

"Neye kıyasla?" Marina bir tabak hamur işini ona doğru itti. "Aşağı krallıkların temsilcilerinden bazıları aileleriyle birlikte bir ay kalacak. Neden kalıp kralın masraflarını karşılayarak ziyafet çekmiyorlar? Malikânelerin çoğu isyancıların kontrolünde olduğu için ambarlarımız neredeyse boş. Bu da demek oluyor ki yeni mahsuller gelene kadar fasulye ve arpa keki yiyeceğiz. Yalnız ziyafet çekip dans edecekler, çünkü sarayın çoğu ya isyanda ya da taşradaki malikanelerinde yatıyor. Bu yüzden onları eğlendirmek bana düşecek." Güldü ve biraz daha şarap doldurdu. "Bağışlayın beni. Genelde mızızızlanan biri değilimdir."

"Rehineleri resepsiyona davet edebilir misiniz? Bu balo salonunun dolmasına yardımcı olmaz mı?"

Marina ona bakakaldı. "Aklını mı kaçırdın sen? Majesteleri bunu neden kabul etsin ki?"

"Aşağı diyarların lordları Jarat'ın ölçüsünü alacaklar," dedi Destin. "İşte genç, denenmemiş bir kral ve ona karşı isyan eden köleler. Gücünü göstermek için, isyankâr derebeylerinin ailelerinin taç giyme töreninde diz çökmesinden ve resepsiyonunda dans etmesinden daha iyi bir yol olabilir mi?"

"O hanımlardan bazılarını tanıyorum," dedi Marina. "Güven bana, Jarat'ın önünde diz çökmeyeceklerdir. İşler çirkinleşebilir."

"Onları en iyi şekilde davranmaya ikna etmek bana bağlı olacak. Ayrıca kundaktaki bebeklere kadar herkesin katıldığından emin olmamız gerekiyor. Kimse geride kalmamasın."

"Kıyafetlere, parti elbiselerine ve iyi bir fırçalamaya ihtiyaçları olacak," dedi Marina. "Resepsiyona aylarca zindanda tutulmuş gibi görünerek gelmeleri Jarat'ın itibarına pek bir şey katmaz."

Lojistik hakkında düşünüyor, diye düşündü Destin. Bu iyiye işaret. "Bana neye ihtiyaç olduğunu söylerseniz, elimden geleni yaparım."

temin etmek için."

Marina yüzünü buruşturarak, "O aşağılık Luc Granger'ın işbirliğine ihtiyacınız olacak," dedi. Granger, kralın içki arkadaşı olmasının yanı sıra kralın kâhyası olarak da görevlendirilmişti. "Tabii onu öldürmezseniz," dedi Marina parlayarak.

Destin iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Eninde sonunda. Ama şimdi değil. Şu anda oyunda olup olmadığını bilmem gerekiyor." Bununla birlikte, aralarındaki masanın üzerine bir bakır koydu.

Masaya para koyarak bir pazarlığı mühürlemek Tamric geleneğiydi. Tabiri caizse bir ante.

Marina tereddüt etmedi. Parasını onunkinin yanına koydu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Sizi, benimle ilgili ilerleme."

Ayağa kalktı, eğildi, gitmek için döndü, sonra tekrar ona doğru döndü. "Bir şey daha var," dedi. "Maskeli baloları çok severim."

KRALIN CASUS MÜDÜRÜ

Destin Karn, kiremitlerden herhangi birinin aşağıdaki kale avlusuna düşmemesine dikkat ederek vücudunu çatının kenarından aşağıya sarkıttı. Ayak parmaklarını taş pervaza sabitleyerek bir ayağını pencereden içeri soktu ve panjurların esintiye açık olduğunu doğruladı. Hava ılık olduğunda sarayın yüksek yollarında seyahat etmek her zaman daha kolaydı.

Pencerenin üst kenarını kavrayarak vücudunun alt kısmını içeri doğru salladı ve bu başarısından hafif bir memnuniyet duyarak yere düştü. Bugünlerde operasyonlara daha az, siyaset ve casusluğa daha çok zaman ayırıyordu. Yeteneğini tamamen kaybetmediğini bilmek güzeldi.

Her açıdan zengin bir oda takımıydı, özellikle de bir mübaşir için. Kralın gardiyanı genellikle zindanın en iyi bölümünde yer alırdı ki dürüst olmak gerekirse burası o kadar da iyi değildi.

Bu daire nehrin güzel bir manzarasını sunuyordu, ancak açık kanalizasyonun pis kokusunun yaz ortasında bile ulaşamayacağı kadar yüksekti. Kraliyet süitiyle aynı kanattaydı, bu da kralın lütfunun bir işaretiydi. Mobilyalar zengindi, bazıları asırlıktı ama bu kiracı taşındığından beri çok kullanılmışlardı.

Destin, boş şarap fıçıları, kirli tabaklar, dökülmüş bira bardakları ve bingo, rastgele giysi parçalarından oluşan bir moloz tarlasında ilerledi. Kadife yatak perdeleri çekilmiş ve derme çatma bir buluşma yeri olarak ocağın önüne serilmişti. Destin çok yakından bakmamaya, şehvet ve ahlaksızlık kokusunu içine çekmemeye çalıştı.

Destin'in biraz ahlaksızlıkla bir sorunu olduğundan değil. Burada yaşayan adamlarla bir sorunu vardı.

Luc Granger, Kraliyet Muhafızları'nda bir subay olarak işe başlamış ve kimsenin kraliyet veledine bakıcılık yapmak istemediği bir dönemde kendisini genç Prens Jarat'ın yanına atarmayı başarmıştı. Granger bu görevdeyken genç prens kur yapmak için hatırı sayılır bir zaman harcamıştı - çoğunlukla Jarat'ın en kötü içgüdülerini harekete geçirerek. Jarat'ın tahta çıkmasıyla Granger'ın yıldızı hızla yükseldi. Önce karatavukların yüzbaşısı, ardından da muhafızların, kraliyet hapishanelerinin ve mahkemelerin sorumluluğunu üstlenen mübaşir olarak atanmıştı. Jarat kısa süre önce Granger'a Matelonlara ait büyük bir araziyi bağışlamıştı. Arschel Matelon Thane İsyanı'nın kurucularından biri olduğu için, Jarat onun mülklerini vermekte kendini özgür hissediyordu. Kral ayrıca Granger'ın zengin bir dulla nişanlanmasını da onaylamış, böylece ona mülküyle birlikte bir unvan ve servet de sağlamıştı.

Bu durum, böylesine güzel bir arazinin halktan birine verilmesini onaylamayan sadık derebeyleri arasında homurdanmalara neden oldu. Öfkeleri, arazinin hâlâ Matelon'un sancaktarları tarafından işgal ediliyor olması ve onların da vazgeçmeye niyetli görünmemeleri nedeniyle yatışmıştı. Granger saraydaki zamanının çoğunu Kral Jarat'ı hak talebini kabul ettirmek için bir ordu göndermeye ikna etmeye çalışarak geçiriyor gibiydi. Bir yandan da mahkûmlara kötü davranıyor ve arka koridorda tuzağa düşürebildiği hizmetçi kızları yuvarlıyordu.

Granger casus şefinin Muhafız hiyerarşisinden bağımsız olmasına içerlemişti. Birkaç ay önce, icra memuru ortaya çıkardığı bir skandalla Destin'e şantaj yapabileceğini düşünmüştü. Granger ertesi gece yatağında kendi adıyla etiketlenmiş ölü bir fare buldu. Ve sonra aşağı diarlardan gelen sert ve zorlu bir varis olan nişanlısı da yatağında bir fare buldu. Nişanı bozmakla tehdit edince, Granger hedef seçimini yeniden gözden geçirdi.

Son zamanlarda genç kâhya, saray terzilerinden Jocelyn Fournier'ye, prova için geldiğinde daha geniş bir hizmet yelpazesi sunması için baskı yapıyordu. Jocelyn, Destin'in arkadaşı ve en güvenilir kaynaklarından biri olduğu için bir başka kötü hedef seçimiydi.

Granger bir dahaki sefere terziye giderken kapüşonlu bir saldırgan tarafından yolu kesildi ve onu feci şekilde dövdü ve başka bir terzi bulmazsa hızlı bir ameliyatla pantolonunun kalıbını düzeltereğine söz verdi. Granger'ın Destin'in bu işe karıştığından şüphelenmesi mümkündü ama bunu kanıtlayamıyordu, şimdilik önemli olan da buydu.

Destin Granger'dan nefret ederdi ama en aşağılık insanın bile yararlı olabileceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Özellikle de sırrı olan aşağılık bir insanın.

Şimdi Destin beklemek için yerleşti. İcra memurunun birinci sınıf şarabından biraz tatmak isteyebilirdi ama zehir riski çok büyüktü. Granger yükselirken pek çok düşman edinmişti.

Çok geçmeden Destin kapının zorlandığını duydu - mandalı açmasının ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa, içki içmiş biriydi. Kapı çarparak açıldı ve Granger tökezleyerek içeri girdi. Neyse ki yalnızdı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, bu da onu neredeyse sırt üstü yere düşürüyordu. Tökezleyerek bahçeye çıktı ve fazla biradan kurtulmak için aceleyle pantolonunun düğmelerini çözdü.

Arkasını döndüğünde kendini Destin Karn'ın karşısında buldu. "Burada ne halt ediyorsun, seni pislik yalayıcı, tavla oynayan molly?" Pantolonunu çekiştirerek tekrar bağlamak için acele etti.

Destin, "Pantolonunu indiren ben değilim," dedi.

İcra memuru pembe pembe kızardı. "Burası benim dairem," dedi. "Davetsiz misafir sensin. Kral bunu duyacak, sana söz veriyorum."

"Otur," dedi Destin. "Seninle konuşmam gerek." Ayağıyla bir tabureyi Granger'a doğru itti.

Granger'ın bakışları kapıya kaydı, sonra tekrar Destin'e döndü. Belki de durdurulmadan kapıya ulaşmasının mümkün olmadığına karar verdi. Belki de kalıp dinlerse Destin hakkında krala götürebileceği daha çok şey bulabileceğini düşündü. Her halükarda, oturdu ve Destin'e kötücül gözlerle baktı.

Destin, "Sanırım şimdiye kadar kralın isyankârthane'lerin ailelerini yemin törenine davet etme niyetinde olduğunu duymuşsunuzdur," dedi.

"O-? Doğru. Elbette," dedi Granger, kendini toparlamaya çalışarak. "Bence katılmalarına izin vermesi son derece nazik bir davranış. Hatta kendilerini affettirmeleri için bir fırsat bile sunabilir."

"Gerçekten mi? Nasıl yani?" Destin, icra memurunun kaçmak için bir fırsattan bahsetmediğini varsayarak, "Gerçekten mi" dedi.

"İsyancılar yenilgiye uğratılıp elebaşları idam edildikten sonra, Majesteleri'nin isyancıların elindeki mülkleri elden çıkarması gerekecek. Çözümlerden biri, kraliyete sadık kalanlarımızın eski ailelerle evlenmesine izin vermek olabilir. Onları tekrar bir araya getirmek için."

"İyi fikir," dedi Destin. "Zaten Leydi ile nişanlı olmanız çok kötü-"

Granger, "Bozulan bir nişan, imparatorluğu birleştirme yolunda ödenecek küçük bir bedeldir," dedi. "Siz de, Teğmen, yakında bir gün avantajlı bir evliliğe ihtiyaç duyabilirsiniz."

Destin'in sabrı hızla tükeniyordu. Luc Granger'la tartışmak istediği konular listesinde bu yoktu. "Evlilik mi teklif ediyorsun, Granger? Bu çok ani oldu."

Granger kızardı. "Sana bir uyarıda bulunuyorum," diye hırladı gardiyan. "Babanın orduların generali olarak geçirdiği günlerin sona ermek üzere olduğunu duydum." Durakladı, belki de Destin'in generali savunmaya geçmesini bekliyordu.

Destin sakince, "Majestelerinin kararlarını tıpkı babasının yaptığı gibi performansa göre vereceğinden eminim," dedi.

Hayal kırıklığına uğramış görünen Granger devam etti. "Baban Kral Gerard'a yakındı ama Kral Jarat, merhum kralın generalin iki cepheli bir savaşla başa çıkabileceğine dair güvenini paylaşmıyor."

Destin, "Elbette bu kralın kararı," dedi. "Aklında uygun bir yedek var mı?"

Granger kolundaki hayali tüyleri fırçaladı. "Adımdan bahsedildi."

"Gerçekten mi? O zaman ilk tebrik eden ben olabilirim," dedi Destin. "Diğer işlerinden bazılarını bırakacak mısın, yoksa hepsini elinde mi tutacaksın?"

Granger ona göz kırptı.

Belli ki bu, Destin'i geceleri endişelendirerek uyanık tutmayı amaçlıyordu. Gerçekten de öyle olabilirdi, çünkü isyancıların zaferini neredeyse garanti altına alıyordu. Granger, Matelon'a karşı mı? Bu destansı boyutlarda bir uyumsuzluktu.

Ah, Granger, diye düşündü Destin. Elinde büyük bir sopa olduğunu sanıyorsun ama benim sopam seninkinden çok daha büyük. Senin hatan, babam sayesinde güç kazandığımı düşünmen. Gerçek şu ki, ona rağmen güç kazandım.

"Bir de annenin ailesi meselesi var," dedi Granger.

Destin parmak uçlarını birleştirdi. "Annemin ailesi mi?" Her kelime dişlerini gıcırdatarak söylediği bir uyarıydı ama Granger'ın bundan haberi yoktu.

"O bir Chambord'du, değil mi?"

"Bir Chambord, evet," dedi Destin. Granger, Destin'in tüm iyi niyetine rağmen kendisini öldürtebilecek bir konuya girmişti.

"Hâlâ hayatta mı? Bunu bilmiyordum."

"Evet. Öyle. Ailesinin Tamron'daki malikanesinde kalmayı tercih ediyor," dedi Destin. "O ve general ayrı yaşıyor."

"Majesteleri Lord Chambord'u saraya davet etti. Tekrar tekrar."

Majestelerinin davetleri daha çok emir gibiydi - itaatsizlik etmek riskliydi. Ama Destin'in amcası, annesinin kardeşi, Tamron'da kalmıştı.

Destin, "Charles Amca anneme çok dűřkűndűr ve annemin saęlıęı da çok hassas," dedi. "Eminim krala űzűntűlerini iletirken bunu sűylemiřtir."

Granger, "İnsanlar Chambord'ların isyana sempati duyduęunu sűylűyor," diye ısrar etti. "Ve bu yűzden sarayda deęiller."

"Gerçekten mi? Hangi insanlar?" Destin sesinin buzdan bir nehir olduęunu sűyledi. "Açık konuř, řimdi."

"Ben ... ah ... hatırlamıyorum," dedi Granger, aceleyle geri çekilerek. "Yani, demek istedięim řu ki, doęru bir evlilikle geleceęini gűvence altına alabilirsin ve bu da senin basit eęilimlerini görmezden gelebilecek biriyle olabilir."

Destin, eęilimler diye dűřűndű. Bir gardiyan için garip bir řekilde iddialı bir kelime. Sonuç olarak, Granger'a ve onun yaylım ateřine karřı sabırsızlanmaya bařlamıřtı. Destin'in aptallara tahamműlű bir yere kadardı.

"Sanırım kralın aileleri davet etmesinin zarif ve cűmert bir davranıř olduęu konusunda hemfikiriz," diyerek konuřmayı ait olduęu yere geri dűndűrdű, "ancak bu nezaket hareketinin kralın gűndemini ve muhtemelen hayatını tehlikeye atabileceęinden endiřeliyim."

"űyle mi?" Granger űne doęru eęildi, kulak kesilmiřti. "Nedenmiř o? Kral'ın kararını mı sorguluyorsun?"

"Hiç de değil," dedi Destin. "Thanelee'lerden bazılarının bu fırsatı değerlendirip Kral Jarat'ı aşağı  lemdaki misafirlerinin  nűnde utandırmasından endişe ediyorum."

"Sorun değil," dedi Granger. "Ben hallederim. Çocukları koz olarak kullanacağım."

Hayır, yapmayacaksın, diye dűřűndű Destin.

"Ben hallederim," dedi Destin, "ama yardımınıza ihtiyacım olacak. Kraliçe Marina benden kendisine kamaralarına kadar eřlik etmemi istedi. Benim rolűm kűtű davranıřların sonuçlarını açıkça ortaya koymaktır. Onun rolű ise neyin gerekli olduęunu deęerlendirmek olacak.

onları resepsiyona hazır hale getirmek için. İşbirliklerini en iyi bu şekilde sağlayabileceğimize inanıyoruz."

"Kraliçe mi?" Granger'ın küstahlığı biraz azaldı. "Kraliçe -Çukurda mı? Kesinlikle olmaz. Orası bir hanımefendiye göre değil." "Ben de Majestelerine bunu söyledim ve o da Şu anda orada çocuklarıyla birlikte en az bir düzine kadın varmış. Gidip onları bizzat davet etmeye, sonra da giysi, banyo ve benzeri şeyleri ayarlamaya kararlı. Aylarca zindanda kalmış gibi görünmeleri kralımızı kötü etkileyecektir."

Bu ironi elbette Granger'ın gözünden kaçmamıştı. Ama kraliçenin kendi bölgesine girmesine izin vermesinin yaratacağı potansiyel tepki öyle değildi.

Granger, "Birkaç güne ihtiyacım olacak," diye mırıldandı, gözle görülür bir şekilde seğiriyordu.

"Birkaç günümüz yok," dedi Destin. "Resepsiyona bir hafta var. Biz yarın geliyoruz. Daha da önemlisi, aşağı âlemden ziyaretçilerimiz buradayken isyancıların başkente bir saldırı planladığına dair istihbarat aldım. Kral Jarat'ı utandırmak istiyor olabilirler ya da silah gücüyle yapamadıklarını suikast yoluyla başarmak istiyor olabilirler."

Şimdiye kadar Granger biraz hasta görünüyordu, sanki zorlukla kazandığı gardiyan ve Kral Muhafızları'nın kaptanı rolü iyi gitmiyordu. Kral Jarat düşerse, ailelerini hapsettiği thane'lerden merhamet beklememeliydi.

Granger boğazını temizledi. "Bunu önlemek senin görevin değil mi?"

Destin, "Kral tehlikede olduğunda Kral Muhafızlarını uyarmak benim görevim," dedi. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Kraliyet ailesini korumak Kral Muhafızları'nın görevi. Yine de endişelenmeyin. Eğer bir şey olursa, ikimiz de boğazımıza kadar batmış olacağız."

"Neyin ne zaman olacağını bilmiyorsak, o zaman ne yapmamız gerekiyor?"

"Gördüğüm kadarıyla, balo salonu merkezi kalenin dışında olduğu için en büyük zayıflık noktası resepsiyon sırasında. Asla bir kale olması amaçlanmadı. Yani. Kral konuk listesini doldurmak istiyor. Hanımların dans edecek birine ihtiyacı olacak. Balo salonunda bir takım kara kuş istiyorum. Eğer bir şey olursa, kraliyet ailesini ve aşağı aleminden konukları balo salonundan çıkarıp kaleye götürmelerini istiyorum. Ben izin verene kadar onları orada tutun."

"Peki ya rehineler, yani Thanes'in aileleri?" Granger söyledi.

Destin, "Bir saldırı durumunda, onları aşağı krallık baronlarından ve kraliyet ailesinden ayırmak isteyeceğiz," dedi. "Onları Newgate'e götürmeyi ve tehlike geçene kadar orada güvende tutmayı planlıyorum."

"Ah," dedi Granger başını sallayarak ve göz temasından kaçınarak. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Granger'ın ifadesi panikten hesapçılığa kaymıştı ve Destin onun durumu nasıl kendi lehine çevirebileceğini ya da işler ters giderse Destin'i suçlamanın bir yolunu bulabileceğini düşündüğünü biliyordu. Bir anda, görüşmeyi sonlandırmaya hevesli görünüyordu. "Hepsi bu kadar mı, Teğmen? Eğer öyleyse-"

"Bir şey daha var," dedi Destin, koltuğunda oturmaya devam ederek. "Geç oldu, Teğmen," dedi Granger, "ve çok fazla

yarın yapmak için. Belki de-"

Destin, "Doğrudan sizi ilgilendiren rahatsız edici bir söylenti var, Kaptan Granger," dedi. "Bunu duymak isteyeceğinizi sanıyorum."

"Bana mı?" Granger söyledi.

"Bana Southgate'te büyüdüğünüzü söylemişsiniz," dedi Destin. "Bir tüccarın oğlu mu?"

"Evet," diye tersledi Granger. "Ne olmuş yani?"

"Ama orada seni hatırlayan kimseyi bulamıyorum," dedi Destin. "Ne de herhangi bir aile. Tapınakta da doğumuna dair herhangi bir kayıt yok."

"Geçmişime burnunu sokmaya cüret mi ediyorsun?" Granger dışarı çıkacakmış gibi ayağa kalktı, ama tabii ki konuşma

onun odasında gerçekleşiyor. Garip. Kapıyı işaret etti. "Bu görüşme bitmiştir."

Destin, "Olası tehdit ve çatışmaları tespit etmek için krala yakın olanları araştırmak benim görevim" dedi.

Granger, "Southgate'te beni hatırlamıyorlarsa, bunun nedeni oradan erken yaşta ayrılmış olmamdır," dedi. "Görünüşe göre pek bir etki bırakmamışım."

Destin, "Watergate'te şansım daha yaver gitti," dedi. Bu bir gülle gibi düştü.

"Gerçekten mi?" Granger balık sırtı gibi solgunlaşarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Bu şaşırtıcı. Neresi olduğunu bildiğimden bile emin değilim." İcra memurunun üst dudağında bir ter damlası belirdi. Sanki casusluk şefinin adamları yaklaşıyormuş gibi etrafına bakındı.

Destin, "Bayan annenle konuştum, bir gün hak ettiğin mirası alacağına dair büyük umutları var," dedi.

"Annemle mi konuştunuz?" Mübaşirin beti benzi atmış, bembeyaz kesilmişti. "Eğer ona zarar verdiyseniz, ben-"

"Söyle bana, kral sana özel olarak Kuzen Luc mu diyor?"

Bunun üzerine Granger kılıcını çekti ve Destin'e doğru hamle yaptı,

kenara kaçtı, ayağını uzattı ve icra memurunu uçurarak sert bir şekilde ocağın üzerine düşmesini sağladı, süslü kılıcı taşlara çarptı. Destin kılıca bir parıltı göndererek onu donuk bir kırmızıya kadar ısıttı. Kısa bir süre şeklini koruduktan sonra bir su birikintisine dönüştü.

"O büyükbabamın kılıcıydı!" Granger öne doğru süründü, dağınıklığın içinden değerli taşları koparmaya çalıştı, sonra irkildi ve parmaklarını emerek arkasına yaslandı.

"Bir icra memuru için fazla süslü bir bıçak, sence de öyle değil mi?" Destin söyledi. "Gösterişli, gerçekten. Anladığım kadarıyla krala kim olduğunu söylememişsin, ki bu anlaşılabilir bir şey. Belki de Kral Jarat'ın babasının büyükbabanı öldürüp tahtını ele geçirmesini itici buluyorsundur." Destin durakladı ve Granger cevap vermeyince devam etti. "Daha da önemlisi, Majesteleri'nin senin onun içki arkadaşı ve tahtının bir parçası olmanı itici bulacağını mı düşünüyorsun?"

Bunca zamandır onun özel konseyinin üyesiydiniz ve ortak mirasınızdan bahsetmeyi hiç uygun görmediniz mi?"

Granger asık suratla, "Krala hizmet etmek için buradayım," dedi. "Hepsi bu."

"Eminim öyledir," dedi Destin. "Ama Kral Jarat, ordusunun başına geçmek bir yana, taht için potansiyel bir rakibin şarabını doldurması ve konseyinde oturması fikrinden rahatsız olabilir. Sizi diğer misafirleriyle birlikte aşağıda ağırlamaya karar verebilir."

Granger içini çekti ve çantasını çıkardı. "Sessizliğinizi satın almak için ne kadar gerekiyor? Size şimdi küçük bir meblağ teklif edebilirim, bakiyesini sonra veririm. Elimdeki malların çoğu arazi, bunları tasfiye etmek zaman alacaktır."

"Buraya rüşvet almaya gelmedim," dedi Destin. "Size bazı tavsiyelerde bulunmak için buradayım - bana karşı gelmeyin. Watergate'te ne tür oyunlar oynadığınızı bilmiyorum ama bu bir mızrak dövüşü değil, ölümüne bir savaş. Geldiğinizden beri, ortalıkta dolanıp duruyorsunuz, yardıma zorbalık ediyorsunuz, üstlerinize müdahale ediyorsunuz ve sizin gibi tehlikeli konumdaki birinin ihtiyaç duymayacağı türden düşmanlar ediniyorsunuz."

Granger'ın yüzündeki alaycılığın yerini küçümseme aldı. "Benim daha iyi olduğumu mu düşünüyorsun? Sen mi? Ben uzun bir kral soyundan geliyorum. Sen bir savaş alanı kasabının ve yuvarlak topuklu bir Tamric'in oğlusun."

Destin mübaşiri gömleğinin önünden kavradı, ayağa sürükledi ve ona sertçe vurarak burnunu kırdı ve birkaç dişini yerinden oynattı. Sonra da kafasını şömineye çarptı.

Kafasının içinde annesinin sesini duydu. Onu öldürme, Destin. Lütfen. Onu öldürme. Seni kaybetmeye değmez.

Destin, Granger'ın yüzündeki enkaza baktı. "Kendini ölümcül, gaddar, acımasız bir piç sanıyorsun, değil mi?" dedi usulca. "Benimle kıyaslandığında sen bir hiçsin. Ustamdan öğrendim. Eğer resepsiyon gelecek hafta olmasaydı, seni hiç tereddüt etmeden şimdi öldürürdüm. Sana hayatını hediye ediyorum ve bunu kabul edip çeneni kapalı tutmanı öneriyorum,

ve sana söyleneni yap." Destin bir mendil çıkardı ve Granger'ın kanını kendi yüzünden sildi. "Hemen şifa salonlarına gitsen ve yarından önce yarayı tamir ettirsen iyi olur. Kraliçe Marina ve ben öğle vakti ofisinde buluşacağız."

Destin saraydan çıktığında nehir boyunca yürüdü, yakası yukarıda, başı aşağıda, kendine lanet okuyordu. Granger' görüşmesi çok iyi , ta ki sonunda kendini kaybedene kadar. Hep böyle olurdu. Tam içindeki canavarı kontrol altına aldığını düşündüğü anda, canavar kükreyerek canlanıyordu.

Ben bir canavar değilim. Evan bunu ona tekrar tekrar söyletmişti. Bunu söylemek doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Granger'ın yüzünü yeniden şekillendirmek, icra memurunu işbirliğini sağlayacak kadar korkutursa, kısa vadede işe yarayabilirdi. Ancak uzun vadede Granger aşağılanmasını asla unutmayacak ve eninde sonunda intikam peşinde koşacaktı.

Destin'in zihinsel listesi için bir görev daha: Granger'ı öldürmek. Resepsiyondan sonra.

Kralın önünde fazla zaman geçirmeye çalışan saraydaki pek çok kişinin aksine Destin mahremiyetine önem veriyordu. Bu yüzden saraydaki dairesinin yanı sıra nehir kıyısındaki Cup and Comfort Inn'de de bir süit oda tutuyordu. Cup and Comfort'ta bedeli karşılığında her türlü zevk alınabilirdi ama Destin'in en çok değer verdiği şey anonimlikti. Burası kendisi olabileceği bir yerdi.

Bu yüzden handaki odasının kapısını açtığında Lila Barrowhill'i şöminenin başındaki sandalyesinde uyurken bulduğunda biraz telaşlanmıştı.

Adam kapının eşiğinde donup kaldı ama kadın onu duymuş olmalıydı çünkü gözlerini açtı ve uykulu bir şekilde ona gülümsedi. "Umarım içeri girmeme aldırmazsınız. Kapınızın önünde oturarak dikkat çekmek istemedim."

Destin içeri girdi ve kapıyı kapatıp arkasından kilitledi. Sonra kollarını kavuşturarak ona baktı.

Lila onun yüz ifadesini görünce sırtıttı. "Kan ve kemik, Karn, hâlâ hayatta olmana çok sevindim. Her zaman seni gördüğüme, senin beni gördüğüne sevindiğinden daha çok seviniyorum. Oden's Ford'a geldiğin zaman hariç. Sonra Kral Gerard'ın bahçesindeki o zaman vardı."

"Burayı nasıl buldun?"

"Bir fincana ve biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı ve burası tavsiye edildi," dedi. İçki salonunda doldurduğuna şüphe olmayan bir fincanı havaya kaldırdı. "Gerçekten inanılmaz. Burada gerçekten istediğin her şeyi bulabilirsin." Ona göz kırptı.

"Eğer bana şantaj yapabileceğini düşünüyorsan, sen-"

"Tanrım, hayır!" Lila gerçekten de gücenmiş görünüyordu.

"Eğer sen

Özel hayatınızla ilgilendiğimi sanıyorsanız, üzgünüm, . Ve beni 'ortadan kaldırmak' zorunda kalmanı istemiyorum. Utanmaz olmanın en iyi yanı, başkalarını utandırmakla ilgilenmememdir."

Destin onun kendini gösterdiği kadar utanmaz olmadığını düşünmekten kendini alamadı. Ama içini çekti ve saray ceketini çıkarıp dikkatlice astı. Sonra odanın içinde dolaşarak kulak misafiri olanları hayal kırıklığına uğratmak için koğuşlar oluşturdu. Sonra da ateşi dürttü.

"Karn. Delphi'den o kadar uzun süre ayrı kalmış olamazsın." Kendini körükledi. "Gerçekten ateşe ihtiyacın var mı?"

"Sana fikrini sordum mu?" memnun edecek şekilde yaktıktan sonra ocağın kenarına oturdu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Lila? Yaklaşan iç savaş ve Fells'le devam eden savaş yüzünden iş konusunda sıkıntı çekmiyorsundur herhalde-"

"Ve doğudaki imparatoriçeden gelen bir istila." Başını eğerek ona baktı. "Ama sen bunu zaten biliyordun." Bu ifadenin sonunda bir soru işareti vardı. Kadının onu Kraliçe Marina'yı izlediği gibi izlediğini, bu işe karışıp karışmadığını anlamaya çalıştığını fark etti.

"Aslında yeni duydum," dedi Destin. "Bana bu imparatoriçe hakkında ne söyleyebilirsin? Kuzeyli bir prens evlenmeyi reddetti mi yoksa?"

"Tüm savaşlar karşılıksız aşkla ilgili değildir," dedi Lila.

Destin gülmekten kendini alamadı. İtiraf etmeliydi ki Lila'yı özlemişti.

"Ne duydun?" dedi.

Lila ona "nce sen" der gibi bir bakış attı. Sonra yumuşadı. "Bildiklerimi kıyıdaki akrabalarımından duydum."

"Kaçakçılar mı?"

"Biz 'tüccarlar ve tacirler' demeyi tercih ediyoruz," dedi Lila. "Her neyse, doğu kıyısındaki tüm limanların kargaşa içinde olduğunu, denizden gelebilecek olası saldırılara karşı güçlenmeye çalıştıklarını, insanların imparatoriçenin niyetinin ne olduğunu merak ettiklerini söylediler. Korsanlara alışkınlr, denize açıldıklarında her zaman bir risk olduğunu biliyorlar. Ancak korsanlar ilk kez i bölgelere geliyor ve burada kalmak istiyormuş gibi davranıyorlar."

"Chalk Cliffs'in ötesine geçtiler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Lila. "Yoldaydım." "Onlara büyü m satıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Anladığım kadarıyla büyü kullanmıyorlar. Askerleri büyüye benziyor ama tılsım kullanmıyorlar ve tasmalarla kontrol edilemiyorlar ya da tılsımlarla savunulamıyorlar."

"ok kötü," dedi Destin çenesini ovuşturarak. "Yepyeni bir pazara sahip olduğunuzu sanıyorsunuz ama elinizde hiçbir şey yok."

"Aynen yle. Kral Jarat'la aran nasıl?" "Neden?" Destin ihtiyatla sordu.

"Bu imparatoriçe iş için kötü," dedi Lila. "Kuzeylilerin onu kovmasına yardım etmeye razı olup olmayacağını merak ediyordum."

Destin ona baktı, sonra bir kahkaha patlattı.

şimdi ona ters ters bakma sırası Lila'daydı.

Destin gözlerindeki yaşları sildi. Glnecek bir şey bulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Bu kadar komik olan ne, Karn?"

"Eminim işinize verdiğiniz zararı açıklarsanız Kral Jarat hemen ilgilenecektir. Belki ona kârı blşmeyi teklif edebilirsiniz."

"Ben tam olarak bu şekilde ifade etmezdim ama-"

"Ben ciddiym. Parayı kullanabilir. Sizden daha fazla mühimmat almak için kullanabilir." Destin ellerini kaldırdı, avuç ileri yukarı bakıyordu. "Mkemmell."

"Kapa enenini, Karn," diye Lila.

"Belki imparatoriçeye satabileceğini başka bir şey vardır," dedi Destin. "Anladığım kadarıyla mahkûmlara zorla kanını iiriyor ve onları birer köleye dönüştürüyor." Lila'nın fincanını kaldırdı ve burnunun dibinde salladı. "Fincanlara ne dersiniz? Ya da belki kan lekelerini çıkarmak için bir rn?"

"Bundan keyif almana sevindim." Lila fincanını geri aldı ve boşalttı.

"Aslında," diye itiraf etti Karn, "değilim. İmparatoriçe hakkında, eğer onu uzaklatıramazsak bir felaket olacağını tahmin edecek kadar çok şey biliyorum."

"O zaman benimle alış," dedi Lila.

Lila Barrowhill ile zaman geçirmek, bedeli ağır olsa da her zaman değeri olmuştur. Saygınlık maskesinin ardına asla saklanmayan biriyle çalışmak her nasılsa bir zevkti.

Ayağ a kalktı, gizli bir dolabı açtı ve bir şişe bingo ile iki bardak çıkardı. "Gidelim mi?"

İMPARATORİÇENİN YENİ ELBİSELERİ

Lyss ve Breon mermer sarayın tamamlanmış kanatlarından birinde lüks bir süitte kalıyorlardı. Her birinin kendi yatak odası ve bağlantılı bir oturma alanı vardı. Süit okyanusa bakan bir terasa açılıyordu ama kanattan çıkmanın tek yolu kilitli ferforje bir kapıdan geçmek ve günün her saati kan büyücülerinin görev yaptığı bir nöbetçi kulübesini aşmaktı.

Hizmetkârlar yemek tepsileri ve çarşaflarla gelip gidiyor, sandaletleri taşların üzerinde fısıldıyordu. Breon bazılarıyla sohbet etmeye çalıştı ama bir sonuç alamadı. Lyss sonunda bunun sağır olmalarından kaynaklandığını fark etti - ki bu muhtemelen bir büyücüye karşı en iyi korumaydı.

Bir gün genç bir kadın elinde bir kucak dolusu gecelik ve ipek bornozla geldi ve bunları uzun bir dolaba astı. Lyss'i tepeden tırnağa ölçtü, Lyss'in vücudunun savaş alanını -eski yara izleri ve solan çürüklerden bir labirent- görünce şaşkınlığını mırıldandı.

Lyss bildiği dört dili kullanarak onunla konuşmaya çalıştı. Belli ki genç kadın duymuş ama anlamamıştı. Sonunda Lyss başparmağıyla göğsünü işaret etti ve "Lyss" dedi. Sonra kızı işaret etti, o da gülümseyerek "Lara" dedi.

İki gün sonra Lara birkaç paket yeni giysi getirdi. Chalk Cliffs'teki kaleye saldıran kan büyücülerinin giydiklerine benzer iki takım giysi vardı. Dizin hemen altından daralan bol bir pantolon; keten bir gömlek; uzun bir yelek,

nakış ve örgü ile süslenmiş; kalın deri bir kemer ve deri eldivenler; ve bir baş sargısı.

Ayrıca saray üniformasına benzeyen iki takım elbise vardı - güzel bir elbise pantolonu ve arkasında imparatoriçenin siren amblemi olan, örgü ve simlerle tamamlanmış uzun bir ceket. Ayrıca dört takım küçük giysi. Botlar, Lyss'in esir alındığında giydiği botlara uygun olarak yapılmış gibi görünüyordu.

Lara eliyle işaret ederek elbiselerin üzerine oturduğundan emin olmak için denemesini söyledi. Elbiseler tam oturdu, hatta botlar bile oldukça iyi oturdu. Lara baş sargısının gevşek bir örtü olarak nasıl giyilebileceğini ya da sadece gözlerini açıkta bırakacak şekilde yüzüne nasıl çekilebileceğini gösterdi. Lyss cama baktığında başka bir Kartacalı savaşçı gördü.

Peki o zaman.

Lyss Lara'ya gülümsedi. "Mükemmel," dedi ve terzinin her tarafı görebilmesi için bir dönüş yaptı.

Lara gülümseyerek karşılık verdi, reverans yaptı ve gitti.

Lyss alçak yatağın üzerinde oturmuş, akıllı bir kötü olasılıktan diğerine gidip geliyordu. Görünüşe göre imparatoriçe onu bir süre daha yanında tutmak istiyordu. Bu iyi ya da kötü bir haber olabilirdi. İmparatoriçenin tutsaklarını bir şekilde büyücüye dönüştürdüğünü ve onları kendisi için savaşmaya zorladığını duymuştu. Lyss için de niyetlendiği şey bu muydu?

Lyss bunun olmasına izin veremezdi ama çarşaf şeritlerini birbirine bağlayıp kendini asmak dışında bundan nasıl kaçınabileceğini de düşünemiyordu. Ama o annesinin yaşayan tek varisiydi. Daha da kötüsü, bu Alister soyunun sonu anlamına gelecekti - her şeye rağmen bin yıldan fazla bir süredir hayatta kalan soyun. Sanki kafasının içinde babasının sesini duyuyordu. Hayatta kal.

Hayır. O Alister'ların sonuncusu olmayacaktı. O olmayacak.

Lyss terasa çıktı ve aşağıdaki okyanusa baktı. Terasın üstündeki ve altındaki sarayın mermer duvarı pürüzsüz, kesintisizdi.

Tırmanış. Bir ipi olsa bile, gidebileceği tek yer suya girmektir. İçindeki o tanıdık panik dalgası yükseldi ve daha ıslanmadan onu boğmakla tehdit etti. İmparatoriçe kaçışını engellemek için daha iyi bir bariyer seçemezdi.

Babası ve Cat Tyburn ile daha fazla zaman geçirmeli, dar yerlere nasıl girip çıkacağını öğrenmeliydi. Ama sonunda mermer bir kulede esir tutulan bir prenses olacağını kim bilebilirdi?

Kapı yumuşak bir sesle çalındı. "Gel!" dedi ve Breon yüzünde bir şimşek bulutuyla eğilerek içeri girdi. O da yeni giysiler giymişti, sadece onunkiler kadife ve satendi, mücevherlerle ışıldıyordu. Dar pantolonu ve vücuda oturan ceketi güzelce dolgunlaştığını gösteriyordu. Saçları zengin karamel rengindeydi. Kesilmişti ama tek bir altın tel diğerlerinden daha uzun bırakılmıştı. Örgülüydü ve terastan içeri süzülen güneş ışığında parlıyordu. Yüzünde çatık kaşlarla bile tek başına güzel olabilirdi. Bu kıyafetle göz kamaştırıcıydı.

Birbirlerine baktılar -Lyss üniformasıyla, Breon da şık kıyafetleriyle.

"Şey," dedi Lyss, "bana öyle geliyor ki İmparatoriçe'nin aklında ikimiz için çok farklı roller var. Bizi biraz daha uzun süre hayatta tutmaya niyetli olmalı."

"Farklı renklerde dört takım getirdi; her biri bir öncekinden güzel." Breon kadifeyi fırçaladı, parmakları küçük izler bıraktı. "Bu en sade olanı."

Lyss söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. "Muhteşem görünüyorsun Breon," dedi. "Bunlar sana çok yakışıyor, sen bunlardan en iyi şekilde yararlanan birisin."

Ona iltifat ettiğini sanmıştı ama Breon bunu öyle algılamamıştı. "Ben bir fantezi değilim," diye mırıldandı Breon. Ceketini çıkarıp buruşturdu ve köşeye fırlattı. "Sırf güzel olduğum için herkes beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalışıyor." Sanki bir şekilde yeniden düzenleyebilecekmiş gibi parmaklarını yüzüne bastırdı.

"Yani İmparatoriçe'nin ... .. demek istediğini mi düşünüyorsunuz? ?" Lyss yutkundu, nasıl bitireceğini planlamadan bu sorunun ortasına girdiği için üzgündü.

"Yoksa neden bana bu kıyafetleri versin ki? Senin kıyafetlerin öyle değil. Kemerine eğri bir kılıç takıp omzuna da bir yay asarsan Kartacalı bir at lordu olursun." Lyss pantolonuna ve tişörtüne baktı. Sonra başını kaldırıp Breon'a baktı. "Dinle," dedi, "İmparatoriçe'nin ne düşündüğünü bilmeme imkân yok. Benim için ne planladığını bilmiyorum. Ama bu dünyada her gün seninki gibi kıyafetler giyen insanlar var ve onlar

hayaller değil. Örneğin soylular."

"Benim geldiğim yerde öyle değil," diye hırladı Breon. "Bu bana seninle tanıştığımız geceyi hatırlatıyor - Whacks o zamandan beri pişman olduğum bir şeyi yapabilmem için bana yeni kıyafetler vermişti. O yola tekrar girmek istemiyorum. Paçavra giymeyi tercih ederim. Eğer benim süslü biri olmamı istemiyorsa, belki de beni insanları belaya sokmak için kullanmak istiyordur."

Lyss, "Babam bana her zaman elimden bir şey gelmeyen şeyler için endişelenmememi söylerdi," dedi.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay. Her plan endişeyle başlar."

Önce Breon için geldiler. Bir grup imparatorluk muhafızı geldi ve imparatoriçenin onu görmek istediğini söyleyerek kendileriyle gelmesini emretti. Hantal muhafızların yanında kırılğan görünüyordu, yüzü solgun, gözleri korkudan irileşmişti.

"Bekle!" Lyss emretti. Şaşkınlıkla durdular ve ona doğru döndüler. Breon'u kucakladı ve kulağına "Yakında görüşürüz," diye mırıldandı.

Ama onu bir daha göremedi. Saatler geçti, akşam yemeği geldi geçti ve o geri dönmedi. Sonunda, ortak alanlarından geçti ve kapısını çaldı. Cevap veren olmadı. Kapıyı iterek açtı. "Breon?"

Oda bomboştu. Sanki hiç var olmamış gibi tüm eşyaları gitmişti.

İMPARATORİÇE İLE GÖRÜŞME

Lyss o gece Breon'u merak edip endişelenerek çok az uyudu. Bu yüzden ertesi sabah İmparatoriçe'nin bir avuç muhafızı onu çağırmaya geldiğinde özellikle kötü bir ruh hali içindeydi. Kendini pervasız hissediyordu, kazanamayacağı bir dövüş için bile can atıyordu.

Ziyaretçileri arasında her zamanki imparatorluk muhafızlarının yanı sıra, kıyafeti kendisinininkine benzeyen bir adam da vardı, tek fark boynuna ve bileklerine altın bir kral fidyesi takmış olmasıydı. Kemeri mücevherlerle süslüydü, tokası ise altından yapılmış bir ejderhaydı.

"Kaptan Gray, sanırım?" dedi aksanlı bir şekilde. "Doğru," dedi kadın.

Yabancı ona, şu anki ruh haliyle kan dökülmesine yol açabilecek türden kibirli bir sahiplenmeyle bir aşağı bir yukarı baktı. Onun kanını. Alternatif olarak, altın zincirlerini alıp onu onlarla boğabilirdi.

"Ben Kaptan Samara," dedi başını kapıya doğru sallayarak. "Hadi gidelim. İmparatoriçe sizinle görüşme izni verdi."

Lyss, ona görüşme izni vermediğini söylemek istedi. Ama sağduyu galip geldi ve yapmadı.

Samara, Lyss'i sarayın arka tarafından dışarı çıkardı ve bir zamanlar güzel bir bahçe olması gereken yerden geçirdi. Bazıları okyanus rüzgârlarına karşı desteklenmiş yapraksız ağaç iskeletleri kalmıştı. Çiçek tarhları boştu, ancak metal işaretler hâlâ bir zamanlar orada yetişmiş olanların isimlerini gösteriyordu. Çardaklar ve pergolalar hâlâ sarmaşıkların saplarıyla doluydu ve taş heykeller ve heykeller

sanki bitki örtüsünün eksikliğini telafi etmeye çalışıyormuş gibi her yerdeydi. Kösele derili bir hizmetkâr yürüme yollarındaki dalları ve döküntüleri süpürüyordu.

"Bahçeye ne oldu?" diye sordu sonunda.

"Bu kadar kuzeyde bir bahçenin gelişmesinin tek yolu büyüdür. Büyü öldüğünde bahçe de öldü. İmparatoriçe'nin şu anda başka öncelikleri var."

Diyarlar'ı fethetmek gibi mi? Ya da büyülü işaretlileri avlamak gibi mi?

Lafı açılmışken. Uzak kapıya yaklaştıklarında, "Breon nerede?" diye sordu.

"Breon?"

"Arkadaşım. Buraya birlikte geldik. Dün onu götürdünüz ve geri dönmedi."

"Ah," dedi Samara, "İmparatoriçe'nin kardeşinden bahsediyorsunuz."

Lyss'in izdiham yaratan düşünceleri bir uçurumdan aşağı yuvarlandı ve dibe vurana kadar yuvarlandı. "Kardeşi mi?" Samara'ya bakakaldı. "Breon onun kardeşi mi?"

"Elbette," dedi Samara, içeriden birinin kendini beğenmiş güvencesiyle. "Onu bulmak için neden bu kadar hevesli olduğunı sanıyorsun? Ailesi çok uzaklara dağılmış durumda ve o hepsini bir araya getirmek için çalışıyor." Kapıyı açtı ve Lyss'in geçebilmesi için kenara çekildi. "Şimdi acele etmeliyiz. İmparatoriçe bekletilmekten hoşlanmaz."

Yürürlerken Lyss zırhlı efendisinin söylediklerine anlam vermeye çalıştı. Breon Celestine'in kardeşi miydi? Buna inanmak zordu. İkisi de nefes kesici güzellikteydi ve ikisinin de saçlarında metalik çizgiler vardı - Breon için altın rengi, imparatoriçe içinse kırmızı ve mavi. Benzerlik burada sona eriyordu. Breon çekici, kendini küçümseyen, yargılamayan ve içgüdüsel olarak nazik biriydi. Celestine de çekici olabilirdi, ta ki öyle olmayana kadar. Aksi takdirde acımasız, zalim, kibirli ve bencildi.

Eğer kardeşlerse, nasıl ayrılmışlardı? Ve neden her şey bu kadar sırdı? Breon neden bunu kendisi de bilmiyordu - tabii bu konuda da yalan söylemediyse?

İmparatoriçe neden kardeşlerini iki kıta boyunca avlamak yerine onları bir araya gelmeye davet etmedi? Elbette bir hükümdarın kardeşlerinin izini sürmek istemesinin pek çok nedeni olabilir. Gerard Montaigne akla gelen örneklerden biriydi - tahta çıkarken kardeşlerini öldürmüştü.

Ama amaç buysa neden sadece bir suikastçı tutmamıştı? Celestine Breon'u canlı ve zarar görmemiş olarak istediğini açıkça belirtmişti.

Bir iyi haber: Breon bir prens gibi giyindiğini bilmekten memnun olabilirdi çünkü öyleydi.

İmparatoriçe denize bakan küçük, dairesel bir çardakta bekliyordu. Şimdi daha sade giyinmişti, geniş bir kemerle tutturulmuş kat kat kumaşlar içindeydi, başının üzerine bir örtü örtmüştü. Başındaki örtü süslü olan tek şeydi; özenle işlenmiş ve boncuklarla bezenmişti. Kemerin içine mücevherli, kavisli bir bıçak sıkıştırılmıştı.

Samara imparatoriçeyi selamladı. "İşte emrettiğiniz gibi Kaptan Gray, İmparatoriçe."

Celestine onu onaylayarak aşağı yukarı baktı. "Yetenekli bir askere benziyorsun, Yüzbaşı," dedi. "Uyumunun iyi olduğuna inanıyorum?"

"Evet," dedi Lyss temkinli bir ifadeyle. "Merak ettim de-"

İşte o zaman Lyss, duvarın yanına park edilmiş, içinde oturanın denize bakabildiği şezlongu fark etti. Tanıdık bir saç tutamı şezlongun üstünden görünüyordu.

"Breon!" Lyss onun yanına diz çöktü ve endişeyle yüzüne baktı. Kürklere sarınmıştı, gözleri yarı açıktı ama odaklanmamıştı. Belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi ve dalgınca elini okşadı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Gemileri seyretmeyi seviyor," dedi Celestine, oysa görünen tek gemi rıhtımda demirlemişti.

Lyss Breon'un yüzüne odaklandı. "Bu doğru mu? Senin için endişelendim. Ne olduğunu bilmiyordum-"

Breon parmaklarını boğazına vurdu ve başını salladı.

Lyss imparatoriçeyle yüzleşmek için arkasını döndü. "Onun nesi var?"

Celestine, "Şimdilik onun sesini ben aldım," dedi.

"Sesini aldım da ne demek?" Lyss'in kendi sesi titredi.

"Çölde 'sır bekçisi' dediğimiz bir bitki var. Ses tellerini hareketsizleştirir. Bir kişinin dilini kesmenin aksine, etkisi geçicidir."

"Bunu kendi kardeşine yaptın?"

İmparatoriçe'nin gözleri kısıldı. Lyss'ten Samara'ya baktı. "Ah," dedi ve içini çekti. "Kaptan Samara yine dedikodu yapıyor."

Samara donup kalmıştı, bir eli kavisli kılıcının kabzasında, yüzü bir şimşek bulutu gibiydi.

"Belki de doz vermeniz gereken kişi odur," dedi Lyss.

İmparatoriçe başını salladı. "Belki de öyledir. Görevden alındınız Kaptan Samara. Geri kalanınız da öyle. Gidin ve kardeşimi de yanınıza alın."

"Ama ... Majesteleri ... riske atmamalısınız-"

"Kaptan Gray bir büyücü değil," dedi Celestine. "Onunla özel olarak konuşmanın bir risk olduğunu düşünmüyorum, ki bunu yapmayı planlıyorum." Adam hâlâ kıpırdamayınca, sabırsızca el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Yanakları alev alev yanan Samara eğildi. "Nasıl isterseniz, İmparatoriçe." Diğerlerine işaret ederek saraya doğru , sırtı öfkeden kaskatı kesilmişti. Adamları Breon'u serseri bir koyun gibi güderek arkasından takip etti.

"Kaptan Samara bazen kendini unutuyor," dedi Celestine, duyamayacakları bir yere geldiklerinde.

Bahse girerim çoğu zaman kendini unutuyordur, diye düşündü Lyss. Ona izin verdiği kadar sık.

Celestine diğer sandalyeyi işaret etti. "Şimdi. Otur."

Lyss yakından bakınca Celestine'in ne kadar genç olduğuna şaşırdı. Tahmin etmesi gerekse, imparatoriçenin henüz yirmi yaşında olmadığını tahmin ederdi. Mor gözleri, esmer teni ve gümüş rengi saçlarıyla dikkat çekiciydi. Çok uzun boylu sayılmazdı ama Lyss'in babasının da dediği gibi peluş gibiydi.

Celestine sırayla Lyss'i inceliyordu. "Siz tam bir efsanesiniz Kaptan Gray," dedi. "Duyduğum hikâyelerden herhangi biri doğru mu?"

Lyss, Breon'un askeri adını İmparatoriçe'yle paylaşmamış olmasını dileyerek, "Bu duyduğun hikâyelere bağlı," dedi. "Eğer Thistle and Crown'ın içki salonundaki olaydan bahsediyorsan, o olay çok abartıldı."

İmparatoriçe ona baktı, sonra bir kahkaha patlattı. "Gördünüz mü?" dedi kimseye belli etmeden. "İşte tam da bu yüzden seni sahilde öldürmedim. Etrafımda zerre kadar zekâsı olan biri olmayalı çok uzun zaman oldu. Kanla beslenenler çok sıkıcı."

Eğer bir tür saray soytarısı ya da evcil hayvan arıyorsanız, aramaya devam edin, diye düşündü Lyss.

"İçinde büyü olduğunu görebiliyorum. Savaşın sıcağında bir kurda dönüştüğün doğru mu? Sen bir şekil değiştirici misin?"

Belli ki imparatoriçe ev ödevini yapıyormuş.

Lyss başını salladı. "Savaşa girdiğimde kazanmak için girerim. Belki de bu hikâye böyle başlamıştır."

Celestine hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, "Ah," dedi. "Bunu görmeyi dört gözle bekliyordum. Çoğu hikâyede bir gerçeklik payı vardır." Durakladı ve Lyss bir şey söylemeyince devam etti. "Ne zamandır sulak topraklar için savaşıyorsun?"

"On iki yaşındayken sahaya çıktım," dedi Lyss, "babam öldürüldükten sonra."

"Annen buna izin mi verdi?" Celestine bir kaşını kaldırdı.

"Mutlu değildi ama izin verdi."

Celestine, "Annem bana karşı çok korumacıydı," dedi. "Beni çok severdi."

Bu da demek oluyor? Lyss huysuzca düşündü. Annem beni seninkinden daha mı çok seviyordu?

"Bir çocuğu savaşa göndermek çok zor," dedi Lyss, Southbridge sokaklarında kendisini savunurken ölen Cam'i düşünerek.

"Şimdi kaç yaşındasın?"

"Neredeyse on altı." Lyss bir anda doğum gününün -isim gününün- çoktan bitmediyse bile yaklaşmış olması gerektiğini fark etti. Doğum gününü böyle geçirmeyi planlamamıştı.

"O halde, eğer zaten kaptansanız, hızlı bir şekilde yükselmişsiniz demektir." İçinde gizli bir soru vardı.

"Ne yazık ki her yürüyüş sezonunda savaş kan bedeli talep ediyor. Sık sık doldurulması gereken boş pozisyonlarımız oluyor." Lyss durakladı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi yaşındayım," dedi imparatoriçe.

"O zaman sen de hızla yükselmişsin."

"Ben annemin ilk doğan kızıyım," dedi Celestine. "Yani, annem düştüğünde ben yükselirim."

Güneşin üzerinden bir bulut geçerken Lyss'in içi ürperdi ve kollarındaki etler çakıllaştı. Dadısı Magret, bunun kurtların kraliçelerin mezarları üzerinde yürüdüğü anlamına geldiğini söylerdi.

"İyi misiniz, Kaptan?" İmparatoriçe kaşlarını çatmış onu inceliyordu.

"Ben iyiyim," dedi Lyss kendini yelpazeleyerek. "Bu iklime alışmak biraz zaman alıyor." Bu garip sohbetten kaçmayı her şeyden çok istiyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Kaptan Samara Breon'un senin kardeşin olduğunu söyledi," dedi Lyss. "Ama eğer o senin kardeşinse, neden bunu bilmiyordu?"

"Bir zamanlar biliyordu ama hatırlamıyor," dedi Celestine belli belirsiz. "Ben dokuz çocuğun en büyüğüyüm. Ben daha on üç yaşındayken, kardeşlerim imparatorluğun düşmanları tarafından kaçırıldı."

"Düşman mı?" Lyss imparatoriçenin açıklığa kavuşturmasını umuyordu ama bu gerçekleşmedi.

"Annem güvenliğımden endişe ettiğı için gidip onları aramama izin vermiyordu. O öldükten sonra tekrar aramaya başladım ama o zamana kadar izler soğumuştı."

Akla yatmayan bir şeyler vardı. Lyss'e prova edilmiş gibi geldi, imparatoriçenin kendine ve başkalarına anlattığı ama pek de inanmadığı bir hikâye gibiydi.

"Yani ... Nazari'nin düşmanları onları çaldı ama esir mi tuttu? Onları doğrudan öldürmediler mi?"

Celestine sabırsızca, "Belli ki değil," dedi, "çünkü bazıları hâlâ hayatta."

Lyss'i rahatsız eden bir şey vardı, gelip giden tanıdık bir koku. Sonra Breon'un koltuğunun yanındaki masanın üzerinde yanan pipoyu gördü.

Öfkelenen Lyss onu yerden aldı ve duvarın üzerinden denize fırlattı.

Celestine suya düşene kadar yay çizmesini izledi. "Bak sen. Bu çok güzel bir yaprağı ziyan etmek demek."

"Ona yaprak mı verdin? Neden bir şey yaptın?" "Sır tutucu onunla karıştırılır. Acısını yatıştırır müziğini kaybediyor," dedi Celestine. "Onun mutlu olmasını istiyorum." "Bu onu mutlu etmeyecek," dedi Lyss, "uzun vadede değil

kaçtı. Daha yeni kurtulmayı başarmıştı ve şimdi-" "Yüzbaşı

Gray, sizi buraya bana ders vermeniz için davet etmedim," İmparatoriçe tersledi, alevler teninin üzerinde titriyordu. "Anlamanız mümkün olmayan konularda fikir beyan ediyorsunuz. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun, geleneklerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Kardeşim çekici, yakışıklı ve şüphesiz yatakta da oldukça yetenekli, ama kanlı bir Nazari prensiyle gelecek umutlarını bir kenara bırakmalısın."

Lyss nutku tutulmuş bir halde imparatoriçeye bakarken düşünceler geçiyordu. O benim . . . Bizim ... ..

"Kardinal Hazretleri, ben-"

"Yeter!" İmparatoriçe'nin gözleri karardı ve neredeyse siyaha döndü. "Eğer bunu yapamazsan, bu konuşma biter ve sana oynayacak başka bir rol bulurum."

Lyss'in yanakları yandı. Bu sözlerdeki tehdit daha açık olamazdı. Kana bulanmışlara katılmak istemiyorsa, gücün kimde olduğunu hatırlamak zorundaydı. Tabii artık çok geç değilse.

"Ben ... ah ... evet. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu anlıyorum." Lyss derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Özür dilerim İmparatoriçe. Haddimi aştım."

Celestine gümüş rengi saçlarını geriye salladı, gözlerindeki ateş hâlâ yanıyordu. "Benim acımasız olduğumu düşünüyorsun. Bu dünyada hayatta kalmak için ne acımasız olmam gerekiyorsa o kadar acımasızım. Kraliyet soyundan gelmeyenler hükmetmenin nasıl bir yük olduğunu, verilmesi gereken zor kararları anlayamazlar."

Hanalea'nın kanı! İmparatoriçe'nin söylediği her şey eve çok yakınmış gibi görünüyordu. Belki de Celestine doğuştan gelen hakkı hakkındaki gerçeği biliyordu ve sadece onunla oynuyordu.

"Evet, Kardinal Hazretleri," dedi Lyss, gözleri kısılmış, omuzları büyüye karşı yuvarlanmıştı.

"Kraliçenizle konuşurken bu kadar cesur musunuz?"

"Bazen," dedi Lyss. Boğazını temizledi. "Genelde değil."

"Gelecekte de bana aynı nezaket ve saygıyı göstermenizi bekliyorum."

"Evet, Kardinal Hazretleri," diye mırıldandı Lyss.

"Güzel." Bununla birlikte fırtına dinmiş ve güneş açmıştı. Celestine ona oturmasını işaret etti.

Lyss sandalyesine geri yaslandı, kalbi hâlâ çarpıyordu, bacakları rahatlamıştı, sanki savaş alanında kıl payı kurtulmuş gibiydi.

Uzun zaman önce sarayı orduyla takas etmişti, çünkü savaş alanında başarı kriterleri açıktı. Her şey performansla ilgiliydi ve bu onun kontrol edebileceği bir şeydi. Şimdi ise en tehlikeli oyun olan politika oyununa geri dönmüştü.

Lyss daha güvenli ve taktiklere uygun bir konu aramaya koyuldu. "Kan yiyenleri merak ediyorum. Onları Tebeşir Kayalıkları'nda iş başında gördüm. Doğuştan mı yoksa sonradan mı yaratılmışlar? Sıralı askerlere göre avantajları tam olarak nedir?"

İmparatoriçe gülümsedi. "Soracağınızı umuyordum. Gelin ve kendiniz görün." Ayağa kalktı ve terasın kenarındaki basamaklardan indi. Lyss de onu takip etti.

Birkaç kat daha indiler ve en alt katta, tören alanına bakan bir yerde durdular.

Aşağıda askerler talim yapıyordu - yüzlerce piyade, süvari, hem erkek hem de kadın, hepsi Lyss gibi giyinmişti. Manevralar yapıyorlardı, sert at sürüyorlar, sonra dönüyorlar, çorak arazide bir iç deniz gibi girdaplar çiziyorlardı.

Scummer, diye düşündü Lyss umutsuzlukla savaşıyor. Sadece Arden Kralı'yla uğraşmak zorunda kaldığımızda her şeyin kötü olduğunu sanırdım.

"Ne düşünüyorsun?" dedi imparatoriçe, neredeyse Lyss'in kulağının dibine kadar girerek ve onun sıçramasına neden oldu.

"Bunların hepsi kanlı mı?"

Celestine başını salladı. "Kan yiyenler yaratılmış büyücülerdir. Yetenekleri onları yaratan kan büyücüsünün gücüne bağlıdır. Benimkiler eşsiz bir fiziksel güce ve dayanıklılığa sahip."

Tebeşir Kayalıkları'nda gördüklerine dayanarak Lyss'in de aynı fikirde olması gerekiyordu. Ancak aşağıdaki birliklere daha yakından baktığında, girdaplar ve anaförler rastgele, anlamsız ve kötü koordine edilmiş gibi görünüyordu. Bu alıştırımların tam olarak neyi başarmayı amaçladığı belli değildi. Tören alanında kaos pratiği yapmanın savaş alanında kaosla sonuçlandığını tecrübelerinden biliyordu. Yine de kraliyetin savaş stratejisinde yakın dövüş yaklaşımını benimseyecek sayısal gücü hiçbir zaman olmamıştı. Askerlerine çok fazla değer veriyordu.

Geleceğim bu mu? diye düşündü. Vatanıma saldıran böyle bir kalabalığın ortasında mı yürüyeceğim?

"Sorabilir miyim, onları nasıl 'yapıyorsunuz'?" Lyss tiksintisini yüzünden uzak tutmaya çalıştı.

"Ölüm noktasında müdahale etme ve insanları kanlı olarak geri getirme yeteneğine sahip uzun bir kan büyücüsü soyundan geliyorum - çok az beslenmeye ihtiyaç duyan, hatasız sadık savaşçılar. Korkusuzdurlar çünkü acı hissetmezler. Nazari bir zamanlar Ölümsüzleriyle doğuya hükmediyordu - mükemmel bir ordu." Durakladı. "Yıllar geçtikçe gücümüzü kaybettik. Güçlerimiz seyreltili ve savaşçılarımız bugünlerde o kadar da mükemmel değil. Ama hâlâ çok iyiler. İzin verin göstereyim."

Lyss kana bulanmışları zaten çok fazla gördüğünü söylemek istedi ama Celestine subaylarına emirler yağdırırken sessizce durdu. Saflardan iki asker çıkardılar ve her biri eğri bir Kartaca kılıcıyla silahlanmış olarak karşı karşıya dizildiler. Sonra, görünüşe göre, subaylar onlara savaşmalarını emretti.

Lyss savaş meydanlarının emektarıydı ve bu yüzden kan dökülmesine yabancı değildi ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bu bir beceri meselesi değildi, ikisi de kılıç kullanmayı bilmiyordu. Sadece birbirlerine inatçı bir kararlılıkla vuruyorlardı, yaralanmaları umursamadan. Etraflarındaki zemine kan sıçradı - ve sonunda kopan uzuvlar. Oldukça denk görünmeleri kasaplığı sadece uzatıyordu. Yerdeyken bile, subayları araya girip kafalarını kesene kadar çırpınmaya devam ettiler.

Lyss İmparatoriçe'nin gözlerindeki baskıyı hissetti. Bunun bir test, bir söz ve bir uyarı olduğuna şüphe yoktu. Bu yüzden Lyss çenesini yukarıda, omuzlarını geride tuttu ve yüz ifadesini olabildiğince boş bıraktı.

Celestine bir yorum bekliyor gibi görüldüğü için, "Etkileyici," dedi. "Bu savaşa kaç asker sokmak zorundasınız?"

"Binlerce," dedi imparatoriçe, "ve ihtiyaç duyulduğu kadar daha fazlasını işe alma yeteneğine sahibim."

"Savaşta başarı sayılardan çok daha fazlasına bağlıdır, İmparatoriçe," dedi Lyss. "Bu, birliklerinizin motivasyonuna, güçlü yanlarına ve sınırlılıklarına, yeteneklerine ve

komutanlarınızın tecrübesi. Aksi takdirde, Fells Krallığı Ardenine İmparatorluğu'nun bir parçası olacaktır."

İmparatoriçe memnun bir ifadeyle, "Katılıyorum," dedi. "Bu kadar az şeyle başarabildiklerinizden çok etkilendim. Sınırsız kaynakla neler yapabileceğinizi merak ediyorum."

Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğiz, diye düşündü Lyss. Aklına her yürüyüş sezonunun sonunda yapılan, herkesin savaşçılarının dünyanın en iyileri olduğu konusunda hemfikir olduğu ve bir yıl daha hayatta kalmayı kutlayarak sırtlarını sıvazladıkları bilgilendirme toplantılarını getirdi.

Subayları seçmeye çalışarak askerleri tekrar inceledi. Çok fazla bağırış çağırış oluyordu ama pek bir etkisi yok gibiydi. Aklından geçenleri söylemeye cesaret edip edemeyeceğini merak ederek yan gözle imparatoriçeye baktı. "Açıkçası bana biraz pejmürde göründüler."

"Biri onlara ne yapmaları gerektiğini söylediğinde, kan yiyenlerin mükemmel savaşçılar olduğunu görüyorum. Taktik ve strateji söz konusu olduğunda pek yaratıcı değiller," dedi Celestine. "En iyi stratejistler ölme riski altında olanlardır. Kaybederlerse ne olacağı konusunda endişelenmeleri gerekir."

Lyss bunu hiç düşünmemişti. "Yani kan yiyenler iyi subaylar değil mi?"

"Pek sayılmaz. Subaylarımın çoğu kanla beslenmiyor. Örneğin Yüzbaşı Samara. Bu bir risk teşkil ediyor, çünkü kana susamışlar her zaman sadık olsalar da, subaylar olmayabilir."

Bunu bana neden anlatıyorsun? Lyss düşündü.

"Bunu sana neden anlattığımı merak ediyorsun." Lyss başını salladı.

İmparatoriçe, "Bu bizim için yeni bir savaş türü," dedi. "Biz korsanız Kaptan. Deneyimlerimiz hızlı baskınlar ve hızlı geri çekilmeler üzerinedir."

Lyss, "Chalk Cliffs'e yapılan saldırıda başarılı oldunuz," dedi.

"Bu büyük bir askeri operasyondan ziyade bir limana yapılan baskına benziyordu. Basitçe içeri daldık ve herkesi öldürdük. Bu zor değil. Kuşatma savaşı konusunda biraz tecrübemiz var ama uzak mesafelerdeki kara savaşlarına alışık değiliz. Savaş alanı taktikleri, birlik oluşumları, lojistik ve benzerleri bize yabancı. Ayrıca bölgeyi fethettikten sonra yönetmeye de alışık değiliz. Carthis'in Çöl Kıyısı tek bir şey - bin mil uzunluğunda ama Dragonback Dağları'na varmadan önce sadece üç mil derinliğinde. Yani neredeyse her şey denize ulaşılabilir mesafede."

Belki de evde kalmalısın, diye düşündü Lyss.

Bu sözlü atışmalardan bıkmaya başlamıştı. Kötü haberler olsa bile bazı cevaplar almanın zamanı gelmişti.

"Bütün bunları bana neden anlattığını hâlâ bilmiyorum," dedi. "Beni neden başkentinize geri getirdiniz? Eğer kana bulanmış ordunuz için acemi asker arıyorsanız, görünüşe göre burada, evinizde bir sürü potansiyel askeriniz var."

Celestine güldü. "Seni kana bulanmış orduya katmak istemiyorum," dedi. "Ona liderlik etmeni istiyorum."

TALİSMAN

Teğmen Karn'ın özel iki gün daha geçirdikten sonra, Hal "duvarlara tırmanmanın" ne demek olduğunu anlamaya başlamıştı. Vücudunu sıkı çalıştırmaya alışkındı; bunun yokluğunda zihni devreye giriyordu. Pencereden gelen ışıktaki bir şeyler okumaya çalışsa da, akli sürekli dışarıda olup bitenlere gidiyordu. Kaptan Gray neredeydi? Hâlâ hayatta mıydı? İmparatoriçe onu kana bulanmış kölelerinden birine mi dönüştürmüştü? Onun kahverengi gözlerindeki zekânın ve aklın solduğunu hayal etti.

Karn'ın kralını siyasi mahkûmları hakkında bilgilendirmemesi için ne gibi bir sebebi olabilirdi? Karn ve babasının arası gerçekten bozuk muydu? Hal, casusluk şefinin kendisini ve Robert'ı süresiz olarak hapiste tutarak, kraliyetin askeri çabalarına katkıda bulunmalarını engellemeyi amaçladığından endişeleniyordu.

Hal birkaç gün sonra böyle hissediyorsa, zindanda aylar geçirdikten sonra annesi ve kız kardeşi için neler olabileceğini hayal etmek zordu. Tabii çoktan ölmemişlerse. Küçük kız kardeşi Harper'ın otoriteye karşı fikrini söylemek gibi bir huyu vardı, sonuçları ne olursa olsun.

Robert zamanının çoğunu şınav ve barfiks çekerek geçiriyordu - hayal kırıklığını ve gereksiz enerjiyi yakmak için her şeyi yapıyordu. Üçüncü gün Hal da Robert'ın egzersizlerine katılmaya başladı. Bir sabah kahvaltıdan sonra çok sıkı çalışıyorlardı ki Hal anahtarın kilide girdiğini duydu. Ayağa kalktı ve yatağın kenarına oturdu. Robert gömleğiyle yüzünü sildi ve ayağa kalktı.

Karn, kolları giysiye benzeyen şeylerle dolu olarak içeri girdi. "Günaydın beyler," dedi ve her birinin yatağına birer bohça bıraktı. "Yeterince ısındınız mı? Yemekler uygun mu?"

"Lanet olası yemekler umurumuzda değil!" Robert tersledi. Karn bir kaşını kaldırdı. "İyi beslenmiş bir adam gibi konuştun."

Hal bohçasını çözdü ve kumaşı açtı. Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bu bir karatavuk üniforması," dedi.

"Asıl üyeler buna Kral Muhafızları diyor," dedi Karn. "Ya da öyle demeleri gerekiyor. Bunu söylemeye çalışın."

"Bize kılık mı getirdin?" Robert bir coşku kıvılcımıyla, "Ama" dedi. "Ama" -parıltılı siyah bir maske tuttu- "sence de bu biraz açık değil mi?"

"Bir partiye davetlisiniz," dedi Karn. "Ne mutlu ki, bu bir maskeli balo partisi. Kral Muhafızları'nın üyeleri olarak katılmanızı istiyorum. Şimdi. Bunları deneyin ve size uyup uymadığını kontrol edin, rahatsız edilmeyeceğiniz bir zamanda. Bu arada, onları saklayın."

"Anladığım kadarıyla bir planın var," dedi Hal. Hareketsiz bir şekilde oturmuş, kumaşı kucağına almış, gözlerini Karn'a dikmişti.

"Biliyorum," dedi Karn, "ama şu anda daha fazla bilgi edindikçe geliyor." Casus şefi, paylaşılmayan şeyin yanlış kulaklara ulaşamayacağı özdeyişine inanıyor gibiydi. "Şimdi, eşyalarınız arasında annenize ve kız kardeşinize bir hatıra olarak kullanabileceğim bir şey var mı? Sadece dördünüzün bileceği anlamlı bir şey?"

"Onları gerçekten göreceksin mi?" Robert casus şefine doğru hevesli bir adım attı, o da uyarmak için elini kaldırdı. Robert olduğu yerde donup kaldı.

"Evet," dedi Karn. "Bugün daha sonra onları görmeye gideceğim. Onları işbirliğine ikna etmek için senden bir şey istiyorum."

Hal ve Robert birbirlerine baktılar.

"Onları bir tuzağa düşürmeyi planlamıyorsun, değil mi?" Robert söyledi.

"Zaten bir tuzağın içindeler, Onbaşı," dedi Karn, artan bir sabırsızlıkla. "Ben de senin bu tuzağa

onları dışarı çıkarmayı denemek
istedim." "Yani bize yardım
edecek misin?"

Karn, "Bu, ne yapabileceğimi göreceğim anlamına geliyor,"
dedi. "Söz vermiyorum."

Robert Hal'e döndü. "Hal," dedi Robert, "Harper'ın yüksüğü
ne olacak? Yanında vardı, değil mi?"

Elbette, diye düşündü Hal. "Bu çok zekice, Robert," dedi.
"Bizden başka kimse bunun önemli bir şey olduğunu
düşünmezdi."

"Bu neden önemli?" Karn sordu.

Robert, "Hal askere gittiğinde kız kardeşimiz Harper sadece
altı yaşındaydı," dedi. "Onun gittiğini görmek onun için çok
zordu, bu yüzden iğnesi batmasın diye ona yüksüğünü verdi."

"O zamandan beri bunu boynumdaki bir zincire takıyorum,"
dedi Hal, "bir tür tılsım olarak." Zinciri başının üzerine kaldırdı
ve doğru şeyi yaptığını umarak Karn'a uzattı. Hal kafasının
içindeki "Bu bir numara" diyen sesi susturamıyordu.

Karn onu avucunda tarttı. "İşe yarıyor mu?"

"Şey," dedi Hal, "ben hâlâ hayattayım."

"Ah," dedi Karn çarpık bir gülümsemeyle. "Bu senin sırrın."
Onu bir kenara sakladı. "Sadece mecbur kalırsam
kullanacağım," dedi.

"Bir şey daha var," dedi Hal. "Annemi görürsen ona iyi
tarafından bakmasını söyle. Bana sürekli bu öğüdü veriyor."

"İyi tarafından bak," diye tekrarladı Karn. "Pekâlâ. Bu planın
işe yaraması için en azından binde bir şans var."

Arkasını dönmek üzereyken Hal, "Teğmen" dedi.

Karn döndü, bekledi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Casus şefi çenesini ovuşturarak uzun bir süre ona baktı.
"Tehlike altındaki kadın ve çocuklara karşı zaafım var diyelim."
Sonra kapıdan çıktı ve Hal kilidin tık sesini duydu.

ÇUKUR ZİYARETİ

Parti planlayıcılarından oluşan tuhaf bir komiteydi: Havuç için Kraliçe Marina; sopa için Destin; ve lojistik için Lila Barrowhill. Lila, kâtip mavileri içinde bir memur gibi giyinmişti; görünüşünü tamamlamak için tek ihtiyacı olan bir çift gözlüktü. Destin yine de onun bu kadar kılık değiştirmesinin altında gerçekte kim olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Kadının kendini tanıyıp tanımadığını merak etti.

Onları Büyük Salon'un dışında durgun bir Luc Granger karşıladı. Burnundaki çarpıklık dışında yüzü neredeyse normal görünüyordu. Onu tedavi eden şifacının adını öğrenmeliyim, diye düşündü Destin. Her kimse iyi iş çıkarmış.

Granger Kraliçe Marina'ya, "Majesteleri," dedi, "bu ziyareti tekrar gözden geçirmeniz için size yalvarıyorum. Doğru dürüst hazırlanacak zamanım olmadı-"

Marina, "Eğer konuk odaları soylu aileler için uygunsa, hayatta kalacağımdan hiç şüphem yok," dedi. "Majesteleri bu resepsiyona katılacaklarını bana çok az haber verdi ve mümkün olduğunca verimli olmalıyız."

Destin, "Başka bir deyişle, yol gösterin," dedi.

Destin'i şaşırtan bir şekilde Granger onları Büyük Salon'un iki kat altındaki zindanın ana girişine götürmedi. Bunun yerine, çok geçmeden sarayın kraliyet kanadına gittikleri anlaşıldı; sadece kraliyet ailesinin, en güvendikleri hizmetkârlarının ve en sevdiklerinin gittiği bir yere.

Jarat gerçekten de rehineleri kraliyet dairelerinde mi barındırıyordu? Destin'in haberi olmadan bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bu konuda? Tüm dünyanın haberi olmadan mı? Bunun acımasız genç kral için tamamen karakter dışı olacağından bahsetmiyorum bile.

İçeri giriş yolu, bir zamanlar Kral Gerard'ın metresi Estelle DeLacroix tarafından kullanılan daireden geçiyordu. Krala suikast planladığı şüphesiyle idam edildiği için DeLacroix'nın artık buraya ihtiyacı yoktu. Zavallı kadının yatak odasının arka tarafında, kralın bir keresinde yatağında bir yılan bulduğu yerde, kilitli bir kapı vardı. Granger kilidi açtı ve içeri girmelerini işaret etti.

Kapı, bir masanın etrafında kâğıt oynayan dört karatavuk muhafızının bulunduğu şaşırtıcı derecede büyük bir odaya açıldı. Granger'ı tanıyormuş gibi başlarıyla selamladılar ve içlerinden biri ona bir anahtarlık uzattı.

"Bu taraftan," dedi Granger ve küçük bir odaya açılan başka bir kapıyı açtı. Oradan karanlığa doğru bir merdiven iniyordu.

Bir Montaigne aile sırrı olmalı, kardeşinizi öldürene kadar saklayacağınız türden bir yer. Ya da hain bir metresi. Ya da işbirliği yapmayan bir eş.

Ya da kralın vicdansız bir kölesi. Destin Granger'a iyi niyetle gülümsedi.

Merdivenlerden indikçe Granger daha rahatladı, neredeyse konuşkan oldu. Konu Destin'i dürtmeye geldiğinde kesinlikle biraz daha cüretkârdı. Belki de kendi sahasında olduğu içindi. Dünkü görüşmeyi bu kadar çabuk atlatmış olması rahatsız ediciydi.

"Göreceğiniz üzere, rehineler sağ salim, kralın gözü önünde ve tamamen güvende."

Sonunda merdivenin dibine varmışlardı. Granger cebinden ikinci bir anahtar halkası çıkardı ve kapının kilidini açtı. Bundan sonra, başka bir koridordan geçip bir dizi kapıdan daha geçeceklerdi. Burada hava rutubetliydi ve duvarlar terden parlıyordu. Destin su şırıltılarını duyabiliyordu ve birkaç kez

Yerde akan çapraz akıntılar. Hava çok soğuktu.

-Kemiklere kadar işleyen nemli bir soğuk.

İşte o zaman Destin anladı: Kral Jarat rehinelerini çukur'dtutacak kadar aptaldı - sadece uzak, gizli bir bölümünde, diğerleriyle bağlantısı olmayan bir yerde. Nereye bakacağını bilmeyen biri tarafından asla bulunamayacakları bir yer. Matelon'u yanında getirmemesi için onu ikna eden tanrıya şükran duası gönderdi. Matelon gibi metanetli bir ruh bile buna tepki vermekten kendini alamadı.

Marina'ya baktı. Yüzü pürüzsüz ve okunaksızdı. Şaşırmadı, diye düşündü. Montaigne'leri çoğundan daha iyi tanıyordu -en azından hâlâ hayatta olanlardan. Sonunda, hiçbirini Destin'in tanımadığı karatavuk muhafızlarıyla dolu başka bir kontrol noktasına ulaştılar.

Yine de hepsi Granger'ı tanıyor gibiydi. Fısıltıyla yapılan bazı tartışmalardan sonra grup geçti.

Lila şimdiye kadar inanılmaz derecede sessiz kalmıştı ama şimdi konuştu. "Burada kaç rehine var?"

Granger bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdı. "Muhtemelen otuz. LITling'leri saymıyorum."

Marina'nın kafası yukarı kalktı. "Çocuklar burada mı?" Bu açıklama onun duvarını yıkmıştı. Çocuklara karşı hep bir zaafı olmuştu.

"Anneleriyle birlikte olmak isterlerdi, değil mi?" Granger öyle dedi. "Muhafızlara sayım için herkesi toplamalarını söyledim."

Bir sonraki alan daha iyi aydınlatılmıştı ve hava biraz daha nefes alınabilir görünüyordu. Destin ailelerin ya da onları tutsak edenlerin hapishanelerini daha konforlu hale getirmeye çalıştıklarına dair kanıtlar görebiliyordu. Orada burada, bir kilim rastgele mobilyaları bir araya getiriyordu. Aileler bazı yan odalara yerleşmişlerdi; duvarlarda yataklar, masalar ve sandalyeler vardı ve biraz daha mahremiyet sağlamak için girişlerin üzerine perdeler asılmıştı.

Granger, "Misafirlerimizin birçoğunun başkentte daireleri var," dedi ve ekledi, "böylece onların

Böylece kendilerini evlerinde hissedecekler."

Destin, "Burada birkaç ay geçirdikten sonra mobilyaları çöp yığınınına dönecek," dedi.

Granger, "Umarım o zamana kadar barış yeniden tesis edilir," dedi. "Elbette eşyalarını getirip getirmemek onların seçimiydi."

"Burada ne yiyorlar?" Lila söyledi.

"Mutfaklardan besleniyorlar," dedi Granger. "Yemeklerinin çoğunu kendileri yapıyorlar, çünkü resmi yemekler servis edemiyoruz - bu çok fazla dikkat çeker, tüm o geliş gidişler. Neyse ki mallar burada iyi saklanıyor."

Ama insanlar unutmaz, diye düşündü Destin dudaklarını birbirine bastırarak. Aileler bunu asla unutmayacaktı vethane'ler de bunu asla affetmeyecekti. İleride müttefikiniz olmasını isteyebileceğiniz insanlara böyle davranamazsınız. Ama belki de Jarat'ın umurunda değildir. Ne de olsa yanında Granger var ve muhtemelen onu devirmek için planlar yapıyor.

Destin daha uzaklardan gelen sesleri duyabiliyordu. Karatavuklar önlerinden gitmişlerdi, şüphesiz "toplanma" sürecine başlamak için.

Aileler mağaradaki daha büyük bir odada toplanmıştı; bu oda büyük bir salon gibi görünüyordu. Bir masa - herkesi aynı anda kadar büyük değil, ama oldukça büyük - Bir ucunda duruyordu. Destin odun dumanı kokusu aldı ve yakınlarda bir tür mutfak olması gerektiğini fark etti.

Küçük, perişan bir grup halinde duruyorlardı; yüzleri kapalı ve ihtiyatlıydı. Bazılarını tanıdı: Leydi Matelon ve kızı. Christina Heresford ve dört küçük çocuğu. Kocasını Ross, kuzeyle yapılan savaşta öldürülmüştü. En büyük çocuğu Rafe, White Oaks'ta isyancılarla birlikteydi. Patrice DeLacroix, talihsiz Estelle'in annesi ve isyancılara katılan Pascal'ın karısı. Danielle Oberon, DeLacroix'nın kuzeni. DeLacroix Montaigne'in gözdesiyken ailenin yükselişinden sonuna kadar yararlanmıştı.

Destin'i gördüklerinde birkaçı irkildi ve gözlerini kaçırdı. Yüzü sarayda, ünü imparatorlukta çok iyi biliniyordu.

Onlara işkence yapacağımı mı düşünüyorlar? Sorgulayacağımı mı? Öldüreceğimi mi?

Evet, öyle. Neden yapmasınlar ki?

Granger onun yanına geldi. "Sayım kırk beş, Teğmen. Yirmi sekiz yetişkin ve on yedi çocuk."

Lila bu sayıyı not etti, ancak Destin onun kendi sayımını yaptığını fark etmişti.

"Teğmen Karn," dedi Leydi Matelon, hemen ona odaklanarak. "Hoş geldiniz demeyeceğim, çünkü bu sahtekârlık olur ve elimden geldiğince doğruyu söylemeye çalışıyorum."

Christina Heresford onun yanına geldi ve kolunu okşadı. "Şimdi, Marjorie, zor zamanlar geçiriyor olmamız görgü kurallarımızı unutmamız gerektiği anlamına gelmez." Destin'e baktı. "Size biraz yulaf ezmesi ikram edebilir miyiz, Teğmen?"

Kalabalığın arasından bir ses, "Hepimizin yulaf ezmesi bitti," diye seslendi.

"Biraz ekmek ve su, o zaman?" Heresford kaşlarını kaldırdı. "Söylesenize Teğmen, küfü kesildiğinde ekmeğin hâlâ sağlıklı olduğu doğru mu?"

Destin, aylardır yeraltında tutulan ve konumlarının ne kadar zayıf olduğunun farkında olan bu kadınların demir omurgalı meydan okumalarından etkilendi. Güçlü erkekler güçlü kadınları seçer, diye düşündü. Onlar tarafından tehdit edilenler sadece zayıflardır.

"Teşekkür ederim," dedi, "ama biz aslında başka bir amaç için buradayız. Herkes burada mı? Kayıp kimse var mı?"

Heresford kollarını kavuşturarak, "Çocuk odasında uyuyan iki bebek var," dedi. "Onları uyandırırım mı?"

Destin başını salladı. Bu kırk yedi eder, diye düşündü.

Marina'ya döndü. "Majesteleri?"

"Size iyi haberlerim var," dedi Marina. "Sizi bir partiye davet etmek için buradayız."

Odanın içinde bir iğne düşse duyabilirdiniz.

"Bir parti mi?" Leydi Matelon, Leydi Heresford'a baktı. "Kim bizi partiye davet ediyor ki?" Görünüşe bakılırsa yeraltında geçirdiği zaman, vekilharcın içindeki cevheri su yüzüne çıkarmıştı.

"Majesteleri aşağı krallıklardan gelen elçileri ve soyluları ağırıyor," dedi Marina, "ve sizin de orada olmanızı istiyor."

"Neden?" DeLacroix, vücudu onaylamamaktan kaskatı kesilmiş bir halde, "Neden?" dedi. "Misafirleri için bir infaz mı düzenleyecek?"

Marina, "Leydi Estelle'in talihsiz ölümünden Kral Jarat'ın sorumlu olmadığını hatırlatmama izin verin," dedi.

"Gerard öldü," dedi DeLacroix. "Jarat'ın annesi olarak üzerinde daha fazla etkiniz olmasını beklerdim."

Marina biraz sert bir sesle, "Kral'a tavsiyelerde bulunuyorum," dedi, "ama babası gibi o da kendi kararlarını kendisi verir. Gözlerden uzakta kilitli kaldığınız sürece etkinizin sınırlı olduğunu iddia ediyorum. Bu, yeni bir kralla yeni bir ilişki kurmak için bir fırsat olabilir."

Lady Matelon, "Bizi serbest bırakarak ve ailelerimize yeniden katılmamıza izin vererek bizimle yeni bir ilişki kurabilir," dedi.

"Bunun yakın zamanda gerçekleşmesi pek olası değil," dedi Destin. "Ama bu size biraz özgürlük sağlayacaktır. Bu bir başlangıç olabilir." Destin bu işin dışında kalması gerektiğini biliyordu. Diplomat değildi ve ona duydukları nefret çok derindi.

"Kral neden casus şefini bizi bir partiye davet etmesi için göndersin ki?" Leydi DeLacroix başını Destin'e doğru eğerek şöyle dedi. "Davetiyeleri de el yazısıyla mı yazacaksın?"

"Teğmen beni hepinizden korumak için burada." Marina gözlerini devirdi ve hanımlardan birkaçı güldü. Marina'nın saray kadınları arasında popüler olmasının faydası olmuştu. Kral üzerindeki sınırlı etkisine rağmen, perde arkasında işleri halletmenin bir yolunu bulabilen biriydi. Destin onun yıllar boyunca odadaki pek çok kişi adına araya girdiğini biliyordu.

"Bu kıyafetlerle misafirlerinin önünde bizi geçit törenine mi çıkaracak?" Heresford kirli eteklerini döndürdü. "Efendilerine sunmak istediği imaj gerçekten bu mu?"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Marina. "Eğer uygun kıyafetiniz yoksa, size yeni kıyafetler ayarladım. Dürüst olmak gerekirse, bunu ben istedim. Şehirden geçen her ölümcül derecede sıkıcı tüccar, soylu ve memurla sohbet etmekten çok yoruldum. Biraz yardıma ihtiyacım var."

Leydi Heresford güldü. "Seni zavallı şey." Gerard'la hayatının nasıl geçtiğini hepsi farklı derecelerde de olsa biliyordu. Sıkıcı tüccarlarla konuşmak bunların en önemsiziydi.

"İsyana gelince, bunun siyasi olarak büyük bir fark yaratacağını sanmıyorum. Kafasında beyin olan herkes neden orada olduğunuzu anlayacaktır." Marina hüzünle gülümsedi. "Hepinizi çok özledim."

"Biz de seni özledik" mırıltıları eşliğinde başlarını sallıyorlardı.

"Peki ya çocuklar?" diye sordu biri. "Onlar da davetli mi?"

Granger başını sallamaya başladı ama Marina, "Elbette. Her birinizin orada olması beni çok memnun eder. Her ," diye tekrarladı ve önce biriyle, sonra bir başkasıyla göz teması kurdu. "Kostüm partileri çok eğlencelidir. Asla unutamayacağınız bir gece olmalı. Jarat hiçbir masraftan kaçınmıyor."

"Kostüm partisi mi?" Bu bir çocuk sesiydi ve kızın sesi heyecanlıydı.

"Ben gelmiyorum," dedi birisi yüksek ve gür bir sesle.

Herkes kimin konuştuğuna bakmak için döndü. "Harper, bunu sonra konuşuruz," dedi Leydi Matelon. "Hayır, anne, bunu şimdi konuşacağız." Bununla birlikte, Harper Matelon ön tarafa çıktı, Matelon kaşlarını çattı.

Yüzünü. "Ne hain kralla ne de onun hain sarayıyla hiçbir partiye gitmeyeceğim."

"Harper! Bu dil uygunsuz." Leydi Matelon kızını kalabalığın arasına geri çekmeye çalıştı ama o kendini kurtardı.

"Aşağılık daha mı iyi olurdu?" Harper ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bana her zaman yumruklarımı değil kelimelerimi kullanmamı söyleyen sensin."

"Leydi Harper," dedi Marina nazikçe, "sizi partimde ağırlamayı gerçekten çok istiyorum. Lütfen gelin."

Harper tereddüt etti, sonra başını salladı. "Eğer sadece sizin partiniz olsaydı, Majesteleri, geleceğimi biliyorsunuz. Ama onun için süslenip püslenmeyi reddediyorum. Eğer beni partisinde istiyorsa, beni oraya zincirlerle sürüklemesi ve konuklarına ne kadar aşağılık biri olduğunu göstermesi gerekecek."

Granger kraliçeyi iterek geçti. "Beni dinle, seni nankör, hain herif. Eğer Kral Jarat seni bir partiye davet ederse, daha iyi."

"Kapa çeneni Granger," dedi Destin. "Harper'la özel olarak konuşmama izin ver. Sanırım onu gelmeye ikna edebilirim." Elini Harper'a doğru uzattı ve tüm hanımlar hep birlikte geri çekildiler, yüzlerinde korku dolu bakışlar vardı.

"O sadece bir çocuk, Teğmen," dedi Leydi Matelon, Harper'ı arkasından iterek. "Onu rahat bırakın. Onunla konuşacağım ve eğer kralın emri buysa orada olacağından emin olabilirsiniz."

"O bir çocuk değil, Leydi Matelon. Fikirleri olacak ve bunları yüksek sesle dile getirecek kadar büyükse, onları savunacak kadar da büyüktür."

"Onun yerine beni al," dedi Leydi Matelon, çenesi dikti ama sesi biraz titriyordu.

"Sorun yaşadığım kişi sen değilsin," dedi. Sonra kızın gergin yüzünü görünce biraz yumuşadı. "İstersen onunla gelebilirsin. Şu küçük odalardan birine girer ve konuşuruz."

"Buradayım!" Lila seslendi. Hücrelerden birinin girişinde duruyordu. "Burası temiz."

"Önden buyurun," dedi Destin. Leydi Matelon kızının elini tuttu ve Destin'in önünde, infazlarına doğru yürüyormuş gibi sırtları dimdik yürüdüler. Oda arkalarında ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Bu neden parti planlamadığınızı , Destin düşündü.

Kimse gelmezdi. Etrafta olmak hiç eğlenceli değil.

Oda, yerde paletler ve bir gerçek yatakla bir ailenin uyuyabileceği şekilde düzenlenmişti. Thanelee Matelon Harper'ın kulağına aceleyle fısıldarken Destin odayı hızlıca bir turladı ve kulak misafirlerine karşı önlem aldı. Lila kapıda nöbet tutuyordu. Her zaman işe yarar, Lila Barrowhill.

Destin, Harper ve annesinin durduğu yere döndü. O yaklaşırken, Leydi Matelon Harper'ı kolunun koruması altında daha yakına çekti.

"Lütfen ona büyü yapmayın," dedi Leydi Matelon. "İşbirliği yapacağına söz verdi."

"Ona büyü yapmayacağım," dedi Destin. Uzandı ve gözlerinin içine bakabilmek için kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Beni dinle Harper. Bu partiye gelmene gerçekten ihtiyacım var. Hepinizin, en küçük çocuğun bile gelmesine ihtiyacım var ve umarım onları ikna ederek bana yardımcı olursunuz."

Harper dişlerini sıkıyor, ağzını kapalı tutmak için mücadele ediyordu ama gözlerindeki direnci görebiliyordu.

"En genç sen misin?" Destin aniden söyledi. "Yoksa iki kardeşinin arasında mısın?"

Gözleri kısıldı. "Ben en küçüğüm," dedi, "ama sadece bir yıl farkla. Neredeyse on dört yaşımdayım."

"Sizce en çok hangi kardeşinize benziyorsunuz?
Hal mi Robert mı?"

Harper sanki işin çözmeye çalışıyormuş gibi başını eğdi, sonra yardım için annesine baktı.

Leydi Matelon, "Harper en çok Delphi'de ölen en büyüğümüz Halston'a benziyor," dedi. Sonra kızına ters ters bakarak,

"Yine de böyle günlerde bana Robert'ı hatırlatıyor." diye ekledi.

"Ah," dedi Destin başını sallayarak. "Harper, senin için bir şeyim var." Cebinden bir yüksük ve zincir çıkardı ve ona uzattı. "Bunu kardeşin Kaptan Matelon gönderdi. Sana iğnenin battığını ama henüz ölmediğini söylememi istedi."

Harper'ın gözleri inanamayarak açıldı. "Kaptan Matelon?" Yüksğ aldı ve yüzüne yaklaştıarak inceledi. Sonra Destin'e baktı. "Bunu nereden biliyorsun? White Oaks'un duvarlarında dinleyiciler mi var?"

"Ver bakayım Harper," dedi Leydi Matelon.

Harper arkasını döndü ve uzattığı avucunda annesine gösterdi.

Leydi Matelon işaret parmağıyla drtt. Sonra Destin'e baktı, yüzü sertleşmişti. "Sen gerçekten de küçük bir kızın kalbini kıracak türden bir vahşı misin?"

Destin başını salladı. "Kalp kırma işinde değılim," dedi, "yine de bazen bundan kaçınılamaz. Leydi Matelon, Kaptan Matelon sizin için bir mesaj daha gönderdi. Size 'iyi tarafından bakmanızı' söylememi istedi."

"Halston," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Nerede o?" Harper sordu. "Kardeşim nerede? O da mı hapiste?"

"'Kardeşlerim nerede?' daha iyi bir soru olurdu," dedi Destin. "Bunu sana söyleyemem ama Kral Jarat'ın partisine gelmeni çok istediklerini söyleyebilirim."

"Bunu neden yapıyorsun?" Leydi Matelon sesini alçaltarak omzunun üzerinden Lila'ya baktı. "Halston ve Robert'la neden çalıştığınızı anlayamıyorum." "Ya da onların neden seninle çalıştığını," dedi Harper.

"Eğer yleyse bile."

Siyaset garip yatak arkadaşları mı yaratıyor? Muhtemelen o konuya girmemek en iyisi.

"Bu girişim, almamayı tercih edeceğim bir risk." Destin söyledi. "Ama anlaşılan o ki Leydi Harper, kardeşleriniz ve ben ortak bir amacı paylaşıyoruz. Doğruyu söyleyip söylemediğimi sorgulayabilirsiniz ama doğru söyleme ihtimalimi de göz önünde bulundurmalı ve krala karşı gelmenin buna değip değmeyeceğini tartmalısınız."

Matelon hanımlar birbirlerine baktılar.

"Pekala," dedi Harper. "Ben de geleceğim."

"Diğerlerinin gelmesine yardım edecek misin?"

Kız onun bakışlarıyla karşılaştı. "Edeceğim."

"Şimdi, diğerleriyle konuşurken kardeşlerinin ya da benim katılımımdan ya da herhangi bir şekilde parti dışında başka bir şeyin söz konusu olduğunu ima etmemelisin. Sadece gelmelerinin çok önemli olduğu mesajını iletmelisin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Teşekkür ederim," dedi Destin rahatlamış bir ifadeyle. "Diğerlerinin yanına dönelim mi?"

Harper yüksüğü Destin'in önünde sallandırdı. "Onu güvende tutmak için bunu Hal'a geri vermelisin." Masumiyet maskesi takmıştı ama Destin yüzleri okuyarak altında ne yattığını görmeye alışkındı.

Nerede olduğunu, yakınlarda olup olmadığını, onu görüp görmeyeceğini anlamaya çalışıyor, diye düşündü Destin. Elini yüksüğün üzerine kapattı. "Onu gördüğünde kendin geri verebilirsin. Şimdi, diğer odaya geri döndüğümüzde, sanki bu süreyi krala karşı gelmenin sonuçları konusunda seni eğitmek için harcamışım gibi, düzgün bir şekilde cezalandırılmış görünmen önemli. Ben siyasi mahkumlara umut dağıtacak türden bir adam değilim."

"Belki de öylesin," dedi Harper ona değerlendirci bir bakış atarak. Sonra başını içeri çekti ve sanki her an bir darbe yiyecekmiş gibi omuzlarını yuvarladı. Gözlerini yere dikti, alt dudağı titriyordu. Dönüşüm çok çarpıcıydı. Bir derisini atıp diğerini giyen bir yılan gibiydi.

Destin, iki kardeşine de benzemediğini düşündü. Onlardaki derin dürüstlük içgüdüsü sende yok. Casus olarak bir geleceğin olabilir.

BİRLEŞME

Lyss atının üzerine oturdu ve acemi süvarilerinin tören alanındaki manevralarını izledi. Bu tam bir hayal kırıklığı egzersiziydi. Askerleri binekleriyle anlamlı bir şekilde iletişim kuramıyor gibiydi. Atların yaptığı her hareket binicilerini şaşırtıyor, bazen de felaketle sonuçlanıyordu.

"Sola DÖN!" diye bağırdı. "Şimdi, ileri!"

Sütunlar bir kez daha kaosa dönüştü, atlar şaha kalktı ve dişlerini gösterdi. Birkaç binici kendini yerde buldu.

"Ghezali!" diye bağırdı saha subaylarından birine. "Dönüşten beş adım önce demiştim."

Ghezali ona sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi baktı. Bir bakıma öyleydi de. Kartaca ordusu farklı milletlerden oluştuğu için komuta dili olarak Ortak Dil'i kullanıyordu. Kartaca dilinde kendini geliştiriyordu -en azından askeri kelimeler konusunda- ama bu iş bütün gün kelime avcılığı yapmadan da yeterince zordu.

"Güzel dizilişler içinde tarlada bir ileri bir geri gitmenin ne anlamı var?" Tully Samara atını daha da yaklaştırdı. "Bu bir savaş, dans değil. Oraya vardıkları sürece düşmana nasıl ulaştıklarının ne önemi var?"

"Gözlerini kullan," dedi Lyss, zırhlı efendisinin sürekli soru sormasını hoş karşılayacak durumda değildi. "Amaç, askeri savaşın sıcağında düşünmeden hareket edebilecek şekilde eğitmektir."

Eğer adamı eğitemiyorsan, atını eğitirsin.

"Ghezali!" diye bağırdı. "Dün çalıştığın kılıç ve mızrak egzersizlerine geri dön, bu sefer tüm yürüyüşleri kullan," dedi Lyss, dönmenin karmaşıklığından vazgeçerek. "Alan boyunca elli geçiş yap ve bugünlük işin bitsin."

Şu anda, kana susamışların birbirlerini kesmesi, düzeltilmesi gereken düşman kadar olasıydı. Düşmanın kendi Highlander ordusu olması dışında. Başının dönmesinin birçok nedeninden biri de buydu.

Samara kara savaşları hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve Lyss'in de ona ders vermek gibi bir niyeti yoktu. Yine de onun süvarileri eğittiğini görür görmez ona katılmak için ata binmişti. Görünüşe göre imparatoriçeye katılmadığı zamanlarda sürekli onun yanındaydı; sorular soruyor ve Lyss'in cevaplarına meydan okuyordu. Adadaki neredeyse herkesin kana bulanmış olduğu göz önüne alındığında, onu rakibi olarak gördüğü açıktı. Ordunun komutasının Lyss'e verilmesine içlerimden ve Lyss onun çabalarını sabote etme ya da imparatoriçeye hikâyeler taşıma fırsatını değerlendirmekten mutluluk duyacağını biliyordu. Onun denize geri dönmesini diliyordu. Ve tercihen boğulmasını.

Yapmaya çalıştığı hassas dengeleme hareketi göz önüne alındığında, dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yoktu. Bu yüzden atların tören alanında bir ileri bir geri gidişini izledi ve onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Highlander'larını yenebilecek bir ordu yetiştirmeye hiç niyeti yoktu. Kartaca ordusu için kötü olan, Fells için iyiydi. Yine de başarısızlığın kendine has riskleri vardı, özellikle de Samara onun yaptıklarına bu kadar ilgi gösterirken. İmparatoriçe aptal değildi. Lyss bir yetkinlik gösterisi yapmak zorundaydı ya da muhtemelen Samara'nın komutası altındaki o kana bulanmış güruha katılma riskini göze almalıydı. Neredeyse her gece bu kâbustan ter içinde uyanırdı.

Yine de elinden gelenin en azını yapmak çok zordu. Lyss yıllarını askerleri değerlendirerek, onların güçlü yönlerinden en iyi şekilde yararlanarak ve zayıf yönleri üzerinde çalışarak geçirmişti. İmparatoriçe'nin ordusuyla çalıştıkça, daha çok fark etti ki

Fells'te işe yarayan şeylerin burada geçerli olmadığını fark etti. Askerlerini her zaman bağımsız ajanlar olarak kullanmış, savaşın sıcağında bile kendi kararlarını ve strateji değişikliklerini yapabilişti. Genellikle güneylilerden sayıca üstün oldukları için askerlerini korumaya ve muhafaza etmeye öncelik vermişti. Kraliçe Sarayı ve diğer birkaç savaş dışında, düşmanla doğrudan karşı karşıya gelmekten kaçınmıştı. Tercih ettiği taktik, düşmanın moralini bozan ve düşmanı yıpratıcı bir dizi vur-kaç çatışmasıydı. Bu, savaştıkları arazide liderlik ettiği askerlere uygundu. Çok büyük olasılıklara rağmen, Arden'i kuzeyden uzak tutmuştu.

Bu birliklerin ölüm korkusu yoktu ve acı hissetmiyorlardı, bu yüzden kişisel bir hayatta kalma stratejisine ihtiyaçları yoktu. Sadece ileri atılırlar, ulurlar, eğri kılıçlarını ve sopalarını savururlar, ta ki düşmanı yere serene ya da atları altlarından kesilene kadar.

Lyss kendini sürekli iki taraflı oynarken buluyor, elindeki varlıkları en iyi nasıl kullanacağını ve sahada onlara en iyi nasıl karşı koyacağını düşünüyordu. Bu, eline fırsat geçerse Celestine'in güçleriyle savaşmak için harika bir hazırlık olacaktı.

Bu arada eğitim stratejisi de yavaş yavaş değişti ve artık Fells dağlarında başarılı olabilecek bir ordu eğitmiyordu. Bunun yerine, Arden'in düzlüklerinde başarılı olabilecek bir ordu yetiştirmek için elinden geleni yapıyordu.

O izlerken, tören alanından bir gölge geçti. Atlar panikledi, şaha kalktı ve bir uyarı çığlığı atarak birkaç biniciyi yere düşürdü. Lyss başını kaldırıp gözlerini kapattı ve kanatlı bir yaratığın atlara doğru süzüldüğünü gördü. Derimsi kanatları tören alanını boydan boya kaplıyordu. Sanki mavi, mor ve altın zırhlarla ya da belki de mücevherlerle kaplıymış gibi güneşte parlıyordu. Atlardan birini yakaladı, garip bir hareket yaptı.

döndü ve sonra kanatlarını sertçe çırparak tırmanmaya başladı, tekrar denize doğru yöneldi.

Samara küfrederek eyerinin çizmesinden yayını çekti ve bir ok fırlattı. İyi bir atıştı; yaratığın zırhına çarptı ve suya düştü. Lyss yaratık güneşin altında kaybolana kadar onu izledi.

"Üç kez lanetlenmiş dreki," diye tükürdü Samara. "Bu hafta ikinci kez atların peşine düştü."

Dikkatini tekrar askerlerine çeviren Lyss, bir atlının özellikle kötü bir şekilde düştüğünü gördü. Ayağa kalktı, ayağı imkansız bir açıdaydı ve topallayarak barakalara doğru ilerledi.

Lyss ürperdi.

Tully Samara, "İnanın bana General, siz bunu ondan daha fazla hissediyorsunuz," dedi. "Daha kalın bir deri geliştirmelisiniz."

"Keşke kana bulanmış atlarımız olsaydı," dedi Lyss hüzünle başını sallayarak, "ve kana bulanmış gemilerimiz. Durdurulamaz olurduk."

Samara ince ince gülümsedi. "Anladığım kadarıyla hemşerilerinizden daha fazlası kan dökücülere katılmak üzere yola çıkmış. Bu seni evinde hissettirmeli." Samara günlük dikenli çalılarını diktikten sonra atını dizginledi ve tırısla uzaklaştı.

Ama dikenli çalılar bile bazen çiçek açar. Ve bazen en güzel çiçeğin kalbinde zehir vardır.

O öğleden sonra Lyss imparatoriçeyle deniz kenarındaki köşkünde buluştu. İmparatoriçe'nin şu anki gözdesi Tarek de oradaydı, onu palmiye yaprağıyla yelpazeliyor ve altın bir kâseden şekerli üzümler yediriyordu. Çok genç, olağanüstü yakışıklı ve kesinlikle dehşet içindeydi.

Celestine dudaklarındaki şekerini yalayarak, "Bir sevgili seçmelisiniz, General," dedi. "Onunla işim bittiğinde Tarık'a hoş geldin diyebilirsin." Onun yanağını sevgiyle okşadı.

Lyss'in yanakları kızardı. "Hayır, teşekkür ederim Kardinal Hazretleri." "Bir kız size daha çok yakışır mıydı?"

İmparatoriçe eliyle güneşlenen küçük bir hizmetçi grubuna doğru

yakınlardaki kayalıklarda. "Hiçbiri uygun değilse, daha uzaklara gidebiliriz-"

Lyss, "Ben ... ah ... gerçekten ... başka şeylerle oldukça meşgulüm," dedi.

"Çok kötü," dedi imparatoriçe. "Çok sıkı çalışıyorsun ve ben de seni ödüllendirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

Lyss boğazını temizledi. "Övgüleriniz ihtiyacım olan tek ödül, İmparatoriçe." Ve ölümsüz ordunuza katılmak zorunda kalmayacağıma dair bir söz.

"Sanırım bu sizi memnun edecek," dedi Celestine. "Sayılarımızı yönetmek için sizinle birlikte çalışacak daha fazla subay istediğinizi söylüyordunuz. Ancak, gördüğümüz gibi, kan giymişler komuta pozisyonunda pek başarılı olamıyorlar. Bu yüzden size bir sürprizim var."

Ellerini çırpı ve hizmetçisi saraya gitti, çoğu İskoçyalı üniforması giymiş, hırpalanmış görünümlü küçük bir grup mahkûmla döndü.

İmparatoriçe onları işaret ederek, "Bu adamlar sizin ordunuzda subay olduklarını iddia ediyorlar, Yüzbaşı," dedi. "Sahadaki birlikleri komuta etme konusunda tecrübeliler. Eğer onları kan dökücülerime katılmadan bana hizmet etmeye ikna edebilirsiniz, yaşamlarına izin vereceğim."

Lyss adayları şöyle bir gözden geçirdi. Altı kişiden üçü ona yabancıydı. Ancak yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, kendisi onlar için yabancı değildi. Asıl soru şuydu: Onu Kaptan Gray olarak mı yoksa Gri Kurt tahtının varisi olarak mı tanıyorlardı?

Diğer üçünü tanıdı. Demeter Farrow, bir Waterwalker ve salvosunda teğmen; Munroe Graves - Lydia Byrne Graves'in oğlu - bir sanatçı topçuya dönüştü; ve son olarak, tekrarlayan kötü bir rüya gibi, Quill Bosley.

Bosley. Diğer pek çok değerli asker ölmüşken o kesinlikle hayatta kalabilecek türden biriydi. Lyss derin bir nefes aldı, sonra bıraktı. Tam da işler daha kötüye gidemez diye düşünürken.

Görünüşlerine bakılırsa hepsi çok kullanılmış, özellikle de Farrow.

Celestine kendini Tarek'ten kurtardı ve ayağa kalktı, "Sulak Alanlılar!" dedi. "Celesgarde'a hoş geldiniz. Hayatlarınız bağışlandı çünkü General Gray'in komutasındaki orduma katılmak üzere seçildiniz. Başarılı olursanız, bol bol ödüllendirileceksiniz. Beni hayal kırıklığına uğratırsanız, hizmet etmenin başka yolları olduğunu göreceksiniz."

Diğerleri sessizce ayakta durdular, gözleri Celestine'den Lyss'e kaydı, ama kılıç sallayan Bosley anında tek dizinin üzerine çöktü. "İmparatoriçe," dedi başını eğerek. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

MASQUERADE

"Kral Muhafızları'nın siyahı senin rengin olabilir," dedi Robert, Hal'ı aşağı yukarı süzerek. "İmparatorluğun herhangi bir vatandaşının tüylerini diken diken edersin."

"Eğer öyleyse, bu adamdan çok üniformadan kaynaklanıyor," dedi Hal, hissettiği kadar rahatsız görünmemeyi umarak. Boş kınıyla birlikte kemerini bağladı, çok geçmeden o kını dolduracak bir silah verileceğini umuyordu. Er olduğunu gösteren örgüyü taktı. Erlerin kilosu bir bakırdır, dikkat çekmeye değmez. En azından umudu buydu.

Plan hakkında bildikleri bu kadardı. Hal neye bulaştığını ve nasıl kurtulacağını en başından bilmek isteyen biriydi.

Bundan uzun zaman önce vazgeçmeliydin, diye düşündü.

Kapı çarparak açıldı ve ikisi de irkildi. Hal, Destin Karn'ı bekliyordu, ama onun yerine gelen Lila Barrowhill'di, bu kez scribner blues giymişti. Kapıyı arkasından kapattı, onlara doğru yürüdü ve onları aşağı yukarı süzdü. "Bu," dedi işaret parmağını Robert'ın yakasına sokarak, "sol tarafa takılacak, sağa değil." Kadın rozeti çıkarıp diğer tarafa ilıştırirken Robert'ın nutku tutulmuştu.

"Sen de kimsin?" Robert başardı.

"Adım önemli değil." Hal'e bakmak için döndü. "Seninki doğru," dedi. "Ağzını açmayı bırak."

"Sadece hayal mi görüyorum, yoksa herkes için mi çalışıyorsun?" Hal söyledi.

"Bu benim, herkesin kızı. Maskeleriniz yanınızda mı? Güzel. Yanınızda getirmek istediğiniz bir şey varsa şimdi alın, çünkü bir daha geri dönmeyeceksiniz."

En azından bu iyi haber, diye düşündü Hal.

Lila, Hal'a büyük bir bez çuval attı. "Bütün giysilerini buraya koy ve bana ver. Onları daha sonra, bir karatavuk olmayı bıraktığında isteyeceksin. Ve acele et. Parti başlamadan önce sizi yerinize yerleştirmem çok önemli. Maskeleriniz olmadan sizi tanıyabilecek insanlarla karşılaşma riskini göze alamayız."

Hal kendisinin ve Robert'ın giysilerini çantaya doldurmaya başladı.

Kapıyı açtı ve kenara çekildi. "buyurun," dedi.

Koridora çıktıklarında, genellikle orada bulunan muhafızlar gitmişti.

"Şimdi," dedi refakatçileri, "herkese ters ters bak ve ben seni siper alana kadar karatavuk gibi yürü."

"Bir karatavuk nasıl yürür?" Robert fısıldadı. "Sanki kışında bir çapak varmış gibi," dedi.

Hal, Newgate Hapishanesi'nin zemin katına inip hafif bir yağmurun altında dışarı çıktıklarında itaat etmek için elinden geleni yaptı. Robert derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Hal tencereden ateşe gideceklerini biliyordu ama Newgate'ten çıktıkları için de aynı rahatlamayı hissediyordu.

Newgate'ten saraya kısa bir yürüyüş mesafesinde olmalarına rağmen, yol boyunca birçok kişi tarafından karşılandılar - en azından eskortları karşılandı. Ahırdaki nalbanttan mutfakta mola veren kiler görevlisine, "Hey Lila, bu gece Soğuk Karga'da olacak mısın?" diye seslenen başka bir memura kadar herkes Lila'yı tanıyor gibiydi. Paramın bir kısmını geri kazanmalıyım."

"Hayır," dedi, bir adım bile atmadan. "Bu gece çalışıyorum. Belki hafta başında."

Kadife giysili bir tüccar onu kenara çekip acele bir konuşma yaptığında durup beklediler. o

geri döndü, o homurdandı, "Herkesin iş
o ve en önemlisi." Kaybettiği zamanı
telafi etmek istercesine hızlandı. "Adın bu mu? Lila?" Robert
aceleci bir tavırla

sarayın arka tarafına doğru dönerlerken.

Ona bir bakış fırlattı. "Lanet olsun," dedi. "Senden hoşlanmaya başlamıştım. Şimdi seni öldürmek zorundayım." Bir çalı kümesinin arkasına gizlenmiş bir kapıyı iterek açtı. "Burası."

Onları hizmetkârların girişine benzeyen bir yerden geçirerek artık kullanılmayan bir kiler ve sahne alanına götürdü. Hal yan odada akortlarını deneyen müzisyenlerin gürültüsünü duyabiliyordu.

"Balo salonu mu o?" dedi başını sese doğru eğerek. Daha önce de tatillerde partiler için oraya gitmişti.

"Evet," dedi Lila. Bir dolabı açarak bezle sarılmış bir bohça çıkardı. İçinde iki standart kara kuş kılıcı ve iki hançer vardı.

Silahları dağıttı. Hal bıçağı tatmin edici bir tıslamayla yerine kaydırды.

Lila başka bir dolabı açtı. İçi siyah muşamba pelerinlere benzeyen şeylerle doluydu. Yine, kışın soğuktan çok yağmurlu geçtiği güneyde Kral Muhafızları için standart bir üründü.

"İhtiyacınız olana kadar pelerinleri burada bırakın," dedi. "Parti başladığında rahatça dışarı çıkın ve ortama karışın." Balo salonuna çıkması gereken kapıyı açtı ama Hal'ın görebildiği tek şey kalın mavi perdelerdi. "Rehineler payetlerle kaplı hayvan maskeleri takacaklar; hançerler, aslanlar, elipantlar, ejderhalar ve benzerleri. Hepsi farklı tarz ve renklerde olacak, böylece rehineler toplandıklarında Kral Muhafızları'nın onları fark etmesi zorlaşacak. Tapınak saat ondan çeyrek saat önce çaldığında her birine punç kasesine doğru sürüklenmelerini söyleyin. Ayrıca maskelerini çıkarmaları söylenene kadar çıkarmamalarını söyle. Kimsenin onları seçmesini istemeyiz."

"Verilecek çok fazla bilgi var," dedi Hal. "Balo salonuna gelmeden önce onlara planı bildirmek daha güvenli olmaz mıydı? Ya birini kaçırsak? Ya biri etrafta dolaşırken bizi fark ederse?"

"Teğmen Karn önceden hiçbir şeyin sızmadığından emin olmak istiyor. Her yerde gözleri ve kulakları var."

"Ama-"

"Yirmi sekiz yetişkin var. Herkese ulaşmaya çalışın ve fark edilmediğinizden emin olun." Durakladı ve başka itiraz gelmeyince devam etti. "Saat onda kıyamet kopacak ve sen onları perdenin arkasına ve çıkış kapısından dışarı çıkaracaksın, her birine içeri girerken giymeleri için bir pelerin vereceksin. Anlaşıldı mı?"

"Dışarı çıktığımızda nereye gideceğiz?" Robert'ın gözleri heyecanla parlıyordu. Her an harekete geçmeyi bekliyordu.

"Postern kapısı açık olacak, ama oraya gitmeyeceksiniz. Newgate'e geri döneceksin."

"Newgate mi?" Hal başını salladı. "Neden oraya geri dönüyoruz?"

"Çünkü yakın ve çünkü kimse sizi orada aramaz. Oraya vardığınızda, başka emirler alacaksınız."

"Saat 10'da ne olacak?" Robert söyledi.

"Dediğim gibi. Göreceksin. Şimdi yapmam gereken işler var." Hal ve Robert'ı arkasından bakakalmış halde bırakarak geldikleri kapıdan çıktı.

"Az önce ne oldu?" Robert fısıldadı.

"Biliyorsam ne olayım," dedi Hal.

Destin Karn, Kral Jarat'ın gizli hapisanesine giden artık tanıdık merdivenlerden iniyordu; Luc Granger da peşinde, kralın özenle seçtiği kara kuşlardan oluşan küçük bir ekiple birlikte. Bu karmaşık planın yanlış gidebileceği pek çok yol vardı, işin içinde pek çok denenmemiş sivil vardı. Bu yüzden onlara bilgiyi tam zamanında vermeli ki kullanabilsinler. Ve o da

Granger her adımını izlerken bunu yapmanın bir yolunu bulmak zorunda.

Rehineler çoktan toplanmış, parti kıyafetlerini giymişlerdi. Lila ve Marina, Destin'in terzi arkadaşı Jocelyn'in de yardımıyla işlerini iyi yapmışlardı. Başkentteki dairelerinden getirdikleri kıyafetleri, Çukur'da yanlarında bulunan ve şimdi özenle temizlenip onarılan kıyafetleri ve Lila'nın çocuklar için aldığı bazı yeni kıyafetleri bir arada giymişlerdi.

Hızlı bir sayım yaptı. Matelonlar da dahil olmak üzere herkes hazır ve nazırdı. Leydi Heresford'dan maskeleri dağıtmasını istedi. Özellikle çocuklar hayvan maskelerine bayılmış, kimin ne alacağı konusunda tartışıyorlardı. Harper'ın bir ejderha maskesi, annesinin de bir porsuk maskesi seçtiğini belirtti.

"Zorlamak yok," dedi, kendini bir ilkokuldaki vekil öğretmen gibi hissederek. "Herkeseye yetecek kadar var. Herkesin maskesi var mı? Güzel. Yukarı çıkana kadar takmayın. Kimsenin tökezleyip kafasını yarmasını istemiyorum, çünkü kanı temizlemek zorunda kalacağım." Bunu zaten yeterince yapıyorum.

Lityumlar bunu komik buluyor gibiydi. Anneleri daha az.

Granger, bu kadın ve çocuk denizinde, sanki içindeki tüm havayı çekip almışlar ve geride iğrençliği bırakmışlar gibi, demir atmış gibiydi. Destin'e, "Onlara söyle, eğer olay çıkarırlarsa whelpling'lerin boğazını keseriz," diye mırıldandı.

"İyi düşünmüşsün," diye mırıldandı Destin. "Bunun onları parti havasına sokacağı kesin."

Granger'dan bir adım uzaklaşan Destin rehinelere hitap etti. "Şimdi, yukarı çıkmadan önce bir uyarıda bulunmak istiyorum," dedi. "Zor bir durumda kaldığınızı biliyorum. Bu bir muhalefet gösterisi için bir fırsat gibi görünebilir - kralı önünde konuklarının önünde utandıracak bir tür gösteri. Bana güvenin , bu değil. Bu olacak

Hiçbir şey başaramazsınız ve sizin için kendini tehlikeye atan Kraliçe Marina'ya zarar verirsiniz. En önemlisi de, Jarat'ın nasıl tepki vereceği belli olmadığı için sizi riske atacaktır. Herkes anladı mı?"

Ardından isteksiz bir anlaşma mırıldanması geldi.

Destin derin bir nefes aldı. "Gidelim," dedi.

DUVAR ÇİÇEĞİ

Partinin başlaması sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Hal bu süreyi kafasında Lila'nın emirlerini gözden geçirerek ve yanlış gidebilecek her şey hakkında endişelenerek geçirdi. Barrowhill de kimdi? Güneyli bir adalıya benziyordu ve belki de öyleydi, çünkü bir denizci gibi küfrediyordu. Karn'ın bir kölesi miydi? Tapınak Kilisesi'nde buluştuklarında onları gözetliyor muydu?

Karn'ın başvurabileceği bir sürü insan olmalı. Ama rehinelerin serbest bırakılması konusunda kaç tanesine güvenilebilirdi?

Sonunda bando ciddi bir şekilde çalmaya başladı ve Hal, balo salonuna girerken çeşitli ileri gelenlerin takdim edildiğini duyabiliyordu. Salon yeterince insanla dolmuş gibi görüldüğünde maskesini taktı ve kardeşine de aynısını yapmasını işaret etti. "Hadi gidelim."

Kapıyı arkalarından nazikçe kapattılar ve perdede bir açıklık buldular. Hal dışarı baktı ama hemen dışarıda, punç kâsesinin yanında duran birini görünce irkilerek geri çekildi.

Adamın üzerinde Ardenine üniforması ve kırmızı bir şahin maskesi vardı. Sırtını onlara dönmüştü ama omuzlarındaki general örgüsü ve şekli sayesinde General Marin Karn olduğu kolayca anlaşıyordu. Ayakta durmuş, yere kök salmış bir kütük gibi kollarını kavuşturmuş, odaya bakıyordu.

Hal, kendisini geçmeye çalışan kardeşini durdurmak için elini kaldırdı. "Ben Karn Senior," diye tısladı.

Robert dışarı baktı. "Zavallı Karn tam bir duvar çiçeği," diye fısıldadı.

"Şşşt!" Hal ağabeyinin gerginliği gidermeye çalıştığını biliyordu ama Marin Karn'da mizahi bir yan yoktu.

Müzik, anonslar falan derken Hal duyulabileceklerini sanmıyordu ama işi şansa bırakmak da istemiyordu.

Kral Jarat odanın en ucundaki yükseltilmiş kürsüde oturuyordu, annesi ve küçük kız kardeşi de onun yanındaydı. Sadık asilzadeler ve leydileri teker teker takdim edildiler ve krala saygılarını sunmak üzere odanın enine doğru yürüdüler. Botetort, Beauchamp ve Larue, her biri kolunda hanımıyla. Ve sonra imparatorluğun uzak köşelerinden gelen konuklar.

-Bruinswallow'dan gelen büyükelçi, We'enhaven Thane'i, Tamron'un Lord Valisi ve Adaların Lordu.

Duvarlar karatavuklar - hayır, Kral Muhafızları - üniformaları içinde şık bir şekilde sıralanmıştı. Aralarında düzenli ordudan subaylar da vardı. Bu geceki görevleri, eşe ihtiyacı olan herhangi bir hanımla dans etmek olacaktı. Yine de silahlıydılar ve ifadelerinden ve duruşlarından bela bekliyor gibi görünüyorlardı.

Kral, Hal'i rahatlatmak için Karn Senior'u Watergate'in askeri valisi ya da onun gibi biriyle görüşmeye çağırdı. O uzaklaşınca, Hal ve Robert perdelerin arkasından kayarak çıkmakta özgür oldular. Sosyal askerlerin arasına karıştılar ve beklemeye başladılar.

Kral gerçekten de hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Tavanlar, ortada buluşan ipek dalgalarıyla kaplıydı. Bu orta noktadan, ödüller ve şekerlemeler taşıyan, kâğıttan yapılmış kocaman kırmızı bir şahin sarkıyordu. Maskeli sunucular odanın içinde dolaşarak tütsülenmiş salyangoz, bildircin yumurtası ve havyarın yanı sıra kızarmış etle doldurulmuş küçük bisküviler ikram ediyordu. Birkaç barda içki akıyordu. Bir duvarın tamamı tatlılara ayrılmıştı.

Başka bir gece olsa, Hal kuzeyde geçirdiği uzun münzevi yaşamı göz önünde bulundurarak bundan faydalanırdı. Ama

Bu gece midesi düğüm düğümdü ve bu süslü yiyeceklere şans vermek için acelesi yoktu.

Çok geçmeden girişte yeni gelenleri işaret eden bir kıpırdanma oldu. Destin Karn dans pistinde süzülerek kralla konuştu, kral gülümseyip başını salladı. Hal, Küçük ve Büyük Karn'ın sertçe başlarını sallayışlarını ilgiyle izledi, vücut dilleri olabildiğince düşmancaydı.

Birbirlerinden gerçekten hoşlanmıyorlar, diye düşündü Hal, Destin Karn'la Newgate'te yaptığı konuşmayı hatırlayarak.
Neden acaba?

Karn Junior aceleyle bandoyla konuştu ve bando herkesin dikkatini kürsüye çekecek şekilde bir fanfar çaldı.

Jarat ayağa kalktı, yanında Kraliçe Marina ve Prenses Madeleine vardı. "İmparatorluğun kalp atışlarına hoş geldiniz," dedi. "İyi dostlar ve müttefiklerle yapılan kutlamalar, savaşın belirsizlikleri arasında bile önemlidir. Bu gece aramızda krallığın en güzel çiçeklerinden bazıları var. Ailelerinden bazıları bize karşı silahlanmış olsa da, bu jestin kalıcı bir barışa ulaşmada ilk adım olabileceği umuduyla onları bize katılmaya davet ettik."

"Bu çok boktan bir şey," diye mırıldandı Robert. "Bir kral kürek çekerken, onu dinler ve gülümsersin."

Hal diğer konuklarla birlikte alkışladı.

"Hanımlar, öne gelin," dedi Kral Jarat.

Ve geldiler, çocuklarını taşıyan dik sırtlı kadınlar, odanın enine boyuna yürüdüler ve kraliyet ailesinin önünde reverans yaptılar. Onlar bunu yaparken, kraliyet tellalı isimlerini seslendi. "Leydi Patrice DeLacroix ve çocukları. Leydi Christina Heresford ve çocukları. Leydi Danielle Oberon."

Robert, "Onların unvanlarını kullanmıyor," diye mırıldandı.

"Muhtemelen unvanlarını dağıtmıştır. Duyduğuma göre, onları şeker gibi dağıtıyormuş."

"Leydi Beatrice Scoville."

Robert kaşlarını çatarak, "İşte Beatrice Teyze," dedi. "Eskisinden çok daha zayıf görünüyor."

Hal bekleyen ailelerin sırasını taradı, maskelere rağmen Harper ve annesini tanıyacağından emindi. Onları göremeyince ensesinden aşağı ter damlamaya başladı. Bu zalimce bir hile ya da tuzak mıydı?

Tam paniklemeye başladığı sırada tellal, "Leydi Marjorie Scoville Matelon ve kızı Harper Scoville Matelon" diye seslendi.

El ele, çeneleri yukarıda, gözleri dümdüz ileriye bakarak yürürken Hal'ın kalbi çarptı. Onları tanımamış olmasına şaşmamalıydı. Bir kere daha zayıftılar, özellikle de Harper, ama bunun bir nedeni de Harper'ın onu son gördüğünden çok daha uzun olmasıydı. Ne zamandı bu? Bir yıldan daha uzun bir süre önce mi? Saçlarını da toplamıştı, ki buna alışık değildi.

Harper'ın yakasında parıldayan bir şey görünce Hal'ın nefesi kesildi. Yüksüktü.

"Bunu gördün mü?" Robert fısıldadı. "O-"

"Biliyorum," dedi Hal, sesi kalındı. Destin Karn'a hâlâ güvenmiyordu ama en azından bu sözünü tutmuştu.

Matelon hanımları kralın önünde reverans yaptıktan sonra rehinelerin bir sonraki adımda ne yapacaklarından emin değilmiş gibi küçük bir grup halinde toplandıkları tarafa doğru ilerlerken öfke diğer her şeyi bir kenara itti. Sanki hiçbir ortak noktaları olmayan insanlarla birlikte bir partiye davet edilmişlerdi.

Robert öne doğru bir adım attı ama Hal elini uzatarak onu durdurdu. "Onlara doğru gitmeden önce daha fazla kaynaşma olana kadar bekle. Bu arada, neden birini dansa kaldırmıyorsun?"

Kardeşi ona sinirli bir bakış attıktan sonra aşağı âlemden gelen misafirlerin arasına karıştı ve yarı maske takan genç ve güzel bir bayanı selamladı. Birkaç dakika sonra grup yeniden çalmaya başlamıştı ve o da kızla birlikte pistteydi.

Duvara asılı olanlar arasından diğerleri kalabalığın içine doğru ilerliyor, refakatsiz kadınları seçiyor ve kollarını uzatıyorlardı.

Toplanan rehinelere doğru yürürken Hal'in kalbi daha hızlı atıyordu ama biri ondan önce oraya varmıştı.

"Hanımlar," dedi maskeli davetsiz misafir, Harper ve annesine derin bir selam vererek. "Bu akşam kesinlikle büyüleyici göründüğünüzü söyleyebilir miyim?"

Hal biraz yoldan saparak yanlarından geçti ve bir tabaktaki tatlıları tadıyormuş gibi yaparak kulaklarının dibinde durdu.

"Granger," dedi Hal'in annesi, sırtı onaylamamaktan kaskatı kesilmiş, sesi buz gibiydi. O ve Harper kısa bir reverans yaptılar.

"Aslında artık Lord Granger," dedi.

"mi?" dedi annesi. "Bağışlayın beni. Saraydaki yeni lordlara ayak uydurmak çok zor."

Hal bakmamak için kendini zor tuttu. İster krala, ister kiracılarından birine ya da sokaktaki bir dilenciye hitap ediyor olsun, annesi genellikle herkese nezaketle davranırdı.

Harper da kollarını kavuşturmuş Granger'ı inceliyordu. Bu, Hal'a üç yaşındaki kız kardeşini elinde bir sopayla otlakta dikilirken bulduğu zamanı hatırlattı. Önünde bir engerek yılanı vardı ve etrafından dolaşmak mı yoksa sopayla öldürmek mi gerektiğine karar veremiyordu.

Granger da kimdi ve böyle soğuk bir karşılamayı hak edecek ne yapmıştı?

"Sevgili kızınızın benimle dans etmeyi kabul edeceğini umuyorum."

"Lord Granger, sevgili kızım bunu düşünmek için çok genç-"

"Gidelim," dedi Harper, annesine uyarıcı bir bakış fırlatarak. Dans pistine doğru yürüdü, Granger da arkasından.

Hal'in zarif annesi ardından baktı ve nefesinin altında küfretti. "Harper o ilkesiz alçakla neye bulaştığının farkında değil."

Leydi Heresford onun koluna girdi. "Merak etme Marjorie, Helene'i onlara göz kulak olması için gönderdim. Eğer kötü bir şey olursa

olursa, bizi hemen getirecektir."

Hal, Lord Granger'ın dansını zorla kesmekle daha fazla bilgi edinene kadar beklemek arasında kaldı. Sağduyu galip geldi ve kendini annesinin önünde eğilirken buldu. Yakından bakınca, güzel kıyafetlerine rağmen zindanda geçirdiği ayların ona hiç de iyi gelmediğini görebiliyordu.

"Thanelee Matelon," dedi zorlukla yutkunarak. "Bu dans bana lütfeder misiniz?"

Kızın sert bir cevapla karşılık vermek üzere olduğunu anlayabiliyordu, ama sonra kız dondu kaldı, sanki maskenin arkasındaki adamı görebiliyormuş gibi ona baktı.

"Yaratıcıya şükürler olsun," diye fısıldadı, sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı. "Bu gerçekten sensin. İnanayım mı inanmayayım mı emin değildim."

Hal kolunu , o da kabul etti ve Hal onu dans pistine götürdü. Kızın ona özenle öğrettiği adımları hatırlamak için çok uğraştı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama tek bir adımı bile kaçırmadı.

"Ağlama anne," diye fısıldadı. "Ayak parmaklarına bastığımı düşünecekler."

Bu bir gülümseme getirdi.

"Şimdi," dedi, "Robert da burada. Sakın bakma," diye ekledi aceleyle. "Ben sana plan hakkında bildiklerimi anlatayım, sen de bana Granger'ı anlat."

Bitirdiğinde, "Bunu hatırlayabiliyor musun? Sorusu olan var mı?"

"Hatırlayacağım.

"

"Güzel. Şimdi aynı mesajı ailelerin her birindeki bir yetiştikine ulaştırmam gerekiyor. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin? Bence bunu sen ve Harper yaparsanız daha az belli olur."

"Elbette," dedi hanımefendi annesi. "Herkesin bilmesini sağlayacağım."

"Şimdi bana Granger'dan bahset."

"Birdenbire ortaya çıktı, Kral Muhafızları'nda yükseldi ve şimdi de mübaşir olarak görev yapıyor," dedi hızlı bir şekilde. "O Kral Jarat'a hakkında bildiği her şeyi öğretti.

ve kirli işlerinin çoğunu hallediyor. Jarat ona Whitehall'u vererek onu ödüllendirdi."

"Whitehall?" Hal annesinin zorlukla gizlediği öfkesini şimdi anlıyordu. Whitehall yüzyıllardır, Kırılma'nın hemen sonrasında beri Scoville'lerin elindeydi. Annesi onu evlenirken çeyiz olarak getirmişti. White Oaks'a yakındı ve çocukken sık sık orada kalırlardı. "Orayı ele geçirmiş olamaz, elbette. Az önce Ak Meşeler'deydim. Ordular toplandı ve derebeyleri yürüyüşe hazırlanıyor."

"Baban nasıl canım?" dedi annesi, yanından geçmekte olan Leydi DeLacroix'ya gülümseyerek. "Her şeyi çok ciddiye alıyor ve artık eskisi kadar genç değil."

"Babam tahmin edebileceğiniz gibi öfkeli ve kazanmaya kararlı. Şimdi Whitehall'a gelelim."

"Granger henüz mülkiyeti ele geçirmedi ve babanla benim bu konuda söyleyecek bir şeyimiz varsa asla da geçirmeyecek. Sanırım bahislerini korumaya çalışıyor. Zaten aşağı diyarlarda kendisinden oldukça yaşlı bir varisle nişanlı. Ama şimdi Harper'la evlenirse, Beyaz Saray'ı ele geçirmesine karşı direnişin azalacağını düşünüyor. Eğer kazanamazlarsa, Ak Meşeler'i de talep etmek için bir dava açabilir. Ne de olsa birbirlerine çok yaklaşıyorlar."

"Onu önce ben öldürürsem öldürmez," diye mırıldandı Hal.

"Kaşlarını öyle çatma canım, bir gün kaşların çatılacak, benden söylemesi. Hayır. Onu kendim öldüreceğim."

Hal annesine baktı. "Ne?"

"Ben senden daha iyiyim. Gençsin ve önünde koca bir hayat var. Artık seni geri kazandığıma göre, bunu çöpe atmana izin vermeyeceğim. Ben yaşlıyım, çocuklarım oldu, hayatımın aşkını yaşadım ve önemli olan benim mirasım."

"Anne, gerçekten düşünüyor musun-?"

"Danielle!" dedi Leydi Oberon'a sanki çok iyi vakit gibi el sallayarak. "Bu elbise çok ." Ve

"Geçen gün çukur'da bizi görmeye geldiğinde neredeyse o piin boğazını kesecektim. Harper'ın etrafını kokluyordu ve artık canıma tak etmişti, ama sonra bu partiyi duydum ve ne olduğunu öğrenmeden duramadım."

Hal dans etmeyi bıraktı. "Seni ukur'da mı tutuyor?
Kadınlar ve çocuklar çukurda mı?"

"Sesini yükseltme canım. Burası Majesteleri'nin özel küçük hapisanesi. Haşaratların çoğunu tahliye ettikten sonra o kadar da kötü değildi."

İnsan haşarat hariç, diye düşündü Hal. "Öldürmeye gerek yok, çünkü seni bu gece çıkaracağız. Şimdi gitsem iyi olacak, yoksa insanlar Thanelee Matelon hakkında dedikodu yapacaklar, oğlu olabilecek kadar genç biriyle durmadan dans ediyor." Geri çekildi ve eğildi. Kadın reverans yaptı ve adam onun her zamanki asaletine bürünmüş bir şekilde uzaklaşmasını izledi.

Eğer bundan sağ çıkarsak, bir daha asla onu hafife alma hatasına düşmeyeceğim, diye düşündü.

MOTLEY EKİBİ

Fellsmarch Kalesi'nin çatı bahçesi Ash'in çocukluğunda en sevdiği uğrak yerlerinden biriydi. Annesiyle birlikte doğanın ritmiyle uyum içinde, sosyal bir sessizlik içinde, ekerek, ayıklayarak, budayarak ve hasat ederek geçirdiği zamanların anılarıyla doluydu. Burada tüm yıl boyunca güneş ışığının tadını çıkarabilir, başkentteki hayatın siyasetinden ve dramından uzak durabilirdi.

Burada okumuş, hayal kurmuş ve şifa ticareti için önemli olan otları ve ilaçları yetiştirmişti.

Şimdi bahçeye geri dönmüş, imkânsız bir ekiple imkânsızı planlıyordu.

Bahçedeki tapınakta, ağaran ayın ışığında daire şeklinde oturuyorlardı. Adrian Sul'Han, kaçak prens. Evan Strangward, Kartacalı korsan ve hava durumu büyücüsü. Sasha Talbot, kraliçenin Gri Kurt muhafızlarının bir üyesi. Finn sul'Mander, büyücü ve şifacı. Hadley DeVilliers, büyücü ve Fellsian donanmasının komutanı. Julianna Barrett, kraliçenin istihbarat ve diplomasi danışmanı.

Klanları temsilen Rogan Gölge Dansçısı'nı da dahil etmeyi umuyordu ama o, yayla kamplarına ya da sahile bir görev için gitmişti. Bu da iyi olabilirdi. Gölge biraz serseri mayın gibiydi.

Hepsi gizlilik yemini etmişti. Hepsi ona merak ve ihtiyat karışımı bir duyguyla bakıyordu.

Dikkatli olmalarına şaşmamalı, diye düşündü Ash. Seni tanımıyorlar. Finn'e en yakın olan oydu ve çocukluk arkadaşı olduklarından beri o bile bir yabancıya dönüşmüştü.

Onları kazanmak onun işiydi ve hiç çekici olmaya çalışmamıştı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Ash. "Bunun ne hakkında olduğunu açıkladıktan sonra, her biriniz katılabilir veya katılmayabilirsiniz, soru yok, kırgınlık yok. Sadece bunların hiçbirinin bu çemberin dışında paylaşılmamasını rica ediyorum. Anlaştık mı?"

Herkes başıyla onaylayınca devam etti. "Bildiğiniz gibi kız kardeşim Alyssa, Chalk Cliffs limanına yapılan bir saldırıda Carthis İmparatoriçesi Celestine tarafından esir alındı. Doğuda bir yerde esir tutulduğunu tahmin ediyoruz. Onu kurtarmayı planlıyorum."

Talbot irkildi, sonra Strangward'ı işaret etti. "O neden Burada mı?" dedi, açık sözlü üslubuyla.

"Strangward bir hava durumu büyücüsü ve Çöl Kıyısı'nı çok iyi bilen yetenekli bir pilot. Ona ihtiyacımız olacak." "Huh," dedi Talbot. Tapınağın sert zemininde kıpırdandı, Kollarını dizlerine doladı ve korsana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bundan senin çıkarın ne? Prensesimizi kurtarmak için neden hayatını riske atıyorsun?"

Strangward, "İmparatoriçeyi durdurmak, vatanımı özgürleştirmek ve kendi canımı kurtarmak için buradayım," dedi. "Bana öyle geliyor ki bunu yapmanın en iyi yolu kurt prensesi kurtarma operasyonuna katılmak."

"Bu konuya girmeden önce, Lyss'in Chalk Cliffs'teki kalede tutulmadığından emin miyiz?" DeVilliers söyledi.

Ash, "Onbaşı Talbot onun Chalk Cliffs açıklarında İmparatoriçe'nin amiral gemisine götürüldüğünü görmüş," dedi.

Talbot başını salladı. "Ayrıca, sahile bir mesaj bırakmış," dedi.

Finn'in kafası yukarı kalktı. "Öyle mi yaptı? Götürülmeden önce bir not yazacak zamanı oldu mu?"

Talbot üniformasının içine uzandı ve defalarca katlanıp yeniden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Dikkatlice düzleştirerek herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı.

Finn gözlerini kısarak baktı. "Bu da ne demek oluyor?" dedi.

"Alyssa Gray artı Breon d'Tarvos," dedi Talbot.

DeVilliers bir kaşını kaldırdı. "Şu çalgıcı mı?"

Talbot başını salladı. "Ayrıca, denizi gösteren bir ok vardı. Bu da gemiyle götürüldükleri anlamına geliyor."

"Bunu nasıl anladın?" Finn söyledi. "Bu daha çok bir sevgilinin yazıtına benziyor. Birlikte kaçtıklarını söylüyor."

Talbot kaşlarını çatarak, "Bütün bir hikâyeyi yazacak zamanı yoktu," dedi ve kâğıdı tekrar katladı.

"Sahilde hayatta olduğunu ve gemiye taşındığını varsaysak bile, hâlâ hayatta olduğunu nereden bileceğiz?" Julianna söyledi.

Talbot hiç tereddüt etmeden, "Öyle," dedi. Sonra hemen ekledi, "Yüzbaşı Byrne öyle diyor. Hat kopmuş olsaydı bunu bileceğini söylüyor."

"Nerede olduğunu söyleyebilir mi?" DeVilliers söyledi. "Bu çok yardımcı olur."

Talbot başını salladı. "Eğer varsa, bağlı kaptanının bunu yapabileceğini söylüyor. Birincil bağlantısı Kraliçe Raisa ile ve şimdi-" Durdu, bir nefes aldı ve ellerine baktı. "Lyss'in kendine bağlı bir kaptanı olsa çok iyi olurdu."

Kraliçeler ve Gri Kurt muhafızlarının kaptanları arasındaki gizemli bağlantı bin yıldan fazla bir süredir varlığını sürdürüyordu. Kırılma olarak bilinen büyü felaketten sonra Kraliçe Savaşçı Hanalea, bir Byrne olan bağlı bir kaptanı yanına alan ilk kişi oldu. O zamandan beri hep bir Byrne olmuştu.

Bağlı kaptanlar sihirli bir şekilde Gri Kurt hattını ne pahasına olursa olsun savunmak zorundaydı. Tehditleri önceden tahmin etme ve onlara karşı koyma ve kraliçelerini uzun mesafelerde bile takip etme yetenekleri vardı. Ash'in kız kardeşi Hana sınır bölgelerinde öldürüldüğünde, bağlı kaptanı Simon Byrne onun yanında savaşırken öldü.

Kaptanı kraliçeye bağlayan ritüel, yalnızca kaptanlar, kraliçeleri ve başkan konuşmacılar tarafından bilinen, sıkı sıkıya saklanan bir sırdı.

Ash, "Bunu yapmak için Kaptan Byrne'ü de işin içine katmamız gerekir," dedi. "Onun bunu onaylayacağını sanmıyorum."

"Olabilir," dedi Talbot. "Bu konuda bazı eski metinleri okuyordum. Kaptanın ilk bağlılığı Hat'adır, tek bir kraliçeye değil. Hattı kurtarmak için bu kararı verebilir. Şansımızı artırmak için yapabileceğimiz her şeyi yapmalıyız." Talbot çenesini kaldırdı ve Ash'in gözleriyle korkusuzca buluştu.

Hmm, diye düşündü Ash. Belli ki zaten bir planı var. Bu konuda daha fazla bilgi edinmem .

Julianna ağırlığını değiştirerek Finn'e, sonra da Ash'e baktı. "Kraliçeden bahsetmişken, bu kurtarma görevi fikrini onayladımı?"

"Hayır," dedi Ash. "Ona sormadım." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun affedilemez olduğunu biliyorum - bu kadar uzun süre gittikten sonra tekrar gitmek, özellikle de Lyss için çok endişelendiği için. Anneme yapılacak en kötü şey bu. Ama krallık için yapılması gereken doğru şey bu. Bunu başarmanın tek yolu, fark edilmeden önce hızlı cerrahi bir saldırı düzenlemek. Yine de, eğer bu birileri için anlaşmayı bozan bir şeyse bunu anlarım."

"Bizi nasıl seçtiniz?" DeVilliers söyledi.

"Bu operasyonu gizli tutmaya çalışıyorum. Krallıktaki çoğu insan hala öldüğümü düşünüyor, kimse beni özlemeyecek. Bu yüzden Baş Büyücü'yü, Kraliçe'nin Muhafızları'nın kaptanını ya da ordunun generalini davet etmiyorum. Ortadan kaybolurlarsa, insanlar fark edecek ve neyin peşinde olduklarını merak edecekler - yokluklarının savaş çabaları üzerindeki etkisinden bahsetmiyorum bile."

"Yani önemsiz olduğumuz için mi seçildik?" DeVilliers başını arkaya eğip burnunun ucuyla ona bakarak şöyle dedi.

"Ne yazık ki bazılarınız çok önemlisiniz," dedi Ash, "ama hepinizin başarı için ihtiyaç duyduğumuz becerileri var. Örneğin, sen Indio'nun bu tarafındaki en iyi gemi kaptanısın ve Talbot, sen Lyss'in kişisel muhafızlarının bir üyesisin ve Lyss'i herkesten daha iyi tanıyorsun. Finn, sen akademi eğitilmiş bir büyücü ve şifacı çırağısın ve bu kana bulanmış savaşçılara karşı alabileceğimiz tüm ateş gücüne ihtiyacımız olacak. Tabii yeni görevinden zaman ayırmaya istekliysen."

"Elbette," dedi Finn. "Lord Vega'dan izin almam gerekecek ama-"

"İzin değil, af dilemeliyiz," dedi Ash. "Eğer annem gitmemizi yasaklıyorsa, itaatsizlik etmek vatana ihanettir. Ayrıca, eğer haber imparatoriçenin casuslarına sızarsa, bu hayatını riske atar, en çok da Lyss'inkini." Bunu söylerken, Oden's Ford'daki saldırı gününü, akıl hocası Joniah Balthus'a ayrılacağını söylemek istediği ve Lila'nın onu bundan vazgeçirdiği anı aklına geldi. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Peki ya ben?" Julianna söyledi. "Yardım etmek istiyorum ama yeteneklerimin bu tür bir göreve uygun olduğundan emin değilim."

"Ayrıca," dedi Finn onun elini tutarak, "senin yokluğun fark edilmeli."

"Dur bakalım," dedi DeVilliers, "planı bir dinleyelim, sonra ne tür bir ekibe ihtiyacımız olduğuna karar verebiliriz."

Indio'nun diğer tarafında ne bulacakları hakkında çok az bilgiye sahip oldukları düşünüldüğünde, "plan" utanç verici derecede kabataslaktı. Aralarında Çöl Kıyısı'na yakın bir yerde bulunmuş olanlar sadece DeVilliers ve Strangward'dı. Strangward'ın Kuzey Adaları'na gittiğine dair hiçbir anısı yoktu ama Nazari İmparatorluğu'nun tarihini incelemişti ve Çöl Kıyısı'nı herkes kadar ya da herkesten daha iyi biliyordu.

"Hadi haritaya bakalım," dedi Ash.

Strangward tapınağın mozaik zemini üzerine bir harita yaydı ve hepsi eğildi.

"Celestine'in eski başkentin kalıntıları arasında başkentini yeniden inşa ettiği söyleniyor," dedi işaret ederek. "İşte burası."

Talbot, "Kanlısı, esirleri Celesgarde adında bir yere götürmekten bahsetmişti," dedi.

Strangward şaşkınlıkla ona baktı. "Doğru," dedi. "Celesgarde."

"Liman ne kadar iyi korunuyor?" DeVilliers parmağını limanı çevreleyen kara parçalarının üzerinde gezdirdi. "Tepelerde toplar var mı?"

Strangward başını salladı. "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, adaların bir fırtına bariyeri tarafından korunduğu."

DeVilliers şüpheli bir kaşını kaldırarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Fırtınalar öylece ... orada kalırlar. Her zaman."

"Bu bir büyü," dedi korsan. "İmparatoriçe'nin düşmanları tarafından yaratılmış bir sınır. Yakın zamana kadar onu kontrol altında tutuyordu." Yolunu dikkatle seçiyor gibiydi. "Tek bildiğim gençken duyduklarım. İşin püf noktası, bir daha çıkamayacağımız kadar büyük bir hasar almadan içinden geçmek olacak."

"Sen bir hava durumu büyücüsün, değil mi?" Julianna söyledi. "Bu konuda bir şey yapamaz mısın?"

"Buna güvenemem," dedi Strangward. "Bu fırtınalar güçlü bir fırtına lordu tarafından yaratıldı. Bu tür bir büyüye karşı koymayı hiç denemedim."

"Orada kaç tane Bloodsworn görevlendirdiği hakkında bir fikrin var mı?" Talbot söyledi.

Strangward başını salladı.

"Şey," dedi Julianna, "bilmediğimiz her şeyle bir brifing kitabı doldurabiliriz."

DeVilliers gözlerini devirerek, "Belki de bilmememiz daha iyidir," dedi. "Evde kalırdık."

"Tarvos'ta bir mola vermemizi tavsiye ederim," dedi Strangward. "Celesgarde'a ulaşabilecek bir gemi varsa o da Güneş Ruhu'dur. Ayrıca, Fırtına Doğumlu mürettebatımla sayımızı artırabiliriz."

Hadley çenesini kaldırıp ona dik dik bakarak, "Deniz Kurdu'mla ve mürettebatımla sizinkilerin herhangi biriyle boy ölçüşürüm," dedi.

"Kimsenin mürettebatını gemiye almayacağız," dedi Ash. İsteyeceği son şey, Evan Strangward'a kanla bağlı bir mürettebattan sayıca az olarak yelken açmaktı. "Elimizdekilerle idare etmek zorundayız."

Artık Strangward ve DeVilliers yeni müttefiklerdi. İkisi de etkilenmemiş başlarını sallayarak odaya baktılar.

DeVilliers, "Alınmayın ama tek denizci Strangward ve benim," dedi. "Indio'yu neşeli bir tekneyle geçmeyi düşünmüyorsanız, iki kişilik bir mürettebatla denize açılamayız."

"Celestine'in mürettebatının hem Güneş Ruhu'nu hem de Deniz Kurdu'nu tanıması muhtemel değil mi?" Julianna dedi ki. "Her ikiniz de yıllardır bu sularda yelken açıyorsunuz. Sizi görür görmez saldırı altında olduğunu anlayacaktır."

"Böyle bir şey olamaz," dedi Ash. "İş kavgaya gelirse, her şey biter."

"İşe yarayabilecek başka bir gemim daha var," dedi Evan. "Aslında bu benim ilk gemimdi, küçük bir ketch. İki kişilik bir mürettebatla kıyı sularında yelken açtım, ancak mavi sularda yelken açmak için beş kişi daha iyi bir sayı olurdu. Her iki kıyıda da pek bilinmez. Kariyerimin başlarında, daha büyük ve hızlı gemiler edinmeden önce kullandım. Celestine'in bunu tanıyacağını sanmıyorum, özellikle de armayı değiştirirsek."

DeVilliers, "O geminin Tarvos'ta olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Strangward başını salladı. "Tekrar ediyorum, Deniz Kurdu'nu buradan Tarvos'a kadar karışık bir mürettebatla - senin ve benim- götürmeyi öneriyorum. Sonra da küçük bir grubumuz tekneyi Celesgarde'a götürecektir. Bir hikâye bulmamız gerekecek."

Ash, "Bu iş hâlâ Tarvos'ta bitiyor," dedi. "Senin kalende. Kusura bakmayın ama bu bana pek iyi gelmiyor."

"Geçiş bize birbirimizi daha iyi tanıma şansı verecek," dedi Evan. "Muhtemelen fikrini değiştireceksin-" Durdu, dinliyordu. "Biri geliyor."

Şimdi Ash kaldırım taşlarına vuran botların sesini duydu ve tapınağın kapısı hızla açıldı. Gelen kraliçenin muhafızı Ruby Greenholt'tu, nefes nefese kalmış, yanakları kızarmıştı. "Prens Adrian! Kraliçe geldi. Hastalanmış. Lütfen acele edin."

İKİ ADIMLI ZAMBAK

Onu oturma odasındaki ocağın yanına yatırmışlardı. Amon Byrne kraliçenin yanında diz çökmüştü, yüzü gergin ve solgundu, Magret Gray de onun diğer tarafındaydı.

Mavi ceketlerden oluşan bir halka etraflarındaki alanı temiz tutuyordu. Mavi hattın arkasında Mellony Teyze, Micah Bayar ve bir dizi başka yüz duruyordu.

Ash annesinin yanına nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Bir anda oradaydı, parmaklarını annesinin soğuk tenine bastırıyor, hayatının ellerinin altında akıp gittiğini hissediyordu.

Annesinin göz kapakları maviydi ve dudakları da maviyle renklenmişti.

Fiziksel muayenesine devam ederken Byrne'e "Bana ne olduğunu anlat," dedi. "Bana her şeyi anlat."

"Akşam yemeğinden sonra buraya geldik," dedi Byrne. "Bu alışılmadık bir şey değil. Yere yığıldığında hepimiz şarap içiyorduk, konuşuyorduk."

Ash irkildi. Zehri bulmuştu; onun vücudundan geçişini izleyebiliyordu. Bu his garip bir şekilde tanıdıktı. "Fincanı getir," diye tersledi. Ash kollarını kraliçenin altından geçirerek onu halıdan kaldırdı ve kendi odasına taşıdı.

Yatak odasında, onu yatağa yatırdı.

Birkaç dakika sonra Talbot fincanı yatağın başucundaki masanın üzerine koydu. Annesinin düzenli olarak kullandığı birkaç aile yadigârından biri olan mücevherli bir içki fincanıydı bu. Annesine, hiç tanışmadığı büyükannesine aitti.

Ash ellerini kaldırmaya korkuyordu, annesinin arada kayıp gitmesinden korkuyordu. "Bir bak ve bana içinde ne olduğunu söyle."

Orada," dedi başını ona doğru eğerek.

"Başka şarap yok," dedi Talbot, ışığı yakalamak için bardağı eğerek.

"Dipte, yanlarda, herhangi bir kalıntı görebiliyor musunuz?"

Şöminenin üzerindeki lambaya doğru tuttu. "Hayır, görebildiğim bir şey yok."

"Dur koklayayım."

Kadın fincanı adamın burnunun altına tuttu ve adam temkinli bir nefes aldı. Koku, içinde bir anı akordu oluşturdu. Bunu daha önce ne zaman koklamıştı?

Annesinin söylediği bir şey aklına geldi. Koku hafızanın yeridir. Kurtlar ailelerini, dostlarını ve düşmanlarını böyle tanır.

"Şarap geldi?"

Byrne bir sürahiyi onun yüzüne doğru itti. "Hâlâ biraz kalmış. Hepimiz ondan içiyorduk ve başka kimse etkilenmiş gibi görünmüyor." Sürahinin içine baktı. "Burada, dibinde çamurumsu bir şey var."

Avucunda sallamaya başladı ama Ash, "Hayır! Dokunma ona. Deri yoluyla zehirli olabilir." Bunu söylerken bile, bunun mantıklı olmadığını düşündü. Hepsi sürahidenden içti. Aşağıda bir tek annem var.

Yine de Byrne kalıntıyı bir tabağa döktü ve Ash'in incelemesi için uzattı. Bitkisel bir maddeye benziyordu, yapraklar olabilirdi. Ash dikkatle kokladı. Yine tanıdıktı ama fincanda kokladığından farklıydı.

"Talbot," dedi. "Strangward'ın kamarasına git ve çay demlemek için kullandıkları yapraklardan biraz getir."

Koşarak uzaklaştı.

"Lord Vega'yı çağırdık," dedi Kaptan Byrne. "Ama- sizin için getirebileceğim bir şey var mı, ihtiyacınız olan bir şey?" Sertçe yutkundu. "Herhangi bir şey?" diye fısıldadı, sanki tanrıların dinlediğini umuyormuş gibi.

Ash başını salladı, isteyebileceği bir şey, yardımcı olacağını bildiği bir panzehir olmasını diledi.

Taliesin'in sözleri, sanki uzun zaman önce ona ettiği bir lanet gibi, hiç beklenmedik bir anda aklına geldi. Daha iyi bir şifacı olmayı dileyeceğin zamanlar gelecek.

Annesine döndü, ellerini omuzlarına bastırdı, iyi bir şeyler yapabilecek kadar uzun süre dayanabilmesi için dua etti ve zehri ona çağırdı.

Gözlerini yaşartan ve dilinde acı bir tabaka oluşturan bir vücut darbesi gibiydi. Baş dönüyor, derisi karıncalanıyor ve sürünüyordu.

Tekrar. Tuhaf bir şekilde tanıdık.

Derin bir nefes alarak zehri tekrar çağırdı. Gözlerinin önünde siyah noktalar belirdi ve bayılmamak için kendini zor tuttu.

Koku hafızanın merkezidir. Anılarda boğuluyordu - o sabah markette, babasının "Hayır. Yardım bekle. Yeterince güçlü değilsin. Ölümün kokusu. Muskası dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi göğsünde vızıldıyordu.

Biri koluna dokunduğunda irkildi. Talbot, korsanların tay dedikleri otlarla dolu bir bez torbayla geri dönmüştü. Ash, "Tabağın üzerine, diğerinin yanına biraz koy ve ıslat," dedi.

Talbot uymuştu. Neredeyse aynı görünüyorlardı. Ash onları tekrar kokladı. İkisi de aynı kokulu, kızarmış kokuya sahipti.

Byrne, "Hâlâ Kartacalıların işgal ettiği bölgeleri araştırıyoruz," dedi. "Bulduğumuz her şeyi size getireceğiz." Daha yakına eğildi. "Aynı şey mi?"

Ash tereddüt etti, sonra başını salladı. "Aynı şey," dedi. "Ama kraliçeyi zehirleyen şey bu değil."

Byrne ona baktı, gözlerinde anlayış parlıyordu. "Birileri onları suçlamaya çalışıyor o zaman. Dikkatimizi gerçek zehirden uzaklaştırmak için."

Ash başını salladı. İçinde umutsuzluk kabardı. Dünyada hiç görmediği, hiç çalışmadığı ve nasıl tedavi edileceğini bilmediği bu kadar çok zehir olduğunu kim bilebilirdi?

"Konuşmacı Jemson'ı ara," dedi, konuşmacının daha yüksek bir gücü çağırabileceğini umarak.

Ve sonra, bir mucize gibi, çocukluk arkadaşı, şifacı Titus Gryphon oradaydı, yatağın karşısından ona bakıyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi basitçe.

Ondan sonra, kraliçenin nefes alışını, kalp atışını destekleyerek, kanının akmasını sağlayarak, zehrin yükünü paylaşarak ama bunun pek bir ilerleme kaydedemeyerek, ikisi değiş tokuş yaptı. Gri Magret de yardım etti, getirip götürdü, sahibesinin alnını serinletti, Raisa'nın küçüklüğünden beri yaptığı gibi Gri Kurt kraliçesine baktı.

Adrian, zehri vücudunun her yerine yaydığı için endişelenmekten kendini alamıyordu. Ter yüzünden aşağı ve örtünün üzerine damladı. Koluyla alnını sildi. Annesinin hayatı için verdiği savaş devam ettikçe tılsımı gittikçe ısınıyordu.

Yüzbaşı Byrne, eli Leydi kılıcında, yüzü solgun ve bitkin bir halde bekliyordu. Her zamanki gibi nöbet tutuyordu. Micah Bayar odanın köşesinde, cenazenin başlamasını bekleyen bir yas tutucu gibi gizleniyordu.

Diğerleri kapı aralığını doldurmuştu: Mellony Teyze alt dudağını çiğniyor, incilerini parmaklıyordu. Yanındaki Julianna'nın yüzü endişeyle sıkışmıştı.

Sonra insan barikatı yarıldı ve Harriman Vega, Finn'in solgun gölgesi peşinde olduğu halde içeri daldı. "Yol açın," dedi. "Kraliçeye eşlik etmek için buradayız." Çantasını bir gümbürtüyle yatağın ayakucundaki yere bıraktı.

"Yaratıcıya şükürler olsun," diye fısıldadı Mellony, Julianna'yı güven verici bir şekilde sıkarak.

Ash ve Titus kraliçenin yatağının karşısında birbirlerine baktılar ve aralarında sessizce bir soruyu paylaştılar. Ash, Ty'ın da hastalarını bırakmak istemediğini söyleyebilirdi. Arkasından Magret mırıldandı: "Herkesin yapabileceği kadar iyi durumdayız. Ona ihtiyacımız yok."

Ve yine de yol vermek zorundaydı. Vega'nın şifa salonlarında Ash'in ulaşamayacağı kadar uzun yıllara dayanan bir deneyimi vardı. Bu

sırf kendini beğenmişin olduğu için yardımını reddetmek yanlış olurdu. Ash'in elinde zaten çok fazla kan vardı. Annesinin ölümüne de tanıklık etmek istemiyordu.

Titus'a başıyla onay verdi, derin bir nefes aldı ve annesini bıraktı.

Vega tılsımını tuttu, başını eğdi ve kulağa daha çok dua gibi gelen bir tılsım mırıldandı. Elini kraliçenin alnına koydu ve başka bir tılsım mırıldandı. Elinin altında irkildi, yere yığıldığından beri ilk kez hareket etmişti. Gözlerini açıp büyücünün yüzüne baktı. Sonra tekrar kapandı.

Ash'in tılsımı kaynadı ve yandı, göğsünün altındaki deriyi kabartmaktan başka bir işe yaramadı.

Vega kafasını kaldırdı ve başını salladı. "O gitti," dedi. "Üzgünüm."

Yüzbaşı Byrne, kalbinin yerinden çıkmasını engellemek istercesine yumruğunu göğsüne götürerek katlanır gibi oldu. Mellony Teyze derin hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Adrian refleks olarak ellerini tılsımına sardı ve babasının öldüğü gün kadar net olan sesini duydu. Ash. Beni ona götür. Beni Raisa'ya götür. Fazla zamanımız yok.

Ash, babasının o gün Ragmarket'te eline tutuşturduğu tılsıma baktı. Sonra annesinin yatağının yanında dizlerinin üzerine çöktü. Annesi hâlâ soğuk ve sessiz yatıyordu. Tılsımı annesinin göğsüne koydu ve ellerini yukarı kaldırarak parmaklarını tılsımın etrafına sarmak için elinden geleni yaptı. Tılsım onun dokunuşuyla parladı, öyle parladı ki tüm odayı aydınlattı. Sonra ellerini onunkilerin üzerine kapattı, onları yerinde tutmak için. Parıltının sıcaklığını kızın teninde hissedebiliyordu.

Sanki annesinin içi aydınlanmıştı; teni, arkasında mum yanan, zamanla kararmış bir parşömen gibiydi. Ve yavaş yavaş, ışığın bir oyunu olsa da, yanaklarına renk geliyor gibiydi.

"Prens Adrian." Arkasından Vega'nın sesi geliyordu, kulaklarında bir uğultu. "gelen her şeyi yaptım. "Lütfen. Gitmesine izin vermelisiniz."

"Cehenneme git," dedi Ash.

Şifacı onun yanına eğildi ve yılan tılsımına uzandı. Parmaklarının altından alevler fışkırdı. Vega kendini geriye doğru attı ve metalik bir şangırtıyla kışının üzerine düştü.

Tanıdık. Ama zehir yüzünden kafası hâlâ bulanık olduğu için odaklanamıyordu.

"Ash," dedi Finn. "Lütfen. Lord Vega'yı suçlama. Bu onun hatası değil. Çok geç kaldı, hepsi bu."

Her zaman çok geç kalıyor, diye düşündü Ash.

"Onu rahat bırak, Finn." Bunu söyleyen Bayar'dı. Eğilip Finn'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve Finn ile Vega geri çekildi.

Yardım et Ash. Babasının varlığını, onu kucakladığını hissedebiliyordu.

Ash kendini hazırladı. Neye ihtiyacın varsa al. Ne kaldıysa al.

Tılsımdan güç akıyordu, üçünü birleştiren bir büyü nehri. Kraliçe bir nefes aldı, bıraktı ve bir nefes daha aldı. Ash göz kapaklarının altından, sanki rüya görüyormuş gibi gözlerinin hareket ettiğini görebiliyordu. Parmakları tılsımın üzerinde sıkılaştı ve gülümsedi. Ash parmaklarını kraliçenin bileğine bastırdı ve nabızı derinin altında güçlü bir şekilde atmaya başladı.

Ve sonra, yine babasının sesi. Onu sana geri gönderdim. Sen tükendin ve benim gitmem gerek. Beni Aediion'da görmeye gel. Senin, annenin ve kız kardeşinin sarayda düşmanları var. Konsey'de de düşmanlar. Kolayca güvenme.

Ve babası gitmişti.

Sonunda Ty'ın varlığını yanında hissetti. "Yardım edebilir miyim?"

Ash gözlerini annesinden ayırmadan usulca, "Evet," dedi. "Sen hariç herkesi odadan çıkar,

Magret, Jemson, Talbot ve Byrne. Şimdi."

Ty başını salladı ve sıvıştı. Ash, odadan çıkarılan insanların protestolarını ve cevap taleplerini belli belirsiz duydu.

"Ama ... yardım edemez miyiz?" Julianna söyledi. "Raisa Teyze için yapabileceğim bir şey yok mu? Ne tür bir zehir kullanıldığını bulabilirsek, belki gözlerim ve kulaklarım-"

Mellony Teyze, "En azından kız kardeşimin cesedinin başında nöbet tutmama izin verin," diye itiraz etti.

Kapı kapandıktan sonra, kutsanmış bir sessizlik oldu.

Kraliçe gözlerini açtı, çılgınca etrafına bakındı, sonra Ash'in yüzüne odaklandığında rahatlamış görünüyordu. "Adrian," dedi gülümseyerek. "Onu gördüm. Babanla konuştum. Bu- bu mucizeviydi." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "O başından beri bizimle birlikteydi, hepimizle birlikteydi. Ama bir kanal, bağlantı kurmanın bir yolunu bulamadı." Birleştirdikleri ellerine baktı, tılsımdan gelen ışık parmaklarının arasından sızıyordu. "Sonunda birlikteydik. Onu çok özledim, hem de çok. Kalmak istedim."

"Ama sen yapmadın," dedi Ash, onun tam olarak ne demek istediğinden emin olmadan.

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Hâlâ yapılacak işler ve verilecek savaşlar var. Han bize yardım edecek. Ona gelmemizi söylüyor, nasıl yapacağını bileceksin." Sonra Ash'in arkasından bakarak, biraz sabırsızca, onun göremediği biriyle konuştu. "Gidin kardeşlerim. Ben bu dünyada bir süre daha kalacağım." Bir an dinler gibi oldu, sonra, "Daha önce hiç yapılmamış olması yapılamayacağı anlamına gelmez. Şimdi gidin. Git ve kızım ile konuş. Bilmesi gerekiyor."

Yüzbaşı Byrne yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü, yıpranmış yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Rai," dedi kısık, boğuk bir sesle. "Anlamıyorum. Seninle -Hat'la- olan bağlantım koptu. Artık aramızda bir bağ yoksa seni nasıl koruyabilirim?"

"Şşşt," dedi, saçlarını karıştırdı, sonra tekrar .
"Açıklayacağım. Han bana senin için de bir mesaj verdi. Bir kapı kapandığında, diğeri açılır. Konuşacak çok şeyimiz var. Ama şu anda çok uykum var." Bunu söyledikten sonra, hâlâ gülümseyerek gözlerini kapattı ve uyudu.

Konuşmacı Jemson Byrne'ün yanında diz çökene kadar hepsinin nutku tutuldu. "Hepimizin tanık olduğu bu mucize için Yaratıcı'ya şükre delim. Dua edelim mi?"

Ve yaptılar da.

Konuşmacı sözlerini bitirdiğinde Ash fincanı incelemeye geri döndü. Görünüşe göre boş olmasına rağmen, hâlâ eski taş ve çürüme gibi o hafif, tanıdık kokuyu taşıyordu. Pencereye götürdüğünde, gün ışığında içeriye bir iğne ucu kadar ışık girdiğini görebiliyordu. Dış taraftaki mücevherlerden birinin altında küçük bir delik var gibiydi. Kemerindeki bıçağı kullanarak, bir ametist olan bu taşı zorladı ve sonunda gevşetmeyi başardı.

Altında, küçük bir tomar bitki materyali buldu. Onu delikten çıkarıp cam bir tabağın üzerine kazıdı. Bu kez koku farklı bir anıyı su yüzüne çıkardı.

Taliesin'in Oden's Ford'daki kulübesine geri dönmüştü. Onun küçük zehir kitabını gözden geçiriyor, her birini bir şifacının bakış açısıyla inceliyorlardı. Bitki kaynaklarının çoğunu bahçesinde yetiştirdiği bitkiden işlemeye, nihai üründen tedaviye geçebiliyorlardı.

Bahçesinde yetiştirmedeği bir zehir vardı. Onu cam bir kavanozda mühürlü olarak bahçedeki bir taşın altına gömülü tutuyor, sadece eğitim amacıyla ortaya çıkarıyordu.

Kavanozun tıpasını "Dokunma ona!" diye tersledi. "İçine çekerken dikkatli ol."

"Ne oldu?" demişti, uyarının aciliyeti karşısında irkilmişti. Zehirlerle çalıştıklarında, Voyageur genellikle onun aptal olmamasına güvenirdi.

"Buna 'iki adımlı zambak' deniyor, çünkü kurbanlar yere düşmeden önce nadiren iki adım atabiliyorlar."

Ash ona yeni bir saygıyla baktı. "Ona nasıl davranmalıyım?"

"Dua et," demişti ğretmeni. "Hayatta kalabilen birini hiç tanımadım."

Onu kokladığında, ölüm ve çürüme kokuyordu. O zaman bile, rahatsız edici bir şekilde tanıdık geliyordu ama nedenini hatırlayamıyordu.

şimdi hatırladı.

Başı dönüyor, midesi bulanıyordu, bardağı bir kenara bıraktı ve ellerini iyice yıkadı.

"Sanırım büyükannenin içki bardağına zarar vermek için iyi bir nedenin var." Ash başını kaldırdı ve Magret'in gözleriyle karşılaştı.

Başını salladı. "Zehir kadehin içine, mücevherlerden birinin altına gömülmüştü," dedi. "şarap kadehe döküldüğünde zehir şarabın içine yayılıyor. Bu yüzden bir tadımcının olması işe yaramazdı. Herkes aynı sürahiden içmiş ama zehirlenen tek kişi o olmuş. Ölümünden sonra onu kimin muayene ettiğine bağlı olarak, zehir olduğu gerçeği gözden kaçmış olabilir. Eğer şüphelenilseydi, Kartacalıları suçlardık."

"Ne tür bir zehir olduğunu biliyor musun?" Talbot sordu.

Ash, "Dispanserde daha yakından bakacağız," dedi.

"Etrafta bu kadar insan varken analiz etmeye çalışmak çok riskli. İki adımlı zambak olduğundan oldukça eminim."

"İki adımlı zambak mı?" Titus kraliçenin yatağının başucundaki koltuğundan kalkıp konuştu.

Ash başını salladı. "En çok deri altına enjekte edildiğinde etkili olur; örneğin bir ok ya da bıçağın üzerine sürüldüğünde. Ağızdan alındığında daha uzun sürer ama bildiğim kadarıyla her zaman ölümcüldür. Sanırım bugüne kadar." Durakladı. "Emin olamıyorum ama babamı öldüren suikastıların kullandığı şeyin bu olduğuna inanıyorum."

"Hiç duymadım," dedi Titus, "ve kendimi her zaman zehirler konusunda iyi eğitimli saymışımdır."

"Muhtemelen fikir buydu - burada kuzeyde kimsenin tanımlayamayacağı bir şey kullanmak. Sadece bir ya da iki yerde yetişir, Heartfangs'in yükseklerinde. Bunun tek nedeni

bunu Taliesin sayesinde öğrendim. Voyageur'lar aslen Heartfang'lerden geliyor." Uzun bir nefes verdi. "Bunu her kim yaptıysa zehirler ve onları nasıl kullanacakları konusunda iyi bir bilgiye sahipti."

"Sizce Taliesin'in bununla bir ilgisi var mı?" Byrne söyledi. "Arden'den gelen ajanların tedarikçisi olarak mı, yoksa-?"

Ash başını salladı. "Her şey mümkün ama pek olası görünmüyor. Delphi'de karşılaştığımızda Taliesin hayatımı kurtardı. Oden's Ford'da herhangi bir anda işimi bitirebilirdi. Bunun yerine, nerede olduğumu sana haber verdi."

"Kupaya kimin erişimi vardı?" Byrne Magret'e sordu.

Magret homurdandı. "Herkes. Yani, Her'deki herkes Majestelerinin yakın çevresi, konseyi, nedimleri, hizmetkârları ve diğerleri. O kadehten içen tek kişi oydu ve dikkat eden herkes bunu biliyordu. Bir insanın zamanlamayı doğru yapması gerekmiyordu. Fincana bir kez muamele ettiniz mi, orada bir mayın gibi durur ve patlatılmayı beklerdi." Magret'in yanakları pembeleşmişti, bu dikkatsizler için her zaman bir tehlike işaretidir.

"Fincandan en son ne zaman içti?" Ash söyledi. "Bu gecedен önce yani."

"Muhtemelen bir hafta içinde," dedi Magret. "Her zaman burada, odasında tutulur. Asla yemek odasına götürmez."

"Pekâlâ," dedi Ash. "Hepinizden burada kalmanızı istedim çünkü sarayda annemin hayatı konusunda güvendiğim kişiler sizlersiniz. Sarayda en az bir suikastçı var ve daha fazlası da olabilir. Yüzbaşı Byrne, Kurtlar arasında tereddütsüz güvendiğiniz başka birileri varsa, onları da nöbete ekleyebilirsiniz. Kraliçenin oldukça hasta olduğunu, hatta ölüm döşeginde olduğunu ve ziyaretçi kabul edemeyeceğini söyleyeceğiz."

"Prenses Mellony ve kuzenin Julianna ne olacak?" Magret söyledi. "Çok endişelendiklerini biliyorum."

"Başka ziyaretçi yok," diye tekrarladı Ash. "Gerekirse onlara zehrin odaya bulaşmış olmasından endişe ettiğinizi ve başka kimsenin buna maruz kalmasını istemediğinizi söyleyin. Ben istiyorum ki

Annemin yemekleri, içinizden biri tarafından doğrudan ana mutfaktan getiriliyor. Grnmemek için tünelleri kullanın. Ty, seni ve Magret'i kraliçenin bakımından sorumlu tutuyorum."

Ty ona şüpheyile baktı. "Neden burada olmayacağın izlenimine kapıldım?"

"nk ."

"Prens Adrian." Talbot'tu, sırtı dikti, yüz ifadesi sinir ve kararlılık karışımıydı. "Sizinle ve Yüzbaşı Byrne ile özel olarak konuşmam mümkün mü?"

RÜYALARDAN KABUSLARA

Lyss, Celestine'in kendisini ve yeni subaylarını gizli anlaşma, komplo ya da ihanet belirtileri için izleyeceğini biliyordu. Bu arada İskoçyalılar da muhtemelen neler olup bittiğini, Yüzbaşı Gray'in nasıl olup da İmparatoriçe'nin ordusuna komuta ettiğini merak ediyorlardı.

Hikâyelerini aynı hizaya getirmeleri acildi ama bu aynı zamanda bir riskti. Her ne kadar hiçbirinin yüzünde kana bulanmışlarda gördüğü gibi boş ve künt ifadeler olmasa da, içlerinden birinin ya da birkaçının imparatoriçe adına onu gözetliyor olması hâlâ mümkündü.

Umarım sabırlı olurlar, çenelerini kapalı tutarlar ve ilk hamleyi onun yapmasını beklerlerdi. Bu arada onları Celestine'in şişen ordusu için inşa ettiği yeni barakalara yerleştirdi ve ertesi gün için onlarla bir toplantı planladı.

Belirlenen saatte Tully Samara içeri girdi, kendisini İmparatoriçe'nin donanmasının komutanı olarak tanıttı ve İmparatoriçe'nin sulak alan taktikleri hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için kendisinden oturmasını istediğini söyledi.

Bu doğru olabilirdi ya da imparatoriçe için casusluk yapmak ya da kendisi için casusluk yapmak için orada olabilirdi. Sebebi her ne olursa olsun, Lyss şu anda bu savaşa girmek istemiyordu. Bu yüzden brifinge devam etti, imparatoriçenin kuvvetlerinin komuta yapısını ve varlıklarını gözden geçirirken yeni subaylarının yüzlerindeki ifadeler temkinlilikten alarma geçti.

Ne düşündüklerini biliyordu - kraliyet buna nasıl karşı koyabilirdi ki? Ki bu iyiydi. O

neyle karşı karşıya olduklarını bilmelerini istiyordu. Sanki başka birinin soru sormasını umuyormuş gibi birbirlerine bakmaya devam ettiler.

Sonunda Graves konuştu ve muhtemelen güvenli olduğunu düşündüğü bir soru sordu. "Yüzbaşı Gray," dedi, "bu kana bulanmış askerlerden en iyi şekilde yararlanmak için onlar hakkında ne bilmeliyiz?"

"Onlara karşı savaşmış biri olarak, kana susamışların güçlü, korkusuz ve öldürülmesi zor olduklarını biliyorsunuz. Ayrıca İmparatoriçe Hazretleri'ne gözlerini kırpmadan sadıktırlar." Mesajın yerine ulaştığından emin olmak için bir an durakladı. "Başka bir deyişle, ne olursa olsun hanımefendilerine sadık kalacaklarına güvenebilirsiniz."

Graves başını salladı, önce Samara'ya sonra da yoldaşlarına baktı. "Teşekkür ederim hanımefendi."

Farrow boğazını temizledi. "Hanımefendi. Yüzbaşı. Görevimizin ne olacağını bilmek bize yardımcı olacaktır. Bu, eğitimimize daha iyi odaklanmamıza yardımcı olacaktır."

Su Gezgin'i'nin bir gözü yoktu ve yüzünün bir tarafı kötü bir şekilde yanmıştı. Bu durum ona doğrudan bakmayı zorlaştırıyordu ama Lyss baktı. "İmparatoriçe planlarını benimle paylaşmadı ama sanırım Diyarlar'a geri gönderileceğiz. Hiç şüphe yok ki İmparatoriçe bu yüzden o ortamda savaşma tecrübesi olan subayları işe aldı. Kuvvetlerinin çoğu deniz savaşlarına ve kıyı baskınlarına alışkındır."

"Yani." Yine Graves. "Yani İskoçyalılara karşı savaşmak için gönderilebilir miyiz? Klanlara mı?"

Lyss, Samara'nın bakışlarının farkında olarak, "İmparatoriçe bizi nereye gönderirse oraya gideceğiz, sonuçta bir askerın görevi budur," dedi. "Politika meselelerine girmek askerlerin işi değildir. Özgür erkek ve kadınlar olarak kalmamız İmparatoriçe'nin merhametinin ve bize olan güveninin bir kanıtıdır. Geleceğimizin en iyi garantisi, her ne olursa olsun görevimizde başarılı olmaktır."

Graves diğlerleriyle mutsuz bakışlar atarak, "Evet efendim," dedi.

"Bunun kolay olacağını hiç söylemedim," dedi Lyss usulca. Gözlerini kısarak onu izleyen Samara'ya baktı ve "Bu kadar çok düşman gözün önünde Celestine'i alt etmemin imkânı yok," diye düşündü. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Yapmak zorundayım. Hayatta kalmanın ve eve dönmenin bir yolunu bulmalıyım. Hat burada ölmez.

Lyss her gece yemekten sonra, hem vücudunu savaşacak durumda tutmak hem de gün boyunca biriken öfke, gerginlik ve korkuyu atmak için su kenarındaki yamaçtan yukarı doğru koşmaya başlamıştı. Liman bölgesinin ötesinde, adanın volkanik kökeninin kanıtı olarak arazi dik bir şekilde yukarı doğru eğimliydi. Koşuyor, koşuyor ve koşuyordu, dağın tepesine doğru, çoğu zaman sırtında dolu bir çantayla, ciğeri patlayana ve dizleri titreyip yol vermekle tehdit edene kadar.

Buharlı yarıkların, granit kayaların ve lav havuzlarının üzerinden atladı. Deniz seviyesindeki her şeye sinmiş gibi görünen dumanlı sülfür kokusundan kurtulana ve ona evini hatırlatan temiz soğuk havayı soluyabilene kadar koşmaya devam etti.

Bu yükseklikte bile adayı çevreleyen hava engeli devam ediyordu ama tepesindeki yıldızları görebiliyordu ve bir şekilde bu yeterliydi. Sırt üstü yatar, vücudu soğuktan buharlaşır, Taç ve Kılıç'ı, Kurt Sürüsü'nü, Kraliçelerin Gözyaşları'nı ve çocukluğundan beri bildiği diğerkakımıyıldızları arardı. Her nasılsa, bu onu evine daha yakın hissettiriyordu.

Babasının ona verdiği gül madalyonu çıkarır ve annesinin, erkek kardeşinin, kız kardeşinin küçük portrelerini incelerdi. Uğruna savaştığını şey bu. Bunun için.

Sık sık Halston Matelon'u düşünüyor, onun hâlâ yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu. Yaşadığını umuyordu ve aynı yere bakıyordu.

Yıldızlar. Bir tür hatırası olmasını diledi - tenine takmak için ona ait bir şey. Askerler her zaman hatıra taşırlardı; birinden diğerine verilen bir söz olarak değil, daha çok hayatta kalacaklarına ve yaşamaya değer bir gelecekleri olacağına dair kendilerine verdikleri bir söz olarak.

Düzlükte yaşayan adamla geçirdiği onca zaman boyunca, daha yakından, daha sıkı bakması ve her küçük ayrıntıyı ezberlemesi gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Bazılarını canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu; dağın kuzey tarafındaki gri-yeşil eğrelti otlarının rengindeki gözleri. Tarlada çok uzun süre kaldığında alnına dökülen düz siyah saçları. Geniş omuzlar, dar kalçalar, tek tip pantolonu bile güzel gösteren kaslı bir popo.

Ama burnu neye benziyordu? Burnunu tamamen ihmal etmişti. Hiç dövmesi var mıydı? Hiç iyice bakmamıştı.

Onun hareketlerini seviyordu. Vücudunun içinde evinde gibiydi ve bu belli oluyordu. Nereye gittiğini bilen ve kimseyi geride bırakmadan oraya ulaşmanın bir yolunu bulan biri gibi yol alıyordu. Sevişmesi de (bildiği kadarıyla) hemen hemen aynıydı.

Bu güzel fiziksel varlıklardan onun kim olduğuna geçmesi hiç uzun sürmedi. Sahada adamlarıyla ilgilenme, örnek olma, kendisine verilen eli şikayet etmeden oynama şekli. Sert, kararlı, orada.

Kuzeyli kadınlar hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Yine de, aynı fikirde olmadıklarında bile, öğretilibilirdi, karşı çıkmadan önce onun argümanlarını tartıyordu.

Bunu bir savaş zamanı aşkının ötesine taşıyan da buydu. Tek bir tuğlanın etrafında bir ev inşa ediyor olabilirdi ama bu tuğla sahip olduğu tek şeydi.

Birinin kulağına "Demek her gece gittiğin yer burası" demesi, misafiri olduğunu ilk fark ettiği an olması, hayallere ne kadar dalmış olduğunun bir kanıtıydı.

Ayağa fırladı, kılıcı elindeydi, zihni dünyaya dönmeden önce bedeni harekete geçti.

Çöl savaşçısı kıyafetlerini giymiş, kavisli kılıcı yanında, yüzünde kibirli bir gülümseme olan Bosley'di. Bu ona hiç yakışmamıştı.

Rüyalardan kabuslara.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Önce sen," dedi Bosley.

"Buraya yalnız kalmak için geldim," dedi Lyss kılıcını kınına geri koyarken. "Beni buraya kadar takip ettiğine göre, belli ki etmemişsin."

"Ben aslında daha geniş bir soru soruyordum," dedi Bosley. "Gri Kurt tahtının varisi neden doğudaki imparatoriçeye hizmet ediyor?"

"Ben de seninle aynı sebepten buradayım," dedi Lyss, unvanı görmezden gelerek ve öfkesini kontrol etmek için elinden geleni yaparak. "Ben Kartaca ordusunda çeteleştirilmiş bir savaş esiriyim. Başka bir seçenek yoktu, ben de kabul ettim."

"Ama sen sıradan bir mahkûm değilsin, değil mi?" Bosley ona doğru bir adım attı.

"Teğmen Bosley." Teğmen vurgusu. "Highlander ordusunda bir yüzbaşı ve bir savaş esiri olarak buradayım. Esir olsak da disiplini ve emir komuta zincirini korumak bizim yararımıza olacaktır. Eğer kartlarımızı doğru oynarsak, bu durumdan kurtulabiliriz."

"Ama siz düşmanı eğitiyorsunuz," dedi Bosley. "Bazıları buna vatana ihanet der."

Neden, ah neden fırsatım varken seni uçurumdan atmadım?

"Ayrıca her geçen gün kan yiyenler hakkında daha fazla şey öğreniyorum."

"Yani." Bosley ona doğru bir adım daha attı. "O zaman sen gerçekten imparatoriçeye karşı mı çalışıyorsun?"

Bosley'e herhangi bir silah vermek istemeyen Lyss, "Aslında hayatta kalmaya ve memurlarımı korumaya çalışıyorum," dedi. "Şimdi. Dediğim gibi. Buraya yalnız kalmak için geldim. Buraya yalnız kalmak için geldim."

buraya bir astımla strateji tartışmaya geldim. Gidebilirsiniz."

"İkisini birden yapamazsın," dedi Bosley. "Eğer dediğin gibi ikimiz de askersek, bir yoldaşa böyle mi davranılır? Daha sıcak bir karşılama beklerdim."

Lyss'in her zaman kırılğan olan öfkesi patladı. "Gitmekle ilgili neyi anlamıyorsun?"

Kibirli ifade yerini öfkeye bıraktı. "Açık konuşmama izin verin Prenses," diye hırladı Bosley. "İmparatoriçe için yetenekli bir komutan olarak değerli olabilirsiniz ama Fells tahtının varisi olarak çok daha değerlisiniz.

-Hayatta kalan tek varis olduğunu da eklemeliyim. Bana tepeden bakacak konumda değilsiniz. Konuşmadan önce düşünmenizi tavsiye ederim."

"Bu bir tehdit mi?" Lyss sesini alçak bir hırıltıya dönüştürerek konuştu. "nk bu ihanet olur."

"Dediğimi yaparsan tatsızlık çıkmasına gerek yok," dedi Bosley. "Aslında, benimle işbirliği yapmaktan hoşlanmaya başlayabilirsiniz."

Bosley işbirliği yapmayı iğrenç bir kelime gibi kullandı. Lyss, nutku tutulmuş bir halde ona baktı.

Onun sessizliğini onay olarak kabul eden Bosley daha da yaklaştı. "Merak etmeyin. Diğerlerinin önünde grnşmz koruyacağız. Halkın önünde, diğer askerler kadar itaatkr olacağım. Ama özelde emirleri ben vereceğim. şansımız yaver giderse, Diyarlar'a dönmeden önce karnına bir bebek yerleştireceğim. Kraliçenin eşi. Kulağa hoş geliyor."

Lyss kendini tutamadı. Akıllıca davranıp hayatta kalmaya yemin etmesine rağmen, tüm bu fikir o kadar iğrençti ki kahkahayı bastı. "Teğmen, kurtlar tarafından canlı canlı yenmeyi tercih ederim," dedi.

Bir pisliğin öfkesini asla hafife almayın. Bosley ona hızla çarparak yere düşürdü. Kafası bir kayaya çarptı ve çarpmanın etkisiyle geçici olarak hissizleşti. Kendine geldiğinde, Bosley küfürleri mırıldanarak giysilerini parçalıyordu. Kılıcı

gitmişti. El yordamıyla kemerindeki hançeri aradı ama o da yoktu.

Adamın mahrem yerlerine sert bir darbe indirerek ulumasına ve elini gevşetmesine neden oldu. Onu başının üzerinde çevirdi ve ayağa yuvarlanarak bıçaklarını bulmak için yeri taradı. Ay ışığında metalin parıltısını fark edince ona doğru koştu ve hançerini kaptı. Tam zamanında, çünkü Bosley bir şekilde tekrar ayağa kalkmış ve kollarını arkadan ona dolamış, hayati bir şeye ulaşamaması için kollarını yanlarına sabitlemişti.

"Eğer istediğin buysa, seni İmparatoriçe'ye geri götüreceğim ve teslim edeceğim. Hiç şüphesiz beni cömertçe ödüllendirecektir."

"Bundan şüpheliyim," dedi Lyss. "Yetenekli bir komutanı kaybedecek ve pis bir serseri kazanacak." Bununla birlikte, Bosley'nin dengesini bozacak şekilde gevşedi ve Bosley'nin üstüne düşmesine neden oldu. Kıvranarak, bıçağını ona saplayacak kadar döndü. Omzunu yırttı ama bu yeterli değildi. Tek yaptığı onu ölümcül bir öfkeye sürüklemek oldu.

Elindeki bıçağı çekerek onu yere yapıştırdı, bıçağı kaldırdı ve tükürdü, "Ne zaman dayak yiyeceğini asla bilemezsin, değil mi?"

Zamanın yavaşladığı o anlardan biriydi. Bıçak yayının tepesinde durmuş gibiydi, Bosley'nin çarpık yüzü şeytani bir ölüm maskesi gibi onun üzerinde geziniyordu.

Ayın parlak kalkaniyla aralarına devasa bir şey girdiğinde ikisinin üzerine bir gölge düştü. Avlanmakta olan bir yırtıcı kuşunki gibi sert bir çığlık duydu ve ani bir rüzgâr giysilerini parçalayıp saçlarını örgüsünden kopardı. Bosley tam bakmak için başını çevirmişti ki, bir şey onlara çarparak ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı.

Bosley çığlık attı, gözleri dehşet ve acıyla açılmıştı. Lyss onun arkasından baktığında görebildiği tek şey yıldızları karartan bir siluetti. Yanık et kokusu alıyordu,

yakıcı bir sıcaklık hissetti, kayadaki pençelerin takırtısını duydu ve sonra Bosley'nin ağırlığı kayboldu.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Bosley'nin gece gökyüzünde yükseldiğini, onu pençeleri arasına almış olan alevli canavarın silüetine büründüğünü gördü. Teğmenin kolları ve bacakları çılgınca sallanıyordu, öyle ki bir balıkkartalının pençelerindeki kerevitleri . Bıçağı yanındaki çıkıntıya çarptı.

Bu, tören alanındaki atları ürküten ejderhaydı ya da ona çok benzeyen bir ejderha. Düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, başını uzun, kıvrımlı bir boyun üzerinde ona doğru uzattı. Devasa dişlerinin arasından alev ve duman fışkırıyor, birkaç metre ötedeki derisini kabarıp soyulacağını düşünene kadar yakıyordu. Altın rengi, sürüngen gözleriyle onu inceledi.

Aniden geri döndü ve kanatlarının gücüyle çıkıntıyı aşındırmaya başladı. Bosley'in ağırlığına kendi ağırlığı da eklenince irtifa kazanmakta zorlanıyor gibiydi. Sonunda dağın yamacından yükseldi, uçuşunun üzerinde bir daire çizdi ve teğmeni uzaya bıraktı.

Aynı anda rahatlamak, minnettar olmak ve dehşete düşmek mümkünse, Lyss oradaydı. Bıçağını kaptığı gibi çıkıntıya tırmandı, kılıcını aldı ve yokuş aşağı patikaya doğru koşmaya başladı. Daha birkaç adım atmadan ejderha önüne geçmiş, alev sağanağıyla onu geri püskürtmeye başlamıştı.

Lyss bıçağını yaratığın gözlerine nişan alarak fırlattı ama bıçak zırhlı kafasından sıyrıldı. Yana doğru dalarak küçük bir vadiye yuvarlandı ve çalıların onu gözden saklayacağını umdu. Fakat ejderhanın nefesi yaprakları tutuşturarak onu saklandığı yerden çıkardı. Uçuşunun yüzünü kucaklayarak, başka bir saklanma yeri bulabilecek kadar aralarına mesafe koymayı umarak kendini yokuş aşağı fırlattı.

Ama yaya bir insanın havadaki bir ejderhadan kaçabileceğini düşünmek aptallıktı. Önündeki patikaya indi.

Kanatlarını açarak yolu kapattı.

Hiçbir yere gitmeyeceği belli olduğunda, Lyss onu sırtını bir kayalığa dayadı ve elinde kılıcıyla ölümü bekledi.

YENİ BİR İTTİFAK

Altlarında, çıkıntıda bir dram yaşanıyordu; önce gürültülü, el sallayan bir tartışma, sonra da bir kucaklaşma.

Cas çiftleştiklerini söyledi. Böyle başlar. Kavga ederek. Bırak bitirsinler.

"Çiftleşmedeğil başla ile savaşmak," Jenna dedi. "Her neyse, sen ne zaman çiftleşme konusunda uzman oldun?"

İnsan değil. İçgüdüleri var.

"İnsanların da içgüdüleri vardır."

Belki de. Çok fazla düşünmek, engel oluyor.

Doğru, diye düşündü Jenna. Çok fazla düşündüm.

Aylarca sadece birbirleriyle iletişim kurduktan sonra, kelime dağarcıklarını paylaşmaya başlamışlardı ve Jenna, Cas'ın tutumlu konuşmasını benimsiyordu.

"Daha aşağıya inebilir miyiz? Dağa çarpmadan yani?"

Cas sinirli bir homurtuyla daha alçakta daireler çizerek yavaş yavaş irtifa kaybetti.

Normalde bu manevra genç ejderha için çocuk oyuncuğu olurdu ama fırtına duvarından geçerken kanatlarından biri ağır hasar görmüş, düz uçuşu zorlaştırmış, ince akrobasi hareketlerini ise neredeyse imkânsız hale getirmişti. Yavaş yavaş güçleniyordu. Jenna bir plan bulduklarında bunu uygulayabileceklerini umuyordu.

Bir plan yapabilmek için daha fazla bilgiye ihtiyaçları vardı. Dolayısıyla şu anki görevleri, İmparatoriçe'nin askerlerinden birini sorgulayabilmekti.

Çifte yaklaştıklarında Jenna konuşmanın daha fazlasını anlayabildi. Erkek çiftleşmek istedi. Erkek

kadın kesinlikle . Jenna kelimeleri yakaladı prenses ve imparatoriçe ve ihanet.

Çöl Kıyısı'nda imparatoriçelerin yanı sıra prensesler de var mıydı?

Jenna'nın sınırlı tecrübesine göre kadın bir prensese benzemiyordu. Her iki taraf da imparatoriçenin askerlerinin kıyafetlerini giymişti ama ikisinde de daha önce gördüğü o lekeli parlaklık yoktu.

Erkek bir anda dişinin üzerine atılarak onu geriye doğru savurdu. Onu yere sabitleyen erkek, giysilerini parçalamaya başladı.

Gördün mü? Çiftleşme.

"Hayır," dedi Jenna. "İnsanlar böyle çiftleşmez. Bu yanlış."

Dişi, erkeği uçurdu ve bıçağını kaptı. Erkek onu tekrar yere sermeden önce kan akıtmayı başardı. Sonra elinde bir şey vardı; ay ışığında parıltı veren bir şey. Onun bıçağı.

"Cas. Durdur onları. Acele edin."

Ejderha kanatlarını katladı ve yere çakıldı. Jenna bunun aşağıdan nasıl görüldüğünü tecrübeleriyle biliyordu. O kadar yüksekte uçuyorlardı ki, özellikle geceleri insan gözüne görünmez oluyorlardı. Şimdi o kadar hızlı alçalıyorlardı ki, erkek ve dişi kendilerine neyin çarptığını anlayamadan avlarının üzerine düşeceklerdi.

Ejderhanın pençeleri erkeğin sırtına batarken Jenna kan kokusunu aldı. Cas onu havaya kaldırmak için çabalarken erkek çığlık attı, tekmeledi ve çırpındı. Jenna ejderhanın kalbinin göğsüne çarptığını, pullarının altındaki alev alev yanan sıcaklığını hissedebiliyordu.

Kadın onlara baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzüne kan sıçramıştı.

Jenna mı?

"Erkeği öldürün. Dişiyi yakalayın."

Cas son bir gayretle dağdan aşağı süzüldü ve yükünü . O ağırlığın gitmesiyle, roket gibi fırladılar.

Gökyüzüne doğru.

Dişi kılıcını almış ve kaçmaya başlamıştı. Cas etrafında daireler çizdi ve alev sağanağıyla onu geri püskürttü. Bıçağını fırlattı, daldı, yuvarlandı, çırpındı ve sonunda bir savaşçı gibi durdu, ayaklarını hafifçe araladı, kılıcı hazırды.

Cas kısa bir mesafe ötedeki çıkıntıya ağır bir şekilde indi ve kanatlarını elinden geldiğince katladı. Başını dişiye -kıza-doğru çevirdi ve onun kokusunu içine çekti. Kadın uyarı için kılıcını kaldırdı.

Jenna yere, Cas'ın kanadının sığınağına doğru kaydı. Sonra da tutsaklarına daha iyi bakabilmek için arkasından çıktı.

İmparatoriçe'nin savaşçısı Jenna'ya sanki ejderhanın bağırsak deliğinden çıkmış gibi bakıyordu. Kızın saçları kışın kavrulmuş buğday rengindeydi. Örgülüydü ama şimdi çoğunlukla hırpalanmış yüzünün etrafında serbestçe sallanıyordu. Uzun boylu, kaslı ve vahşiydi. Kavisli kılıcı imparatoriçenin kanlı askerlerinin taşıdığı türdendi.

Jenna ortak bir dille, "Kılıcı bırak," dedi.

Asker sanki bir insanın konuşmasını beklemiyormuş gibi irkildi. Koluyla yüzündeki kanı sildi, seçenek arar gibi iki yana baktı ve sonunda kılıcının ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Çenesi yukarıda ve meydan okurcasına Jenna'nın gözleriyle buluştu.

Jenna'nın ensesinde tüylerini diken diken eden tanıdık bir şeyler vardı. Bir anı yumruğu kalbini sıktı ve ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Kurt, dedi Cas, Jenna daha kelimelere dökmeden.

Evet. Bu kız, şifacı Adam Wolf ile aynı kurt yönüne sahipti. Şifacı için için yanarken, bu kurt alev alev yanıyordu. Daha vahşi, daha vahşiydi.

Köşeye sıkışmış kurt. Ve sonra onu kanadının sığınağına geri iterek ekledi, Kurt sürüsü.

Karanlığın içinden, duman gibi sessiz, kalın gri kürkleri ve parlak, zeki gözleriyle geldiler. Onların sıcak

Nefesleri ağızlarında ve kabarıklıklarında dondu ve devasa pençeleri toprağa zar zor değdi.

Dikkati Cas'ın üzerinde olan savaşçı etrafındaki kurtları fark etmemiş gibiydi.

Kurtlar uzun bir süre Jenna ve Cas'a baktılar, sonra hep birlikte dönüp karanlığın içinde eridiler. Jenna şaşkınlıkla arkalarından bakakaldı.

Savaşçı artık huzursuzlanmaya başlamıştı. Ortak dilde, "Bu senin toplantın," diye tersledi. "Ne istiyorsun?"

"Sen de kimsin?" Jenna, Cas'la zihninden zihnine iletişim kurmanın kolaylığından sonra sözcükler ağzında garipleşmişti.

"Ben Alyssa Gray," dedi asker. "Yüzbaşı." Kendini tanıtan bir savaş esiri gibi kırılmış bir şekilde konuştu. "Kimdi o?"

Jenna eliyle kanyonu işaret etti.

Çenesini.

"Quill Bosley. Teğmen."

"İkiniz de imparatoriçe için mi savaşıyorsunuz?"

Gray bir anlık tereddütle, "Evet, ben onun komutanıyım," dedi.

"O zaman neden sana saldırıyordu?"

"Çünkü o yok değil anlamak ve zincir
"dedi kurt kız.

"Ne?"

Gray gözlerini devirdi. "Çünkü okyanus büyüklüğünde bir egonun içinde yüzen bir bokun yeteneğine sahip."

Jenna güldü ve bu onu şaşırttı. Kes şunu, diye düşündü. Düşmanımız bu. Onu sorgulamalı ve sonra da öldürmelisin ki seni ele vermesin.

Bu arada Gray de Jenna'yı aynı ilgiyle inceliyordu. "Demek ejderhaya biniyordun?" dedi, sanki sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi.

Ona adımın Cas olduğunu söyle.

Jenna sessiz konuşmaları arasında, "Bunu bilmesine gerek yok," dedi.

"Evet," dedi yüksek sesle.

"İmparatoriçe'nin uçan bir ordusu olduğunu bilmiyordum," dedi Gray, belli ki bilgi almak istiyordu. "Kaç tane ejderhanız var?"

Ona insanların ejderhaları olmadığını söyle.

"Bırak ben halledeyim."

Gray sanki bir şeylerin dışında bırakıldığından şüpheleniyormuş gibi birinden diğerine bakıyordu.

"Ben daha çok bir gözcüyüm," dedi

Jenna. "Kimin için gözcülük yapıyorsun?"

Gray'in sanki mahkûmları sorgulamaya, emirler vermeye ve bunlara uyulmasını sağlamaya alışkınmış gibi konuşmayı bu kadar çabuk değiştirmesi dikkat çekiciydi.

"Soruları ben sorarım, sen cevaplarsın," dedi Jenna.

"Sorgulamada da işler böyle yürümüyor mu?"

"Bu mu yani?"

"Nerelisin sen?" Jenna söyledi. "Buralardan değilsin."

Sen de değilsin.

Jenna sabrını kaybetti. "Cas."

Cas boynunu dikleştirerek başını Gray'in birkaç metre yakınına getirdi, böylece öfkeli nefesi onun etrafında dönmeye başladı. Jenna yanık yün kokusunu alınca kaptan bir adım geriye sıçradı.

"Çok iyi eğitilmiş benziyor," dedi Gray, sonra bir alev fııskırmasını önlemek için tekrar geriye sıçradı.

Eğitilmiş mi? Cas sinirlenirken pulları takırdadı.

"Biz ortağız," dedi Jenna. "Cas sizin 'emir komuta zinciri' dediğiniz şey konusunda çok hassas. Şimdi, sen nerelisin?"

"Ben ... sulak alanlardan geliyorum," dedi Gray. "Buraya öyle diyorlar. Kuzeydeki dağlardan geliyorum."

"Kuzey mi?" Jenna'nın kalbi hızlandı. Şifacı da kuzeyden gelen bir kurttu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Chalk Cliffs'in düşüşünde esir düştüm," dedi Gray. "İmparatoriçe beni buraya geri getirdi ve ordusuna aldı."

"Diğerleri gibi parlamıyorsun."

Gray dudaklarını yaladı. "Hayır. Ben diğerleri gibi parlamıyorum." "Kaç kişisiniz?"

"Mahkûmlar mı, subaylar mı, askerler mi?" Bir asker gibi kesin konuşuyordu.

"Kaç asker var?"

"On binlerce," dedi Gray. "Her gün daha fazlası."

"İmparatoriçe bu birliklerle ne yapmayı planlıyor?" Jenna söyledi. "Plan nedir?"

Gray başını eğdi, imparatoriçenin gözcüsünün bir askere imparatoriçenin planlarını sormasından dolayı şaşkın olduğu belliydi. "İmparatoriçe bunu benimle paylaşmadı," dedi.

"Bir tahminde bulunman gerekirse," diye ısrar etti Jenna. "Sence ne planlıyor?"

"Bir tahminde gerekirse," dedi Gray, "Yedi Diyarı fethetmeyi planladığını söyleyebilirim."

"Ne zaman?"

"Yakında."

Jenna çantasından bir parşömen çıkardı. "Otur," dedi ve çıkıntıdaki düz bir noktayı işaret etti.

Gray temkinli bir şekilde bağdaş kurup oturdu. Jenna onun karşısına oturdu ve parşömeni aralarındaki taşın üzerine açarak köşelerini çakıl taşlarıyla sabitledi.

Cas vücudunu onların etrafında yarım daire şeklinde uzattı ve hemen uykuya daldı. Uzun süre uçmaya zorlandığında ya da fazladan ağırlık taşıdığına hâlâ kolayca yoruluyordu.

Gray etraflarına sarılmış ejderhaya endişeyle bakmaya devam etti. Jenna onun omzuna dokundu ve çizdiği haritayı işaret etti.

Celesgarde'ın havadan bir görüntüsüydü. Her şey oradaydı - iskeleler, binalar, bir sarayın başlangıcı olan mermer kütük. Küçük üçgenlerle temsil edilen çadır sıraları.

Gray ona baktı, sonra gözlerini Jenna'ya kaldırdı. "Bu iyi bir çalışma," dedi Jenna şaşırılmış gibi. "Bunu sen mi çizdin?"

"Evet." Doğrusunu söylemek gerekirse Jenna bununla gurur duyuyordu.

Hayır. Bu kızıdan hoşlanmaya başlama. O bir düşman.

"İmparatoriçenin nerede kaldığını bilmem gerekiyor," dedi Jenna parmaklarını limanın ön cephesinde gezdirerek. "Henüz mermer sarayda mı, yoksa başka bir yerde mi uyuyor?"

Gray doğruldu, yüzünde anlayış belirdi. "İmparatoriçe için çalışmıyorsun, değil mi? Kimin için çalışıyorsun?"

"Kendim için çalışıyorum," dedi Jenna.

Gray heyecanını gizleyemeyerek, "Başkente saldırmayı planlıyorsunuz," dedi.

"İmparatoriçe'ye saldırmayı planlıyorum," dedi Jenna. "Eğer o başkentteyse, ben de başkente saldıracağım."

"Neden?" Gray öne doğru eğilerek ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Bunu neden tek başına yapıyorsun?"

"Tek başıma değilim," dedi Jenna. "Cas'la birlikteyim. Ve kendimce nedenlerim var. Şimdi," dedi karşı sorgulamaya bir son vermek istercesine, "söyle bana Kaptan: Neden içinizde bir kurt görüyorsunuz?"

Şifacı üzerinde işe yarayan bir taktikti ve şimdi de hayal kırıklığına uğratmadı. Gray sanki karnına sert bir yumruk yemiş gibi biraz kıvrıldı ve yüzü kül rengine döndü. İki sert nefes aldı, yumruklarını sıktı ve sonra Jenna'ya baktı.

Kurt bir kez daha köşeye sıkışmıştı. "Ne demek istiyorsun?" dedi Gray.

"Ben ejderhalarla uçarım," dedi Jenna. "Sen kurtlarla koşuyorsun."

Gray şaşkın görünmek için geleni yapıyordu ama bu biraz mide bulandırıcı görünüyordu.

"Görüyorsun, senin gibi bir kurtla daha önce tanışmıştım. Ardencourt'ta tanışmıştık ama o kuzeyliydi."

Gray başını kaldırdı. "Ne demek benim gibi biri?" dedi.

"Bana benzediğini mi söylüyorsun?"

Jenna onu eleştirel bir gözle inceledi. "Hayır, pek sayılmaz. Kızıl saçlı bir şifacıydı, yaralı gözleri olan yalnız bir kurttu. Üzerinde bir

yılan kolye-"

Gray dizlerinin üzerine çöktü ve Jenna'nın omuzlarını kavradı, yüzü kalp kırıklığı ve umut arasında bir savaş alanıydı. "Bir şifacı mı? Kızıl saçlı bir şifacı mı?" diye neredeyse bağırıyordu ki Cas telaşla başını kaldırdı. "Adı neydi onun?"

Gray yine sorular soruyordu ama Jenna'nın umurunda değildi. "Pek çok ismi vardı," dedi Jenna. "Kendisine Adam Freeman. Ben ona Adam Wolf derdim. İkisi de gerçek adı değildi. Güçlü, nazik elleri vardı ve atlarla konuşurdu." Zihnini, el ele tutuştuklarında akan görüntülere geri dönmeye zorladı. "Babasının karlı bir sokakta öldüğünü, kanının kaldırım taşlarına sıçradığını gördü."

"Ash!" Bu bir sözcükten çok ilkel bir haykırıştı. "Onu Ardencourt'ta mı gördün? Ne zaman?"

Jenna'nın kalbi yerinden fırladı. Bu vahşi kurt savaşçı şifacıyı başka bir isim altında tanıyordu. Ona nereden geldiğini ve şimdi nerede olduğunu söyleyebilirdi. Ona uçabilirdi ve onlar da uçabilirdi ama hayır. Bunun yakın zamanda gerçekleşemeyeceğini anlayınca heyecanı biraz azaldı. İmparatoriçe'ye bir saldırı başlatmadan ya da fırtına duvarını tekrar aşmaya çalışmadan önce Cas'ın tamamen iyileşmiş olması gerekiyordu.

"Onu ne zaman gördün?" Gray öncekinden daha yüksek sesle tekrarladı.

"Önce sen söyle. Şifacının gerçek adı nedir ve aranızdaki bağlantı nedir?"

Uzun bir süre diz dize ve burun buruna oturdular, birbirlerine baktılar, her biri sırlarını saklıyor ve diğerine güvenip güvenmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

"Gerçek adı Adrian," dedi Gray sonunda. "Ve o benim kardeşimdi ya da kardeşim."

YILIN PARTİSİ

Destin Karn duvara yaslanmış, içkisini yudumluyor, izliyor ve bekliyordu. Matelonlar odada çalışıyor, misafirlerin her biriyle ayrı ayrı sohbet ediyorlardı. Destin'in oldukça düşük olan beklentilerini fazlasıyla karşılamışlardı, gerçi Ardenine sarayında hiç kimsenin bağlantı kurmayı öğrenmeden uzun süre hayatta kalamayacağını tahmin ediyordu. Yüzbaşı ve onbaşı, oynadıkları role uygun bir şekilde, oyunbazca flört ediyor ve beceriksizce dans ediyorlardı. Kara kuş havaları üzerinde gerçekten çalışmaları gerekiyordu.

Destin bile hedeflerini dikkatle seçerek biraz dans etti. Örneğin, Granger bütün gece boyunca genç Leydi Harper'ı tekeline almaya kararlı görüldüğünde araya girdi. Eğer müdahale etmezse Matelon kardeşlerden birinin müdahale edeceğinden korkuyordu. Ya da hanımefendinin kendisi Granger'ı yumruklayacaktı.

Dans pistinde iki tur attıktan sonra konuştu. "İyi dans ediyorsun," dedi yanakları alev alev yanarak. "O iğrenç Mübaşir Granger'ın biraz daha terbiyeli olmayı öğrenmesi gerek."

"Bu yüzden araya girdim, Leydi Matelon," dedi Destin. "Onu savuşturmanızı izlemekten yoruldum. Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Çoğunlukla kendinden, atlarından ve tazılarından, Whitehall'u yıkıp daha büyük bir ev inşa etmek istediğinden ve aramızdaki evliliğin ne kadar mantıklı olduğundan bahsetti."

"Zaten nişanlı olduğundan bahsetti mi?"

Kaşlarını çattı. "Bu konu açılmadı."

"Ne söyledin?" "Çok az şey."

"İyi düşünmüşsün," dedi Destin. "Sana bir diğer tavsiyem de ikinizin etrafında her zaman çok sayıda insan bulundurman. Eğer hoşunuza gitmeyen bir şey olursa, çığlık atın. Oh, ve hiçbir koşulda size içecek getirmesine izin vermemelisiniz, bir fincan elma şarabı bile. Ve, işte

- "Destin birçok gizli kılıfından birinden bir hançer çıkardı ve karşıya uzattı. "Bunu iyi sakla. Başka seçeneğiniz yoksa kullanmayın. Eğer başka seçeneğin yoksa, en iyi giriş noktası burası." Kendi köprücük kemiğinin hemen üstüne dokunarak doğru yerleşimi gösterdi. "Bıçağı aşağı doğru yönelt ve daha fazla ilerlemeyene kadar itmeye devam et."

Önce hançere, sonra da Destin'e baktı. "Onu öldürmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Belli ki bunun bir tür hile ya da tuzak olduğunu düşünüyordu.

"Eğer mecbur kalırsan."

"Bunu alamam," diye itiraz etti, parmaklarını süslü işlemelerin üzerinde gezdirerek. "Bir tür aile yadigârı gibi görünüyor."

"Öyle," dedi Destin, ellerini kabzanın etrafına kapatarak. "Sanırım seninle iyi bir yuva bulacak."

Harper etrafına bakındı, sonra bıçağı korsajının içine kaydırды ve kabzası görünmeyecek şekilde göğüslerinin arasına yerleştirdi. Sonra ona baktı, başı eğik, gözleri kısıktı.

"Ne oldu?" dedi.

"Beni kolladığınız için minnettarım, Teğmen. Anlamadığım şey neden olduğu."

Destin onun omzunun üzerinden babasının diğer duvara sarıldığı yere baktı. "Senden biraz daha büyükken, bana yakın birini korumakta başarısız oldum ve o zamandan beri pişmanlık duyuyorum. Daha erken ve daha hassas davranmalıyım."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi.

Yarı gülümsedi. "Bugünlerde öldürme konusunda çok daha iyiyim."

Şarkı sona erdi ve adam onu selamladı. "Saat ona yaklaşıyor," dedi. "Maskenizi çıkarmayın, Leydi Matelon." Kadının bakışlarının sırtında yarattığı baskıyı hissederek içki kâsesine doğru yürüdü.

Diğerleri de ikişer üçer onları takip etti; bazıları sohbe dalmış ve tesadüfen yaklaşmış gibi görünüyordu, diğerleri ise aniden bastıran susuzluklarını gidermek için oradaydı. Birkaç küçük çocuk odanın o ucuna doğru koşturdu, anneleri de peşlerinden.

Destin onun yanından ayrılır ayrılmaz Granger avına geri döndü. Ama sonra yaşlı Leydi Matelon araya girerek onu bir güzel azarladı ve yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifadeyle yoluna devam etmesini sağladı.

Eğer bu geceki operasyon başarılı olmazsa, sanırım onu öldürmek zorunda kalacağım, diye düşündü Destin.

Belki öyle olsa bile.

Tapınak kulesindeki saat nihayet onu vurduğunda Hal irkildi. Tüm bina titrediğinde ses hâlâ balo salonunda yankılanıyordu. Tapınak yönünden gelen bir patlama sesi gibiydi. Sonra kışladan bir patlama daha. Sonra cephanelik yönünden bir patlama. Dakikalar sonra, bir başka gök gürültülü patlama, ki bu da mühimmatın havaya uçması olmalıydı.

Tüm cehennem kopacak gevşeyecek, Teğmen Karn söylemişti.

Bir söz daha tutuldu.

Partinin konukları çığlıklar atarak, kulaklarını kapatarak ve ne tarafa kaçacaklarını bilemeyerek sağa sola dağıldılar. General Karn salondan fırladı, muhtemelen garnizon binasına doğru gidiyordu.

Kralın Muhafızları ve askerleri canlandı, kralı ve aşağı âlemden gelen misafirlerini bir kapıdan geçirip balo salonundan dışarı, sarayın en sağlam tahkimatı olan orta bailey'e doğru sürdüler. . . .

"Anne!" Kral Jarat arkasına dönüp odayı tarayarak bağırdı. "Kraliçe Marina nerede? Prenses Madeleine nerede?"

"Majesteleri, lütfen çabuk gelin," dedi kara kuşlardan biri, Jarat'ı kapıya doğru iterek. "Kraliçe ve kız kardeşinizin çoktan bailey'de olduğuna şüphe yok."

Jarat tereddüt etti, hâlâ gözleriyle balo salonunu tarıyordu, ta ki bir grup muhafız onu yarı taşıyarak kapıdan geçirene kadar. Hal'in tüm bunlar yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki Destin Karn kolunu kavradığında neredeyse kılıcını çekecekti.

"Git!" Karn dedi. "Çıkar onları hemen! Seninle görünmek istemiyorum."

Hal ve Robert şaşkın aileleri fıskiyeinin arkasına, perdelerin arasından geçirip gizli kilere götürdüler. Herkes geçtikten sonra servis alanında dirsek dirseğe doluştular. Robert pelerinleri dağıtmak için çıkış kapısının hemen içine yerleşti. Hal kendi pelerini giydi ve alanın temiz olup olmadığını görmek için avluya çıktı.

Yağmur hâlâ yağıyordu ve şimdi daha da şiddetliydi, bu da hepsinin pelerin giymesi için iyi bir bahaneydi, ayrıca muhtemelen sokaklarda aval aval bakanların cesaretini kıracaktı. Karn bunu da ayarlamış mıydı? Hal merak etti. Şimdi tapınağın alevler içinde olduğunu, cephaneliğın yandığını ve kışladan dumanların yükseldiğini görebiliyordu. Siviller yanından geçip cephanelikten uzaklaşırken, kara kuşlar ve askerler doğru koşuyordu. Bu, kimsenin balo salonuna bakmadığı ya da hizmetkârların girişinden çıkan insanları fark etmediği anlamına geliyordu.

Hal kafasını tekrar kilere soktu. "Burası temiz," dedi. "Onları dışarı gönder, yarısını aldığımıda Newgate'e götüreceğim. Diğer yarısını da sen getir. Güvenli bir yere kaçıyormuş gibi davran."

Hal kapının yanında bekledi ve aileler pelerinlerinin içindeki siyah hayalet bulutları gibi içeri doluşırken onlara maskelerini çıkarıp içlerine saklamalarını söyledi. İçlerinden biri maskesini çıkarma zahmetine katlanmadı ama kollarını Hal'a doladı ve yüzünü onun omzuna gömdü.

Harper.

"Herkes senin öldüğünü söyledi," diye fısıldadı, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

Hal onun sırtını sıvazladı, kendi yanakları da kuşkulı bir şekilde ıslaktı ama belki de sadece yağmur yüzündendi. "Henüz değil," dedi.

Yirmi beş kişi saydığında Robert'a seslendi: "Anne ve Harper dahil bende yirmi beş kişi var, yani bebekler ve çocuklar dahil sende yirmi iki kişi olmalı. Onları dikkatlice sayın ve herkesi bulduğunuzda beni Newgate'e kadar takip edin."

Hal, suçlamalarıyla birlikte Karn'ın özel hapishanesine doğru yola çıktı. Bunun zorunlu bir yürüyüşten çok bir kedi çobanlığı seferi gibi olduğunu fark etti. Çocuklar dağıldı ve su birikintilerinde tepindiler. Başlarını geriye atıp yağmur damlalarını dillerine yakalıyorlardı. Anneler ve ablalar onları kovalayarak doğru yola geri döndürdüler. O izlerken Harper dört yaşındaki bir çocuğu kucağına aldı, kalçasına oturttu ve diğerlerinin yanına götürdü.

Üç aydır dışarı çıkmadılar, diye düşündü Hal, öfkesi artarak. Harper bunca zamandır bu küçüklere göz kulak oluyordu.

Posta kapısını geçtiklerinde, kapı tepeden tırnağa silahlı karatavuklarla doluydu, geçen herkesi sorguluyor ve arıyorlardı. Patlamalar iyi bir dikkat dağıtıcı olmuş, askerleri ve muhafızları uzaklaştırmıştı ama şimdi dışarı çıkmak bir sorun olacaktı.

Newgate'e vardıklarında Lila Barrowhill kapıda durmuş, onları içerideki küçük avluya yönlendiriyordu. Onlar geçerken Hal saydı ve sonra vardıklarında Robert'ın payını saydı. Fazladan bir kişi varmış gibi görünüyordu.

Biri omzuna dokundu. Arkasını döndüğünde gelenlerin Kraliçe Marina ve kızı Prensese Madeleine olduğunu gördü, tıpkı diğerleri gibi gizlenmişlerdi.

"Genç Matelon," dedi. "Sen olduğunu sanmıştım. Ölümünle ilgili söylentilerin abartılı olduğunu gördüğüme çok sevindim."

"Majesteleri," dedi Hal, tamamen pusuya düşmüş bir halde. "Burada ne arıyorsun?"

"Bu partiyi ben planladım, unutma," dedi kraliçe. "Jarat her geçen gün babasına daha çok benziyor, başarısızlıkları için suçlayacak birini arıyor. Rehinelerin kaçıışı için Destin'i suçlayacağına beni suçlamasını tercih ederim. Ve Madeleine'i, ağabeyi onu bir canavarla eşleştirmeden önce Ardencourt'tan uzaklaştırmam gerekiyor."

Ama şimdi kraliçe ve kızı da onlara katıldığına göre, toplam kırk dokuz kişi olmalıydılar. Sadece kırk sekiz kişi vardı.

Onları kapıdan geçirdikten sonra tekrar saydı. Birisi kayıptı.

Annesi onun kolunu tuttu, yüzü solgun ve gergindi. "Harper'ı gördün mü? Bizimle birlikteydi ve ona ne olduğunu bilmiyorum. Sence uzaklaşmış mıdır?"

İkisi de daha iyi biliyordu. Harper'ın başıboş dolaşmayacak kadar sağduyusu vardı, şimdi değil.

"Ben onu ararım," dedi Hal ve kapıya doğru döndüğünde boşlukta birinin durduğunu gördü. İki kişi.

Harper'ın boğazına bıçak dayamış olan Luc Granger'dı.

ÇİFT KAVŞAK

"Peki, şimdi," dedi Granger. "Nasıl oluyor da patlamalardan sonraki karmaşada, isyankârthane'lerin aileleri buraya, Teğmen Karn'ın özel hapishanesinin girişine geliyor? Siz kapıdan geçmeden önce, genç Leydi Matelon'un yolunu kesebildim. Onu sorgulamaya çalıştığımda, küçük sürtük bana bıçak çekti." Kalabalığı taradı. "Şimdi. Teğmen Karn nerede? Yapması gereken bazı açıklamalar var."

Harper dar gözlü, entrikacı yüzünü takınmıştı. Lütfen Harper, diye düşündü Hal. Ani hareketler yapma.

"O sadece bir çocuk," dedi annesi. "Sokakta saldırıya uğradığında kendini savunmaya çalıştığı için onu suçlayamazsınız."

"En başta olmaması gereken yerde," dedi Granger. "Soylulardan birine saldırmak ciddi bir suçtur. Bu utanç verici, çünkü ben de öyle olmasını umuyordum, çok büyük hayal kırıklığı." Kendini beğenmiş ifadesi sözlerini yalanlıyordu.

Kraliçe Marina onlara doğru bir adım atarak, "Bırak onu Granger," dedi.

"Majesteleri!" Granger dedi ki. "Ve küçük Prenses Madeleine. Meraklı ve meraklı." Yine de meraklı görünmüyordu. Sevinmiş görünüyordu.

"Lordum," dedi Hal. "Sanırım gördüğünüz şeyi yanlış anlıyorsunuz. Onbaşım bize bu kadın ve çocuklara Newgate'e kadar eşlik etmemizi ve tehdidi tespit edip etkisiz hale getirene kadar güvenli bir şekilde burada tutulmalarını emretti." En azından taktiksel dil Hal'e kolay gelmişti.

"Hikâyen bu mu?" Granger'ın kendine güveni biraz azaldı, ama sadece biraz. "Göreceğiz bakalım. Guillaume her an Kral Muhafızları'yla birlikte dönebilir."

Hal, "Bu arada Lord Granger, neden içeri girmelerine, yağmurdan korunmalarına izin vermiyorsunuz?" dedi. "Eğer içlerinden biri hastalanırsa, onbaşım kıcıma tekmeyi basar."

Granger dudaklarını yaladı. "Bu işi çözene kadar herkes burada kalacak," dedi. Tekrar etrafına bakındı. "Karn hangi cehennemde?"

"Ah!" diye bağırdı Harper. "Beni kestini!"

Her şey bir saniye içinde oldu. Şaşkına dönen Granger bıçaklı elini o kadar uzağa bıraktı ki, Harper onun tek koluyla kavradığı elini iki eliyle kavradı ve bıçağı boynuna sapladı, kabzasına kadar girecek şekilde eğildi.

Başından beri yaklaşmakta olan Robert, Granger'a doğru hamle yaptı ve onu kaldırım taşlarının üzerine sırt üstü düşürdü; iki eliyle bıçağı tutmaya çalışırken ağzından kanlar fışkırıyordu.

Hal kardeşine yardım etmek için sıçradı ama buna gerek yoktu.

Granger gitmişti.

"Şimdi hayal kırıklığına uğramış görünüyor," diye homurdandı Robert, "açgözlü, hortumcu, kış yalayıcı-"

"Dil, Robert," dedi Leydi Matelon. Başlarında durmuş, bir kolunu parşömen kadar solgun olan ve dişleri birbirine çarpacak kadar titreyen Harper'a dolamıştı.

"İyi misin, Harper?" Hal topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve ona baktı. "Seni kesti mi?"

"Ben iyiyim." Harper'ın sesi biraz titredi. Birkaç yavru ağlamaya başlayınca gülümsemeye zorladı ve "Merak etmeyin. Kötü adam bize zarar vermeyecek."

Burada olmamalılar, diye düşündü Hal. Çocuklar asla böyle bir sahneye tanık olmamalıydı.

"Geceyi atlatmaktan bahsetmişken, gitmemiz gerek." Arayan Karn'ın arkadaşı Lila'ydı. "Herkes! Binaya girin. Şimdi, kötü adamın arkadaşları gelmeden!"

Hal ve Robert bakiştılar. Dışarı ıkımak için o kadar zahmete girmişken, hapishaneye geri dönmek çok garip görünüyordu. Bu, patlamadan beri ortalıkta görünmeyen Destin Karn'ın yeni bir tuzağı ya da g gösterisi miydi? Kendi karanlık amaçları için rehinelerin almaya mı çalışıyordu?

Başka seçenekleri yoktu, gerçekten. Granger'ı sokakta yatar halde bırakarak hapishaneye girdiler ve üzerine oyulmuş eşiği geçtiler: Gerçek Seni zgr Kılacak. Birkaç merdivenden indiler, her kat daha nemli, hava daha yoğun ve daha baskıcıydı. Harper Hal'in kolunu kavradı, yakınına eğildi ve mırıldandı, "Sakin bana çukur'a geri döneceğimizi söyleme?"

Hal, Lila'ya karanlık bir bakiş atarak, "Olmasak iyi olur," dedi.

Sonunda dibe vurur gibi oldular ve şimdi insan eliyle hafif sekillendirilmiş doğal bir mağaraya doğru yatay olarak ilerlemeye başladılar. Bir dönemeçte Lila duvardaki oyuktan büyük bir sandık çıkardı, kilidini açtı ve öndekilere bir düzine meşale uzattı. Meşaleler parıltılıydı ve sandıktan çıkarılır çıkarılmaz parlamaya başladılar.

Bazı yavrular telaşlanmaya başladı. Anneleri gerekirse çocuklarını da taşıyarak acımasızca yollarına devam ettiler. Hal ve Robert, Leydi Heresford'un dört çocuğundan ikisini taşımak zorunda kaldılar. Hal çoktan kabullenmişti, o kadar ilerlemişlerdi ki artık geri dönüş yoktu. Kat ettikleri mesafeye bakılırsa, en azından hâlâ Citadel Hill'e yakın bir yerde olmaları pek olası değildi.

Sonunda tünel yukarı doğru eğimlendi, bazı yerlerde o kadar dikleşti ki mağara zeminine basamaklar oyuldu. Hava tazelendi ve fark edilir derecede serin ve kuru hale geldi.

Sonunda Krali Marina Hal'in yanına geldi. "Leydi DeLacroix gerçekten daha fazla gidemez ve annen de zorlanıyor. Eğer kersek, bu bizi oldukça yavaşlatacak. Bir şeyler söylememiz gerek. Eğer hâlâ gidecek kilometrelerimiz varsa, dinlenmek için durmamız gerekecek."

Hal başını salladı ama şu anda bu girişimden kimin sorumlu olduğundan tam olarak emin değildi; o mu, Barrowhill mi yoksa kraliçe mi?

Lila'ya doğru ilerlerken boğucu karanlığın inceldiğini, her iki taraftaki duvarların meşale ışığının ulaşamayacağı kadar görünür hale geldiğini fark etti. Belli ki dışarıya açılan bir kapıya yaklaşıyorlardı. Hava pek aydınlık değildi, muhtemelen güneş henüz doğmamıştı.

Diğerleri fark etmeye başlayınca, bazıları hızlandı, çocuklar annelerinin ellerini çekiştiriyor, karanlıktaki uzun ve korkutucu yolculuğun sona ermesi için duydukları hevesle kayalara basıp tökezliyorlardı. İleride Lila durdu, döndü ve onlara yetişmelerini bekledi.

Tüm grup toplandığında Lila şöyle dedi: "Burası yüzeye çıktığımız yer. Şehrin dışında, Kral Muhafızları'nın oluşturduğu çemberin ötesinde olmalıyız. Herkesin burada beklemesini istiyorum, bu arada ben de ulaşım aracımızın gitmeye hazır olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Susadım," diye sızlandı küçük bir çocuk.

"Merak etme," dedi Lila, çocuğun saçlarını karıştırarak. "Senin için yiyecek ve içecekleri olacak." Mağara girişinde gözden kayboldu.

Gideli çok olmamıştı ama döndüğünde bazı yavrular yere ya da annelerinin kucağına kıvrılıp derin bir uykuya dalmışlardı.

"Pekâlâ," dedi Lila. "Arabalar hemen dışarıda. Her biri yaklaşık on kişi alıyor. Herkes için yer var. Ailelerin bir arada kalmasını ve aynı vagona binmesini istiyorum. Güneş doğmadan yola çıkmamız gerekiyor."

Aileler kapıya doğru akmaya başlarken Hal, Lila'nın dirseğinden tuttu. "Nereye gidiyoruz? Nereye gidiyoruz?"

Lila başını eğdi. "Teğmen Karn ile bu konuda konuşmadınız mı?"

"Ağzını sıkı tutuyor," dedi Hal. "Bize buraya kadar gelmemize yetecek kadarını söyledi."

Lila omuz silkti. "Ona sormanız gerekecek. Ben sadece kiralık yardımcıyım." Başparmağını ve parmaklarını birbirine sürterek ödeme işareti yaptı.

Hal'in öfkesi giderek artıyordu. "Ona sormak isterdim ama patlamalardan beri onu görmedim." Lila'yı mağaradan çıkana kadar takip etti ve kendini bir vadinin dibindeki zifiri karanlık ağaçların arasında buldu. Yakınlarda bir yerde akan suyun ve atların yumuşak kışnemelerinin sesini duyabiliyordu.

Neredeydiler? Karanlıkta ne kadar yol kat ettiklerini kestirmek zordu.

Lila onlara vadinin aşağısını, terk edilmiş bir çiftlik bahçesine açıldığı yeri gösterdi. Ev uzun zaman önce yanmıştı. Ahır ve ek binalar hâlâ ayakta ve her birinde dört sağlam dağ midillisinden oluşan bir ekip bulunan dört araba sıralanmıştı.

Yolcuları hava koşullarından ve meraklı gözlerden uzak tutmak için vagonların etrafı kapatılmıştı. Klan tüccarlarının mallarını taşımak için kullandıkları vagonlara benziyorlardı ki bu da bugünlerde imparatorlukta nadiren görülen bir şeydi.

İlk aile ilk vagona tırmanıyordu. Sürücü, hava koşullarına göre çok ağır görünen bir atkı ve paltoya bürünmüştü. Tırmanmayı kolaylaştırmak için arabanın yanına bir basamak yerleştirmişti. Her biri geçerken, onlara sarılı bir bohça ve geyik derisinden bir matara uzattı - vaat edilen su.

Her vagon doldukça uzaklaşıyor, çiftlik yolundan aşağı yuvarlanıyor ve ağaçların arasında kayboluyordu.

"Burası tanıdık gelmiyor," dedi Hal, Robert'ın koluna dokunarak. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Robert omuz silkti. "Peder ve diğerlerine katılmak için Tapınak Kilisesi'ne doğru yola çıkmış olmalıyız. Sanırım şehrin kuzeyinde bir yerdeyiz."

"Belki," dedi Hal. "Ama Ardencourt ile Delphi arasındaki Kuzey Yolu'nu defalarca gidip geldim. Bu kadar uzak bir yer gördüğümü hatırlamıyorum." Gözlerini kısarak baktı

gökyüzüne baktı, ama ıslak bulutlar ve ağaçların gölgesi arasında bulundukları yeri tespit edemedi. Yağmur sesleri boğuyor gibiydi, sis ise risk ve gizemli bir hava katıyordu.

"Pekala," dedi Robert. "Yola çok yaklaşmak istemeyiz, değil mi? Muhtemelen sadece-"

Hal elini kaldırdı. "Dur bakalım. Bu son vagon değil mi?"

Araba virajı dönüp gözden kaybolurken Robert bakakaldı. "Hey!" dedi, işe yaramayacağını anlayıncaya kadar arkasından birkaç adım koştu.

Hal döndüğünde Barrowhill'in onlara doğru yürüdüğünü gördü. "Bu sonuncusu," dedi. "Kraliçe ve prenses de onlarla birlikte. Umalım da yol boyunca başları derde girmesin."

"Onlarla birlikte gitmemiz gerekiyordu," dedi Hal. "Anlaştığımız şey bu değil miydi?"

Barrowhill kaşlarını çatarak, "Benim anlaştığım Teğmen Karn ile," dedi. "Size bilgi vereceğini düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Hal dişlerini sıkarak. "Bize bilgi vermedi."

"Yani planı gerçekten bilmeden mi bu işe girdin?" Barrowhill başını salladı. "Bu asla iyi bir fikir değildir."

Hal, Robert'ın öne atılıp onu boğmasını engellemek için otomatik olarak bir kolunu uzattı. "Plan nedir?" diye sordu.

"Pekâlâ." Barrowhill, Hal'den Robert'a baktı. "Bu gerçekten benim görevim değil- Bakın! İşte burada."

Destin Karn ağaçların arasından siyah giysili bir hayalet gibi belirdi.

ÇİFTE İHANET

Karn, kara kuş pelerininin içinde obsidyen bir kılıç kadar keskin ve ölümcül görünüyordu. Hal da kendini oldukça ölümcül hissediyordu.

"Yolda arabalarla karşılaştım, misafirlerimizin yola çıktığını görmekten memnunum," dedi casus şefi. "İyi bir gece çalışmasıydı ve tek kayıp zavallı Granger'dı. Genç Leydi Harper'dan çok etkilendim. Eğer ilgisini çekerse-"

"Nerelerdeydin?" Hal sordu. "Annem, kız kardeşim ve diğer aileler nerede? Robert ve benim onlara White Oaks'a kadar eşlik etmemiz gerekiyordu."

"Doğrudan White Oaks'a gitmiyorlar," dedi Karn. "Ama endişelenmeyin, güvende ve rahat olacaklar ve kralın ellerinden kurtulacaklar. Bu da herkesin iyi niyetle pazarlık yapmasını sağlayacak."

"Madem bize ihanet etmek istiyordun, neden bizi Newgate'te çürümeye terk ?" Robert, eli kılıcının kabzasında, dedi.

O anda, büyücü olsun ya da olmasın, Hal kendi kılıcını çekmeye ve casusluk ustasının kanını akıtmaya, sonuçlarına da Kırıcı'ya katlanmaya hazırды.

"Sana nasıl kazık attım?" Karn şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Rehineleri Jarat Montaigne'in elinden almak gibi ortak bir amacımız vardı ve bunu başardık. Pazarlık gücünün azalmasıyla birliktethane'larla bir anlaşma yapmaya daha yatkın olacağına şüphe yok."

"Bana öyle geliyor ki amacınız rehineleri kralın elinden almak ve onları kendiniz gözaltına almaktı."

Hal dedi ki. "Ne amaçla, bilmiyorum ama niyetliyim."

"Bu yeterince kolay," dedi Karn. "Sana anlatacağım. Ama önce size bir soru sormama izin verin. Rehine ailelerthane'lere iade edilirse ne olması muhtemel?"

Hepimiz sonsuza mutlu mu yaşayacağız? Hal düşündü. Kuzeye bir ordu götürebilir miyim?

"Baban ve müttefiklerinin masaya gelme olasılığı artacak mı?" Karn ısrar etti.

Hal evet demek istedi ama bunun doğru olmadığını iliklerine kadar biliyordu. Başını iki yana salladı. "Rehineler konusunda endişe duymayan asiller Ardencourt'a yürüyecek ve kralı er ya da geç tahttan indireceklerdir."

"Bu güzel olmaz mı? Belki baban kral olarak taç giyer. Kral Arschel," dedi Karn, sanki bu cümlelerin tadını çıkarıyormuş gibi. "Sen ve Robert prens olabilirsiniz. Gerçi Matelon arkasını kollasa iyi olur. DeLacroix ailesinin perde arkasında Kral Pascal'ın kral olmasını sağlamak için hareket ettiğini biliyorum. Aslında, başkente yapılacak bir saldırı yeni bir iç savaşın başlangıç noktası olabilir. Bu arada, imparatoriçe yürüyor. Bu durumda, kim kazanırsa kazansın çok kısa bir saltanatı olacağından şüpheleniyorum."

Hal, İmparatoriçe'nin gemileriyle dolu Chalk Cliffs limanını, atlı askerlerle dolu sahilleri düşündü ve aynı fikirde olmak zorunda kaldı.

Karn, "Babanızın rehin alanların taleplerine boyun eğmeye karşı bir politikası olduğunu biliyorum," dedi. "Onlar yüzünden tatmin edici olmayan bir anlaşmayı kabul etmeyecektir. Ve Jarat da rehineleri elinde tuttuğu sürece asla makul bir anlaşma teklif etmeyecektir. Jarat'ıthane'lerin kabul edebileceği şartlar sunmaya ikna etmek benim işim olacak. Annesi ve kız kardeşinin rehinelerle birlikte olması bu duruma yardımcı olabilir. Thanes'i anlaşmaya ikna etmek sizin işiniz olacak."

"Ben bir askerim," diye itiraz etti Hal, "diplomat değil."

"Baban gibi yaşlı bir savaşçıyı daha iyi kim ikna edebilir?" Karn dedi ki.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Hal. "Rehineleri kimin tuttuğu önemli değil. Bu sadece onun sizi sorumlu tutmaya daha da kararlı olacağı anlamına gelir."

Karn, "Belki diğerthane'lerden bazıları daha anlayışlı olur," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, genç krala yakın değilim. Krallığın casus şefi olarak, rehinerin kaçması benim hatam olacak. Jarat bana -ya da en azından Granger'dan daha zeki birine- ihtiyacı olduğunu anladığında Cellat Tepesi'nde selamımı vermiş olacağım."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Hal şüpheyile konuştu. "General Karn'ın müdahale edeceği kesin-"

Karn güldü. "Bir süredir saraydan , değil mi? Babam suçu benim üzerime için elinden geleni yapacaktır. Eğer müdahale ederse, ilmiği boynuma geçirmiş olacak."

"Thanes şehri daha önce ele geçirirse-"

"O zaman beni idam etme onuru için birbirleriyle savaşıacaklar," dedi Karn. "Anlıyor musunuz? Ne olursa olsun, kendimi ve benim için önemli olan kişileri korumak için kaldıracam ihtiyacım olacak."

Hal şaşırmıştı. Casus şefi kendisinden başka kimi korumaya çalışıyordu?

Hal, "Eğer söylediklerin doğruysa,thane'ler suda kan kokusu alıyorlar," dedi. "Kral Jarat daha iyi şartlar sunsa bile, pazarlık havasında olmayacaklardır."

"Bunun umutsuz bir plan olduğunun farkındayım, ancak bu tür planlar umutsuz insanlar tarafından yapılır. İmparatoriçe'nin doğuda olduğu gibi batıda da hak iddia etmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Hal ve Robert karşılıklı bakiştılar. Hal'in imparatoriçeye karşı yürümek için kendine göre nedenleri vardı ama Karn'ı harekete geçiren neydi? Ne olursa olsun ayaklarının üzerinde duracak bir tipe benziyordu. Hal'in aklına Lyssa Gray'le yaptığı ve Arden'in yönetimi altında hayatının pek değişmeyeceğine dair ona güvence verdiği konuşma geldi.

Bu casus Őefinin de sırları var, diye dűşündű. Hal'in zaman kazanması, bir sonraki hamlesini dűşűnmesi gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi, sanki teslim olmuş gibi. "Ailelerimizi kimin tuttuğunu bilmek isteyeceklerdir. Onlara ne söylemem gerekiyor?"

Karn kaşlarını çattı, dűşűnűyordu.

"Kuzeydeki kraliçe mi?" Barrowhill bir ağaca yaslanıp hançerinin ağzıyla tırnaklarının altındaki kiri temizlemeyi önerdi.

"Onlara kuzeydeki kraliçe olduđunu sűylersem ne olacađını çok iyi biliyorum," dedi Hal. "Lord babam zaten kurt kraliçe tarafından büyűlendiđimi dűşűnűyor. Eğer ona ailelerimizin dűşmanın eline gećmesine yardım ettiđimi sűylersem, bundan emin olur. Beni zincire vurur ve rahipleri gönderir."

"Ah!" dedi Barrowhill, işinden başını kaldırarak. "Kahretsin, bu çok kötü."

Bunu söyleme şeklindeki bir Őey hepsinin dűnűp ona bakmasına neden oldu.

"Ne demek istiyorsun?" Karn dedi ki.

"Ciddiyim," dedi Barrowhill. "Kuzeydeki kraliçeye doğru yola çıktılar."

"Harper ve annemi kuzeydeki cadıya mı gönderdin?" Robert neredeyse bağırıyordu.

Hal elini kardeşinin koluna koydu ve başını salladı.

Karn'ın eli tılsımına gitti. "Açıkla kendini," dedi düz, ölümcűl bir sesle.

Kaçakçı, "Planın henűz űzerinden gećmediđim başka bir kısmı daha var," dedi. "Derebeyleri ve senin şımarık çocuk kralın kimin hangi malikâneyi ve unvanı alacađı űzerine kafa yorarken, imparatoriçe yürűyűşe gećti. İşlerin biraz daha hızlı ilerlemesine ihtiyacım var."

"et," dedi Karn, çenesindeki bir kas çalışarak.

Barrowhill, "Gördűđűnűz gibi, dođu kıyısındaki her limanda ailem var," dedi. "İmparatoriçe Chalk Cliffs'i çoktan ele gećirdi ve Spiritgate de çok gećmeden saldırıya uğrayacak. Eğer sınırın kuzeyinde kalacađını dűşűnűyorsanız, elimde gerćek bir klan var-

size satmak için mal yaptı. Ailem geçimini denizden sağlıyor."

"Yani," dedi Karn. "Bize ihanet ettin. Ve muhtemelen bunu yaptığın için kraliçeden iyi bir para aldın."

Barrowhill, "İhanete uğramak çok olumsuz bir kelime," dedi. "Sanırım hepimiz nihai hedef konusunda hemfikiriz. Ben sadece işleri biraz daha hızlı ilerletmek istiyorum."

"Anlıyorum," dedi Karn. "Peki bu nihai hedef nedir? Barrowhill bir servet mi kazanacak? Buna imza attığımı hatırlamıyorum."

Barrowhill biraz incinmiş görünerek başını salladı. "Hepimiz İmparatoriçe Celestine'i doğuya geri göndermek istiyoruz. Bu konuda hemfikiriz. Kral Jarat'a Ruh Geçidi'nin saldırı altında olduğu haberi ulaştığında, tehlikenin farkına varacaktır. Amathane'lerin dediği olursa, o zamana kadar ölmüş olacak."

Karn ona doğru bir adım attı. "Bana nerede olduklarını söyle, yoksa keşke söyleseydim diyeceksin."

Barrowhill'in hançeri o kadar hızlı geldi ki, tekrar bir adım geri çekildi.

"Henüz planımı duymadınız bile," dedi Barrowhill. "Söz veriyorum, iyi bir plan. Beni öldürürsen asla duyamazsın. Her neyse, şimdiye kadar çoktan yelken açmışlardır."

"Southgate o zaman," dedi Karn başını hızlıca sallayarak. "Yeterince yakın olan tek liman orası. Belki de-"

Hal gülmeye başladı, bu tamamen yanlış görünüyordu ama bir kez başladı mı duramıyordu. Hepsi ona delirmiş gibi baktı.

"Bağışlayın beni," dedi gözlerini ovuşturarak. "Teğmen Karn'ın kendi içtiği acı ilacı yudumladığını görmek çok rahatlatıcı."

"Kaptan Matelon," dedi Barrowhill. "Bana güvenmek için hiçbir nedeniniz olmadığını ve güvenmemek için de pek çok nedeniniz olduğunu biliyorum ama ailelerin kuzeylilere karşı tamamen güvende olacağını söylediğimde bana inanacağınızı umuyorum. Kaynaklarımdan kuzeyde misafir olduğunuzu duydum. Size iyi davranıldı mı?"

"Evet," dedi Hal ihtiyatla, bir kaçakçının bunu neden bildiğini merak ediyordu.

"İmparatoriçe ile de deneyiminiz oldu mu?
Saldırıya uğradığında Chalk Cliffs'te miydiniz?"

"Evet."

"Eve döner dönmez babanı, imparatoriçeye karşı onlara yardım etmek üzere kuzeye bir ordu götürmene izin vermesi için ikna etmeye çalıştın."

"Bunu sana kim söyledi?"

Barrowhill bir elma çıkardı ve bir ısırık aldı. "Ben herkesle konuşurum," dedi çiğneyerek. "Size er ya da geç bir ordu kazandıracak bir planım var. Ama bazı kısımları hoşunuza gitmeyebilir."

Karn gözlerini devirerek, "için sabırsızlanıyorum," dedi.

Barrowhill tek dizinin üzerine çökerek kollarını iki yana açtı. "Matelon," dedi. "Kral olmak ister misin?"

BİRBİRİNE BAĞLAYAN BAĞLAR

Annesini Ty Gryphon ve Magret Gray'in gözetimine bırakan Ash, kraliçenin odasının oturma odasında Sasha Talbot ve Kaptan Byrne ile buluştu.

Talbot gözle görülür biçimde gergindi ama kararlıydı ve görünüşe göre iyi hazırlanmıştı.

"Beni dinleyin," dedi. "Bildiğiniz gibi Kaptan Byrne, tapınak kütüphanesinde kraliçeleri ve onların bağlı kaptanlarını araştırıyorum. Size de bazı sorular sordum. Gördüklerime, okuduklarıma ve duyduklarıma göre, artık bağlı bir kaptana sahip olmak Lyss'i daha güvenli hale getirecek ve ben bunu sağlayacak her şeye varım."

Sanki soru ya da tartışma bekliyormuş gibi durdu ama Byrne sadece başını salladı. "Devam et," dedi.

Bir kez başladıktan sonra, kelimelerden oluşan bir heyelana dönüştü. "Kendimi aşıyor olabilirim ama hayatımın son üç yılını Lyss'in yanında geçirdim ve ona daha bağlı biri olduğumu sanmıyorum. Onu herkes kadar iyi tanıyorum ve şu anda hayatımı onunkiyle takas edebilseydim bunu yapardım."

"Gri Kurtlar'ın kaptanının en azından bin yıldır hep bir Byrne olduğunu biliyorum ve bu işe talip olmamam gerektiğini düşünebilirsiniz ama fikrimi söylemek zorundayım. Simon gitti ve ben buradayım."

"Uzun lafın kısası, Prenses Alyssa'nın bağlı kaptanı olarak atanmak istiyorum. Şimdi, daha sonra değil." Orada öylece durdu, yumruğu kalbinin üzerindeydi, sırtı dikti, çenesi sıkılıydı, sanki reddedilmeyi bekliyordu.

Byrne onu geri çevirmedi. Gözlerini kısmış, çenesini ovuşturarak ona baktı. Sonra Ash'e baktı ve

"Bunu özel olarak konuşalım, Onbaşı Talbot. Neye imza atacağınızı bilmenizi istiyorum."

Bir anlaşmaya varmış olmalılar, çünkü sadece iki gün sonra Ash bir bağlama törenine katılmak üzere çağrıldı.

Tören, kraliçenin yatak odasından gizli merdivenlerle ve sarayın aile kanadından diğer merdivenlerle ulaşılabilen kraliçenin çatı bahçesindeki küçük tapınakta gerçekleşti.

Ay ışığı camdan süzüldüğünde, bir avuç kutlayıcı taş zemin üzerinde uzun gölgeler oluşturunuyordu. Ama Hanalea, söylendiği gibi nefes alıyordu. Ruh Dağları'ndan gelen rüzgâr duvarları salladı ve gece gökyüzünde bulut parçalarını sürükleyerek kartal ayını gizledi ve sonra ortaya çıkardı.

Ash babasının cübbesini giymişti, üzerinde Waterlow kuzgunları vardı. Sasha Talbot yalınayaktı ve bol, kaba dokunmuş bir adak cübbesi giymişti. Sanki her şeyin olup bittiğini görmek için sabırsızlanıyormuş gibi ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyordu. Donanma komutanı Hadley DeVilliers bir elbise giymişti; Ash onu hayatında belki bir ya da iki kez böyle görmüştü.

Kraliçe Raisa zehirlendiği günden beri odasından ilk kez çıkıyordu. Magret Gray ve Titus Gryphon onu bir sedyeyle içeri taşımış ve bir sandalyeye oturtmuşlardı. Yayla kürklerine sarılmış, klan yapımı battaniyelerle örtülmüştü, solgun yüzünde hâlâ bir kurt olduğunu söyleyen sert bir ifade vardı.

Katılımcılar gerginlik derecelerine göre tanıklardan ayırt edilebilirdi. Hadley, Ash'in tanıdığı herkes kadar korkusuzdu ama elleri kenetlenmiş, nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak, alıştırma yaparak duruyordu. Konuşmacı Jemson ve Yüzbaşı Byrne, taş bir leğen, bir bıçak, kristal bir şişe ve gümüş bir kadehten oluşan kıyafetlerin bulunduğu küçük bir masanın iki yanında duruyordu.

Ash ürperdi. Son zamanlarda hayatı birbiri ardına gelen kan ayinlerinden ibaretmiş gibi görünüyordu.

"Hoş geldiniz," dedi Konuşmacı Jemson Ash'i tekrar günümüze çekerek. "Saat için özür dilerim ama bunu Hat'ın düşmanlarına haber vermeden yapmamız önemliydi. Bu gece bir değil iki dönüm noktasını kutlayacağız. Umarım bu uykunuzu bölmeye değer." Durakladı ama kimse gülmedi; o da devam etti.

"En az bin yıllık bir tören olan bağlama ritüeli ile başlayacağız. Bir savaş alanında, yol kenarındaki bir handa, bir hapishanenin içinde ve bir gemide gerçekleşmiştir. İster inanın ister inanmayın, bu amaç için bir araya gelmiş en büyük grup bu. Temel unsurlar; istekli bir asker, soyun kanı, dağ evinden gelen toprak ve Eski Kilise'den bir konuşmacıdır. Şimdiye kadar tören kraliyet ailesinden bile gizli tutuldu ve istekli asker her zaman bir Byrne oldu."

Talbot, son dakikada değersiz ilan edilebileceğinden endişelenmiş gibi dudaklarını yaladı.

Jemson ona gülümsedi. "Ancak zaman değişir, sırlar açığa çıkar ve gelenekler incelenmeyi hak eder. Tehlikeli zamanlar belirli bir uygulama esnekliği ile zihin ve ruh çevikliği gerektirir. Bazılarının dediği gibi, bu kaygan yokuştan inmeye, prenses varisi Raisa ana'Marianna kraliçe olarak taç giymeden ve babası Edon Byrne ölmeden önce ona bağlanan Yüzbaşı Amon Byrne ile başladık. Bu, o zamanki prenses Raisa tehlikede olduğu için yapılmıştı. Bu uygulamaya Simon Byrne'ün bağlı olduğu Prenses Hanalea ile devam ettik."

Jemson Kaptan Byrne'e baktı ve şöyle dedi: "Artık Hana öldü, Simon da öldü, Hat büyük bir tehlike altında ve yeni bir muhafıza ihtiyaç var. Bu kez, hatta bu hizmeti yerine getirecek en iyi aday Byrne değil, Onbaşı Sasha Talbot gibi görünüyor."

Talbot'un yanakları pembeleşti ama gözlerini yerden ayırmadı.

"Sizleri tanıklık etmeniz için bir araya getirdik. İleride, yaptıklarımızın anısını taşıyacaksınız."

ve gerekirse tanıklık etmeye hazır olun." Çemberin etrafına bakındı. "Bu diyarın hafızası olmaya istekli misiniz?"

"Öyleyiz," diye verdi koro.

"Onbaşı Talbot," dedi Jemson, "Hanalea ile başlayan Gri Kurt kraliçeleri soyuna sonsuza dek bağlı kalmaya razı mısınız?"

Talbot yumruğunu kalbine götürerek, "Evet efendim," dedi.

Jemson bıçağı eline alarak, "Kolunu aç, Onbaşı," dedi.

Talbot kolunu geriye doğru sıyırarak yaptı. Jemson bıçağın ucunu kadının ön kolunda gezdirerek kanın kabarmasını ve taş leğene damlamasını sağladı.

Şimdi konuşmacı tıpalı şişeyi havaya kaldırdı. "İşte çizginin kanı," dedi. Kimin olduğunu belirtmedi.

Her ihtimale karşı Lyss'in kanını ellerinde tutuyorlar mı? Ash düşündü. Bu annemizin kanı mı? Yoksa Hanalea'ya kadar uzanıyor mu? Bilim adamı zihnini kapatamıyor gibiydi.

Jemson şişenin üzerine bir şeyler daha söyledi, tıpasını çekti ve küçük bir miktarı kâseye boşalttı. Kaldırarak içindekileri birbirine karıştırdı.

Tören devam ederken Ash, Hanalea'dan beri bağlı olan tüm kaptanları, tek bir amaçla yapılan tüm gizli törenleri düşündü: Hattı korumak ve gelecekte de devam etmesini sağlamak.

Ben de Hat'a kan bağıyla bağlıyım, diye düşündü. Yaşadığım ve nefes aldığım sürece bittiğini görmeyeceğim.

Ash'in tılsımı teninde ısındı. Babasının sesini tekrar duymaya başlamıştı ama henüz babasının ataları Alger Waterlow'la yaptığı gibi bir buluşma gerçekleştirememişti. Pratik yaparak babasını Aediion'da -dünyalar arasındaki o buluşma yerinde- tekrar görebileceğini umuyordu. Yine babasının sesini duydu.

Peşinden gitmediğin şeyi elde edemezsin.

Jemson kâsenin içindekileri gümüş fincana boşalttı, sonra fincanı Talbot'a uzattı. Talbot iki elini bardağın etrafına sardı, parmak eklemleri , sanki bardağın ağzına giderken dökülmesinden korkuyordu.

"Sasha Talbot, senden şunu istiyoruz: Gri Kurt kraliçe soyuna ve özellikle de Fells Prensesi Varisi Alyssa ana'Raisa'nın kanına ve soyuna bağlı kalacaksın. Onun kanının senin olduğuna, ölüm seni alana kadar onu ve soyunu koruyacağına yemin . Yapacak mısın?" "Edeceğim," dedi Talbot, sesi güçlü ve kuvvetli olmasına rağmen onun gerginliği.

"O zaman belirtmek için iç."

Başını arkaya eğen Talbot bardağı boşalttı, sonra geriye doğru sendeledi ve neredeyse devrilecekti. Yüzbaşı Byrne buna hazır görünüyordu. Onu sabitlemek için kolundan tuttu ve fincanı düşmeden önce ustalıkla elinden aldı. Ellerini kulaklarına götürdü, gözleri irileşmiş ve paniklemişti, yüzünde bir dizi duygu dolaşıyordu.

"Byrne, "Onu dışarıda bırakmayı ve filtrelemeyi öğreneceksiniz, böylece yalnızca işinize yarayacak olanları alacaksınız," dedi. Sanki uzun süredir sakladığı sırların izleyicilerin önünde açığa çıkmasından utanıyormuş gibi etrafına bakındı.

Talbot yavaş yavaş kendine gelir gibi oldu ve hazır duruşuna geri döndü.

Kraliçe, bağlı kaptan ve dağ evi arasındaki bağlantıyı simgelemek için bahçedeki toprağa daha fazla kan karıştırılırken tören devam etti.

"Şimdi," dedi Jemson, "kutlamamız gereken bir dönüm noktası daha var. Çoğunuz bugün Prenses Alyssa'nın on altıncı doğum günü olduğunu biliyorsunuz. Kuzeyde on altıncı yaş gününün Naeming günü olması, gençlerin mesleklerini seçmesi ve Gri Kurt tahtının varisinin Prenses Varis olarak adlandırılması geleneğimizdir. Bu günü onunla ve kraliyetle birlikte kutlamayı umuyorduk. Şu anda Prenses Alyssa çok uzakta.

Bizimle kutlama yapmak için uzakta ve bu yüzden ona iyi haberi getirecek bir vekil seçtik." Hadley'e döndü. "Yüzbaşı DeVilliers, bu kutlamada prensesin varisine vekâlet etmek ister misiniz?"

"Öyleyim," dedi Hadley.

Jemson, Lyss'in çoğunlukla savaş alanındaki başarılarını ve tahta getireceği erdem ve yetenekleri anlatmaya devam etti. Ash, kız kardeşi Hana'nın isim günü hazır bulunduğu için en azından bu tören tanıdıktı. Annesi de bu törene katılmış, Hadley'e Üç Soru'yu sorarken sesi güçlü bir şekilde çınlamıştı. Belli ki Hadley çalışıyordu, çünkü Üç Cevap'ı kusursuz bir şekilde verdi.

Ash isim verme töreni için bir vekil tayin etme seçeneğini hiç duymamıştı ama Jemson bunun geçmişte, savaş zamanlarında ya da mesafenin ayırdığı iki kişi arasındaki evliliği resmileştirmek için yapıldığını söyledi.

Sonunda Hadley kraliçenin koltuğunun yanında diz çöktü ve başını eğdi. Kraliçe Raisa ona doğru eğildi ve makam tacını Hadley'nin başına yerleştirdi. "Ayağa kalk, Prenses Alyssa ana'Raisa, Gri Kurt tahtının varisi seçildi." Durakladı, sonra fısıldadı, "Kalk, Gri Kurt."

Ash kendini bir ses korosuna katılırken buldu. "Kalk, Gri Kurt."

Doğu okyanusunun diğer tarafında, Celesgarde şehrinde, Alyssa ana'Raisa terasında durmuş batıya, güneşin Kaynama olarak bilinen rüzgâr ve su sınırının ötesinde batıyor olması gereken yere bakıyordu.

Daha önceki pek çok gecede olduğu gibi, eviyle ilgili canlı bir rüyanın ortasında uyanmıştı. Bu kez annesinin çatı katındaki bahçesindeydi. Talbot önünde diz çökmüş, kılıcını uzattığı ellerinin arasına almış, masallardaki şövalyeler gibi kılıcını sunuyordu.

Ben de geliyorum.

Ondan sonra Lyss uyuyamadı. Zihni, her biri incelenen, test edilen ve bir kenara atılan entrikalar, planlar ve şemalarla dolup taşıyordu.

Jenna Bandelow'la buluşması Lyss'in içinde hâlâ için için yanan bir umut kıvılcımını ateşlemişti. Kardeşinin hayatta olabileceğine dair bir umut. Bir müttefik bulduğuna dair umut. Bu bağlantıyı felaketi zafere dönüştürmek için kullanabileceği umudu.

Lyss ve ejderha binicisi sır saklıyor, hâlâ dikkatli davranıyor ve bilgileri yavaş yavaş açıklıyorlardı. Örneğin Lyss Ash'in gerçek adını paylaşmış ama onun Gri Kurt tahtının varisi olduğundan bahsetmemişti. Jenna imparatoriçeye karşı yürüttüğü kampanyanın nedenini açıklamamış, Ash'le nasıl tanıştığının hikâyesini paylaşmamış ya da Cas adını verdiği ejderhayla olan akrabalığını açıklamamıştı.

Stratejilerini tartışmak için düzenli olarak aynı yerde buluşmaya karar vermişlerdi. Jenna özünde bir yırtıcıydı - hedefini sürüden ayırmak ve öldürmek için içeri girmek istiyordu. Lyss kötü planlanmış bir saldırının imparatoriçeyi Jenna'nın varlığından haberdar edeceğinden ve Celestine'in ordularını onları avlamak için dağlara göndereceğinden endişeleniyordu.

En azından ejderha iyileşene kadar biraz zamanı vardı.

Kepenkler rüzgârın saldırısı altında takırdadı. Hava kötüydü ve giderek kötüleşiyordu, kötü havanın normal olduğu bir yer için bile.

Lyss kapıları açıp terasa çıktı ve okyanusla fırtınayı karşı karşıya getirdi.

Rüzgâr saçlarını örgüsünden ayırıyor ve Indio'yu ayaklarının altındaki deniz duvarına çarpan gri tepeler ve vadiler halinde köpürtüyordu. Dalgalar gri kurt sürülerine benziyor, gittikçe daha yükseğe sıçırıyor, ıslak taşın üzerinde tutunmaya çalışıyordu. Lyss'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve titredi.

Eve gitmeliyim, diye düşündü, oraya gitmenin tek yolu bir Kartaca ordusunun başında olmak olsa bile.

Breon'u sadece uzaktan ve her zaman imparatoriçenin huzurunda görüyordu. Yıldızlı bir kafesteki kuş gibiydi, saray kıyafetlerini giymiş, görünüşte güzellikleri için seçilmiş hizmetkâr kızların eşliğinde.

Onu da bir şekilde kurtaracağım, diye düşündü Lyss. Ne de olsa imkânsız vaatlerde bulunma ve imkânsız hayaller kurma alışkanlığı vardı.

Sprey yüzüne çarparak onu irkiltti. Dilindeki tuzlu suyun tadını alana kadar bunun yağmur olduğunu düşündü. Bu olamazdı - suyun çok üzerindeydi. Ama öne doğru eğildiğinde, dalgaların şimdi duvarın tepesinin hemen altına çarptığını görebiliyordu. Boil'in ön kenarı daha da yaklaşmıştı, öyle ki elini uzatıp ona dokunabilirdi.

Okyanus ona doğru geliyordu. Rüzgar uğuldamaya devam ediyordu, ancak şimdi sesi daha çok ... .. gibiydi.

Hayır, diye düşündü. Bu imkansız.

Uçurumun kenarından uzaklaşırken tanıdık lodgepole çamı ve ıslak kürk kokusunu içine çekti. Odasının güvenliğine kaçmak için döndüğünde, gri gözlü, iri, gümüş rengi bir kurtla karşılaştı. Kurdun kürkü ıslaklıktan keçeleşmişti ve taşların üzerine deniz suyu damlatıyordu. Lyss donmuş halde dururken kurt titreyerek tüm terasa damlacıklar saçtı.

"Dağdaki evimizden çok uzaktasın torunum," dedi kurt.

Lyss titremeye başladı, ta ki kontrolsüzce titreyene kadar. Annesi sık sık ataları olan Gri Kurt kraliçelerinin kurt formundaki ziyaretlerine dair hikâyeler anlatırdı. Genellikle bela zamanlarında gelirler, Hat tehlikedeyken ya da değişim yaklaşırken bilgelik ve uyarılar getirirlerdi.

Kurtlar onun çocukluğunun görünmeyen koruyucularıydı. Hana öldüğünde, babaları öldüğünde, suikastçılar Fellsmarch'ta Lyss için geldiklerinde kurtlar yürümüştü. Kurtlar yürüdüğünde annesi onu yanından ayırmazdı. Lyss'in deneyimine göre, kurtlar her zaman kötü şeyler getirirdi.

haberleri, kendisi onları hiç görmemiş olsa da. Belki de bunun nedeni hiçbir zaman Soy'un bir parçası olmamasıydı. Belki de annesi taç giyme töreninden önceki yıl onları birkaç kez görmüş olmasına rağmen henüz prenses varisi olarak taç giymediği içindi.

Lyss bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Bunu yaparken, daha fazla kurdun gelmesiyle pençelerin taşa çarpma sesini duymak yerine hissetti. Kısa süre sonra teras onlarla doldu. Etrafı gümüş kürklü ve ışıltılı gözlü bir denizle çevriliydi.

"Kimsin sen?" Lyss dişleri birbirine çarparak fısıldadı.

"Ben Hanalea ana'Maria, senin çok büyük büyükannenim," dedi gri gözlü kurt. Arkasından başka bir kurt çıktı, bu seferki yeşil gözlüydü. "Bu da Althea ana'Isabella, o da benim torunum. Atalarınızdan, Gri Kurt kraliçelerinden selam getirdik."

"Pekâlâ," dedi Lyss, ortasında bir korku taşı vardı. "Neden buradasın?"

Hanalea, "Buradayız çünkü Queens Hattı bozuldu ve siz parçaları toplamalısınız" dedi.

"Ne demek istiyorsun? Annemin- annemin öldüğünü mü söylüyorsun?" Lyss'in sesi son kelime bir tür çığlık gibi çıkana kadar yükseldi. Pişmanlık serseri bir dalga gibi üzerine çöktü ve neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. Eve gidip annesiyle birlikte yas tutmayı reddetmişti ve bu da bir dizi talihsizliğe yol açarak bu olayla sonuçlanmıştı.

Ama Althea ve Hanalea başlarını sallıyorlardı. "Tam olarak değil," dedi Hanalea. "Bu biraz karışık."

"Ne demek karmaşık?" Lyss bağırdı. "Bir insan ölmüştür ya da ölmemiştir."

Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Örnek olarak, iki arada bir derede kalmış gibi görünen Kan Yarası'nı gösterebiliriz. Annesinin, annesini öldürdüğünü mü söylüyorlardı?

"Karmaşık olan, insanlar sınırlara saygı göstermediğinde ne olduğudur," dedi Althea dudaklarını bükerek

dişlerini göstererek Hanalea'ya baktı. Toplanan kraliçelerden bir mırıltı yükseldi, anlaşma ve muhalefet birbirine karışmıştı.

"Bizim işimiz bu Thea," dedi Hanalea. "Sınırları aşıyoruz. Yaşayan kraliçelere başka nasıl danışmanlık yapabiliriz ki?"

Althea, "Bu bin yıldan fazla bir süredir süregelen bir gelenek," dedi. "Ama Alger Waterlow ve şimdi de Raisa ile ilgili bu olay kötü bir emsal teşkil ediyor."

Alger Waterlow mu? Hanalea ile birlikte Gri Kurt kraliçelerinin yeni soyunun kurucusuydu. Ama bu bin yıl önceydi.

Hanalea, "Ben aşkı seçtim," dedi. "Bu New Line kraliçeleri aşk ve kuralları yıkmak üzerine kuruldu ve ben bu seçimin arkasındayım. Raisa'ya verdiğim öğüt de buydu."

"Bu iyi oldu," dedi Althea.

Hanalea, "Bu hikayenin sonu henüz yazılmadı," dedi. "Önemli olan bu yolculuğun nasıl geçtiği."

Lyss kendini eski hikâyelerden birinde, tanrıların kendi geleceği için çekişmesini izleyen bir ölümlü gibi hissetti.

"Hey!" dedi.

İki kurt dönüp ona baktı, kulakları öne dikilmişti. Diğer kurtlar yer değiştirdi ve mırıldandı.

Lyss, "Madem bu kadar yol geldiniz, ben de konuşmaya dahil olmak istiyorum," dedi. "Gri Kurt soyunun bozulduğunu söylediniz ama annem ölmedi - yani tam olarak ölmedi - ama hâlâ neden burada olduğunuzu ya da anneme ne olduğunu bilmiyorum."

"Raisa ana'Marianna zehirlendi," dedi Hanalea nazikçe.

"Zehirlenmiş mi?" Lyss'in dizleri büküldü ve düşecekti ama kurtlar etrafını sararak onu destekledi, onu dik tutuyordu. "Ne zaman? Ve nasıl? Ve kim tarafından?"

"Üç gün önce," dedi Hanalea. "Ne zaman ve nasıl diğer sorularınızın cevapları."

Üç gün önce. Lyss derin bir uykudan panik içinde uyanmıştı. Yine o rüyayı görmüştü, Hana'nın öldürüldüğü yazından beri onu hiç rahatsız etmemişti.

Herkes ölmüştü ve o Hanalea Tepesi'nde kurtlarla baş başa kalmıştı.

Althea kuyruğunu ayaklarına dolayarak oturdu. "Raisa karşıya geçti ve bize katıldı, böylece yaşayan Hat ile bağlantısını kopardı. Sonra ne yaptı, hemen geri döndü ve geri gitti."

"O gitti. . geri mi döndü?" Lyss iki yanındaki kürkleri avuçladı ama kraliçeler aldırmıyor gibiydi.

"Baban araya girdi," dedi Althea.

"Babam mı?" Lyss fısıldadı. "Orada mıydı?"

"Şu baş belası Waterlow kanı olmalı," dedi Althea. "Önce Hana ile Alger arasındaki bu buluşmaları ayarladı, sonra da-"

"Sende Waterlow kanı var canım," dedi Hanalea sert bir ifadeyle.

"Oldukça seyreltilmiş," dedi Althea.

Hanalea, "Her neyse, anneni iyileştirdi ve onu geri dönüp yeniden yaşama katılmaya ikna etti," dedi. "Ama şimdi bir sorunumuz var."

"Annem yaşıyor!" Lyss duygularının karmaşası içinde, "Annem hayatta!" dedi. "Bu nasıl bir sorun olabilir?"

"Hat kopmuştu," dedi Althea. "Ve bu da teknik olarak-"

"Sadece teknik olarak değil," dedi Hanalea. Lyss'in gözlerinin içine baktı. "Bu senin -Alyssa ana'Raisa- artık Gri Kurt kraliçesi olduğun anlamına geliyor."

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf: Augusten Burroughs

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı **CINDA WILLIAMS CHIMA**, Heir Chronicles ve Seven Realms serileri de dahil olmak üzere her yaştan genç için fantezi yazıyor. Eleştirmenlerce beğenilen kitapları çok sayıda devlet ödülü listesinde yer aldı. Ailesiyle birlikte Ohio'da yaşıyor ve her zaman bir sonraki romanı üzerinde çalışıyor. Daha fazlasını www.cindachima.com adresinde bulabilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

CINDA WILLIAMS CHIMA'NIN KİTAPLARI

PARÇALANMIŞ DİYARLAR SERİSİ

[Flamecaster](#)

[Shadowcaster](#)

[Stormcaster](#)

[Deathcaster](#)

THE HEIR CHRONICLES

Savaşçı Varis

Büyücü Varis

Ejderha Varis

Büyücü Varis

Büyücü Varis

YEDİ DİYAR SERİSİ

Şeytan Kral

Sürgün Kraliçe

Gri Kurt Tahtı Kızıl Taç

GERİ AD

KEŞFET

[bir sonraki favori okumanız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

WIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

İZLE

[en son videolar](#)

www.epicreads.com

TELİF HAKKI

Son sayfa illüstrasyonu © 2009 Disney Enterprises, Inc. tarafından, Cinda Williams Chima'nın YEDİ ÂLEM SERİSİ'nden alınmıştır. Disney'in izniyle yeniden basılmıştır Hyperion Books. Tüm hakları saklıdır. Laszlo Kubinyi tarafından ek harita illüstrasyonu.

STORMCASTER. Telif Hakkı © 2018 Cinda Williams Chima tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bunlara sokulamaz.

www.epicreads.com

Kapak resmi Alessandro Taini
Kapak tasarımı Erin Fitzsimmons

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2017962820
Dijital Baskı NİSAN 2018 ISBN: 978-0-06-238102-6
ISBN 978-0-06-281981-9 (uluslararası baskı) Baskı
ISBN: 978-0-06-238100-2 (ciltli)

---

18 19 20 21 22   PC/LSCH   10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

BİRİNCİ BASKI

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat Toronto,
ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.